"Deaver în mare formă... O carte obligatorie!"
CRIME TIME

Jeffery
Deaver

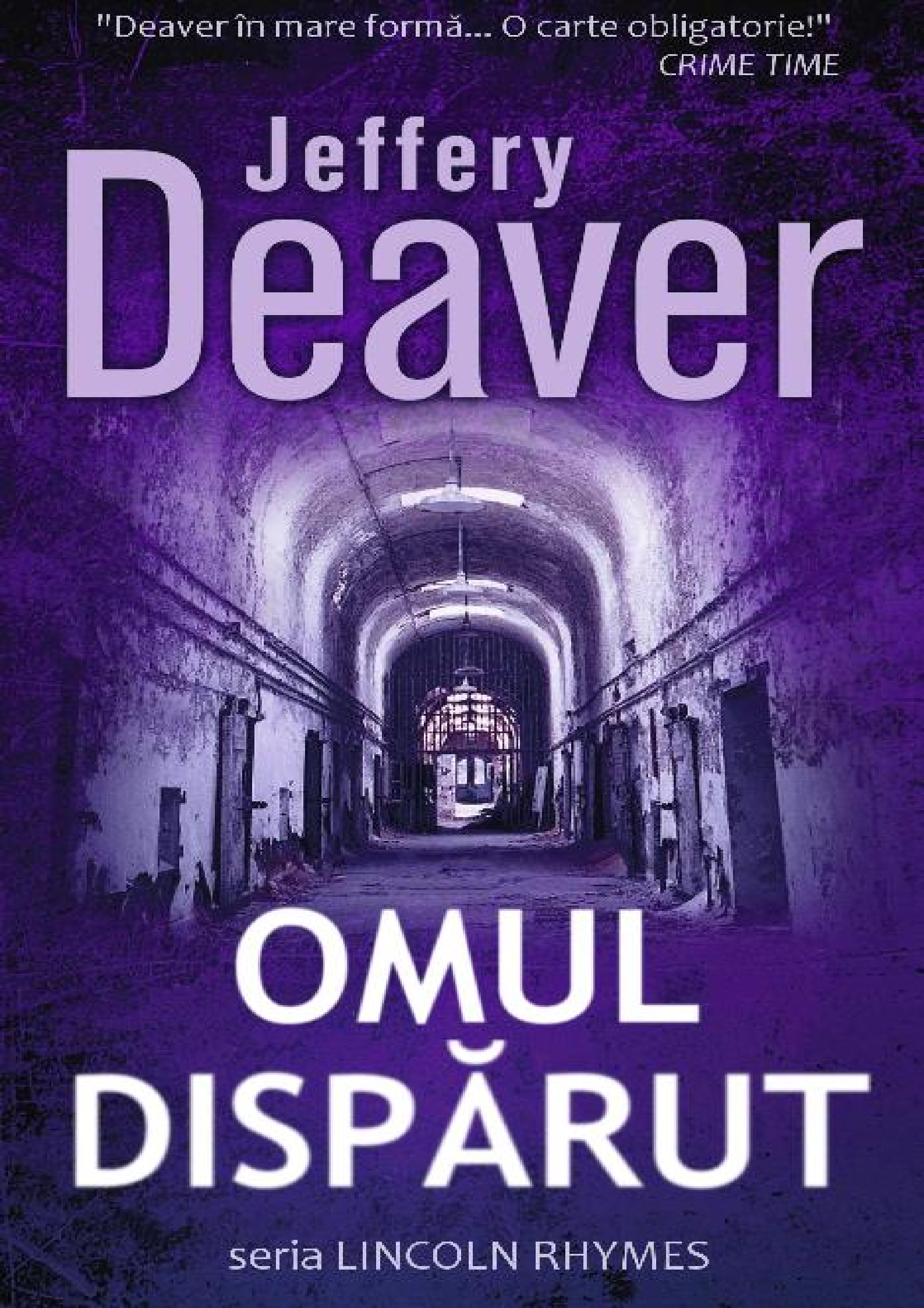

OMUL DISPĂRUT

seria LINCOLN RHYMES

Colecţia THRILLER este coordonată de
Bogdan-Alexandru Stănescu.

Jeffery Deaver, *The Vanished Man*
© 2003 by Jeffery Deaver
All rights reserved.

©2007 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4, P.O. Box 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, P.O. Box 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României: DEAVER,JEFFERY
Omul dispărut/Jeffery Deaver;
trad.: Răzvan Petria. - Iaşi: Polirom, 2007

ISBN 978-973-46-0732-7
I. Petria, Răzvan (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

JEFFERY DEAVER

OMUL DISPĂRUT

Lincoln Rhyme 5

Traducere din limba engleză
de Răzvan Petria

Cuprins

1 EFECTUL
- Capitolul unu
- Capitolul doi
- Capitolul trei
- Capitolul patru
- Capitolul cinci
- Capitolul șase
- Capitolul șapte
- Capitolul opt
- Capitolul nouă
- Capitolul zece
- Capitolul unsprezece
- Capitolul doisprezece
- Capitolul treisprezece
- Capitolul paisprezece
- Capitolul cincisprezece
- Capitolul șaisprezece
- Capitolul șaptesprezece
- Capitolul optsprezece
- Capitolul nouăsprezece
- Capitolul douăzeci
- Capitolul douăzeci și unu
- Capitolul douăzeci și doi
- Capitolul douăzeci și trei
- Capitolul douăzeci și patru
- Capitolul douăzeci și cinci
- Capitolul douăzeci și șase
- Capitolul douăzeci și șapte
- Capitolul douăzeci și opt

2 METODA
- Capitolul douăzeci și nouă
- Capitolul treizeci
- Capitolul treizeci și unu
- Capitolul treizeci și doi
- Capitolul treizeci și trei
- Capitolul treizeci și patru
- Capitolul treizeci și cinci

Capitolul treizeci și șase
Capitolul treizeci și șapte
Capitolul treizeci și opt
Capitolul treizeci și nouă
Capitolul patruzeci
Capitolul patruzeci și unu
Capitolul patruzeci și doi
Capitolul patruzeci și trei
Capitolul patruzeci și patru
Capitolul patruzeci și cinci
3 DECONSPIRAREA ILUZIEI
Capitolul patruzeci și șase
Capitolul patruzeci și șapte
Capitolul patruzeci și opt
Capitolul patruzeci și nouă
Capitolul cincizeci
Capitolul cincizeci și unu
Capitolul cincizeci și doi
Mulțumiri

Jeffery Deaver s-a născut în 1950, într-o suburbie a oraşului Chicago. A scris prima carte la vârsta de numai 11 ani. După o carieră strălucită în jurnalism (a fost corespondent la *New York Times* şi *Wall Street Journal),* apoi în avocatură, începând din 1990 s-a dedicat în întregime scrisului. A publicat până în prezent 21 de romane care s-au bucurat de un enorm succes, fiind traduse în 35 de limbi şi figurând pe cele mai importante liste de bestselleruri din întreaga lume. A fost nominalizat de şase ori la Edgar Award, decernat de Mystery Writers of America, şi a obţinut un premiu Anthony, Gumshoe Award, trei Ellery Queen Reader's Awards for Best Short Story of the Year şi W.H. Smith Thumping Good Read Award. De asemenea, i s-au mai decernat The Crime Writers Association of Great Britain's Ian Fleming Steel Dagger Award şi The Short Story Dagger. La Editura Polirom i-a mai apărut romanul *Colecţionarul de oase,* prima dintre cărţile dedicate investigaţiilor lui Lincoln Rhyme.

Omul dispărut construieşte o nouă enigmă pentru mintea genială a criminalistului Lincoln Rhyme şi pentru simţurile alerte ale tenacei sale partenere, Amelia Sachs. Primul episod îl reprezintă „evaporarea" aparent inexplicabilă a unui ucigaş urmărit şi înconjurat de poliţie dintr-o sală de clasă a unui conservator newyorkez. În curând, dispariţia este urmată de o serie de crime din ce în ce mai sângeroase, opera unui maestru iluzionist ce întinde capcane la fiecare pas. Pe măsură ce numărul victimelor creşte şi timpul acordat se apropie vertiginos de sfârşit, cei doi eroi trebuie să pătrundă tot mai adânc dincolo de ceţurile şi jocurile de oglinzi amăgitoare pentru a împiedica o răzbunare teribilă ce ar putea deveni scamatoria supremă, dispariţia finală a ingeniosului asasin. Romanul menţine ritmul antrenant, presărat cu momente de suspans şi

întorsături neaşteptate de situaţie, ce constituie marca talentului lui Jeffery Deaver.

Lui Madelyn Warcholik

„În general vorbind, magicienii consideră că toate numerele de iluzionism sunt formate din efect şi metodă. Efectul este ceea ce vede publicul… Metoda este jumătatea secretă, din spatele efectului, care îi permite acestuia să aibă loc.”

Peter Lamont şi Richard Wiseman,
Magic in Theory

1
EFECTUL

Sâmbătă, 20 aprilie

„Un magician priceput caută să înşele mai degrabă mintea
decât ochiul.”

Marvin Kaye,
The Creative Magician’s Handbook

Capitolul unu

Bună seara, onorat auditoriu, şi bun venit la spectacolul nostru!

Pregătiţi-vă să experimentaţi o gamă largă de senzaţii intense pe parcursul următoarelor zile, căci magicienii, iluzioniştii şi prestidigitatorii noştri îşi vor întrebuinţa toate vrăjile pentru a vă captiva şi încânta…

Primul număr face parte din repertoriul unui artist care nu mai are nevoie de niciun fel de prezentare: Harry Houdini, cel mai mare maestru al evadărilor din America, dacă nu din întreaga lume, omul care a încântat mulţi regi, împăraţi sau preşedinţi. Evadările sale sunt atât de dificile încât pe cele mai multe nimeni nu a îndrăznit să le repete în toată această perioadă scursă de la moartea sa timpurie.

Aşadar, astăzi vom reproduce pentru dumneavoastră o evadare în care Houdini a riscat sufocarea; numărul este cunoscut sub numele de „Călăul leneş”. Îl veţi vedea pe protagonist întins cu faţa în jos şi cu mâinile imobilizate la spate printr-o pereche din clasicele cătuşe Darby. Gleznele sunt de asemenea legate laolaltă, iar o bucată de frânghie este înfăşurată în jurul gâtului precum un şireang, celălalt capăt fiind prins de glezne. Orice tendinţă a picioarelor de a se îndrepta provoacă strângerea şireangului, cauzând astfel sufocarea.

Vă întrebaţi de ce se numeşte „Călăul leneş”? Pentru că moartea condamnatului este provocată de el însuşi, nemaifiind necesare alte cauze externe.

Este momentul să vă împărtăşesc un mic secret: pe parcursul celor mai periculoase numere ale domnului Houdini, asistenţii săi erau în permanenţă gata să intervină cu chei sau cuţite în

cazul în care ceva ar fi scăpat de sub control. Adesea, şi un doctor era prin preajmă.

Astăzi, nu vom lua nicio precauţie de acest gen. Dacă protagonistul nu va reuşi să evadeze în patru minute, va muri.

Vom începe în câteva momente… Dar înainte de asta, un mic sfat pentru dumneavoastră: Nu uitaţi nicio clipă că, intrând la acest spectacol, aţi întrerupt orice legătură cu realitatea.

Ceea ce veţi fi absolut convins că aţi văzut s-ar putea să nu existe deloc. Ceea ce veţi crede cu tărie că e o iluzie ar putea fi crudul adevăr.

Persoana cu care aţi venit la acest spectacol s-ar putea dovedi a fi de fapt un străin. Dimpotrivă, cineva din public pe care nu l-aţi mai întâlnit v-ar putea cunoaşte cele mai ascunse secrete.

Ceea ce pare inofensiv ar putea fi de fapt fatal; pericolele de care vă păziţi ar putea fi doar simple trucuri, destinate să vă distragă atenţia de la adevăratele primejdii ce vă pasc.

În ce sau în cine vă puteţi încrede pe parcursul spectacolului?

Răspunsul, onorat auditoriu, este: în nimic. Şi în nimeni. Mai ales nimeni…

Acum cortina se ridică, luminile se sting, muzica se opreşte. Rămâne doar sunetul inimilor bătând cu nerăbdare.

Să înceapă aşadar spectacolul…

Clădirea arăta ca şi cum ar fi fost de-a lungul timpului martora multor fenomene paranormale: murdară şi întunecată – într-un cuvânt, gotică. Contrasta cu cei doi zgârie-nori care o încadrau mai ales prin acoperişul plat şi prevăzut cu balustradă, cât şi prin faptul că obloanele ferestrelor erau în marea lor majoritate închise. Construcţia era o relicvă a epocii victoriene şi fusese pe rând şcoală cu internat şi sanatoriu de nebuni.

Şcoala de Muzică şi Arte din Manhattan, căci acesta este numele ei astăzi, ar putea fi sălaşul a zeci, sute sau poate mii de spirite. Cel mai tânăr dintre ele ar putea încă da târcoale trupului – cald încă – al femeii ce zace acum pe burtă nemişcată pe un hol întunecos, aflat în vecinătatea unei săli de recitaluri de dimensiuni reduse. Ochii, deşi larg deschişi, nu căpătaseră un aspect sticlos, iar sângele de pe obraz nu se uscase încă.

Faţa îi era vânătă din cauza strânsorii frânghiei ce îi înconjura cu un capăt gâtul, iar cu celălalt gleznele.

În jurul ei erau împrăştiate câteva partituri, o cutie pentru flaut şi o cană de cafea Starbucks, al cărei conţinut îi pătase blugii şi tricoul, lăsând totodată o dâră de lichid maro şi pe podeaua de marmură. Tot acolo se afla şi ucigaşul tinerei, aplecat deasupra ei într-o atentă examinare. Nimic nu părea să-l grăbească sau să-i distragă atenţia de la activitatea pe care o desfăşura. Era sâmbătă dimineaţa şi nu se ţineau cursuri în weekend – ştia precis asta. Studenţii foloseau într-adevăr sălile de repetiţii, însă acestea erau situate în cealaltă aripă a clădirii. Se aplecă şi mai tare peste victimă, privind-o atent şi întrebându-se dacă va vedea vreun spirit părăsindu-i corpul. Nu se întâmplă însă nimic de felul acesta.

— Sunteţi sigur că aţi auzit un urlet?

— Da… Adică nu, se precipită paznicul. Poate nu urlet, totuşi. Mai degrabă strigăt. Ţipăt. Unul scurt, a ţinut o secundă şi s-a oprit.

Agentul de poliţie Diane Franciscovich de la Secţia 20 continuă:

— Oare ar fi putut auzi cineva?

Masivul paznic al clădirii, respirând cu greutate, privi către poliţista înaltă şi brunetă şi clătină din cap ridicând totodată din umeri. Îşi şterse apoi palmele de pantalonii uniformei albastre.

— Să sun după întăriri? întrebă Nancy Ausonio, cealaltă poliţistă, mai scundă decât partenera ei şi blondă.

Franciscovich nu ştia ce să răspundă. Ar fi spus nu, însă nu era pe deplin convinsă. În general, poliţia din această zonă a Upper West Side avea de-a face cu accidente de circulaţie, spargeri de magazine sau furturi de maşini (şi de asemenea cu ascultatul văicărelilor acelor nefericiţi care cădeau pradă hoţilor de buzunare). Era o premieră pentru amândouă – în timp ce îşi făceau obişnuitul rond de sâmbătă dimineaţă, l-au auzit pe paznic chemându-le agitat pentru a cerceta cauza urletului pe care îl auzise. Mai exact, a strigătului de suferinţă pe care îl auzise.

— Hai să mai aşteptăm, spuse Franciscovich, cea mai calmă din cele două. Să vedem ce se mai întâmplă.

— Mi se pare că s-a auzit de undeva de p-aici, din apropiere, medită cu voce tare paznicul. Aşa cred…

— Locul ăsta îmi dă fiori, spuse şi Ausonio.

Era ciudat să auzi asta venind tocmai din partea ei, căci era un agent cu sânge rece, mai ales când era vorba de stingerea conflictelor care apăreau la tot pasul. Faptul că de multe ori participanţii erau cu două capete mai înalţi decât ea nu părea să o deranjeze prea tare.

— Greu de spus cu sunetele de felul ăsta. Mă-nţelegeţi? Adică, de unde se aud…

Franciscovich era cu gândul însă la ce spusese partenera ei. Chiar că îţi dă fiori, îşi spuse ea în gând.

Începură o meticuloasă cercetare a holurilor, fără a obţine însă vreun rezultat. Curând se opriră.

Franciscovich făcu un semn din cap spre o uşă aflată la mică distanţă:

— Ce-i acolo?

— A, n-au cum să fie studenţi acolo. E doar o…

Franciscovich împinse uşa. Înăuntru se vedea un mic hol ce ducea spre o altă uşă, pe care se putea citi „Sala de recitaluri A”. Şi lângă acea uşă era trupul unei femei, cu un laţ în jurul gâtului şi mâinile prinse în cătuşe. Ochii îi erau deschişi, deşi era evident că nu mai era în viaţă. Un individ un pic trecut de cincizeci de ani, brunet şi bărbos, era aplecat deasupra ei. Păru surprins când cei trei intrară.

— Stai pe loc! ţipă Ausonio.

— Măiculiţă, îngăimă paznicul.

În acelaşi moment, cele două îşi scoaseră armele, iar Franciscovich o îndreptă pe a ei către bărbat, cu un gest, i se păru ei, surprinzător de ferm.

— Nu te mişca! Ridică-te încet şi depărtează-te cu mâinile sus.

Vocea îi era mai puţin fermă decât degetele încleştate pe pistolul Glock. Omul se conformă.

— Întinde-te cu faţa la podea. Şi ţine-ţi mâinile la vedere!

Ausonio se apropie de victimă. Franciscovich observă prima că pumnul drept al suspectului era strâns.

— Desfă…

Poc…

Nu mai fură în stare să vadă nimic din cauza luminii orbitoare ce umplu deodată camera. Părea să vină direct din mâna suspectului. Ausonio rămase stană de piatră, iar Franciscovich se ghemui cu rapiditate, agitând arma şi încercând totodată să desluşească ceva. Ştia însă că ucigaşul îşi ţinuse ochii închişi când lumina invadase încăperea şi că acum îşi îndreaptă probabil la rându-i arma către ele sau se pregăteşte să le atace cu vreun cuţit.

— Unde eşti? Unde eşti? strigă ea.

Apoi zări vag, prin fumul care încă nu se risipise de tot, cum criminalul intră în sala de recitaluri trântind uşa în urma sa. Se auzi un zgomot

puternic, iscat probabil de o piesă de mobilier aşezată în viteză pentru a bloca uşa.

Ausonio se trânti în genunchi lângă fată. Cu un briceag tăie frânghia din jurul gâtului femeii, o întoarse cu faţa în sus şi, folosind tubul special din dotare, începu procedura de resuscitare cardio-respiratorie.

— Alte ieşiri? îi strigă Franciscovich pazniculuí.

— Doar una… în spate, după colţul din dreapta.

— Ferestre?

— Nu.

— Ausonio, ţipă ea grăbind paşii. Ai tu grijă aici la uşa asta!

— În regulă, răspunse blonda, reluând rapid resuscitarea victimei.

Ucigaşul continua să care diferite obiecte pentru a-şi construi un soi de baricadă sau cel puţin asta indicau zgomotele surde ce se auzeau la intervale regulate. Franciscovich se îndreptă cu repeziciune spre uşa de după colţ, de care le spusese paznicul, folosindu-şi în acelaşi timp staţia pentru a chema întăriri. Brusc, zări o siluetă nemişcată în capătul coridorului şi se opri. Dintr-o singură mişcare, ţinti cu arma şi lumină cu lanterna locul unde zărise arătarea.

— Sfântă Fecioară! îngăimă bătrânul om de serviciu, scăpând mătura din mână.

Franciscovich mulţumi lui Dumnezeu în gând că îşi menţinuse calmul şi nu apăsase pe trăgaci.

— Ai văzut pe cineva ieşind pe uşa aia?

— Ce se-ntâmplă?

— Ai văzut ceva suspect?! îşi pierdu ea răbdarea.

— Nu, doamnă.

— De cât timp te afli aici?

— Nu ştiu. Zece minute… cred.

O nouă bufnitură se auzi dinăuntru. Franciscovich le făcu semn omului de serviciu şi pazniculuí să se depărteze. Trase aer în piept, îşi ridică din nou arma şi apăsă uşor clanţa. Uşa era

descuiată. Se trase din dreptul ei pentru a nu risca să fie împuşcată; văzuse această manevră în *NYPD Blue* sau poate la vreun instructor de la academie.

Altă bufnitură dinăuntru.

— Nancy, eşti acolo? şopti Franciscovich în staţia de emisie-recepţie.

Vocea lui Ausonio răspunse tremurând:

— E moartă, Diane. Am încercat. Nu s-a putut…

— Ascultă! Nu a ieşit pe aici, deci e înăuntru. Îl aud…

Câteva clipe de tăcere. Apoi aceeaşi voce tânguită:

— Am făcut tot posibilul, Diane. Crede-mă…

— Nancy, revino-ţi! Suntem împreună până la capăt?

— Da, sigur… Şi apoi vocea îi deveni fermă: Să intrăm după el!

— Stai, veni răspunsul, nu trebuie decât să-l ţinem închis până ne sosesc întăririle. Nimic mai mult. Rămâi unde eşti şi nu te apropia de uşă. Asta-i tot.

Chiar în acel moment se auzi vocea bărbatului:

— Am o ostatică. O fată. Dacă încercaţi să intraţi, o împuşc.

O, Doamne…

— Ascultă. Nimeni nu va încerca să intre, nu-ţi face griji. Numai nu te atinge de fată.

Oare asta era procedura? se întrebă. Serialele şi cursurile de la academie nu păreau să ofere vreun răspuns. O auzi pe Ausonio comunicând prin staţie că situaţia se schimbase radical: era vorba de o luare de ostatici acum.

Franciscovich reveni la dialogul cu ucigaşul:

— Îţi cerem doar să fii calm. Poţi să…

Se auzi o împuşcătură care o făcu să tresară puternic.

— Nancy, ce se petrece? ţipă ea în staţie. De unde s-a auzit?

— Nu ştiu. Am crezut că tu ai tras.

— Deci el a fost. Eşti bine?

— Eu da. Crezi că i-a făcut ceva?

— Nu ştiu. De unde să ştiu eu? Unde naiba or fi întăririle?

— Diane, şopti Ausonio după o clipă. Ar trebui să intrăm. Poate e rănită. Apoi cu voce tare: Hei, tu, dinăuntru!

Niciun răspuns.

— Poate s-a sinucis, încercă o explicaţie Franciscovich.

Sau poate că a tras un foc doar pentru a ne face să credem că s-a sinucis şi de fapt ne aşteaptă înăuntru, gata să tragă.

Avu apoi aceeaşi viziune: uşa ponosită a sălii deschizându-se şi oferind vederii, în penumbră, faţa vineţie şi rece a victimei. Principalul motiv pentru care alesese meseria de poliţist era că putea să-i oprească pe oameni să facă aşa ceva.

— Diane, trebuie să intrăm, repetă Ausonio.

— La asta mă gândeam şi eu. Bine. Hai să intrăm.

Vocea îi era gâtuită, se gândea atât la familia ei, cât şi la modul corect de susţinere a mâinii drepte cu stânga în timpul unui schimb de focuri.

— Spune-i pazniculuí să aprindă luminile. Nu avem nicio şansă altfel. După un moment, Ausonio adăugă: întrerupătorul ar trebui să fie pe aici pe undeva. Va aprinde lumina la semnalul meu.

Ausonio îşi trase sufletul, după care Franciscovich auzi:

— Sunt gata. Numără până la trei.

— Bine. Unu… Stai puţin. Eu o să apar din nord-est, aşa că fii atentă.

— Aha, nord-est. Înseamnă…

— Înseamnă că tu vei fi în stânga mea.

— E clar. Continuă să numeri.

— Unu. Îşi simţi mâna încleştată pe armă. Doi. De data asta, degetul alunecă uşor şi trase piedica pistolului Glock.

— Trei, ţipă Franciscovich aşa de tare încât partenera sa sigur ar fi putut să o audă şi fără staţie.

Izbi cu putere uşa de perete şi intră în cameră, moment în care luminile se aprinseră.

— Nu mişca! ţipă ea.

…dar camera era goală.

Cuprinsă de tensiunea momentului, se ghemuise şi agita frenetic arma, încercând să cuprindă cu privirea fiecare centimetru al sălii. Niciun semn de vreo prezenţă străină, fie că ar fi fost vorba de criminal, sau de ostatica acestuia.

Apoi privi la stânga, unde Nancy Ausonio se oprise imitându-i gesturile.

— Unde naiba a dispărut? şopti Ausonio.

Franciscovich clătină din cap. Observă apoi mulţimea de scaune aranjate cu grijă în rânduri paralele. Câteva din ele erau dărâmate. Dar nu semănau deloc cu o baricadă – mai degrabă fuseseră trântite la întâmplare. În stânga ei, văzu micuţa scenă cu amplificator şi cu două difuzoare de mici dimensiuni. De asemenea, un pian masiv.

Altceva nu se vedea. Nici urmă de suspect.

— Ce s-a întâmplat, Nancy? Spune-mi ce s-a întâmplat.

Ausonio nu răspunse; la fel ca partenera sa, privea în jur disperată, cercetând fiecare colţişor şi fiecare piesă de mobilier în căutarea vreunui indiciu. Însă n-aveau niciun dubiu că nu vor găsi nimic.

Înfiorător…

Toată sala era de fapt un cub ermetic. Căci, în afară de cele două uşi, nu exista nici măcar o fereastră. Tavanul era din lemn, iar gurile de aerisire nu aveau mai mult de douăzeci de centimetri lungime.

— Unde? murmură Franciscovich.

Partenera îngăimă un răspuns ce nu putea fi descifrat. De altfel, nici nu prea era nevoie, pentru

că i se putea citi pe chip: N-am nici cea mai vagă idee.

— Alo, se auzi o voce din vecinătatea uşii.

Cele două se apropiară, văzând însă doar coridorul gol.

— Au mai venit poliţişti. Şi a venit şi o ambulanţă.

Vocea era a paznicului, care se ascundea însă vederii.

Tremurând încă de spaimă, Franciscovich îl îndemnă să intre. Acesta întrebă:

— E, ăăă… L-aţi prins adică?

— Nu era aici, răspunse Ausonio cu voce nesigură.

— Poftim? se miră paznicul iscodind holul.

Franciscovich auzi vocile poliţiştilor sosiţi, precum şi sirena stridentă a ambulanţei. Întăririle atât de mult aşteptate. Cu toate acestea, niciuna din cele două femei nu se simţea în stare să iasă în întâmpinarea lor. Rămaseră împietrite undeva în mijlocul sălii de recitaluri, chinuindu-se în zadar să înţeleagă cum dispăruse criminalul dintr-o cameră din care nu era posibil să ieşi.

Capitolul doi

— Ascultă muzică…

— Nu *ascult* muzică! Se întâmplă ca muzica să fie pornită. Atât.

— Muzică zici? mormăi Lon Sellitto păşind în dormitorul lui Lincoln Rhyme. Ce coincidenţă!

— Pare să aibă apetit pentru jazz în ultimul timp, îi explică Thom corpolentului detectiv. Trebuie să mărturisesc că până şi eu sunt surprins.

— După cum spuneam, reluă Lincoln Rhyme pe un ton arţăgos, lucram şi se întâmplă să se audă muzică pe fundal. Ce vrei să spui prin coincidenţă?

Cu ochii în monitorul cu cristale lichide poziţionat în faţa patului lui Rhyme, tânărul şi zveltul asistent, îmbrăcat într-o cămaşă albă cu o cravată roşie lată şi o pereche de pantaloni de pânză, spuse:

— Nu e adevărat – nu lucrează. Doar dacă nu cumva a lucra înseamnă să te uiţi la aceeaşi pagină mai bine de o oră. Mă întreb dacă aş putea să lucrez şi eu aşa.

— Comandă: întoarce pagina!

Recunoscând vocea lui Rhyme, computerul se conformă, trecând la pagina următoare din *Revista de criminalistică.* Întorcându-se către Thom, Rhyme continuă aspru:

— Mă pui la încercare? Vrei să-ţi spun despre ce am citit atâta timp? Despre cele mai puternice 5 substanţe toxice descoperite în laboratoarele teroriştilor europeni. Dacă vrei, poţi să mă şi verifici. Dar nu oricum, ci pe bani.

— Avem lucruri mai bune de făcut, răspunse asistentul, referindu-se la variatele funcţii ale corpului de care trebuie să se îngrijească asistenţii ca el de mai multe ori pe zi când lucrează pentru paraplegici precum Lincoln Rhyme.

— Trecem la ele mai târziu, răspunse criminalistul savurând un solo de trompetă ce

tocmai răzbătea din difuzor.

— Aş prefera să trecem la ele acum. Dacă Lon ne lasă singuri câteva minute.

— Bine, bine, se auzi vocea lui Sellitto în timp ce părăsea dormitorul casei lui Lincoln Rhyme, situată în Central Park West.

Închise uşa în urma sa.

Câteva minute mai târziu, Thom îl pofti pe Sellitto înapoi în cameră.

— Cafea?

— Da, mi-ar prinde bine. E greu să lucrezi sâmbăta la ore aşa matinale.

Asistentul plecă.

— Cum arăt, Linc? întrebă detectivul între două vârste făcând o piruetă.

Costumul acestuia, tipic de altfel pentru toată garderoba sa, părea făcut dintr-o stofă permanent şifonată.

— Te duci la o prezentare de modă?

Mintea lui Rhyme zbură din nou la muzică. Cum naiba poate cineva să cânte la trompetă atât de bine? Şi cum poţi să scoţi un astfel de sunet dintr-un instrument din metal?

— Am dat jos opt kile, continuă detectivul. Rachel m-a pus să ţin dietă. Grăsimea e adevărata problemă. Dacă scapi de aia, nu-ţi vine să crezi cum scade şi greutatea.

— Da, grăsimea. Dar asta ştie toată lumea, Lon. Treci la subiect.

— Am un caz foarte bizar. Un cadavru a fost găsit acum o jumătate de oră la Şcoala de Muzică. Mi-ar prinde bine un pic de ajutor din partea ta.

Şcoala de Muzică. Iar eu ascultam muzică. Ce mai coincidenţă!

Sellitto îi făcu un scurt rezumat: studentă ucisă, criminalul a fost aproape prins, dar a evadat în ultimul moment printr-o ieşire pe care nimeni nu a reuşit să o găsească.

Muzica este matematică. Rhyme, un om de ştiinţă, nu se îndoia de acest lucru, căci era logic

structurată şi, gândea el, infinită. Puteai scrie un număr infinit de melodii dacă voiai, deci nu prea aveai cum să te plictiseşti. Dar cum se face asta? De pildă, el nu avea niciun pic de creativitate. Aşa gândea, cel puţin. Luase la un moment dat lecţii de pian şi, în ciuda faptului că se îndrăgostise nebuneşte de profesoară, nu reuşise să ajungă prea departe. Cele mai îndrăgite amintiri pe care le mai avea despre acest instrument erau din ziua când făcuse nişte fotografii stroboscopice ale coardelor de rezonanţă pentru un proiect ştiinţific.

— Linc, mă asculţi?

— Da, spuneai de un caz. Unul bizar.

Sellitto oferi mai multe detalii, reuşind astfel să capteze atenţia lui Rhyme.

— Trebuie să existe o ieşire din sală. Dar nimeni nu a găsit-o.

— Cine a inspectat locul?

— Deocamdată nimeni. Crezi că o putem trimite pe Amelia?

Rhyme aruncă o privire la ceas.

— Are treabă încă douăzeci de minute cel puţin.

— Asta n-ar fi o problemă, spuse Sellitto mângâindu-şi stomacul ca şi cum ar fi căutat grăsimea pierdută, îi trimit un mesaj.

— Hai să nu o deranjăm încă.

— De ce? Ce face?

— Ceva periculos, spuse Rhyme, concentrându-se din nou pe trompetă. Ce altceva ar putea face?

Simţi mirosul cărămizilor ude ce alcătuiau zidul casei. Palmele îi transpiraseră, iar pielea capului o mânca îngrozitor. Cu toate acestea, rămase nemişcată, chiar şi când un poliţist în uniformă se apropie şi adoptă o postură asemănătoare cu a ei.

— Uite cum stă treaba, începu bărbatul, aplecându-se cu băgare de seamă spre ea.

Îi povesti apoi că după colţul clădirii se află un maidan în mijlocul căruia se poate vedea o maşină

ce tocmai a fost puternic acroşată în urma unei urmăriri în viteză.

— În ce stare e maşina? Poate fi pornită? întrebă Amelia Sachs.

— Negativ. S-a lovit de un container de gunoi şi nu mai e bună de nimic. În momentul accidentului, în maşină se aflau trei infractori. Doi dintre ei au vrut să fugă, pe unul l-am prins. Altul se află încă în maşină şi e înarmat cu un fel de carabină de vânătoare. A rănit un poliţist.

— Grav?

— Superficial.

— Imobilizat?

— Nu. L-am scos din zonă. La un cvartal de noi, spre vest.

— Şi al treilea? întrebă ea.

Poliţistul oftă.

— A urcat la primul etaj al clădirii din faţă şi a luat o ostatică. O femeie gravidă.

Sachs încerca să digere toată această cantitate de informaţie legănându-se uşor de pe un picior pe altul: era o modalitate de a-şi alina durerile artritice. Chinul naibii! Vedea acum şi numele poliţistului cu care discuta.

— Wilkins, ce armă are agresorul din clădire?

— Pistol, dar nu ştim încă modelul.

— Unde sunt ai noştri?

Tânărul făcu un semn scurt spre doi poliţişti ascunşi după un zid, la mică distanţă de locul unde se aflau ei.

— Şi mai sunt doi în faţă.

— A chemat cineva trupele speciale?

— Nu ştiu, pentru că mi-am pierdut staţia chiar când a început schimbul de focuri.

— Ai vestă?

— Negativ. Eu eram la controlul traficului azi. Ce dracu' facem acum?

Fără să-i răspundă, îşi scoase staţia Motorola şi o setă pe o anumită frecvenţă.

— Locul infracţiunii cinci opt opt cinci către control.

După câteva secunde, auzi:

— Aici căpitan şapte patru. Spune!

— Zece treisprezece la est de şase zero cinci Delancey. Poliţist rănit. Avem nevoie de intervenţia trupelor speciale. Doi subiecţi înarmaţi. Unul a luat o ostatică – vrem un negociator.

— S-a înţeles, cinci opt opt cinci. Un elicopter pentru observaţie?

— Negativ, căpitan şapte patru. Unul are puşcă de vânătoare. Pare dispus să o folosească.

— Trimitem întăriri cât putem de repede, dar jumătate din oraş e blocată de serviciile secrete pentru vizita vicepreşedintelui. Tocmai a aterizat la aeroportul JFK. E posibil să întârzie. Ai mână liberă până ajung. Terminat.

— Recepţionat. Terminat.

Vine vicepreşedintele, deci. Cu siguranţă, eu nu-l voi vota, gândi ea.

— Dar nu putem introduce un negociator în clădire. Cel puţin, nu cât timp cel din maşină e liber, spuse precaut Wilkins.

— Găsesc eu o soluţie, răspunse Sachs.

Se furişă din nou după zid şi privi către locul unde se afla maşina. Nu arăta cine ştie ce, mai ales acum când era cu partea din faţă înfiptă în acel container. Într-adevăr, înăuntru se putea vedea un individ slab cu o puşcă în mână.

Găsesc eu o soluţie…

— Tu, din maşină, ţipă ea deodată. Eşti încercuit. Dacă nu te predai, vom începe să tragem. Predă-te acum!

Luat prin surprindere, individul se ghemui şi îndreptă arma înspre locul de unde auzise vocea. Ea se trase după colţ. Setă Motorola pe frecvenţa celor doi poliţişti care se aflau cel mai aproape de maşină.

— Mai e cineva în maşină în afară de el?

— Nu.

— Sigur?

— Sigur. Am văzut foarte bine de aici. Înainte să deschidă focul.

— Perfect. Îl vezi prin lunetă?

— Probabil pot să-l iau prin portieră.

— Dacă nu eşti sigur, nu. Încearcă să găseşti o poziţie mai bună. Doar dacă eşti acoperit din spate.

— Recepţionat.

Îl văzu pe poliţist deplasându-se cu atenţie spre lateral. Apoi auzi prin staţie:

— Acum am poziţie. Trag?

— Aşteaptă. Tu, din maşină, strigă apoi. Ai zece secunde să te predai, altfel deschidem focul. Mă auzi?

Repetă frazele în spaniolă.

— Te bag în mă-ta, urlă omul.

Interpretă acest răspuns ca fiind unul afirmativ.

— Bine, încep numărătoarea. Apoi şopti prin staţie: Daţi-i douăzeci de secunde şi apoi puteţi să trageţi.

Când ajunse cu numărătoarea la zece, individul din maşină aruncă arma şi ieşi cu mâinile ridicate.

— Nu trageţi, nu trageţi.

— Ţine mâinile la vedere şi îndreaptă-te uşor către zid. Dacă faci vreo mişcare greşită, te-mpuşc!

Când fu îndeajuns de aproape de clădire, fu înşfăcat de Wilkins, care îi puse cătuşele şi îl percheziţionă. Sachs, pitită încă după colţ, îl întrebă:

— Cel din clădire. Prietenul tău. Cine e?

— Nu tre' să-ţi spun.

— Ba tre' să-mi spui. Pentru că altfel îl împuşcăm şi tot tu vei fi acuzat de tentativă de omor asupra unui poliţist. Acum ia spune, merită omul ăla să petreci patruzeci şi cinci de ani la Ossining?

Omul oftă.

— Ei, ce mai aştepţi? continuă ea. Nume, adresă, care e mâncarea lui preferată, care e

prenumele tatălui, dacă are rude în poliţie – pun pariu că ai o mulţime de informaţii preţioase pentru noi.

Bărbatul mai oftă o dată şi apoi începu să vorbească. Din când în când, Sachs îşi nota lucrurile care i se păreau importante. Fu anunţată prin staţie că trupele speciale au ajuns. La fel şi negociatorul. Rupse pagina cu informaţiile şi i-o înmâna lui Wilkins.

— Du asta negociatorului.

Începu să-i citească arestatului drepturile, întrebându-se: A procedat cum trebuia? A pus vieţi în pericol inutil? Ar fi trebuit poate să verifice personal starea rănitului prima dată?

După 5 minute, află răspunsurile la toate întrebările. Căpitanul apăru şi, cu zâmbetul pe buze, îi spuse că femeia gravidă fusese eliberată. Nu se înregistrase nicio pierdere şi poliţistul rănit se afla în afara oricărui pericol. În plus, toţi cei trei suspecţi fuseseră prinşi.

O poliţistă cu părul scurt, blond, ce i se iţea de sub chipiu, se apropie de ei.

— Ia uitaţi, avem şi un bonus.

Le întinse o pungă plină cu cocaină şi o alta cu pipe, plus alte droguri în cantităţi mai mici.

— Astea erau tot în maşină?

— A, nu. Erau într-un Ford parcat pe cealaltă parte a străzii. M-am dus să-l interoghez pe proprietar în calitate de martor şi brusc a început să transpire.

— Fordul unde era parcat? fu curioasă Sachs.

— În garajul lui.

— Aţi avut mandat?

— Nu. Dar, după cum am spus, era foarte agitat şi am zărit colţul pungii în maşină. Probabil asta era cauza, nu?

— Nu e legal cum aţi procedat, spuse Sachs.

— Nu e legal? Săptămâna trecută am tras un tip pe dreapta pentru exces de viteză şi l-am prins cu

un kil de iarbă la el. Pe ăla l-am umflat fără probleme.

— Nu înţelegi. Pe stradă e altfel, pentru că deja vorbim despre un vehicul în mişcare pe un drum public. Ai nevoie doar de motiv pentru a opera arestarea. Dar când maşina se află pe o proprietate privată, se schimbă situaţia, chiar dacă vezi drogurile: ai nevoie de mandat.

— Dar e absurd, se apără poliţista. Are peste trei sute de grame de cocaină pură acolo. Se vede de la o poştă că e un dealer baban: celor de la narcotice le-ar lua luni, chiar ani, să pună mâna pe unul din ăsta.

Căpitanul intră şi el în discuţie:

— Eşti sigură de ce spui? o întrebă pe Sachs.

— Sută la sută.

— Şi atunci ce propui să facem?

— Păi, confiscaţi marfa, băgaţi puţin frica în el şi daţi-i datele la narcotice. Iar tu, spuse uitându-se la poliţistă, ar trebui să refaci cursul de procedură.

Femeia încercă să se apere, însă Sachs nu-i mai dădea atenţie. Rămăsese cu privirea aţintită spre locul unde, cu ceva vreme în urmă, maşina celor trei infractori izbise tomberonul şi se oprise.

— Wilkins, ai spus că erau trei infractori în maşină?

— Da.

— Şi de unde ştii exact câţi erau?

— De la magazinul de bijuterii pe care l-au jefuit înainte.

Se îndreptă cu paşi repezi spre maidanul presărat cu tot felul de gunoaie, scoţându-şi iute pistolul. Şi apoi către Wilkins:

— Uite-te la maşină.

— Dumnezeule, exclamă acesta.

Toate uşile erau deschise. *Patru* oameni fuseseră în maşină.

Se ghemui şi îndreptă arma către singurul loc unde s-ar fi putut ascunde cineva: în spatele tomberonului.

— Om înarmat, ţipă ea.

Toată lumea se întoarse la timp ca să zărească un individ masiv, în tricou, alergând spre stradă înarmat cu o puşcă automată.

Sachs ţinti înspre pieptul lui şi strigă:

— Aruncă arma!

Acesta se opri câteva clipe, după care începu să îşi agite arma spre poliţişti. Sachs îndreaptă pistolul spre el şi spuse pe un ton vesel:

— Pac, pac… Te-am împuşcat!

Omul cu arma se opri şi începu să râdă. Apoi dădu din cap admirativ.

— La naiba. Mai aveam puţin şi scăpam.

Trase piedica armei şi o aruncă unui poliţist din apropiere. Celălalt „suspect”, cel care fusese în maşină, se apropie de Wilkins, iar acesta îi scoase cătuşele. „Ostatica”, interpretată de o poliţistă hispanică fără vreun semn de sarcină, se alătură grupului bătând-o uşor pe umăr pe Sachs.

— Mersi că m-ai salvat, Amelia!

Sachs încercă să menţină o expresie sobră, însă era evident încântată. Se simţea ca un student care tocmai trecuse cu brio un examen important. De altfel, cam asta se şi întâmplase.

Tatăl ei, Herman, fusese poliţist de sector toată viaţa. Sachs avea acum acelaşi grad ca şi el şi ar fi fost mulţumită câţiva ani buni cu poziţia asta. După atentatele de la 11 septembrie 2001 însă, şi-a dat seama că vrea să facă mai mult pentru oraşul ei, aşa că şi-a depus dosarul pentru a deveni detectiv-sergent.

Detectivii din poliţia newyorkeză sunt cunoscuţi drept cei mai aprigi în lupta cu infractorii. Faima li se trăgea încă de pe vremea lui Thomas Byrnes, marele inspector de poliţie ce condusese Biroul de Investigaţii în anii ’80 ai secolului al XIX-lea. Byrnes nu se dădea în lături de la nimic pentru a-şi rezolva cazurile: ameninţări, bătăi, dar şi deducţii dintre cele mai fine. La un moment dat, a rezolvat un jaf de proporţii pe baza unui firicel de aţă din

haina unuia dintre făptaşi. Sub conducerea de excepţie a lui Byrnes, detectivii au căpătat supranumele de „Nemuritorii” şi au redus considerabil rata infracţionalităţii într-un oraş ce semăna pe vremea aceea foarte mult cu Vestul Sălbatic.

În timpul vieţii, Herman Sachs fusese un mare colecţionar de obiecte cu însemnătate din sfera poliţienească şi, nu cu mult timp înainte să moară, îi făcuse cadou Ameliei obiectul său favorit din colecţie: un carneţel foarte uzat ce aparţinuse chiar lui Thomas Byrnes şi în care acesta îşi notase indicii pentru rezolvarea cazurilor. Când Amelia era foarte mică şi mama ei nu era prin preajmă, tatăl ei obişnuia să-i citească din pasajele mai lizibile şi, împreună, încercau să construiască poveşti plecând de la ele.

12 Octombrie 1883. Am găsit şi celălalt picior în hambarul lui Slaggardy. Mă aştept ca suspectul Cotton Williams să mărturisească neîntârziat.

Dat fiind acest statut privilegiat (şi, de ce nu, salariul, care era mai mare decât în alte departamente), era neobişnuit să vezi că femeile aveau mai multe şanse să promoveze aici, în Biroul de Detectivi, decât în oricare altă divizie a poliţiei newyorkeze. Dacă Thomas Byrnes era arhetipul detectivului de gen masculin, Mary Shanley era corespondentul feminin şi, bineînţeles, unul din idolii personali ai Ameliei Sachs. Shanley şi-a desfăşurat activitatea prin anii ’30 şi era cunoscută drept o poliţistă curajoasă, care nu accepta niciun fel de compromisuri. Spusese: „Dacă tot ai armă, fă bine şi foloseşte-o” şi acţiona adesea în conformitate cu acest motto. După o activitate foarte prolifică în Midtown, a ieşit la pensie după ce obţinuse gradul întâi ca detectivă.

Sachs oricum voia să fie mai mult decât o simplă detectivă, căci, în definitiv, aceasta era doar o profesie; ea voia şi să avanseze în grad. În poliţia newyorkeză, ca mai peste tot, poţi deveni detectiv

pe baza meritului şi a experienţei acumulate. Dar pentru a fi sergent, de pildă, trebuia să treci o serie de examene: probă scrisă, probă orală şi, cum se întâmplase acum cu Sachs, un test practic, ce consta în evaluarea abilităţilor de conducere a subordonaţilor, a sensibilităţii la problemele comunităţii şi a capacităţii de gestiune a situaţiilor de criză.

Căpitanul, un veteran cu o voce blajină care aducea foarte mult cu Laurence Fishburne, era examinatorul principal în acest test şi luase notiţe neîncetat despre prestaţia ei.

— În regulă, spuse el, vom scrie rezultatele şi le vom ataşa analizei generale. Dar, înainte, să-ţi spun părerea mea neoficială: cred că te-ai ocupat de cadre şi de civili ireproşabil. Ai solicitat întăriri la momentul potrivit, iar modul în care ai distribuit forţele de ordine a făcut imposibilă evadarea infractorilor, dar a şi menţinut expunerea la riscuri la un nivel minim. Ai evaluat bine confiscarea drogurilor şi posibila arestare a posesorului. Iar faptul că ai obţinut informaţiile cu privire la suspectul din clădire de la cel pe care l-ai arestat înainte, cu scopul de a-l ajuta pe negociator, a fost un plus. Nu ne gândiserăm la această posibilitate. Dar de acum o vom lua în calcul. Apoi, la final, ei bine, sincer vorbind, nici nu ne-a trecut prin cap că o să-ţi dai seama de cel de-al patrulea infractor ascuns. Planificaserăm să-l împuşte pe Wilkins şi apoi am fi văzut cum te descurcai.

Lăsând baltă tonul oficial, zâmbi şi adăugă:

— Dar l-ai aranjat pe ticălos.

Pac, pac.

— Ai dat examenul scris şi oral, nu?

— Da, domnule, aştept rezultatele de pe o zi pe alta.

— Noi vom revizui raportul şi îl vom trimite departamentului împreună cu recomandările noastre. Poţi să stai liniştită acum.

— Da, domnule.

Poliţistul care îl interpretase pe ultimul răufăcător, cel cu puşca automată, se îndreptă către ea. Un italian arătos, probabil dintr-una din familiile stabilite pe lângă docurile din Brooklyn, gândi Amelia, şi cu un corp de boxer. Obrajii şi bărbia îi erau acoperite de o barbă neîngrijită. Îţi sărea în ochi şi pistolul cromat pe care îl purta la brâu, şi, văzându-i zâmbetul impertinent de pe faţă, mai că-i veni să-i spună să-şi folosească arma drept oglindă pentru a se bărbieri.

— Trebuie să-ţi spun că am mai participat la zeci de astfel de teste practice, dar al tău a fost de departe cel mai reuşit, păpuşa.

La auzul apelativului folosit, o pufni râsul. După cum vedea, încă mai erau astfel de indivizi primitivi prin poliţie – de la serviciile de patrulare până la birourile de pe colţ din sediul central – cei mai mulţi însă se mulţumeau să manifeste un soi de condescendenţă, nicidecum sexism pe faţă. Sachs nu mai auzise „scumpo” sau „păpuşa” de cel puţin un an.

— Hai să ne limităm la „ofiţer”, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Nu, nu. Poţi să te relaxezi acum. S-a terminat testul.

— Nu văd legătura.

— Păi, când am zis „păpuşa”, nu mai era parte din exerciţiu. Nu trebuie să priveşti asta în mod oficial, profesional, chestii de-astea. Îţi spuneam doar că sunt sincer impresionat. Şi pentru că eşti… ştii tu. Zâmbi privind-o fix în ochi, cu un farmec la fel de sclipitor ca pistolul de la brâu. Nu fac adesea complimente. Venind din partea mea, ar trebui să te simţi flatată.

Pentru că eşti… ştii tu.

— Hei, sper că nu te-ai supărat acum, nu? întrebă el deodată.

— Nu m-am supărat deloc. Dar tot „ofiţer” rămâne. Când vorbeşti cu mine sau când vorbesc cu tine.

Când nu eşti de faţă, se schimbă treaba.

— Nu am vrut să te jignesc. Doar că eşti o femeie frumoasă. Iar eu sunt bărbat. Vezi legătura? Aşa că…

— Aşa că… mai spuse ea şi începu să se depărteze.

Păşi în faţa ei, încruntându-se uşor.

— Aşteaptă. Nu cred că m-ai înţeles. Hai să bem o cafea împreună. Chiar cred că m-ai plăcea dacă m-ai cunoaşte.

— Nu te baza pe asta, strigă unul din colegii lui râzând.

„Masculul feroce” se întoarse către camaradul său şi îi arătă binedispus degetul mijlociu.

Chiar în acel moment, pagerul lui Sachs afişă numărul lui Lincoln Rhyme, urmat de cuvântul „URGENT”.

— Trebuie să plec, spuse ea.

— Deci n-ai timp de cafea? întrebă el bosumflându-se adorabil.

— N-am timp.

— Bine. Atunci un număr de telefon?

Mâna ei dreaptă căpătă forma unui pistol ce se îndreaptă către tâmpla lui.

— Pac, pac, făcu ea.

Apoi se îndreptă în grabă spre Camaro-ul ei galben.

Capitolul trei

Asta e o şcoală?

Târând o geantă cu instrumente de investigaţie, Amelia Sachs păşi pe coridorul întunecat. Simţi miros de mucegai şi lemn vechi. Tavanul era înţesat de pânze de păianjen, iar pe pereţi atârnau fâşii vechi de vopsea verde scorojită. Cum naiba să studiezi muzica într-un loc ca ăsta? Aducea mai degrabă cu decorurile descrise de Anne Rice prin cărţile pe care le citea mama ei.

— Înfiorător, murmurase una din poliţiste, doar pe jumătate în glumă.

Vreo şase poliţişti – patru agenţi de patrulare şi doi îmbrăcaţi civil – stăteau lângă o uşă dublă aflată la celălalt capăt al coridorului. Unul dintre ei era chiar Lon Sellitto, cel cu hainele boţite mai tot timpul; acum stătea cu capul aplecat şi cu un carneţel în mână, discutând cu un paznic. Printre uşile parţial deschise, zări o formă vagă, cel mai probabil victima.

Se adresă apoi tehnicianului ce tocmai trecea pe lângă ea:

— Avem nevoie de lumini. Două instalaţii.

Tehnicianul făcu semn că a înţeles şi se întoarse către vehiculul de intervenţie rapidă la locul crimei, adică o dubă cu echipament criminalistic. Era parcată afară, jumătate pe trotuar, probabil după o cursă ceva mai lentă decât aceea a Chevroletului Camaro SS din 1969, proprietatea Ameliei Sachs, care depăşise bine o sută de kilometri la oră pe drumul dinspre locul unde avusese loc exerciţiul până aici.

Sachs se apropiase acum şi studia cu atenţie victima, o tânără cu părul blond, întinsă pe spate, cu burta arcuită din cauza mâinilor încătuşate sub ea. Chiar şi în penumbra camerei vedea urmele lăsate de frânghie pe gât şi sângele uscat de pe buze şi bărbie. Cauza era probabil faptul că îşi

muşcase limba, lucru destul de frecvent în strangulări. Mai observă şi cerceii de culoarea smaraldului, precum şi pantofii sport care arătau destul de uzaţi. Nu erau semne de jaf, viol sau mutilare. Nu avea nici verighetă pe deget.

— Cine a fost primul la faţa locului?

O femeie înaltă şi brunetă, tunsă scurt, pe a cărei insignă scria D. FRANCISCOVICH, spuse:

— Noi am fost primele.

O arătă din cap pe partenera ei, o blondă, N. AUSONIO. În ochii amândurora se citea încordarea, iar Franciscovich bătea ritmic în teaca pistolului. Ausonio trăgea mereu cu ochiul la cadavru. Sachs bănui ca era primul lor caz de omucidere.

Ascultă cu atenţie relatarea celor două: găsirea criminalului, lumina care le-a orbit, dispariţia, baricada din sală. Apoi parcă a intrat în pământ.

— Spuneţi că avea un ostatic la un moment dat?

— Aşa a spus el, răspunse Ausonio. Dar nu lipsea nimeni din şcoală. Cu siguranţă a fost o cacialma.

— Cine e victima?

— O cheamă Svetlana Rasnikov. 24 de ani. Studentă.

Atunci se apropie şi Sellitto.

— Bedding şi Saul îi interoghează pe toţi cei care se aflau în clădire de dimineaţă.

Amelia făcu semn spre locul crimei.

— Cine a fost înăuntru până acum?

— Păi, cele două agente de la patrulare. Apoi doi medici şi doi specialişti de la intervenţii. Nu a cercetat nimeni în amănunt încă.

— Şi paznicul, interveni Ausonio. Dar pentru puţin timp, pentru că l-am dat afară cât de repede am putut.

— Asta e bine. Alţi martori?

— Un om de serviciu care era pe-aici încă de când am ajuns noi.

— Dar nu a văzut nimic suspect, adăugă Franciscovich.

— Tot trebuie să-i văd tălpile pantofilor, ca să compar. Ar putea una din voi să dea de el?

— Sigur.

Ausonio se îndepărtă.

Sachs scoase din geantă o cutie transparentă din plastic, cu un costum din material impermeabil Tyvek. Îl îmbrăcă rapid şi îşi trase gluga. Apoi mănuşile. Era echipamentul standard pentru tehnicienii criminalişti din poliţia newyorkeză, căci acest costum împiedica orice particulă aparţinând corpului să contamineze mediul, lucru esenţial când aveai de-a face cu scena unei crime. Deşi costumul acoperea şi tălpile, Sachs îşi trase două benzi de cauciuc în jurul picioarelor, amintindu-şi că Rhyme insista mereu să facă acest lucru pentru a-şi diferenţia urmele de acelea ale victimei şi infractorului. Apoi îşi montă căştile pe urechi şi îşi reglă microfonul conectând staţia de emisie-recepţie; auzi foarte curând, printr-un sistem complex de comunicaţii, vocea lui Lincoln Rhyme:

— Sachs, mă auzi?

— Da. E cum ai zis tu – erau gata să-l prindă şi a dispărut.

— Şi acum ne-au lăsat nouă onoarea de a-l găsi, chicoti el. Chiar trebuie să reparăm toate greşelile celorlalţi? Stai o secundă. Comandă: volumul mai mic… mai mic…

Muzica din fundal se auzi tot mai stins. Între timp, reapăru tehnicianul ţinând în fiecare mână câte o lampă uriaşă cu tripod. Le montă în hol şi le aprinse rapid.

Se poate vorbi la nesfârşit despre cum trebuie investigată scena unei crime. În general, detectivii sunt de acord că personalul trebuie să fie cât mai redus ca număr, deşi echipele de specialişti sunt încă la mare preţuire în astfel de situaţii. Până la accident, Lincoln Rhyme era unul din puţinii care

preferau să desfăşoare această activitate singuri. De altfel, insista mereu ca şi Amelia să procedeze la fel pentru că, spunea el, poţi fi lesne distras atunci când mai sunt şi alţii pe lângă tine. În plus, dacă nu eşti singur, se mai formează şi un soi de siguranţă, chiar dacă doar la nivel inconştient, că partenerul tău va găsi ce ţi-a scăpat ţie.

Însă Lincoln Rhyme mai avea un motiv pentru care prefera investigaţiile solitare: singurătatea creează premisele pentru o intimitate macabră cu făptaşul şi cu victima. Această relaţie pur mentală era de mare ajutor în găsirea dovezilor relevante şi în imaginarea unui posibil scenariu al crimei.

Aceasta era şi starea pe care Amelia Sachs o căuta acum în timp ce privea trupul tinerei, întins pe podea lângă o masă de lemn. Tot lângă ea se mai afla un pahar de carton, din care se vărsase cafea, nişte partituri, o cutie de flaut şi o bucată din acel flaut; probabil femeia încerca să-l asambleze chiar atunci când criminalul i-a înfăşurat funia în jurul gâtului. Mâna îi rămăsese încleştată pe instrument. Oare încercase să-l folosească pentru a se apăra? Sau fusese doar un gest disperat pentru a simţi ceva familiar atunci când se zbătea în ghearele morţii?

— Rhyme, sunt lângă cadavru, spuse ea şi începu imediat să facă poze.

— Continuă.

— E întinsă pe spate, deşi iniţial era pe burtă. A fost întoarsă pentru resuscitare. Se văd urme evidente de strangulare, spuse ea întorcând cu gesturi ferme cadavrul înapoi în poziţia iniţială. Mâinile sunt imobilizate cu un fel de cătuşe vechi. Nu am mai văzut modelul ăsta. Ceasul pe care îl poartă la mână este spart şi arată fix ora 8. Nu cred că e o întâmplare. De fapt, sigur nu e o întâmplare, spuse ea apucând încheietura mâinii fetei. A călcat-o pe mână *cu scopul* de a-i sparge ceasul. E drăguţ. Un Seiko, de ce să-l spargi, şi să nu-l furi?

— Bună întrebare, Sachs… Ar putea fi un indiciu preţios, la fel de bine cum ar putea să nu însemne nimic.

Ce spusese Rhyme era de fapt mottoul criminalisticii, reflectă Sachs.

— Agenţii care au ajuns aici prima dată au tăiat funia din jurul gâtului, dar nu s-au atins de nod.

Niciodată nu trebuie să tai nodul, pentru că poate da foarte multe indicii despre criminal.

Sachs începu apoi să colecteze amprentele cu o rolă de bandă adezivă. Criminaliştii considerau acum că aspiratorul portabil, care semăna cu unul de bucătărie, înlătura prea multe urme. Cei mai mulţi criminalişti începuseră să folosească role de bandă adezivă, ca acelea folosite pentru îndepărtarea părului de câine. Luă apoi o mostră din părul fetei şi de sub unghii. Apoi spuse:

— E timpul pentru „grilă”.

„Grila” sau „metoda grilei” era o altă invenţie de-a lui Lincoln Rhyme şi era metoda sa preferată de a cerceta locul unei crime. De altfel, era şi una dintre cele mai eficiente: înainte şi înapoi într-o direcţie şi apoi, perpendicular, aceleaşi mişcări, fără a lăsa locuri neacoperite şi fără a pierde din vedere tavanul, pereţii şi, mai ales, podeaua. Sachs începu aşadar să caute obiecte pierdute sau urme de pantofi, făcând totodată şi foarte multe poze. Oricum, poliţia avea o echipă specială care filma şi fotografia locul crimei; Rhyme însă insista să aibă cât mai repede ceva material la dispoziţie, preferabil adus de o persoană în care avea încredere, cum era Amelia Sachs.

— Sachs? se auzi vocea lui Sellitto.

Sachs privi în spate.

— Mă întrebam, continuă acesta. Dacă tot nu avem habar încotro a luat-o criminalul, nu crezi că ţi-ar folosi nişte întăriri?

— Nici vorbă, fu răspunsul ei, mulţumindu-i în gând că i-a adus aminte de faptul că nimeni nu

reuşise să dea de urma criminalului şi că acesta fusese văzut ultima dată prin apropiere.

„Caută cu atenţie, dar fii cu ochii în patru” – acesta era un alt aforism de-al lui Lincoln Rhyme când venea vorba de investigarea locului unei crime. Pipăi mânerul Glock-ului ca să-şi reamintească unde este în caz că trebuia să-l scoată rapid – tocul se ridica un pic de la locul lui când purta costumul Tyvek. Apoi îşi continuă căutarea.

— Am găsit ceva, îi comunică la scurt timp lui Rhyme. În hol, la zece metri de locul unde e întinsă victima. O bucată neagră de stofă. Mătase, sau cel puţin aşa pare la prima vedere. Dedesubt e o bucată de flaut, deci probabil aparţine criminalului.

— Interesant, gândi cu voce tare Rhyme. Mă întreb ce-o fi cu ea.

Cum în hol nu mai descoperi nimic notabil, Sachs se îndreptă către sală, cu mâna prudent aşezată pe pistol. Întâi, observă că nu exista niciun loc în care s-ar putea ascunde criminalul, lucru care o relaxă pe moment. Odată ce începu căutarea însă, simţi o stare de nelinişte şi disconfort.

Înfiorător…

— Rhyme, e ciudat…

— Nu te aud, Sachs.

Îşi dădu seama că din cauza stării ce pusese stăpânire pe ea, vorbise în şoaptă.

— Scaunele din încăpere sunt legate cu sfoară arsă. Şi simt miros de nitrat şi sulfură. Mi s-a spus că s-a auzit un foc de armă, dar nu pare să fie acel miros. Cred că e altceva. Stai puţin… da, am găsit, e un rest de petardă. Probabil de la asta s-a auzit zgomotul. Mai e ceva sub un scaun: o placă mică, verde, de circuite legată la un difuzor.

— Mică? întrebă Rhyme caustic. Un metru pătrat este mic în comparaţie cu un acru. Dar şi un acru este mic în comparaţie cu un hectar, Sachs.

— Scuze. Are cam 6 centimetri în lăţime şi 15 în lungime.

— Hm. E mare în comparaţie cu o monedă, nu-i aşa? replică Rhyme pe un ton destul de tăios.

Am înţeles mesajul. Mulţumesc foarte mult, îi răspunse ea în gând.

Puse totul în pungi, apoi ieşi pe ce-a de-a doua uşă – uşa de incendiu – şi fotografie urmele de paşi pe care le găsi acolo. La final luă mostre de control pentru a le compara cu urmele găsite asupra victimei şi în locurile unde păşise suspectul necunoscut – susnecul.

— Eu am terminat, Rhyme. Ne vedem cam în jumătate de oră.

— Stai puţin! Şi uşile secrete despre care vorbeşte toată lumea?

— Nu găsesc niciuna.

— Bine, Sachs. Hai acasă.

Se întoarse în hol şi făcu semn celorlalţi să preia investigaţia. Le zări apoi pe Franciscovich şi pe Ausonio lângă ieşire.

— L-aţi găsit pe omul de serviciu? întrebă ea. Trebuie să-i văd pantofii.

Ausonio făcu semn că nu.

— I-a spus paznicului că trebuie să-şi ducă soţia la lucru. I-am lăsat mesaj că l-am căutat.

Partenera ei spuse solemn:

— Nu vrem ca nenorocitul ăsta să scape prea uşor. Vorbeam cu Nancy şi, dacă putem ajuta în vreun fel, am dori să ne spui.

Sachs înţelese numaidecât cum se simţeau cele două.

— În regulă, o să văd ce pot face.

Sellitto purta o conversaţie prin staţie. După câteva momente, spuse:

— Am vorbit cu Băieţii Haioşi. Au terminat de interogat toţi martorii şi ne aşteaptă în hol.

Sachs şi Sellitto, împreună cu cele două tinere agente, se întoarseră în faţa clădirii, unde erau aşteptaţi de Bedding şi Saul. Cei doi erau uşor de deosebit: unul era înalt, iar celălalt scund, unul avea pistrui, iar celălalt, un ten uniform şi neted. Ei

erau detectivii la care se referise Sellitto mai devreme, iar specialitatea lor era interogarea martorilor unei crime.

— Am vorbit cu şapte oameni în dimineaţa asta.

— Plus paznicul.

— Nu cu profesori…

— …doar cu studenţi.

Iată de ce erau supranumiţi Gemenii, deşi arătau atât de diferit. Timpul făcuse din ei doi o echipă sudată: nu te-ai fi putut înţelege cu niciunul din ei separat de celălalt. Dacă, dimpotrivă, reuşeai să îi asculţi simultan, înţelegeai totul mult mai uşor.

— Nu am obţinut nimic cu adevărat folositor.

— În primul rând pentru că toată lumea era înspăimântată.

— Nici decorul nu ne-a prea ajutat în această privinţă.

Observaţia fu însoţită de un gest sugestiv către zecile de pânze de păianjen care atârnau de pe tavanul pătat de igrasie.

— În plus, nimeni nu o cunoştea prea bine pe victimă. Când a ajuns aici de dimineaţă, era însoţită de o prietenă. Ea…

— Prietena.

— …nu a văzut pe nimeni înăuntru, deşi au stat împreună în hol să mai discute vreo cinci, zece minute. A părăsit clădirea pe la opt.

— Asta înseamnă că făptaşul era deja în clădire, interveni şi Rhyme, care auzise totul.

— Victima venise să studieze din Georgia, spuse detectivul mai scund.

— E vorba de Georgia din Rusia, nu de a noastră…

— Era doar de două luni studentă aici. Destul de retrasă.

— Consulatul va lua legătura cu familia ei.

— Revenind, toţi studenţii pe care i-am interogat mai devreme se aflau în diverse săli de repetiţii. Niciunul nu a auzit sau văzut ceva suspect.

— Dar Svetlana de ce nu se afla şi ea într-una din săli? întrebă Sachs.

— Prietena ei ne-a spus că îi plăcea mai mult acustica de pe hol.

— Soţ, iubit, iubită? întrebă Sachs, gândindu-se la prima regulă în cazurile de omucidere: criminalul cunoaşte de regulă victima.

— Nimic de genul ăsta, după spusele studenţilor.

— Cum a intrat criminalul în clădire? întrebă Rhyme, iar Sachs repetă întrebarea.

— Doar uşa din faţă e deschisă tot timpul, spuse paznicul. Bine, mai sunt şi uşile de incendiu. Dar nu pot fi deschise din exterior.

— Deci singura cale ar fi fost să treacă pe lângă tine, nu?

— Da, şi să se treacă în registru. *Şi* să fie înregistrat de camera video.

Sachs aruncă o privire în sus.

— Rhyme, e într-adevăr o cameră, însă obiectivul nu a mai fost curăţat de secole, din câte se pare.

Se adunară toţi în jurul biroului paznicului. Acesta apăsă pe câteva butoane şi dădu drumul casetei. Bedding şi Saul îi recunoscură cu uşurinţă pe cei şapte din interogatoriile de mai devreme. O persoană însă din cele care apăreau pe casetă nu fusese prezentă la interogatoriu: un bărbat brunet cu barbă, purtând o pereche de blugi şi o jachetă voluminoasă.

— El e, spuse Franciscovich. El e criminalul.

Ausonio încuviinţă din cap. Pe monitor se putea vedea, în ciuda imaginii neclare, cum se semnează în registru şi cum dispare grăbit în interior.

— Acum îţi aduci aminte de el? întrebă Sachs.

— Nu pot să fiu atent la toată lumea care intră aici, se apără paznicul. Eu trebuie doar să fiu sigur că se trec toţi în registru; apoi pot să intre. E tot ce trebuie să fac. Treaba mea e mai mult să mă asigur

că nimeni nu părăseşte clădirea cu lucruri care nu-i aparţin.

— Măcar avem semnătura lui, Rhyme. Şi un nume, deşi probabil fals. Pe ce rând e scrisul lui? întrebă Sachs apucând cu mănuşa de latex registrul.

Derulară încă o dată caseta. Criminalul fusese a patra persoană care semnase în registru în ziua respectivă. Dar pe rândul al patrulea era numele unei femei.

— Numără toate persoanele care au semnat, spuse Rhyme.

Nouă persoane trecuseră pe la poartă şi completaseră datele – opt studenţi, între care victima şi criminalul.

— Au semnat nouă persoane, Rhyme. Dar pe foaia din registru apar doar opt nume.

— Cum s-a întâmplat asta? întrebă Sellitto.

— Întreabă paznicul dacă e sigur că făptaşul a semnat în registru, spuse Rhyme. Poate doar s-a prefăcut.

Sachs reluă întrebarea cu voce tare.

— Da, chiar s-a semnat. Am văzut. Poate nu m-oi uita eu mereu la faţa lor, dar mă asigur că s-au semnat.

E tot ce trebuie să fac.

Sachs clătină din cap şi îşi înfipse o unghie într-o pieliţă de la degetul mare.

— În fine, să-mi aduci registrul şi orice altceva mai crezi că merită văzut de pe acolo, încheie Rhyme.

Undeva în apropiere, o tânără de origine asiatică stătea cu mâinile încrucişate pe piept. Se adresă Ameliei Sachs, după ce o fixase îndelung cu privirea:

— V-am auzit vorbind. Aţi spus că, adică… Părea că nu ştiţi dacă a părăsit clădirea după ce… Credeţi că încă se află aici?

— Nu, nu am spus asta, replică Sachs. Nu ştim însă *cum* a putut scăpa.

— Dar dacă nu ştiţi cu siguranţă, înseamnă că e posibil să fie încă în clădire, ascuns pe undeva. Pândind o nouă victimă, poate. Şi nu are nimeni idee pe unde ar putea fi.

Sachs îi zâmbi liniştitor.

— Paza va fi întărită; vom lăsa un număr mare de agenţi de poliţie tot timpul în clădire. Cel puţin până aflăm mai multe despre ce s-a întâmplat.

În gând însă, Sachs îi dădea dreptate fetei: Da, ar putea fi tot în clădire, plănuind o nouă crimă.

Şi nu, nu avem idee cine sau unde este.

Capitolul patru

Şi *acum, onorat auditoriu, un scurt moment de respiro.*

Amintiţi-vă cu plăcere de „Călăul leneş”... şi savuraţi nerăbdarea ce vă cuprinde în aşteptarea a ceea ce va urma.

Respiraţi adânc. Următoarea reprezentaţie va începe foarte curând…

Omul mergea aparent fără ţintă pe Broadway, în Manhattan. La un colţ de stradă, se opri ca şi cum ar fi încercat să îşi aducă aminte ceva important şi se trase în umbra unei clădiri. Îşi scoase telefonul mobil de la centură şi îl lipi de ureche. Începu să vorbească, zâmbind din când în când, aşa cum fac toţi oamenii care vorbesc la mobil, şi aruncând priviri în jur, din nou un obicei tipic pentru utilizatorii acestui mijloc de comunicare.

De fapt însă, nu purta nicio convorbire la telefonul mobil. Încerca să îşi dea seama doar dacă nu cumva a fost urmărit pe drumul străbătut de la şcoala de muzică până acolo.

Malerick arăta acum foarte diferit faţă de deghizarea sa din cursul dimineţii, cea pe care o folosise pentru a scăpa din incinta şcolii. Era acum blond şi fără barbă, îmbrăcat în pantaloni sport şi o bluză pe gât. Dacă cineva l-ar fi privit cu atenţie, ar fi observat câteva particularităţi cel puţin ciudate: un material ce imita pielea i se iţea deasupra gulerului, pe gât, şi două degete de la mâna stângă, inelarul şi cel mic, îi erau lipite.

Dar nimeni nu privea cu atenţie, căci gesturile sale erau foarte naturale. Şi, după cum vor fi de acord toţi magicienii, naturaleţea în astfel de situaţii te face invizibil.

Se convinse că nu fusese urmărit şi, mulţumit, îşi reluă drumul către locuinţa sa, dând colţul şi luând-o pe trotuarul punctat de copaci. Pe stradă

mai erau doar câţiva alergători şi doi-trei localnici ce se îndreptau grăbiţi către casă cu pungile de cumpărături pline şi cu gândul, probabil, la o ceaşcă de cafea, o lectură în tihnă a ziarului de weekend şi, eventual, o partidă de sex fără grabă, cum doar la sfârşitul săptămânii îţi poţi permite.

Malerick urcă ultimele scări ce îl despărţeau de uşa apartamentului pe care îl închiriase cu doar câteva luni în urmă şi care era complet diferit de locuinţa şi atelierul său situate în deşert, lângă Las Vegas. Malerick descuie în grabă şi pătrunse în apartament.

După cum vă spuneam, următoarea reprezentaţie va începe foarte curând.

Deocamdată, onorat auditoriu, puteţi discuta în şoaptă cu cei din jurul dumneavoastră despre ceea ce aţi văzut şi despre ce ar putea urma.

Al doilea număr al spectacolului nostru presupune alte calităţi din partea protagonistului nostru, dar va fi, vă asigur, la fel de palpitant precum „Călăul leneş”.

Aceste vorbe – şi multe altele – îi trecură automat prin minte lui Malerick. *Onorat auditoriu…* Vorbea mereu cu publicul său imaginar (câteodată îl auzea aplaudând, râzând şi chiar ţipând de groază). Un şuvoi de cuvinte revărsându-se cu o intonaţie specifică spectacolelor de teatru şi amfitrionilor lor din epoca victoriană. Acest tip de discurs era adresat publicului cu scopul de a le oferi spectatorilor o idee generală despre trucul ce urma să fie pus în scenă şi pentru a construi o conexiune emoţională cu aceştia. Şi pentru a-i dezarma şi a le distrage atenţia.

După incendiu, Malerick renunţase la orice legătură cu oamenii, iar onoratul său auditoriu, căruia obişnuia să i se adreseze, deveni singura sa companie. Discursurile către spectatorii săi

imaginari începură să îi ocupe toate gândurile, de când se trezea şi până punea capul înapoi pe pernă, fiind adesea prezente şi în visurile pe care le avea noaptea. Îi era teamă uneori că va înnebuni, dar de cele mai multe ori se simţea foarte bine ştiind că tragedia de acum trei ani nu l-a lăsat singur pe lume, ci cu onoratul lui auditoriu.

Apartamentul său răspândea un miros puternic de lac ieftin şi o aromă cel puţin dubioasă de carne, aceasta din urmă fiind mai pregnantă în podea şi tapet. Locul era mobilat cu zgârcenie: canapele şi scaune ieftine şi o masă pentru o singură persoană. Pe de altă parte, cele două dormitoare erau ticsite cu tot felul de obiecte necesare unui magician: frânghii, inele, baghete, peruci, un echipament de modelat latexul, baloţi de pânzeturi, vopsele, truse de machiaj, petarde, cabluri, baterii, detonatoare de mici dimensiuni, hârtie lucioasă, vată, instrumente de sculptat lemnul, chiar şi o maşină de cusut, plus alte sute de articole asemănătoare.

Îşi pregăti repede un ceai şi se aşeză la măsuţă, unde mâncă nişte fructe şi un baton de cereale. Iluzionismul este şi o artă fizică, prin urmare, performanţa depinde foarte mult de condiţia fizică a protagonistului. De aceea, mâncarea sănătoasă şi exerciţiile fizice erau condiţii vitale ale succesului.

Era în mare parte mulţumit de numărul interpretat în acea dimineaţă. Reuşise să omoare prima participantă cu uşurinţă, gândi el, amintindu-şi totodată cu plăcere cum tânăra sa parteneră îngheţase de spaimă când îşi făcuse apariţia în spatele ei şi o strânsese de gât cu funia. Nici măcar nu bănuise că o aştepta cineva după colţ de jumătate de oră. Apariţia foarte rapidă a poliţiei îl descumpănise puţin. Dar, ca orice iluzionist care se respectă, avea pregătită o evadare de urgenţă, pe care o executase perfect.

Îşi termină micul dejun, duse ceaşca din care băuse ceaiul în bucătărie, o spălă cu deosebită

atenţie şi o lăsă pe un suport să se usuce. De altfel, meticulozitatea îi era caracteristică în tot ceea ce făcea; mentorul său, un magician aspru, obsedat de arta lui şi lipsit total de simţul umorului, reuşise să îl transforme pe Malerick într-un om extraordinar de disciplinat.

Merse apoi în dormitorul mai mare şi începu să vizioneze o casetă pe care o făcuse chiar el cu scopul de a se informa cu privire la următorul număr pe care plănuia să-l pună în scenă. Văzuse deja caseta de câteva zeci de ori şi probabil deja o memorase, însă asta nu-l împiedică să o mai vadă o dată cu maximă atenţie şi concentrare. Aici era din nou mâna mentorului său, care îl convinsese de importanţa regulii 100:1 – trebuie să repeţi o sută de minute pentru fiecare minut al unei reprezentaţii.

În timp ce viziona caseta, trase lângă el o măsuţă pe care repetă fără a-şi privi mâinile câteva trucuri de bază cu cărţi de joc: „Coada de porumbel” şi „Tăierea celor trei pachete”, urmate de alte câteva, cu un grad mai mare de complexitate, printre care „Alunecarea inversă” sau „Glisarea”, iar apoi atacă numere foarte complexe gen „Cărţile fantomă” al lui Stanley Palm sau „Misterul celor 6 cărţi” al lui Maldo, precum şi altele ale maeştrilor în prestidigitaţie Ricky Jay şi Cardini.

În plus faţă de acestea, Malerick repetă şi câteva numere cu cărţi de joc din repertoriul lui Harry Houdini. Cei mai mulţi oameni îl consideră pe Houdini doar un maestru al evadărilor, fără a şti însă că Houdini era şi un magician mai complex, care practica iluzionismul, făcând să dispară asistenţi şi elefanţi de pe scenă, şi magia de salon sau prestidigitaţia. Malerick fusese foarte influenţat pe parcursul carierei sale de Houdini; de altfel, când şi-a început reprezentaţiile în adolescenţă, numele său de scenă era Micul Houdini. Particula „erick” din actualul său nume

era un memento al vieţii sale de dinainte de incendiu, dar şi un omagiu adus lui Houdini, al cărui nume real a fost Ehrich Weisz. În ceea ce priveşte prefixul „Mal”, deşi ar putea fi suspectat că l-a împrumutat de la Max Breit, un alt mare artist care şi-a ales numele de scenă Malini, acesta fusese ales pentru că în limbile de sorginte latină, era rădăcina familiei lexicale a cuvântului „rău”. Acesta reflecta natura întunecată a artei pe care o practica.

Aşadar, acum viziona caseta, măsurând în gând unghiuri şi căutând locuri în care s-ar putea ascunde martori, luându-şi astfel toate precauţiile necesare. Şi, în timp ce se privea la televizor, cărţile din mâinile sale continuau să se amestece şi să se ordoneze cu viteza luminii şi cu un şuierat de şarpe. Regii, damele, jokerii şi toate celelalte cărţi alunecau pe suprafaţa mesei şi, sfidând parcă gravitaţia, săreau din nou în mâinile sale, făcându-se apoi nevăzute. Urmărind aceste mişcări spontane, oamenii probabil ar scutura din cap contrariaţi, nevenindu-le să creadă ce văd, convinşi că un om normal nu ar putea niciodată săvârşi aşa ceva.

Dar adevărul era tocmai invers: trucurile pe care le repeta acum absent Malerick nu erau deloc miraculoase, ci nişte exerciţii de dexteritate îndelung repetate, supuse aceloraşi reguli ale fizicii pe care le cunoaştem cu toţii.

Da, onorat auditoriu, tot ce aţi văzut aici şi tot ce veţi vedea este şi va fi real.

Real precum un foc mistuind o bucată de carne.

Real precum o frânghie înnodată în jurul gâtului alb al unei fete.

Real precum mecanismul unui ceas măsurând timpul rămas până când următorul nostru protagonist va simţi fiorii groazei…

— Salut.

Tânăra stătea aşezată lângă patul pe care era întinsă mama ei. Pe fereastră vedea, în mijlocul grădinii îngrijite, un stejar înalt cu o coroană impresionantă, pe al cărui trunchi crescuse iedera în forme extrem de ciudate, pe care încercase să le interpreteze de nenumărate ori în ultimele luni. Astăzi nu vedea nici dragoni, nici stoluri de păsări şi nici soldaţi; era doar o plantă de oraş care încerca să supravieţuiască.

— Deci, regină, cum te simţi? întrebă Kara.

Apelativul „regină" provenea dintr-o vacanţă a familiei în Anglia. Kara dăduse părinţilor tot felul de porecle: „Înălţimea Sa" şi „Regina-mamă", în timp ce ea era „Odorul regal".

— Foarte bine, scumpo. Dar ţie cum îţi merge?

— Mai bine decât în alte dăţi, mai prost decât în cele mai bune zile ale mele. Mamă, îţi place? spuse Kara, arătându-i mamei unghiile, proaspăt vopsite în negru, precum lemnul lăcuit al unui pian.

— Foarte frumos, scumpa mea. Mă cam săturasem de atâta roz. Îl poţi vedea peste tot în zilele noastre. A devenit de-a dreptul convenţional.

Kara se ridică doar pentru a aranja perna de sub capul mamei sale şi apoi îşi reluă locul lângă pat, sorbind zgomotos din paharul de carton de la Starbucks; cafeaua era singurul ei drog, însă dependenţa era intensă şi iremediabilă, ca să nu mai vorbim de costisitoare – era deja a treia cană pe ziua de astăzi.

Părul ei era tăiat scurt, băieţeşte, şi vopsit acum cafeniu-roşcat, însă, de-a lungul anilor, fusese vopsit cel puţin o dată în fiecare din culorile spectrului. De spiriduş, aşa li se părea unora tunsoarea ei, descriere pe care Kara o ura. Oricum, nici ea nu putea spune altceva decât că tunsoarea era „convenabilă". Putea ieşi pe uşă aproape imediat ce-şi termina duşul; un lucru avantajos pentru o persoană care nu se culca mai devreme de

ora 3 noaptea şi pe care cu siguranţă nu o puteai caracteriza drept un „om cu apucături matinale”.

Astăzi purta o pereche de pantaloni negri, elastici şi, deşi nu era deloc înaltă, pantofi fără toc. În plus, o bluză fără mâneci, violet, care lăsa să se vadă muşchii foarte bine conturaţi. Kara terminase un colegiu unde arta şi ştiinţele politice aveau prioritate în faţa cultivării unui fizic armonios; dar, după absolvire, începuse să frecventeze o sală de fitness Gold’s Gym, unde trăgea de fiare şi alerga pe banda rulantă. Ţinând cont că-şi petrecuse ultimii opt ani din cei aproape treizeci pe care îi avea în Greenwich Village, te-ai fi aşteptat să aibă tatuaje, vreun cercel sau piercing rămas din prima tinereţe, însă pielea foarte albă a Karei era neatinsă de tatuaje sau ace.

— Ia ascultă, mamă! Am spectacol mâine, o chestie de-a domnului Balzac. Ştii tu.

— Îmi aduc aminte.

— Dar de data asta e diferit, mă lasă să îmi fac propriul număr. Sunt şi deschiderea, şi principala atracţie.

— Adevărat, scumpo?

— Foarte adevărat.

Îl auziră şi pe domnul Geldter, care tocmai trecea prin faţa uşii lor:

— Bună ziua!

Kara îi răspunse. Îşi amintea că atunci când mama ei venise la Stuyvesant Manor, unul din cele mai bune sanatorii din oraş, a creat o adevărată rumoare când a fost zărită cu domnul Geldter la braţ.

— Ei cred că suntem împreună, îi şoptise ea fiicei sale.

— Şi sunteţi? întrebase Kara, convinsă că era timpul ca mama ei să aibă o relaţie după cinci ani de văduvie.

— Evident că nu! răspunsese mama ei, sincer înfuriată. Ce-ţi închipui?

Acest incident o definea perfect: să insinuezi că s-ar întâmpla ceva mai mergea, dar dacă treceai dincolo de o anumită limită, de multe ori fixată aleatoriu, deveneai Inamicul, chiar dacă erai sânge din sângele ei.

Kara continuă însufleţită să îşi expună planurile în privinţa următoarei zile. În timp ce vorbea, încerca să îşi studieze cu atenţie mama: pielea încă netedă şi sănătoasă pentru o femeie ajunsă la vârsta ei, iar părul, deşi încărunţit în mare parte, oferea încă vederii porţiuni negre, ce sfidau parcă timpul prin culoarea lor intensă. Stilistul îşi făcuse bine treaba, nu încăpea nicio îndoială.

— În fine, mamă, nişte prieteni vor fi acolo şi ar fi grozav dacă ai veni şi tu.

— Am să-ncerc.

Kara îşi dădu brusc seama că are pumnii încleştaţi şi corpul încordat şi că respiră foarte greu.

Am să-ncerc.

Kara închise ochii simţind cum o năpădesc lacrimile. La naiba!

Am să-ncerc…

Nu, nu, nu. Nu e bine deloc, gândi ea. Mama ei n-ar fi spus niciodată „Am să-ncerc”. Nu aşa purta ea un dialog. Variantele erau „Voi fi în primul rând, iubito” sau „Chiar nu pot mâine, îmi pare rău. Ar fi trebuit să îmi spui mai devreme”. Nu existau jumătăţi de măsură. Mai puţin acum, când cu greu o puteai include în categoria fiinţelor umane. Era cel mult un copil, dormind cu ochii deschişi.

Conversaţia avusese loc doar în imaginaţia plină de speranţă a Karei. De fapt, replicile ei au existat cu adevărat. Însă ale mamei sale, începând cu „Foarte bine, scumpo. Dar ţie cum îşi merge?” şi terminând cu acest „Am să-ncerc” erau simple născociri.

Mama ei nu spusese nimic astăzi. Nici ieri. Nici în timpul vizitei de alaltăieri. Stătuse lângă

fereastra cu iederă, pierdută în coma ei cu ochii deschişi. Aşa era în unele zile. În altele, era mai prezentă, însă doar fizic, bolborosind neîncetat fraze pe care nimeni nu le putea pricepe, atestând de fapt succesul repurtat de armata ce avansa neîncetat în creierul ei, pârjolindu-i memoria şi raţiunea.

Dar mult mai dureroase i se păreau Karei rarele momente de luciditate pe care le mai avea mama ei. Exact când se obişnuia cu ideea că mama ei dispăruse pentru totdeauna, aceasta se întorcea, spulberând toate temerile pe care le aduna Kara şi făcând-o să spere că totul se va rezolva. Erau acele momente în care mama ei semăna cu cea de dinainte de accidentul cerebral, momente în care Kara uita tot, aşa cum o soţie îşi iartă soţul violent la cel mai mic gest de căinţă. În asemenea momente încerca să se convingă singură că mama ei se simţea mai bine.

Firește, doctorii negau orice şansă ca totul să fie iar ca înainte. Dar ei nu fuseseră de faţă cu câteva luni în urmă când mama ei s-a trezit brusc şi a spus:

— Bună, iubito. Am mâncat toate prăjiturile pe care mi le-ai adus ieri. Ai pus mai multă nucă în ele, cum îmi place mie. La naiba cu caloriile (un zâmbet ştrengăresc). Cât mă bucur că eşti aici. Trebuie să îţi povestesc ce a făcut doamna Brandon cu telecomanda azi-noapte.

Kara s-a uitat atunci la mama ei şocată pentru că într-adevăr îi adusese mamei prăjituri ieri şi adăugase puţin mai multă nucă la ele. Şi da, doamna Brandon reuşise să fure de pe undeva o telecomandă şi începuse să schimbe pe furiş canalele televizorului din salonul azilului, reuşind să bage spaima inclusiv în asistente.

Iată! Cine ar fi putut nega atunci faptul că mama ei, adevărata ei mamă, încă trăia închisă în acest corp bolnav şi că într-o zi ar putea să iasă la suprafaţă?

Cu toate acestea, a doua zi, Kara o găsi pe mama ei uitându-se suspicioasă la ea şi întrebând-o cine este şi ce caută acolo. Iar dacă a venit în legătură cu factura de 22 de dolari şi 15 cenţi pentru curent, să ştie că a plătit-o şi că avea şi o chitanţă pe care putea să i-o arate dacă voia. De la episodul cu nucile şi telecomanda, mama ei nu mai dăduse niciun semn de luciditate.

Kara atinse mâna mamei sale, caldă, netedă, roz ca pielea unui nou-născut. Ca de fiecare dată, îşi dorea ca femeia fie să moară şi să scape de tot acest calvar, fie să se trezească odată şi să îşi reia viaţa de zi cu zi. O a treia dorinţă era să scape de povara îngrozitoare de a dori aceste două lucruri ireconciliabile.

Îşi aruncă privirea pe ceas. Din nou va întârzia la serviciu. Domnul Balzac nu va fi încântat deloc, mai ales că sâmbăta era cea mai aglomerată zi a săptămânii. Goli ceaşca de cafea, apoi se pregăti să iasă în hol, unde o femeie de culoare îmbrăcată într-o uniformă imaculată îi făcu semn.

— Kara! De cât timp eşti aici?

— De douăzeci de minute.

— Dacă ştiam că eşti, veneam mai devreme, spuse asistenta, pe care o chema Jaynene. Mai e trează?

— Nu. Dormea încă de când am ajuns eu.

— Îmi pare rău.

— A spus ceva astăzi?

— Mda. Lucruri mărunte. Nu mi-am dat seama dacă era conştientă de noi sau… E o zi foarte frumoasă, nu-i aşa? Eu şi Sephie o s-o scoatem mai târziu la plimbare prin curte dacă se trezeşte. Îi place şi se simte mai bine de fiecare dată.

— Trebuie să mă duc la lucru, spuse Kara. Am spectacol mâine la magazin. Îţi aduci aminte unde e?

— Cum să nu?! La ce oră?

— Pe la 4. Te aştept.

— Mâine termin mai repede aici. Voi fi acolo. După spectacol, poate stăm la o marguerita de piersici. Ca data trecută.

— E perfect, spuse Kara. Hei, să-l aduci şi pe Pete.

— Fato, nimic personal, dar singura şansă ca Pete să te vadă este să apari în pauza meciului de baschet, în direct la TV.

— Să te-audă Dumnezeu, zise Kara.

Capitolul cinci

Probabil că acum un secol fusese casa unui om de afaceri de succes. Sau a vreunui negustor ce deţinea o prăvălie pe Forteenth Street, locul unde toată lumea îşi făcea cumpărăturile altădată. Sau, de ce nu, vreun politician priceput în arta de a face avere din serviciul public numea pe vremuri acest loc acasă.

Sigur e că actualul proprietar al acestei case din Central Park West nu ştia prea multe despre istoria acestei case şi, de fapt, nici nu îi păsa prea mult, la fel cum nu îi păsase de piesele de mobilier şi de operele de artă care împodobeau la început interiorul. Lui Lincoln Rhyme îi plăcea însă cu ce era „mobilată" casa acum: un amestec de mese din lemn masiv, scaune rotative, computere şi aparatură ştiinţifică – un aparat de măsurare a densităţii, plus termometre, microscoape, cutii de plastic de diferite culori şi mărimi, pahare Berzelius, eprubete, ochelari de protecţie, cutii şi cutiuţe de cele mai ciudate forme, având toate cheiţe, conţinând probabil instrumente muzicale ezoterice.

Şi fire.

Fire şi cabluri peste tot unde vedeai cu ochii, acoperind mare parte din suprafaţa podelelor, unele conectând tot felul de maşinării, iar altele dispărând pur şi simplu în găurile date în pereţi în cel mai grosolan şi sfidător mod pentru un iubitor de artă.

Sute, poate mii de cabluri, în ciuda faptului că Lincoln Rhyme se familiarizase cu tehnologia *wireless* încă de când apăruse; prin mijlocirea acesteia, utiliza un microfon montat pe scaunul său cu rotile pentru comenzi verbale către toate dispozitivele şi computerele din casă. Singurul lucru pe care îl făcea încă manual era să direcţioneze şi să manevreze scaunul cu rotile cu

inelarul de la mâna stângă (prin intermediul unui mic panou de comandă), însă, în rest, totul, de la apeluri telefonice şi emailuri până la trecerea unei imagini din microscop pe ecranul computerului, se făcea prin comandă vocală.

Tot prin comandă vocală putea controla şi noua sa combină muzicală Harmon Kardon 8000, ce răspândea acum în laborator o melodie jazz foarte plăcută.

— Comandă combină: stop! spuse cu părere de rău Rhyme, auzind uşa de la intrare.

Muzica se opri şi fu înlocuită de zgomotul paşilor din hol. Unul din musafiri era Amelia Sachs, îşi dădu el seama; pasul ei era foarte uşor pentru o femeie de înălţimea ei. Realiză după zgomotul apăsat al paşilor că celălalt vizitator era Lon Sellitto.

— Sachs, mormăi el, locul unde s-a petrecut crima… Era mare, întins?

— Nu chiar atât de mare, răspunse Amelia încruntându-se. De ce?

Rhyme îşi aţinti ochii pe cutiile gri de lapte ce conţineau probe aduse de Sachs şi de alţi poliţişti.

— Mă întrebam pentru că v-a luat destul de mult timp să cercetaţi locul şi să vă întoarceţi aici. Să ştii că e absolut firesc să te foloseşti de girofar. De-aia e şi montat pe toate maşinile de poliţie. De asemenea, e normal să foloseşti şi sirenele când e necesar.

Când Rhyme se plictisea, devenea iritat şi iritant. Plictiseala era cel mai rău lucru care i se putea întâmpla. Sachs era însă invulnerabilă la acreala lui, mai ales acum când părea într-o dispoziţie excelentă.

— Ne-am ales cu nişte ciudăţenii pe cinste astăzi, Rhyme.

Brusc, îşi aduse aminte că Sellitto utilizase cuvântul „bizar” mai devreme când discutaseră despre această crimă.

— Fă-mi un rezumat. Ce s-a întâmplat de fapt?

Sachs reluă cronologic desfăşurarea faptelor, culminând cu dispariţia criminalului din sala de recitaluri.

— Cele două poliţiste care s-au prezentat la faţa locului au auzit o împuşcătură şi au luat decizia de a pătrunde în cameră. S-au sincronizat prin staţie şi au intrat simultan prin singurele două uşi de acces în sală. Dispăruse.

Sellitto îşi consultă însemnările:

— Agentele de la patrulare l-au descris ca arătând cam de 50 de ani, statură medie, brunet şi fără semne particulare în afara bărbii. Era şi un om de serviciu care spune însă că nu a văzut pe nimeni intrând sau ieşind din cameră. Poate are „boala martorului", totuşi. Cei de la şcoală vor suna pentru a ne da informaţiile lui de contact – poate reuşim să îi reîmprospătăm memoria.

— Ştim ceva despre motivul crimei?

— Nu a fost tentativă de viol, nici jaf…

— Tocmai am vorbit cu Gemenii. Nu avea prieten în prezent şi nici nu avusese de când venise în Statele Unite. Nu prea avem pe cine bănui.

— Era studentă deci. Cumva lucra?

— Era studentă, într-adevăr. Făcea parte şi dintr-o orchestră, independentă însă. Încercăm acum să aflăm mai multe despre asta.

Rhyme îl puse la lucru pe Thom, asistentul său. Acesta scria de obicei informaţiile şi probele pe unul dintre panourile mari, albe din laborator. Se auzi o bătaie în uşă, şi Thom se grăbi în hol pentru a deschide.

— Avem un musafir! strigă el din hol.

— Musafir? se întrebă Rhyme, care nu avea chef deloc de vizite inoportune.

Se dovedi că asistentul era pus pe glume, căci în cameră îşi făcu apariţia doar Mel Cooper, veche cunoştinţă de-a lui Lincoln Rhyme, încă de pe vremea când lucrau împreună în Departamentul Judiciar al poliţiei din New York. Mai precis, Rhyme îl cunoscuse pe înaltul şi chelul Cooper în

timp ce investiga o spargere urmată de o răpire. Atunci, tehnicianul îl contrazisese pe mult mai notoriul său coleg în privinţa unei analize a solului. Se dovedise că are dreptate, ceea ce îl făcuse pe Rhyme să se intereseze despre trecutul lui Cooper: află că amândoi erau membri ai Asociaţiei Internaţionale pentru Identificare, deci experţi în arta identificării indivizilor pe baza marginilor de fricţiune, firelor de păr, a probelor de ADN sau a rămăşiţelor dentare. În plus, Cooper studiase matematica, fizica şi chimia organică, fiind un adevărat maestru când venea vorba de analiza probelor.

Rhyme se luptase îndeajuns de mult pentru a-l aduce pe Cooper înapoi în oraşul în care se născuse. Într-un final, acesta acceptase. Deşi îşi petrecea majoritatea timpului în laboratorul său criminalistic din Queens, nu refuza nicio ocazie de a lucra cu Rhyme la cazurile mai complicate.

După câteva strângeri de mână, Cooper îşi îndesă ochelarii tip Harry Potter pe nas şi începu să cerceteze cu ochi de şahist cutiile cu probe de la locul crimei.

— Ce avem aici?

— Ciudăţenii, răspunse Rhyme. Ca să folosim terminologia lui Sachs, ciudăţenii pe cinste.

— Hai să vedem dacă putem face ciudăţeniile să fie mai puţin ciudate.

Sellitto îl puse şi pe Cooper în temă cu datele cazului, în timp ce acesta cotrobăia prin cutiile şi borcanele ce îi fuseseră indicate, după ce îşi pusese o pereche de mănuşi de latex. Între timp, Rhyme se apropiase în scaunul său şi studia totul cu mare atenţie.

— Uite. Ce e asta?

Dădu din cap, cu privirea aţintită pe placa de circuite cu difuzorul ataşat.

— Am găsit-o în sala de recitaluri, interveni Sachs. Nu am înţeles exact ce-i cu ea. Pot spune, după urmele lăsate, că a fost montată de suspect.

Părea că făcuse parte dintr-un computer, lucru care nu-l surprindea deloc pe Rhyme. Criminalii se aflaseră întotdeauna în pas cu ultimele descoperiri în materie de tehnologie. Să nu uităm de pildă că spărgătorii de bănci se înarmaseră cu semiautomatul Colt calibrul 45 din 1911 cu mult înainte ca acesta să fie lansat oficial, deşi legea nu le permitea civililor să aibă aşa ceva. Radiouri, telefoane de ultimă generaţie, arme automate, GPS-uri, ochelari cu vedere laser, dispozitive *wireless,* camere video de dimensiuni foarte mici, dispozitive de criptare-decriptare a parolelor – toate erau în posesia infractorilor cu mult înainte să ajungă în arsenalul forţelor de ordine.

Rhyme era întotdeauna primul care recunoştea că unele lucruri îi depăşesc nivelul de cunoaştere. Când venea vorba de computere, telefoane mobile sau dispozitive precum cel aflat acum în mâinile lui Mel Cooper, adică tot ceea ce numea el „probe de tip NASDAQ[11]", erau înaintate specialiştilor.

— În regulă, asta trebuie dusă la birou, lui Tobe Geller, hotărî el.

Biroul FBI din New York avea în Geller un specialist de cel mai înalt nivel, iar acesta îl ajutase în nenumărate rânduri pe Rhyme. Dacă putea spune cineva ce este dispozitivul, de unde provine şi care este scopul său, acel cineva nu putea fi decât Geller.

Sachs luă cu băgare de seamă micul panou verde şi i-l înmână lui Lon Sellitto, care la rândul său îl dădu mai departe unui subaltern în uniformă spre a fi transportat către sediul FBI din oraş. Dar Sachs, aspirantă la gradul de sergent, îl opri pentru a verifica sigiliul şi pentru a se asigura că îşi trecuse semnătura pe bucata de carton pe care oricine atingea proba trebuia să îşi treacă numele. Totul era în regulă, aşa că Sachs îi dădu voie tânărului poliţist să plece.

— Şi cum a fost testul practic de astăzi, Sachs? întrebă Rhyme.

— A fost bine, răspunse ea. Cred că l-am trecut cu brio.

Rhyme era puţin surprins, pentru că Amelia Sachs rareori accepta laude din partea altora. Şi mai presus de toate, aproape niciodată nu se lăuda ea.

— Nici nu mă aşteptam la altceva, spuse el.

— Sergent Sachs, păru să mediteze cu voce tare Lon Sellitto. Trebuie să recunosc că nici nu sună rău.

Îşi îndreptară cu toţii atenţia asupra articolelor pirotehnice găsite: fitilurile şi petarda. Explicaţia dată de Sachs părea foarte plauzibilă: criminalul legase cu sfoară scaunele într-un echilibru precar pe două picioare. Fitilurile fuseseră montate la mijlocul sforilor. Le-a dat foc şi, după un minut, când au explodat, scaunele au căzut făcând să pară că înăuntru s-ar afla cineva. Petarda a fost utilizată pentru a simula un foc de armă.

— Poţi să-ţi dai seama de provenienţă? întrebă Sellitto.

— Fitilele sunt modele standard, iar petarda e aproape distrusă, deci nu se mai vede nimic din marca producătorului, răspunse Cooper.

Rhyme vedea cu ochii lui că resturile pirotehnice nu prezentau semne particulare, iar în privinţa bucăţilor de material utilizat pentru legarea scaunelor, acesta era bumbac standard 100% şi nu putea fi individualizat.

— A mai fost şi o lumină puternică, îşi aminti Sachs. Când a fost găsit de agente lângă victimă, criminalul şi-a deschis subit pumnul şi a răspândit o lumină orbitoare. A fost ca declanşarea unui blitz, şi cele două şi-au pierdut temporar vederea.

— Vreo urmă?

— Nu am găsit nimic. Ni s-a spus că lumina s-a risipit în aer după scurt timp.

Aşa cum ai spus, Lon: bizar. Cu adevărat bizar.

— Să mergem mai departe. Urme de încălţăminte?

Cooper scoase la iveală un CD conţinând baza de date a poliţiei newyorkeze cu urme de încălţăminte; era o transpunere digitală a dosarului pe care îl alcătuise Rhyme pe vremea când conducea Departamentul Judiciar. După câteva minute de studiu, spuse:

— Pantofii sunt Ecco fără şiret. Par a fi numărul 42.

— Ceva de care să ne putem lega? întrebă nerăbdător Rhyme.

Sachs scotoci într-o cutie de lapte şi puse pe masă mai multe pungi de plastic, în interiorul cărora se puteau vedea bucăţi de bandă adezivă.

— Sunt de pe podea, acolo unde a păşit ucigaşul şi din apropierea locului unde zăcea victima.

Cooper luă cu băgare de seamă pungile şi începu să studieze dreptunghiurile de bandă, unul câte unul, pentru a evita amestecarea probelor. Cele mai multe conţineau doar praf ce căpătase forma pantofilor criminalului. Mai erau câteva urme ale trecerii altor persoane prin încăpere, probabil nu în aceeaşi zi. Doar puţine aveau relevanţă, conţinând fibre ce nu puteau aparţine decât susnecului şi care fuseseră găsite doar pe unde călcase acesta şi pe lângă victimă.

— Măreşte-le.

Mel Cooper le montă pe lamele cu ajutorul unei pensete. Le poziţionă sub lentila microscopului şi apăsă un buton, astfel că totul fu proiectat pe ecranul computerului, ca să le vadă toată lumea.

Fibrele apăreau acum ca nişte dreptunghiuri late de culoare gri.

Fibrele sunt dovezi criminalistice importante, pentru că pot fi uşor clasificate şi creează întotdeauna piste de urmărit. Pot fi naturale sau artificiale. Rhyme observă imediat că nu era vorba de mătase artificială sau polimer, deci probabil erau naturale.

— Dar de care, mai precis? se întrebă Cooper cu voce tare.

— Uite-te la structura ţesuturilor. Pariez că e vorba de excremente.

— Cum adică? sări Sellitto. Excremente… rahat?

— Excremente, ca *mătasea.* Li se spune aşa pentru că sunt rezultatul digestiei viermilor de mătase. Şi sunt vopsite gri mat. Mel, ce avem pe celelalte lamele?

Acesta le trecu pe toate pe sub lentila microscopului şi constată că erau toate identice.

— Atacatorul era îmbrăcat în gri?

— Nu, raportă Sellitto.

— Şi nici victima, adăugă Sachs. Şi mai mult mister.

— Aha, spuse Cooper continuând să se uite prin lentila microscopului. Iată şi un fir de păr.

Pe ecran apăru imaginea mărită a unui fir de păr.

— E păr uman, observă Rhyme. După structură, nu are cum să fie animal. Dar e fals.

— Fals? sări Sellitto.

— Păi, continuă el gata să-şi piardă răbdarea, e real, dar provine dintr-o perucă. Asta e evident dacă vă uitaţi la rădăcină – ce se vede nu e un bulb, ci adeziv. În concluzie, sigur nu îi aparţine, dar asta nu înseamnă că trebuie să îl aruncăm.

— Deci nici măcar nu e brunet, intră şi Thom în discuţie.

— Nu e cert faptul că ar fi brunet. Pe noi ne interesează doar certitudinile în acest punct al investigaţiei. Tu notează că e posibil ca suspectul să fi purtat o perucă din păr negru.

— Bine, şefule.

Cooper îşi reluă examinarea şi descoperi o fărâmă de pământ şi un fragment de plantă pe două din fâşiile de adeziv.

— Măreşte planta întâi, Mel.

Experienţa căpătată de Lincoln Rhyme de-a lungul anilor de investigaţii îl învăţase să pună foarte mare preţ pe fragmentele vegetale, animale sau geologice, pentru că doar o optime din

suprafaţa New Yorkului este pe continentul american. Restul suprafeţei este format din insule. Asta înseamnă că mineralele, flora şi fauna sunt de multe ori diferite pentru fiecare zonă şi chiar cartier al metropolei. Provenienţa poate fi stabilită mult mai uşor dacă se ia în considerare şi acest aspect.

După un moment, ecranul computerului afişă fragmentul de plantă – o imagine mai degrabă artistică decât ştiinţifică.

— E bine.

— Ce e atât de bine? întrebă nedumerit Thom.

— E bine pentru că e o plantă rară. Hicori roşu. Greu de găsit în oraş; singurele locuri în care creşte aşa ceva sunt parcurile centrale şi… Uite! Vedeţi bucata aceea mică verde-albastră?

— Unde? întrebă Sachs.

— Chiar nu vedeţi? E chiar acolo, spuse Rhyme, frustrat că nu putea sări din scaun ca să arate direct pe monitor. În colţul din dreapta jos. Dacă planta e Italia, atunci bucata cu pricina e Sicilia.

— Am văzut acum.

— Ce părere ai, Mel? Lichen, nu crezi? Bag mâna-n foc că e chiar *Parmelia conspersa.*

— Mda, ar putea fi, răspunse acesta precaut. Dar sunt multe tipuri de licheni.

— Da, dar nu atât de mulţi verzi-albaştri şi gri, conchise pe un ton sec Rhyme. De fapt, e unul singur şi poate fi găsit în cantităţi mari în Central Park. Avem deja două indicii pentru parc. Să continuăm.

Cooper schimbă lamela cu una nouă, înfăţişând granule de sol, ce aduceau ca imagine cu asteroizii. Imaginea nu era deloc mulţumitoare, aşa că Rhyme sugeră o analiză cromatografică şi spectrometrică. Aparatul însărcinat cu această activitate este o simbioză între două instrumente chimice: primul din ele separă o substanţă necunoscută în componentele ei chimice, iar al doilea identifică fiecare componentă în parte. O

pulbere albă poate însemna praf de copt, arsenic, pudră de talc, fenol sau cocaină. Cromatograful poate fi comparat cu o cursă de hipism, întrucât substanţele se pun în mişcare împreună în interiorul aparatului, dar treptat se separă. La „linia de sosire", spectrometrul le ia pe fiecare în parte şi le compară proprietăţile cu o imensă bază de date de substanţe cunoscute pentru a le identifica.

Rezultatele analizei lui Cooper au arătat că solul găsit de Sachs era impregnat cu ulei. Baza de date a spectrometrului a raportat doar că este de origine minerală, deci nu animală sau vegetală, însă nimic mai mult.

— Să fie trimisă la FBI, ordonă Rhyme. Vezi ce află şi specialiştii lor. Apoi ochi o pungă de plastic din cele aduse de Sachs. Asta e bucata de material găsită?

Ar putea fi un indiciu sau ar putea să nu fie nimic…

— Era în colţul camerei în care a fost strangulată victima, răspunse ea.

— Ar fi putut fi a ei? se interesă Cooper.

— Poate, spuse Rhyme, dar deocamdată să presupunem că aparţine criminalului.

Cooper apucă bucata cu grijă şi o examină.

— Mătase. Tivită manual.

Rhyme constată că deşi putea fi împăturită până la dimensiuni destul de mici, întinsă, măsura cam 180 de centimetri în lungime şi 120 în lăţime.

— Ştim sigur că a aşteptat-o în hol, începu Rhyme. Acum îmi pot de seama şi cum anume a procedat: a stat ascuns într-un colţ întunecos înfăşurat în această bucată de material. Era imposibil să fie zărit. Probabil nu ar fi lăsat-o acolo, dar intervenţia poliţistelor l-a făcut să se grăbească.

Oare cum s-a simţit biata fată când bărbatul a apărut ca din neant, a imobilizat-o şi i-a înfăşurat frânghia în jurul gâtului?

Cooper descoperi câteva pete pe bucata de material şi se grăbi să le pună la microscop şi pe ecran. Mărite, petele arătau ca nişte frunze maronii de salată. Atinse una din ele cu o pensetă. Era flexibilă.

— Ce naiba mai e şi asta?! exclamă Sellitto.

— E un tip de cauciuc, fu răspunsul lui Rhyme. Poate un petic de balon, deşi e cam gros pentru asta. Uitaţi-vă pe ecran: a lăsat pete pe materialul textil. Cooper, e din nou timpul pentru cromatograf.

În timp ce aşteptau rezultatele analizei cromatografice, cineva sună la uşă. Ca de obicei, Thom se duse să deschidă şi se întoarse cu un plic.

— Amprentele! anunţă el.

— A, spuse Rhyme. Mel, să le trecem prin A.F.I.S.[2].

Serverele de identificare automată a amprentelor din posesia FBI-ului, situate undeva în West Virginia, au capacitatea de a determina principalii suspecţi ai unei infracţiuni de orice tip pe baza fragmentelor de amprente găsite la faţa locului. Depinzând şi de calitatea acestora, rezultatele pot apărea în câteva minute sau în câteva ore.

— Cum arată? fu curios Rhyme.

— Calitatea e destul de bună, răspunse Sachs ţinând în mână fotografiile ca să le vadă.

Majoritatea erau parţiale, însă descoperiseră şi amprenta întregii sale mâini stângi. Primul lucru pe care l-a observat Rhyme a fost că făptaşul avea două degete deformate – inelarul şi degetul mic. Păreau a fi unite şi ambele se terminau cu o porţiune de piele care nu lăsa amprente. Cu toată experienţa în materie, Rhyme nu se putea decide dacă era un defect din naştere sau urmarea unui accident.

Ironie a sorţii, gândi Rhyme. Criminalul are un handicap la degetul inelar, iar la mine e singura parte a corpului ce poate fi mişcată de la gât în jos.

— Opreşte-te puţin, Mel… Sachs, mai aproape. Vreau să le văd mai de aproape.

Sachs se apropie de Rhyme, iar acesta examină din nou amprentele.

— Observi ceva neobişnuit? întrebă ea.

— Nu, nu chiar… Stai! Se uită pe rând la toate fotografiile şi râse. Toate degetele sunt la fel. Are o cicatrice mică prezentă pe fiecare din ele în aceeaşi poziţie.

— Aşa e. Probabil purta un fel de mănuşi cu margini de fricţiune false, spuse şi Cooper. N-am mai văzut nimic asemănător până acum.

Ce fel de criminal mai era şi ăsta? Rezultatele analizei cronomatografice apărură pe ecranul computerului.

— Avem latex şi… asta ce mai e? se miră Cooper. Computerul l-a identificat ca fiind alginat. Mă întreb ce-o mai fi şi asta.

— Plombe.

— Poftim?! se miră şi mai tare Cooper.

— E o pulbere pe care dentiştii o amestecă în apă şi pe care o folosesc ulterior pentru a confecţiona plombe. Poate că făptaşul tocmai fusese la dentist.

— În fine, spuse Cooper contrariat, reluând citirea rezultatelor din computer. Mai avem urme de ulei de ricin, glicol propilenic, alcool cetilic, mică, oxid de fier, dioxid de titaniu, cărbune şi nişte pigmenţi neutri.

— Cei mai mulţi din aceşti compuşi se folosesc în industria cosmetică, pentru tot felul de creme şi farduri, spuse Rhyme, care tocmai îşi amintea de un caz pe care îl anchetase, în care criminalul scrisese mesaje obscene pe oglinda din baia victimei cu un ruj. Acelaşi ruj a fost găsit pe mâneca făptaşului.

În timpul acestui caz, Rhyme studiase cu maximă seriozitate compoziţia produselor cosmetice.

— Să fie de la machiajul ei? întrebă Cooper.

— Nu, răspunse categoric Sachs. Am luat probe de pe pielea ei şi nu era machiată.

— Oricum, păstrează rezultatele. Vom vedea dacă înseamnă ceva.

Cooper luă apoi bucata de frânghie, arma crimei, şi o aşează pe o tavă de porţelan pentru a o studia.

— E un înveliş de frânghie albă peste un miez negru. Ambele sunt împletituri din mătase, foarte uşoare şi subţiri. Din această cauză nu au o grosime prea mare, fiind comparabile ca dimensiuni cu o frânghie dintr-o bucată.

— Dar care să fie scopul? Miezul o face mai rezistentă? întrebă Rhyme. Mai uşor de dezlegat? Mai greu de dezlegat? Cum?

— Nu pot să-mi dau seama.

— Devine şi mai misterios, concluzionă Sachs pe un ton aproape dramatic, ton care altminteri l-ar fi scos din sărite pe Rhyme. Acum însă, era întru totul de acord.

— Da, spuse uşor deconcertat. Trebuie să admit că e ceva nou şi pentru mine. Să mergem mai departe. Vreau ceva cunoscut, ceva de care să ne putem lega.

— Poate nodul?

— E lucrătura unui expert, însă n-aş putea spune mai mult, interveni Cooper.

— Fă o poză şi trimite-o tot la FBI. Şi… are vreunul din voi cunoştinţe la Muzeul Marinei?

— Da, ne-au mai ajutat şi în alte rânduri, răspunse Sachs. Le trimit şi lor o poză.

Atunci telefonă şi Tobe Geller de la FBI:

— E distractiv, Lincoln.

— Mă bucur că reuşim să vă distrăm, replică pe un ton sec Rhyme. Totuşi ai să ne comunici şi ceva util despre jucăria pe care ţi-am trimis-o?

Geller, un tânăr cu un păr foarte creţ, era total insensibil la ironiile lui Rhyme, mai ales când venea vorba despre vreun dispozitiv computerizat.

— E un recorder digital. Fascinantă jucărie. Susnecul vostru a înregistrat ceva, a stocat pe un hard drive şi a programat dispozitivul să redea înregistrarea după un interval de timp. Nu ştim exact ce conţinea înregistrarea, pentru că s-a şters în timp ce era redată.

— Era vocea lui, mormăi Rhyme. Când a spus că are o ostatică, era doar o înregistrare. Ca şi povestea cu scaunele. Toate aveau scopul de a da impresia că se află încă în cameră.

— Are logică ce spui, mai ales că a ataşat şi un difuzor perfect pentru a reda vocea umană astfel încât să pară naturală.

— Şi chiar nu se mai poate recupera nimic din înregistrare?

— Nu. Ştearsă de-a binelea.

— La naiba. Chiar voiam o amprentă vocală.

— Îmi pare rău. Nu pot face nimic.

Rhyme oftă încă o dată şi se întoarse la masa pe care erau înşirate toate probele. Rămase în sarcina lui Sachs să îi spună lui Geller cât de mult apreciau ajutorul lui.

Echipa examină apoi ceasul de la mâna victimei, care fusese sfărâmat din motive pe care nimeni nu putu să le determine. Nu prezenta niciun indiciu în afara orei la care se petrecuse crima. Se mai întâmplă ca răufăcătorii să spargă ceasurile după ce le setează la ore diferite pentru a-i induce în eroare pe detectivi, dar în acest caz nu prea putea fi vorba de aşa ceva. Ar trebui să tragă vreo concluzie de aici?

Şi mai misterios…

În timp ce asistentul nota ultimele observaţii pe tablă, Rhyme începu să examineze registrul de la poarta clădirii.

— Lipseşte aşadar un nume, gândi el cu voce tare. Au semnat nouă oameni, dar apar doar opt nume… Cred că avem nevoie de un expert aici. Comandă telefon: Apelează Kincaid virgulă Parker, spuse el în microfon.

Capitolul şase

Pe ecranul telefonului apăru 703, prefixul statului Virginia, şi apoi numărul apelat. Telefonul sună o dată.

— Familia Kincaid, răspunse o voce de fetiţă.

— Alo… Parker e acasă? Tăticul tău adică…

— Cine-l caută?

— Lincoln Rhyme din New York.

— Imediat îl chem.

După câteva momente, se auzi vocea unuia dintre cei mai reputaţi experţi în examinarea documentelor de orice tip.

— Salut, Lincoln. De mult nu ne-am mai auzit…

— Am fost cam ocupat, se scuză Rhyme. Dar zi-mi cum ţi-a mai mers în ultimul timp.

— Nu foarte bine, drept să-ţi spun. Aproape am iscat un scandal internaţional. Societatea Culturală Britanică a dorit să autentific un caiet din vremea regelui Edward, caiet pe care îl cumpărase de la un colecţionar. Te rog să fii atent la timpul verbal, Lincoln.

— Îl plătiseră deja.

— 600.000.

— Aşa tare şi l-au dorit?

— Conţinea, chipurile, câteva bârfe siropoase despre Churchill şi Chamberlain. Nu în sensul ăla, bineînţeles.

— Evident că nu, răspunse Rhyme răbdător, cum făcea de fiecare dată când avea nevoie de ajutorul gratuit al cuiva.

— M-am uitat peste el şi ce era să fac? L-am contestat.

Acest verb aparent inofensiv, dar venit din partea unei autorităţi precum Kincaid, însemna compromiterea totală a respectivului document.

— Vor trece ei peste asta, continuă el. Deşi, dacă stau bine să mă gândesc, nu mi-au plătit încă

munca… Nu, iubito, nu turnăm glazura până nu se răceşte blatul… Pentru că aşa spun eu.

Kincaid era fostul director al departamentului de analiză a documentelor din cadrul FBI. Abandonase serviciul şi îşi înfiinţase propria firmă de examinare pentru a petrece mai mult timp cu copiii săi, Robby şi Stephanie.

— Ce face Margaret? interveni şi Sachs.

— Amelia, tu eşti?

— Chiar eu.

— Margaret e bine, deşi nu am mai văzut-o de câteva zile. Am fost cu copiii miercuri la Planeta Jucăriilor şi tocmai când începusem să o bat la hochei de masă, i-a sunat mobilul. A trebuit să plece să opereze o arestare. Panama, Ecuador sau ceva de genul ăsta. Niciodată nu îmi dă toate detaliile. Voi cum sunteţi?

— Avem un caz care ne dă bătăi de cap amândurora şi voiam să ne ajuţi cu ceva. Pe scurt: susnecul a fost văzut semnând registrul de la intrarea în clădire. Da?

— Înţeleg. Şi vrei să analizez scrisul?

— Problema e că scrisul nu prea există.

— A dispărut?

— Exact.

— Eşti sigur că susnecul nu s-a prefăcut doar că scrie?

— Foarte sigur. Un paznic a văzut cerneala pe hârtie.

— Şi chiar nu se mai vede nimic acum?

— Nimic.

Se auzi râsul lugubru al lui Kincaid.

— Inteligentă mişcare. Deci nu există nicio urmă, pentru că cineva a scris peste locul gol şi probabil a distrus orice indiciu existent despre semnătura lui.

— Din nou ai dreptate.

— Urme lăsate pe foaia de dedesubt?

Rhyme aruncă o privire sugestivă către Cooper, care îndreptă dintr-un unghi foarte ascuţit o lumină

puternică spre pagina goală. Apoi clătină din cap.

— Nimic, spuse Rhyme. Cum de i-a ieşit una ca asta?

— Simpatică, anunţă Kincaid.

— Ce? se miră Sellitto.

— Cerneală care dispare. I se spune şi simpatică. E un compus pe bază de fenolftaleină şi a fost interzis de FDA[3] cu ceva timp în urmă. Pui o pastilă specială în alcool şi obţii o cerneală albastră, cu pH alcalin. Poate fi utilizată pentru scris, dar expunerea la aer o face să dispară după puţin timp.

— Aşa este, spuse şi Rhyme făcând apel la cunoştinţele sale de chimie. Dioxidul de carbon din aer schimbă pH-ul cernelii transformând-o în acid şi o neutralizează.

— Exact. Problema e că fenolftaleina se găseşte foarte greu de când a fost interzisă. Poate fi înlocuită cu indicator timolftaleină şi hidroxid de sodiu.

— Şi astea pot fi cumpărate de undeva anume?

— Păi… începu Kincaid. Stai o secundă, iubito. Tati vorbeşte la telefon… E bine aşa. Toate prăjiturile arată strâmbe în cuptor. Imediat vin. Lincoln? Ce voiam să îţi spun e că, în teorie, ideea cu cerneala simpatică e foarte bună. Totuşi nu am auzit să fie folosită niciodată de răufăcători sau spioni, nici măcar pe vremea când lucram la FBI. Mai degrabă un artist al scenei ar folosi-o. E o inovaţie din partea susneculuivostru, trebuie să recunosc.

Un artist al scenei, gândi Rhyme în timp ce îşi aruncă privirea pe pozele cu cadavrul Svetlanei Rasnikov.

— Totuşi, unde ar găsi făptaşul nostru cerneală simpatică?

— Cel mai probabil, din magazine de jucării sau de articole pentru magicieni amatori.

Interesant…

— Să ştii că mi-ar putea fi de ajutor ce mi-ai spus, Parker.

— Să vii să ne vizitezi când ai timp, spuse şi Sachs. Şi să aduci şi copiii.

Rhyme făcu o grimasă. Şopti apoi către Sachs:

— Da. Şi prietenii copiilor. Eventual, toată şcoala…

Sachs începu să râdă şi îi făcu semn să tacă. După ce termină convorbirea, Rhyme spuse sarcastic:

— Aflăm din ce în ce mai multe, dar avem din ce în ce mai puţine certitudini.

La câteva minute, primiră veşti din partea lui Bedding şi Saul: Svetlana era bine văzută în şcoală şi nu îşi făcuse duşmani, iar la serviciu nici atât; era angajată să cânte cu copiii pe la petreceri aniversare.

Curând, sosi şi un pachet din partea examinatorilor medicali. În pachet era o pungă de plastic sigilată conţinând cătuşele cu care a fost imobilizată victima. Erau nedeschise, după cum ceruse Rhyme. Le-a spus examinatorilor să preseze mâinile victimei şi să nu forţeze cătuşele, pentru că încuietorile ar putea oferi noi indicii.

— Nu am mai văzut aşa ceva decât în filme, exclamă Cooper după ce le luă în mână.

Rhyme fu de acord. Erau vechi, grele şi confecţionate din oţel. Cooper începu să frece în jurul încuietorilor, dar nu găsi nimic relevant. Faptul că erau vechi totuşi era îmbucurător, întrucât restrângea aria de provenienţă. Rhyme îl îndrumă pe Cooper să facă nişte fotografii pentru a le răspândi în rândul furnizorilor.

Sellitto primi un nou telefon. Ascultă nemişcat câteva momente şi apoi, cu o expresie uimită, spuse:

— Imposibil… Eşti sigur? Da, bine… Mersi. După ce închise telefonul, privi către Rhyme. Nu înţeleg…

— Ce nu înţelegi? spuse Rhyme, care nu mai avea chef de noi mistere.

— Am vorbit cu directorul scolii. Nu există niciun om de serviciu.

— Dar agentele de la patrulare l-au văzut, insistă Sachs.

— Personalul care se ocupă cu întreţinerea clădirii nu lucrează sâmbăta. Şi oricum, nu au niciun angajat care să se potrivească descrierii.

Niciun om de serviciu?

Sellitto îşi consultă notele.

— L-au găsit după ce au deschis a doua uşă, măturând. Părea…

— La naiba, izbucni Rhyme. El era! Arăta complet diferit de criminal, nu-i aşa?

Sellitto privi din nou în agendă.

— Părea cam de 60 de ani, chel, fără barbă şi purta o salopetă gri.

— Salopetă gri! ţipă Rhyme.

— Da.

— Aşa se explică şi bucata de mătase. Era un costum.

— Ce tot vorbeşti? întrebă Cooper.

— Susnecul nostru a ucis-o pe fată. Când a fost surprins de agente, le-a orbit cu acea lumină şi a fugit în sala de recitaluri. A aranjat petardele şi recorderul pentru a lăsa impresia că este înăuntru, s-a costumat în îngrijitor şi a fugit pe a doua uşă.

— E greu de crezut, Linc. Cum ar fi putut face asta într-un timp atât de scurt? A fost scăpat de sub supraveghere doar 60 de secunde.

— Bine. Dacă ai cumva o altă explicaţie care să nu ţină de vreo intervenţie a Celui de Sus, sunt dispus să o ascult.

— Haide, Linc. Nu se poate.

— Nu se poate? râse cinic Rhyme în timp ce se îndrepta către masa unde erau aşezate pozele făcute de Sachs cu urmele de pantofi. Ce ai zice de nişte dovezi?

După un moment de examinare a urmelor lăsate de atacator şi a celor descoperite în hol, unde se aflase omul de serviciu continuă:

— Pantofii.

— Sunt aceiaşi?

— Exact, spuse Rhyme triumfător. Ecco, mărimea 42.

— Iisuse! murmură Sellitto.

— Bine, deci ce avem? vorbi din nou Rhyme. Un criminal care arată de 50 de ani, statură medie, fără barbă şi două degete deformate. Probabil are şi cazier, de vreme ce îşi ascunde cu atâta grijă amprentele. Şi asta e tot, nimic mai mult. Apoi se încruntă. Ba nu, nu e tot. Mai e ceva. Avea un rând de haine în plus, arma crimei… Totul a fost premeditat. Va încerca din nou, spuse el uitându-se către Sellitto.

Sachs aprobă din cap acest pronostic macabru. Rhyme privi notele lui Thom şi se întrebă: Care e legătura între toate aceste lucruri?

Bucata de material, machiajul, schimbatul hainelor, deghizarea, lumina din hol, petarda, cerneala simpatică…

— Mă gândesc că băiatul nostru are nişte cursuri de magie la activ, spuse Rhyme cu voce joasă.

— Are sens, fu din nou de acord Sachs.

— Mda. E posibil. Dar ce putem face în situaţia dată? întrebă Sellitto.

— Mi se pare evident, răspunse Rhyme. Ne căutăm şi noi unul.

— Un ce? se miră Sellitto.

— Un magician, desigur.

— Fă-o din nou.

Făcuse acelaşi lucru de 8 ori deja.

— Din nou?

Bărbatul făcu semn că da. Kara procedă întocmai.

„Separarea celor trei batiste” era un număr inventat de faimosul magician şi profesor Harlan Tarbell şi avea întotdeauna priză la public. Constă în separarea a trei batiste de culori diferite, deşi la început par imposibil de deznodat. E destul de greu de interpretat şi necesită multă îndemânare, însă Kara îşi evalua performanţa ca fiind destul de bună. David Balzac nu era de aceeaşi părere totuşi.

— Ţi-au zornăit monedele.

În limbajul breslei, era o critică foarte aspră: însemna că trucul era prost executat şi transparent. Bătrânul magician, cu părul alb şi cu un barbişon pătat de tutun în jurul gurii, clătină din cap exasperat. Îşi scoase apoi ochelarii, îşi frecă ochii şi îi aşeză la loc.

— Mie mi se pare că a ieşit bine, protestă Kara.

— Dar nu ai fost tu publicul. Eu am fost. Din nou.

Stăteau pe o scenă de mici dimensiuni în spatele magazinului Smoke&Mirrors, cumpărat de Balzac după ce pusese capăt carierei internaţionale de magician în urmă cu 10 ani. Magazinul vindea articole pentru magicienii amatori, închiria costume şi, ocazional, oferea spectacole de magie pentru clienţi şi localnici. Aici, cu un an şi jumătate în urmă, Kara, care colabora atunci cu revista *Self,* îşi învinsese temerile şi urcase pe scenă. Reputaţia lui Balzac o intimidase luni de zile. În mod surprinzător însă, bătrânul a privit cu mare interes numărul executat şi a chemat-o în biroul său după spectacol. I-a spus atunci cu voce aspră, dar binevoitoare, că are potenţial şi că ar putea ajunge departe cu ceva antrenament. Ulterior, i-a propus să lucreze în magazin, el urmând să fie mentorul şi profesorul ei.

Kara se mutase la New York cu câţiva ani în urmă dintr-un orăşel din Midwest şi se adaptase cu bine vieţii într-un oraş mare, de aceea era în temă cu ce ar putea însemna „mentor”, mai ales că se ştia o femeie destul de atractivă, iar el divorţase de

patru ori de-a lungul anilor. Pe de altă parte, Balzac era un magician de renume: fusese invitat în nenumărate rânduri la emisiunea lui Johnny Carson şi mulţi ani rămăsese cap de afiş la spectacolele de acest gen organizate în Las Vegas. Fusese în turnee prin toată lumea de zeci de ori şi se cunoştea foarte bine cu mai toţi magicienii de renume în viaţă. În ceea ce o privea pe Kara, magia era pasiunea ei şi ştia că şansa oferită probabil nu se va repeta. Acceptase fără să stea pe gânduri.

La prima şedinţă, fusese destul de circumspectă şi pregătită să respingă orice avans venit din partea bătrânului, iar lecţia se dovedise a fi un eşec pentru ea – din cu totul alte motive.

Practic, a desfiinţat-o.

După o oră în care a criticat orice aspect legat de tehnica ei, Balzac s-a uitat la faţa ei palidă şi deznădăjduită şi a declarat:

— Eu ţi-am spus că ai potenţial, nu că eşti bună. Dacă vrei pe cineva care să-ţi lustruiască orgoliul, nu eşti la locul potrivit. Acum, vrei să pleci acasă la mămica sau vrei să ne apucăm de treabă?

Şi s-au apucat de treabă.

Aşa a început relaţia mentor-discipol între ei doi, oscilând între iubire şi ură din partea amândurora. În tot acest timp, Kara stătea trează până dimineaţa şase sau şapte zile pe săptămână. Practică, practică şi iar practică. De-a lungul carierei, Balzac a avut nenumăraţi asistenţi, însă doar doi presupuşi discipoli; amândoi s-au dovedit a fi doar nişte mari dezamăgiri. Nu avea de gând să lase să se întâmple acelaşi lucru şi cu Kara.

Prietenii o întrebau adesea de unde venea dragostea, chiar obsesia ei pentru magie şi iluzionism. Se aşteptau probabil la o explicaţie ce conţinea o copilărie zbuciumată cu părinţi şi profesori abuzivi şi fata care îşi găsise refugiul în lumea fanteziei. Nimic din trecutul ei însă nu semăna cu aşa ceva: fusese o fată normală, elevă

de nota 10, gimnastă, căreia îi plăcea să gătească şi care cântase în corul şcolii. Pasiunea pentru magie apăruse subit, după ce asistase cu familia la o reprezentaţie a lui Penn şi Teller[4] în Cleveland şi după ce îl însoţise pe tatăl ei într-o călătorie de afaceri în Las Vegas şi văzuse din nou câteva spectacole de acest gen.

Aceasta era toată povestea. S-a înscris la 13 ani în Clubul Micilor Magicieni de la Gimnaziul JFK şi, curând, cheltuia fiecare bănuţ pe care îl primea în magazine de profil pe casete video şi articole de magie. Când a mai crescut, a început să muncească pentru a face rost de bani şi a putea vedea orice reprezentaţie de la Big Apple Circus sau Cirque du Soleil pe o rază de 100 de kilometri.

Ceea ce nu însemna că nu exista un motiv important în spatele alegerii ei. Acesta avea o legătură uşor de descoperit cu expresiile de uimire şi încântare de pe chipurile publicului de fiecare dată când efectua un număr reuşit. Conta mai puţin că publicul era format din rudele ei la cina de Ziua Recunoştinţei (când a avut un spectacol complet, cu numere de prestidigitaţie şi levitarea unei pisici, deşi fără trapa pe care tatăl ei nu a lăsat-o să o taie în podeaua sufrageriei) sau din elevi şi părinţi la „Seara liceenilor talentaţi”, când a trebuit să repete numărul de două ori în ovaţiile la scenă deschisă ale publicului.

Viaţa cu David Balzac însă era diferită de perioada micilor triumfuri din copilărie; pe parcursul celor 18 luni scurse, simţise de multe ori că a pierdut orice talent pe care poate l-a avut la un moment dat. În momentele în care simţea că nu mai are rost să continue, avea parte de un zâmbet vag din partea maestrului şi de remarca „Ăsta chiar a fost un truc reuşit”. În astfel de momente, Kara simţea cum pluteşte în al nouălea cer.

Celelalte aspecte ale vieţii sale se duceau pe apa sâmbetei, căci ajunsese să petreacă cea mai mare parte a timpului în magazin, inventariind cărţi,

ţinând contabilitatea şi ocupându-se de site-ul magazinului. Din moment ce Balzac nu o plătea prea bine, era obligată să îşi mai caute de lucru şi în alte părţi, de regulă scriind articole pe site-uri de profil. Cu un an în urmă, starea mamei sale începuse să se înrăutăţească, şi Kara, singurul copil, îşi petrecea timpul care îi rămânea cu ea.

O viaţă extrem de obositoare. Deocamdată însă, reuşea să se descurce. În câţiva ani, probabil, Balzac va spune că e pregătită pentru marea scenă şi, cu recomandarea şi contactele sale, va putea să îşi construiască o carieră de succes.

Strânge din dinţi, fato, cum ar spune Jaynene, şi nu scăpa frâiele din mână.

Kara tocmai terminase din nou trucul lui Tarbell cu cele trei batiste. Scuturând scrumul ţigării pe podea, Balzac se încruntă.

— Arătătorul de la mâna stângă puţin mai sus.

— S-a văzut legătura?

— Dacă nu s-ar fi văzut legătura, se enervă el, de ce aş mai fi zis să ridici mai mult arătătorul?

Încă o dată.

Mama naibii de arătător.

Fşşşş… batistele se separară şi fluturară prin aer precum steagurile unei armate triumfătoare.

— Ah, făcu Balzac.

O încuviinţare aproape imperceptibilă. Nu fusese tocmai o laudă, însă Kara învăţase sistemul de comunicare prin „Ah”-uri al lui Balzac.

Puse batistele deoparte şi se duse după tejghea pentru a inventaria marfa sosită vineri după-amiaza. Balzac se întoarse la computer, pe care scria un articol pentru site-ul magazinului despre Jasper Maskelyne, faimosul magician britanic care înfiinţase un pluton militar special care folosea trucuri de iluzionism în cel de-al Doilea Război Mondial împotriva armatei germane în Africa de Nord. Îl scria din memorie, fără bibliografie sau cercetări suplimentare. Acesta era un alt lucru extraordinar la David Balzac: cunoştinţele despre

magie îi erau atât de vaste pe cât îi era de instabil temperamentul.

— Ai auzit? Cirque Fantastique e în oraş şi are prima reprezentaţie în seara asta, anunţă ea.

Bătrânul iluzionist se încruntă doar. Tocmai îşi schimba ochelarii cu lentilele de contact. În calitate de fost magician, Balzac cunoştea importanţa imaginii şi făcea tot posibilul să arate cât mai bine în faţa publicului, chiar dacă acesta se rezuma doar la clienţi în acest moment.

— Ai de gând să mergi? insistă ea. Eu cred că ar trebui să fim acolo.

Cirque Fantastique, concurentul mai vechiului Cirque du Soleil, făcea parte din noua generaţie de circuri şi combina elemente consacrate din lumea circului, commedia dell'arte, muzică şi dans contemporan, opere de artă avangardiste şi magie de stradă. Dar Balzac făcea parte din şcoala veche: Las Vegas, Atlantic City. „De ce trebuie să schimbăm ceva care merge?" ar fi spus el.

Karei îi plăcea însă foarte mult Cirque Fantastique şi era decisă să îl ducă la un spectacol. Tocmai îşi pregătea argumentele pentru a învinge rezistenţa bătrânului când uşa magazinului se deschise şi îşi făcu apariţia o roşcată foarte atrăgătoare în uniformă de poliţist, care întrebă de proprietar.

— Eu sunt proprietarul. Numele meu este David Balzac. Cu ce vă pot ajuta?

— Investigăm un caz, iar făptaşul nostru pare să fie iniţiat în tainele magiei, continuă femeia. Aşa că mergem la toate magazinele de profil din oraş, sperând că ne-ar putea ajuta cineva.

— E vorba despre vreo escrocherie? întrebă Balzac.

Păruse să adopte un ton defensiv, şi Kara îi înţelegea reacţia. Explicabil dacă stai să te gândeşti că, de-a lungul vremii, magia a fost asociată cu hoţii dibaci şi cu clarvăzătorii şarlatani care au

păcălit familii întregi de creduli că pot comunica cu rudele decedate.

Dar vizita poliţistei era de cu totul altă factură, aşa cum avea să se vadă.

— De fapt, spuse ea, privind întâi spre Kara şi apoi spre Balzac, este vorba despre un caz de crimă.

Capitolul şapte

— Am o listă de obiecte găsite la locul crimei, îi spuse Amelia proprietarului, şi voiam să verific în primul rând dacă le aveţi la vânzare.

Luă lista din mâinile ei şi începu să citească, în timp ce Sachs se uita atentă prin rafturile magazinului Smoke&Mirrors. Încăperea vopsită în negru emana un puternic miros de mucegai, chimicale şi plastic, izul petrochimic ce răzbătea de la sutele de costume ce atârnau peste tot pe umeraşe. Rafturile din sticlă, mare parte din ele sparte şi lipite la loc, erau pline cu pachete de cărţi, baghete, monede false şi cutii prăfuite cu articole pentru magicieni amatori. Un mulaj al creaturii din filmul *Alien* stătea lângă o mască şi un costum al prinţesei Diana *(Fii prinţesa petrecerii!* se putea citi pe un cartonaş – asta de parcă nimeni din magazin nu ştia că era moartă de mult, gândi Sachs).

Balzac împături la loc foaia şi începu să se uite peste rafturi.

— Nu cred că vă pot ajuta. Avem şi noi o parte din cele menţionate, sigur. Dar la fel de bine le puteţi găsi în orice magazin de profil. Ca să nu mai vorbim de magazinele de jucării.

Sachs observă că nu îi trebuiseră mai mult de câteva secunde pentru a parcurge lista. Atunci scoase la iveală o fotografie a cătuşelor.

— Dar astea?

— Nu mă pricep deloc la arta evadării.

Era de fapt un răspuns?

— Asta înseamnă că nu le recunoaşteţi?

— Nu.

— E foarte important, insistă Sachs.

Atunci interveni tânăra cu ochi albaştri şi unghiile date cu ojă neagră, care până acum doar se uitase la fotografie:

— Sunt cătuşe Darby.

Bătrânul o privi calm. După un moment, continuă tot ea:

— Originea lor e undeva prin secolul al XIX-lea şi au fost folosite la început de Scotland Yard. Mulţi „maeştri ai evadărilor” le folosesc. Erau preferatele lui Houdini.

— Şi de unde ar putea fi achiziţionate?

Balzac se foi nerăbdător în scaunul său.

— Asta nu ştim. După cum spuneam, nu suntem prea experimentaţi în acest domeniu.

Tânăra încuviinţă din cap.

— Probabil există muzee unde mai pot fi găsite.

— După ce termini de făcut stocul, spuse Balzac către asistentă, am nevoie să te ocupi şi de comenzile care au sosit ieri seară după ce ai plecat.

Îşi aprinse o ţigară. Sachs îi mai întinse o dată lista.

— Aţi spus că vindeţi o parte din aceste produse. Aveţi cumva şi o evidenţă a cumpărătorilor?

— Am spus produse ca acestea. Şi nu, nu păstrăm nicio evidenţă a clienţilor.

După alte momente de eschivare din partea bătrânului, Sachs reuşi să îl facă să recunoască existenţa unor comenzi prin poştă sau prin internet, comenzi a căror evidenţă trebuia să existe. Tânăra făcu o verificare a acestora şi ajunse la concluzia că niciunul din produsele enumerate pe listă nu fusese comandat în ultima vreme.

— Îmi pare rău, spuse Balzac. Am fi vrut să fim de mai mare ajutor.

— Şi eu mi-aş fi dorit, mai ales că, şi aici Sachs făcu o pauză, a fost ucisă o tânără, iar criminalul a scăpat folosindu-se de trucuri iluzioniste. Ne e teamă că o va face din nou.

— Groaznic, spuse Balzac încruntându-se. Aţi putea totuşi încerca şi la East Side Magic sau Theatrical. Sunt mai mari decât noi.

— Un coleg de-al meu e deja acolo.

— Asta e foarte bine.

După un moment de tăcere, Sachs continuă:

— Bine. Dacă vă vine vreo idee care ne-ar putea fi de ajutor, aş aprecia să mă sunaţi.

Urmă un zâmbet din partea proprietarului, apoi un zâmbet din partea sergentului („Aminteşte-ţi: relaţiile comunitare sunt la fel de importante ca investigațiile”).

— Vă urez succes, spuse Balzac.

— Mulţumesc, răspunse Sachs.

Nemernic apatic.

Dădu din cap apoi către tânăra sa asistentă şi privi către cana din care aceasta sorbea din când în când.

— E vreun loc pe aici din care aş putea să cumpăr o cafea bună?

— Fifth colţ cu Nineteenth.

— Şi cornurile sunt foarte bune, interveni Balzac jovial, acum că nu mai exista niciun risc sau efort ce trebuia făcut.

Sachs părăsi magazinul şi o porni agale pe Fifth Avenue, ajungând curând la cafenea. Intră şi comandă un cappuccino. Se aşeză la bar şi, sorbind din băutura fierbinte, privi pe fereastră la mulţimea din Chelsea în acea dimineaţă de sâmbătă: vânzători de la magazinele de haine, fotografi de stradă cu asistenţii lor, bogătaşi ce îşi beau cafeaua pe vreo terasă, tineri îndrăgostiţi, bătrâni îndrăgostiţi, unul sau doi inşi excentrici, care scribăluiau maniacal în caiete.

Şi o tânără angajată a unui magazin de articole pentru magicieni amatori care intra acum pe uşa cafenelei.

— Bună, spuse femeia cu părul cafeniu-roşcat tuns scurt, lăsându-şi pe un scaun poşeta confecţionată din piele falsă de zebră. Îşi comandă apoi o cafea mare cu mult zahăr şi se aşeză la bar lângă Sachs.

Nu întâmplător poliţista întrebase de o cafenea; asistenta făcuse un semn conspirativ când Balzac

nu fusese atent. Se părea că ar avea mai multe de spus. Sorbind cu nesaţ din cafea, aceasta începu:

— Problema lui David e că…

— Refuză orice cooperare?

Tânăra se încruntă gândindu-se.

— Da, fu de acord femeia. Destul de bine spus. Orice nu face parte din lumea lui nu contează în niciun fel. Îi era teamă că vom fi chemaţi ca martori şi nu vrea să fiu distrasă deloc.

— Distrasă de la ce?

— De la profesia mea.

— Magia?

— Exact. Vedeţi, e mai mult mentor decât şef.

— Cum te cheamă?

— Kara. E numele meu de scenă, dar m-am obişnuit prea tare cu el, zâmbi ea uşor stângaci. E mai frumos oricum decât cel pe care mi l-au ales părinţii mei.

Sachs ridică o sprânceană.

— Hai să rămână secret.

— Deci, spuse Sachs, de ce mi-ai făcut semnul acela în magazin?

— David are dreptate în legătură cu acea listă. Poţi cumpăra chestiile alea cam de oriunde, chiar şi de pe internet. Dar cătuşele Darby sunt foarte rare. Ar trebui să luaţi legătura cu Muzeul Houdini din New Orleans. E cel mai indicat loc. Ştiu, pentru că evadările sunt pasiunea mea. Dar lui nu i-am spus, zise ea complice. David e cam fixist. Îmi puteţi spune mai exact ce s-a întâmplat? Cu crima?

Deşi reţinută de obicei în a da detalii despre cazurile la care lucra, Sachs ştia că are nevoie de ajutor şi făcu un scurt rezumat al poveştii pentru Kara.

— Teribil, şopti tânăra.

— Da, răspunse încet Sachs. Aşa este.

— Modul în care a dispărut. Trebuie să ştiţi, doamnă poliţist… „Poliţist” e bine? Sau sunteţi detectiv?

— Amelia e bine, zâmbi ea amintindu-şi de testul practic pe care îl trecuse nu cu mult timp în urmă.

Pac, pac…

Kara mai sorbi o dată din cafea şi hotărî că nu era îndeajuns de dulce, aşa că îşi mai puse două pliculeţe. Sachs privi mâinile abile ale Karei şi apoi pe ale ei. Două din unghii erau rupte, în timp ce ale tinerei erau perfecte, iar oja de culoare neagră strălucea. Avu un uşor acces de gelozie, pe care îl înăbuşi imediat.

— Ştii ce este iluzionismul? o întrerupse Kara din reverie.

— David Copperfield, răspunse Sachs dând din umeri. Houdini.

— Copperfield, da. Houdini, nu – era un artist al evadărilor. Iluzionismul e diferit total de prestidigitaţie. De exemplu…

Kara ţinu între degete o monedă primită ca rest, la cafea. Închise pumnul şi, când îl redeschise, moneda dispăruse. Sachs râse. Unde naiba era?

— Asta este prestidigitaţie. Pe de altă parte, iluzionismul înseamnă trucuri ce implică obiecte de mari dimensiuni, oameni sau animale. Ceea ce ai descris, ce a făcut criminalul, este un număr clasic de iluzionism. Se numeşte „Omul dispărut”.

— Omul dispărut?

— Da. În magie, când spunem „a dispărea”, ne referim de fapt la „a face să dispară”. Ştii, cum aş spune eu „Am dispărut moneda”.

— Continuă.

— Modul în care se execută de obicei e puţin diferit de ce-ai descris tu, în sensul că iluzionistul trebuie să iasă dintr-o cameră încuiată. Publicul îl vede intrând într-o cameră aflată pe scenă; de regulă, există o oglindă mare în spate, pentru a se vedea că incinta este închisă ermetic. Iluzionistul poate fi auzit cum bate în pereţi. La un moment dat, asistenţii doboară toţi cei patru pereţi simultan, iar iluzionistul nu mai e acolo. Apoi unul

dintre asistenţi se întoarce cu faţa către public şi, de fapt, este chiar iluzionistul.

— Şi cum procedează de fapt?

— Există o ieşire în spatele camerei. Iluzionistul se acoperă cu o bucată mare de stofă neagră pentru a nu fi văzut de public în oglindă şi se strecoară afară la doar câteva clipe după ce a intrat. Există un difuzor montat în unul din pereţi astfel încât să pară că încă e înăuntru şi loveşte pereţii. Odată ieşit, îşi leapădă repede mantia neagră şi îmbracă un costum al unui asistent.

— Înţeleg, spuse Sachs. Şi am putea avea o listă a tuturor celor care cunosc acest truc?

— Nu cred. E foarte răspândit printre iluzionişti.

Omul dispărut…

Sachs îşi aminti că suspectul îşi schimbase hainele şi trecuse drept om de serviciu. Totodată, rememora lipsa de cooperare a lui Balzac şi privirea calmă şi rece pe care o avea când vorbea cu Kara.

— Trebuie să ştiu unde era în dimineaţa asta.

— Cine?

— Domnul Balzac.

— Aici. Adică în clădire. Locuieşte chiar deasupra magazinului. Doar nu bănuieşti că ar fi implicat…

— Sunt întrebări de rutină pe care trebuie să le pun, spuse pe un ton neconvingător Sachs.

Kara părea mai degrabă amuzată decât supărată de această insinuare.

— Uite, ştiu că pare morocănos şi că are o latură neprietenoasă. Dar nu a făcut niciodată rău nimănui.

— Şi totuşi ştii pe unde era în dimineaţa asta pe la orele 8? întrebă Sachs pe un ton blând.

— Da, încuviinţă Kara. Era la magazin de la primele ore ale dimineţii pentru că un prieten îl rugase să îi împrumute nişte lucruri pentru un spectacol. Am vorbit şi eu cu el pentru a-i spune că voi ajunge cu o mică întârziere.

— E-n regulă. Ai putea să ceri câteva ore libere astăzi?

— Cine, eu? Nicio şansă. Mă consider norocoasă că am putut pleca acum. E foarte multă treabă de făcut la magazin. Şi pe urmă mai am şi de repetat cu David pentru un spectacol în care voi apărea mâine. Nu mi-ar da liber cu o zi înainte de aşa ceva…

Sachs o fixă pe Kara cu privirea.

— Bănuim că va încerca să omoare din nou pe cineva.

Kara lăsă ochii în jos.

— Te rog. Doar câteva ore să te uiţi peste probele pe care le-am adunat. Să-ţi dai numai cu părerea.

— Ţi-am spus, nu mă va lăsa să plec. Se vede că nu îl ştii pe David.

— Ştiu că trebuie să fac tot posibilul ca nemernicul ăsta să nu mai omoare pe nimeni.

Kara tocmai îşi terminase cafeaua şi se juca acum absentă cu cana goală.

— Să foloseşti trucuri de magie pentru a omorî oameni… şopti ea pe un ton sumbru.

Sachs nu mai adăugă nimic, lăsând liniştea să îi continue linia de argumentare. După câteva momente, Kara vorbi din nou îngândurată:

— Mama e la azil. A suferit tot felul de schimbări de dispoziţie şi domnul Balzac ştie asta. Cred că aş putea totuşi să îi zic că merg la ea să văd cum se simte.

— Chiar avem nevoie de ajutorul tău.

— O, Doamne! Am ajuns să folosesc drept pretext starea mamei mele. O să ard în flăcările iadului pentru asta.

Sachs mai privi o dată unghiile tinerei.

— Încă un lucru. Ce s-a întâmplat cu moneda?

— Uite-te sub cana de cafea, răspunse Kara.

— Nu se poate.

Sachs ridică în aer cana. Moneda era acolo.

— Cum ai reuşit să faci asta?

Kara răspunse printr-un zâmbet enigmatic. Făcu un semn către cele două căni.

— Hai să mai luăm nişte cafea şi apoi putem pleca. Cap şi pajură, spuse ea ridicând moneda. Dacă e cap, plăteşti tu, dacă e pajură, plătesc eu. Două din trei.

Sachs dădu din cap.

— S-a făcut.

Moneda de 25 de cenţi se învârtea deja în aer. Kara o prinse şi apoi privi în pumn.

— Am spus două din trei, da?

Sachs încuviinţă. Tânăra deschise palma, pe care stăteau trei monede: două de 10 cenţi arătând cap, iar cealaltă, de 5, pajură.

— Asta înseamnă că tu faci cinste.

Capitolul opt

— Lincoln, ea e Kara.

A fost avertizată, Rhyme îşi putea da seama, dar tânăra tot avea o mină surprinsă. Acea mină surprinsă pe care o cunoştea atât de bine, urmată de acel zâmbet.

Era arhicunoscuta privire nu-te-uita-la-trupul-lui, urmată de arhicunoscutul zâmbet nici-nu-mi-am-dat-seama-că-eşti-handicapat. Şi Rhyme mai ştia că ea abia aşteaptă să plece odată din acel loc.

Fata încercă să prindă curaj şi păşi hotărâtă spre mijlocul încăperii.

— Îmi pare bine să vă cunosc.

Apoi ochii îi rămaseră pironiţi în ai lui. Măcar nu a avut impulsul să se apropie de el pentru a-i strânge mâna şi l-a scutit de acea expresie de groază pe care ar fi avut-o când ar fi realizat greşeala.

E în regulă, Kara. Stai liniştită. Spune-i schilodului ce ştii şi apoi poţi pleca.

Zâmbi şi el într-un mod la fel de superficial şi afirmă la rândul lui cât de încântat era să o cunoască. Ceea ce nu era întru totul fals, chiar dacă doar din punct de vedere profesional. Kara era singura legătură de care au putut face rost în lumea magicienilor. Niciun alt angajat al vreunui magazin de acest tip nu a fost de ajutor şi toţi aveau alibiuri pentru ora la care se petrecuse crima.

A fost prezentată lui Lon Sellitto şi lui Mel Cooper. Thom o întâmpină cu o înclinare a capului şi făcu un alt lucru pentru care era cunoscut, chiar dacă Rhyme nu prea era de acord: întrebă dacă dorea ceva de băut.

— Thom, nu suntem tocmai la o şuetă, îl apostrofă Rhyme.

Kara oricum spusese că nu are nevoie de nimic. Thom însă insistă.

— Bine. O cafea se poate?

— Bineînţeles.

— Tare. Şi cu mult zahăr.

— Chiar nu cred că… începu din nou Rhyme.

— Cafea pentru toată lumea, anunţă ceremonios asistentul. Am putea chiar să servim şi nişte chifle.

— Chifle? întrebă Sellitto.

— Ai putea să îţi deschizi un restaurant, îl apostrofă din nou Rhyme. Dar în timpul tău liber. Poate termini cu aiurelile astea cât eşti încă aici.

— Ce înseamnă timp liber? spuse ironic Thom în timp ce se îndrepta grăbit spre bucătărie.

— Amelia ne-a spus că ai nişte informaţii preţioase, care ne-ar putea fi de folos, începu Rhyme.

— Sper.

Din nou privirea fixată pe faţa lui. Mai aproape de data asta. Of, la naiba, dar spune odată ceva. Întreabă-mă cum s-a întâmplat. Sau întreabă-mă dacă mă doare. Sau întreabă-mă cum e să îţi faci nevoile printr-un furtun.

— Hei, cum să-l botezăm? rupse Sellitto tăcerea. Ce aţi spune de „Scamatorul”?

Era un obicei răspândit printre detectivi: până descopereau identitatea unui susnec, aceştia îl botezau cu o poreclă îndeajuns de sugestivă.

— Nu, sună prea inofensiv, interveni Rhyme uitându-se la fotografiile victimei. Mai degrabă „Magicianul”, continuă tot el.

— Merge.

Cu un scris vădit mai puţin elegant decât al lui Thom, detectivul scrise cu litere mari acest nume pe tabla pe care erau scrise toate indiciile.

Magicianul…

— Acum să vedem dacă putem rupe vraja, comentă Rhyme.

— Zi-i despre „Omul dispărut”, spuse Sachs, amintindu-şi de discuţia de mai devreme.

Kara îi puse în temă cu acest număr de iluzionism în timp ce îşi trecea neîncetat mâna prin

părul tuns scurt. Era într-adevăr o asemănare izbitoare cu manevra Magicianului din acea dimineaţă. Nu uită să le dea la sfârşit vestea descurajatoare că era un truc foarte răspândit printre iluzionişti.

— Dă-ne o idee despre cum se procedează pentru a şti la ce să ne aşteptăm pe viitor, ceru Rhyme.

— Să vă pun în temă cu şpilurile meseriei, nu?

— Să ne pui în temă cu…?

— Şpilurile, repetă Kara. Vedeţi, toate trucurile de magie sunt compuse dintr-un efect şi o metodă. Efectul e ceea ce vede publicul, adică fata care levitează, monedele care trec prin suprafaţa mesei. Metoda e mecanismul pe care îl foloseşte magicianul pentru a produce acel efect – firele care o ţin pe fată, prinderea monedelor cu una din mâini, iar cu cealaltă scoaterea altora identice din mânecă.

Efect şi metodă, gândi Rhyme. Cam asta fac şi eu. Efectul: prinderea făptaşului când pare imposibil. Metoda e ştiinţa pe care o folosim pentru a face acest lucru.

Kara continuă:

— Să vă pun în temă cu şpilurile înseamnă să dezvălui mecanismul unui truc, fapt care anulează cu totul valoarea sa în lumea noastră. Am făcut deja asta când v-am explicat cum funcţionează „Omul dispărut”. Aşa ceva nu se face. Domnul Balzac, mentorul meu, a fost întotdeauna necruţător cu cei care au lăsat să se întrevadă metodele pe care le folosesc ceilalţi.

Thom aduse o tavă şi turnă cafea pentru cei care comandaseră. Kara adăugă câteva linguriţe de zahăr şi începu să soarbă cu nesaţ, chiar dacă pentru Rhyme, de pildă, părea mult prea fierbinte. Acesta din urmă începu să se uite cu subînţeles spre sticla de whisky Macallan vechi de 18 ani care îi zâmbea îmbietor de pe un raft. Thom îl observă şi spuse:

— Nici să nu te gândeşti la asta. E prea de dimineaţă.

Sellitto aruncă o privire asemănătoare spre chifle. Luă doar o jumătate de chiflă, fără brânză topită. De-asta, în timp ce mânca, arăta de parcă trăia o dramă intensă.

Au revăzut fiecare probă alături de Kara, care studia totul cu maximă concentrare, dar oferea acelaşi verdict dezarmant aproape de fiecare dată: erau sute de locuri din care puteau fi achiziţionate acele obiecte. Frânghia, de pildă, avea capacitatea de a-şi schimba culoarea şi se găsea la F.A.O. Schwarz şi la toate magazinele de acest gen din America. Nodul era unul pe care Houdini îl folosise în timpul uneia din reprezentaţiile sale şi era practic imposibil de desfăcut dacă erai legat cu el.

— Chiar şi fără cătuşe, concluziona Kara, victima nu avea nicio şansă de a scăpa.

— Din cauza nodului? E rar?

Răspunsul fu din nou negativ; explică faptul că oricine studia îndeajuns de mult numerele lui Houdini îl putea învăţa. Uleiul de ricin din machiaj arăta că făptaşul folosise cosmetice foarte rezistente, destinate mai ales actorilor de teatru, iar latexul, aşa cum bănuise şi Rhyme, provenea de la amprentele false. Dar şi acestea erau utilizate adesea de iluzionişti în timpul reprezentaţiilor lor. Alginatul găsit, sugeră tot Kara, era nu de la vreo plombă, ci de la adezivul folosit pentru a-şi fixa amprentele false sau chelia falsă când se deghizase în om de serviciu. O noutate era cerneala simpatică, deşi, ocazional, mai auzise de artişti care o foloseau.

Doar câteva lucruri erau unice, după părerea ei: unul din ele era recorderul cu difuzor, deşi avea corespondent în trucul „Omul dispărut”, iar celălalt era perechea de cătuşe Darby. Cu adevărat rare. Rhyme comandă să se ia legătura cu muzeul din New Orleans de care le spusese.

Sachs sugeră că ar trebui să le ia şi pe agentele de la patrulare ca ajutoare, mai ales că se simţeau într-un fel vinovate şi erau dornice să se reabiliteze. Rhyme fu de acord, iar Sellitto aranjă telefonic detaşarea lor temporară de la patrulare.

— Dar despre evadare? întrebă Sellitto. Cum a reuşit să se schimbe aşa repede?

— E un tip anume de magie. Eu mă chinui de câţiva ani să mă perfecţionez. Folosesc tehnica doar în anumite numere pe care le interpretez, dar sunt magicieni care se ocupă doar cu asta. Acum câţiva ani, l-am văzut pe Arturo Brachetti. Şi-a schimbat hainele cam de 40-50 de ori pe parcursul întregului spectacol. De multe ori, nu depăşea trei secunde pentru o operaţiune.

— Trei secunde?

— Da. Şi mai e ceva. Adevăraţii magicieni din această categorie nu îşi schimbă doar hainele. Sunt şi actori pe deasupra. Merg într-un mod diferit, vorbesc diferit. Totul e pregătit din timp. De multe ori, au două rânduri de haine lipite cu bandă adezivă şi termenul exact nu ar fi „se schimbă”, ci „se dezbracă”. Fiind foarte subţiri, mătase sau nailon, se pot purta până la 5 straturi o dată.

— Mătase? întrebă Rhyme. Am găsit fibre de mătase gri, iar agentele de patrulare au spus că omul de serviciu purta o salopetă de aceeaşi culoare. În plus, fibrele arătau de parcă ar fi fost răzuite.

— Deci nu mai erau netede şi lucioase. Tipic. Noi mai folosim şi tot felul de pălării, genţi, umbrele telescopice pe care le ascundem pe sub haine.

Continuă tot ea:

— Pentru ca o faţă să arate diferit, cel mai important este să modifici sprâncenele. Asta schimbă cu 60-70% expresia unui chip. Dacă adaugi şi câteva proteze de latex, rezultatele pot fi de-a dreptul spectaculoase. Artiştii deghizărilor încep tocmai prin a studia caracteristicile faciale

pentru toate genurile şi rasele umane. Ei trebuie să ştie cu exactitate proporţiile feţei feminine şi ale celei masculine pentru a putea să îşi schimbe sexul în câteva clipe. Se studiază şi reacţiile psihologice la diferite tipuri de feţe şi posturi ale corpului – putem fi astfel frumoşi, urâţi, înfricoşători sau blânzi după caz.

Această introducere era într-adevăr interesantă, dar Rhyme voia să audă lucruri mai precise.

— Poţi să ne spui ceva concret pentru a ne ajuta să-l găsim mai uşor?

— Nu am văzut nimic astăzi care ar putea trimite la un anumit magazin sau la o anumită persoană. Mi-am format însă o idee generală.

— Ia spune.

— Păi, faptul că foloseşte frânghie de acest tip şi amprente false îmi spune că are mâini foarte pricepute. Cel mai probabil ştie să subtilizeze chei sau acte de identitate de la oameni şi să ascundă arme în haine, îşi poate schimba hainele şi înfăţişarea foarte rapid, deci e evident că veţi avea o mare problemă cu el din cauza asta. Dar cel mai important: „Omul dispărut”, cerneala invizibilă, petardele, mătasea – toate îmi arată că este un foarte bun iluzionist.

Kara explică apoi distincţia dintre prestidigitatori şi adevăraţii iluzionişti, ale căror numere au de-a face cu oameni sau obiecte de dimensiuni mari.

— Şi cu ce ne ajută pe noi această informaţie?

— Iluzionismul este mai mult decât îndemânare. Adevăraţii iluzionişti cunosc foarte bine psihicul spectatorilor şi creează trucuri pentru a le păcăli minţile, nu numai ochii. Scopul lor nu este să te facă să râzi pentru că o monedă dispare, ci să te facă să crezi din toată inima că ceea ce vezi şi crezi este adevărat, când de fapt este opusul. Acesta e lucrul pe care trebuie să-l ţineţi minte neapărat.

— Care anume? întrebă Rhyme.

— Faptul că vrea să vă inducă în eroare… Domnul Balzac spune că asta este sarea şi piperul iluzionismului. Aţi auzit vreodată expresia „mâna e mai iute decât privirea”? Nimic mai fals. Ochiul e întotdeauna mai rapid. De aceea, iluzioniştii păcălesc ochiul pentru ca acesta să nu vadă ce face mâna.

— Vrei să spui diversiune, distragere a atenţiei? încercă Sellitto să înţeleagă.

— Asta pe de o parte. A induce în eroare publicul înseamnă de fapt a-i îndrepta atenţia acolo unde vrei şi a i-o îndepărta de la ceea ce nu vrei să vadă. David mi-a arătat multe reguli: de pildă, faptul că publicul nu observă lucrurile familiare, fiind atras de tot ce înseamnă nou. Adică trece cu vederea lucrurile asemănătoare pentru a se concentra pe diferenţe; nu observă oamenii care stau nemişcaţi, ci doar pe cei în continuă mişcare. Vrei să faci un lucru să pară invizibil? Nimic mai simplu. Repetă-l de câteva ori şi publicul se va plictisi de el. Ar putea să se holbeze la mâinile tale, şi totuşi să nu vadă ce se întâmplă. Acum, există două tipuri de a induce în eroare. În primul rând, tipul fizic. Priviţi.

Kara păşi lângă Sachs şi începu să-şi privească cu vădit interes mâna dreaptă, care se ridică încet, apoi arătă către perete. Apoi o lăsă să cadă.

— V-aţi uitat cu toţii la mâna mea şi la locul spre care am arătat cu ea. E o reacţie foarte naturală. Ceea ce nu aţi văzut probabil e că am luat cu mâna stângă pistolul Ameliei.

Sachs tresări după ce îşi aruncă privirea înspre toc şi văzu că Glock-ul ei era acum în mâna Karei, la câţiva centimetri deasupra tocului.

— Hei, atenţie! spuse ea în timp ce îşi aşeza pistolul la locul lui.

— Acum priviţi în colţ! spuse Kara subit, îndreptându-şi aceeaşi mână dreaptă înspre unul din colţurile camerei.

De data aceasta, Rhyme şi ceilalţi nu scăpară din ochi mâna ei stângă.

— V-aţi uitat toţi la mâna mea stângă, nu-i aşa? râse ea. Dar nu aţi observat că am împins cu piciorul chestia aia albă în spatele mesei.

— Plosca, spuse Rhyme tăios şi vizibil iritat că fusese păcălit din nou, dar simţind palida consolare de a fi numit obiectul cu pricina, un obiect deloc obişnuit de altfel.

— Serios? întrebă ea deloc surprinsă. Nu e doar o ploscă. E şi un obiect care distrage atenţia. Pentru că în timp ce voi vă uitaţi la ea, eu am luat asta. Iată. E important?

Îi înmână Ameliei Sachs un încărcător pentru arma Glock; aceasta se încruntă şi verifică atent dacă îi mai lipsea ceva de la centură.

— Deci asta este maniera fizică de a induce pe cineva în eroare. Dar e un lucru relativ simplu comparativ cu maniera psihică. Oamenii din public nu sunt proşti. Ei ştiu că vei încerca să-i păcăleşti cu ceva. Acesta e motivul principal pentru care au venit la spectacol, nu-i aşa? De aceea, primul lucru pe care îl facem este să le reducem sau să le anihilăm suspiciunile. Cel mai important este să te porţi foarte natural şi să spui lucruri pe care ei se aşteaptă să le spui.

Se opri pentru o clipă amintindu-şi de moartea tragică a fetei. Apoi continuă:

— Imediat ce ai făcut un lucru nenatural, publicul e cu ochii pe tine. Uite, de pildă, spun că îţi voi citi gândurile şi fac asta.

Kara îşi puse mâinile pe tâmplele lui Sachs şi închise ochii. Se depărta apoi şi îi returnă acesteia un cercel pe care îl desfăcuse de la urechea ei.

— Nu am simţit nimic.

— Dar publicul va şti imediat cum am procedat, pentru că a atinge pe cineva în timp ce pretinzi că citeşti gândurile, lucru în care de altfel nu crede nimeni, nu este un gest natural. Dar dacă spun că

trebuie să-i şoptesc un cuvânt persoanei căreia urmează să-i citesc gândurile…

Şi Kara îşi apropie gura de urechea lui Sachs.

— Acesta a fost un gest foarte natural. Hei, ai uitat de celălalt cercel, spuse ea râzând, căci Sachs îşi acoperise urechea într-un gest protector. Dar ţi-a dispărut lănţişorul de la gât.

Nici chiar Rhyme nu îşi putu opri un strigăt de uimire. Sachs îşi pipăia zâmbind gâtul şi pieptul, intimidată totuşi de faptul că îşi tot pierdea accesoriile. Sellitto râdea ca un copil. Până şi Mel Cooper lăsase deoparte probele pentru a privi spectacolul improvizat de Kara. Sachs continua să privească nedumerită în jurul ei şi apoi la Kara, pentru a-şi recăpăta lănţişorul.

— A dispărut, repetă ea în timp ce îşi flutura mâna dreaptă în care, evident, nu se afla nimic.

— Dar, interveni Rhyme suspicios, observ că îţi ţii mâna stângă la spate. Aş putea spune că e un gest nenatural. Deci presupun că lănţişorul e acolo.

— Eşti bun, spuse Kara râzând din nou. Dar mă tem că nu la înregistrarea mişcărilor.

Deschise mâna stângă, care nu ascundea nimic. Rhyme pufni înciudat.

— Faptul că am ţinut mâna stângă la spate, în afara câmpului vostru vizual, e probabil cea mai importantă cale prin care v-am indus în eroare. Am procedat aşa tocmai pentru că am ştiut că vă veţi concentra toată atenţia asupra acestui gest. Se numeşte „forţare”, pentru că v-am forţat să credeţi că v-aţi prins care e metoda. Şi, odată ce aţi fost convinşi de asta, mintea voastră s-a oprit din a căuta alte explicaţii pentru ce s-a întâmplat. Şi în timp ce vă uitaţi doar la mâna mea stângă, eu am avut timp să strecor lănţişorul în buzunarul Ameliei.

Într-adevăr, Sachs căută în buzunar şi scoase la iveală bijuteria. Cooper aplaudă, iar Rhyme se încruntă din nou, de data asta şi mai impresionat de ce se petrecea sub ochii săi.

— Aşa va proceda şi criminalul vostru. Va încerca să vă inducă în eroare. Veţi crede că ştiţi ce urmează să facă, dar asta este de fapt o parte a planului său. La fel cum am procedat eu, va folosi bănuielile şi inteligenţa voastră chiar împotriva voastră. De fapt, are nevoie de ele tocmai pentru ca trucurile să îi funcţioneze. Domnul Balzac spune că cei mai buni iluzionişti îşi execută atât de bine trucurile încât îşi pot dezvălui chiar metoda, arătând exact ce urmează să facă. Dar publicul nu va crede şi va privi exact în direcţia opusă. Odată ce a procedat aşa, jocul s-a terminat. Cu victoria lui.

Menţionarea numelui mentorului său păru să o tulbure. Privi la ceas şi deveni uşor agitată.

— Chiar trebuie să plec acum. Am lipsit nepermis de mult.

Sachs îi mulţumi, iar Sellitto spuse:

— Voi chema o maşină să te ducă înapoi la magazin.

— Aş prefera lângă magazin. Nu vreau să ştie unde am fost plecată… A, da. Un alt lucru pe care l-aţi putea face este să mergeţi la circ. Cirque Fantastique e în turneu aici în oraş. Ştiu că vor avea un număr de schimbări rapide ale hainelor. Mă gândesc că v-ar putea fi util.

— Deci de acolo se auzea muzica aia infectă de aseară, spuse nemulţumit Rhyme.

— Nu îţi place circul? întrebă Sellitto.

— Bineînţeles că nu îmi place circul, răspunse el. Dar cui îi place? Mâncare proastă, clovni, acrobaţi gata să moară în faţa ochilor stupefiaţi ai copilului tău. Dar e o idee bună, continuă el întorcându-se către Kara. Mulţumim. Deşi ar fi trebuit ca măcar unul din noi să se gândească şi la asta mai devreme.

Rhyme o urmări cum îşi trage poşeta pe umăr. O poşetă urâtă după părerea lui, imitând fără prea mare succes pielea de zebră. Va scăpa de el, va

fugi înapoi în lumea normalităţii, luând cu ea acea privire şi acel zâmbet.

E în regulă, Kara. Stai liniştită. Spune-i schilodului ce ştii şi apoi poţi pleca.

Ea se opri subit şi privi către masa pe care erau aşezate probele. Apoi porni hotărâtă spre uşă.

— Stai, spuse Rhyme.

Se opri din nou.

— Aş vrea să rămâi.

— Cum?

— Lucrează cu noi la cazul ăsta. Măcar astăzi. Ai putea să mergi cu Lon sau cu Amelia la circ să vorbeşti cu oamenii. Vom avea rezultate mai bune cu tine în echipă.

— Îmi pare rău, chiar nu pot. Şi aşa mi-a fost foarte dificil să vin.

— Ne-ar fi foarte util ajutorul tău. Abia am spart gheaţa cu tipul ăsta.

— L-ai văzut pe domnul Balzac, îi spuse Kara lui Sachs.

In nomine patri…

— Ştii Linc… începu Sellitto. Poate e mai bine să nu avem prea mulţi civili care lucrează la un caz. Sunt reguli stricte în privinţa asta.

— Nu ai folosit şi tu un medium la un caz? replică Rhyme pe un ton sec.

— Nu l-am angajat eu. Cineva de la centru mi l-a trimis.

— Şi tot tu ai mai avut şi un expert în rase de câini…

— Tot spui că eu am făcut-o, eu am angajat… Nu, eu nu angajez civili. În afară de tine. Lucru care şi aşa îmi aduce multe rahaturi pe cap.

— Niciodată nu vor fi prea multe rahaturi când eşti poliţist, Lon.

Apoi către Kara:

— Te rog. E important.

— Chiar credeţi că va încerca să omoare din nou? ezită ea.

— Da. Suntem aproape siguri.

— Bine. Dacă voi fi concediată, va fi pentru un scop nobil. Ştiţi, continuă ea chicotind, Robert-Houdin a procedat la fel.

— Cine e Robert-Houdin?

— E un iluzionist francez foarte faimos. Şi el a ajutat poliţia. De fapt, a ajutat armata franceză. La începutul secolului al XIX-lea erau nişte extremişti algerieni care încercau să determine triburile locale să se revolte. Pretindeau că au puteri magice. Guvernul francez l-a trimis pe Robert-Houdin pentru un fel de duel magic. Pentru a le arăta băştinaşilor că francezii au magicieni mai buni şi mai puternici. Strategia a funcţionat. S-a dovedit a fi mai bun decât extremiştii, deşi a fost cât pe-aci să-şi piardă viaţa.

— Stai liniştită, o asigură Sachs. O să mă asigur că n-o să păţeşti nimic de genul ăsta.

Kara privi din nou către masa cu indicii.

— Faceţi asta de fiecare dată? Adunaţi toate probele şi scrieţi lucrurile pe care le aflaţi?

— Exact, confirmă Sachs.

— Am o idee. Magicianul nostru este priceput şi la deghizări rapide, dar şi la numere avansate de iluzionism. E ceva neobişnuit, credeţi-mă. Ar fi util poate dacă am contabiliza şi tehnicile pe care le ştie. Ar restrânge probabil numărul de suspecţi.

— Da, fu de acord Sellitto. Un fel de profil. E o idee foarte bună.

— Eu mai trebuie să găsesc pe cineva care să mă înlocuiască la magazin. Domnul Balzac urma să plece pentru câteva ore cu un prieten… O, Doamne, n-o să-i placă deloc ce o să-i spun. E vreun telefon pe aici? Unul din acela special?

— Unul special? se miră Thom.

— Da, unul privat. Pentru ca nimeni să nu mă audă cum îmi mint şeful.

— Păi, de ce nu zici aşa? spuse Thom punându-şi braţul pe umărul Karei şi îndrumând-o spre ieşire. Telefonul pe care îl folosesc eu în acest scop este în hol.

MAGICIANUL

Crima de la Şcoala de Muzică

• Descrierea criminalului: brunet, barbă falsă, fără semne distinctive, statură medie, vârsta: cam 50 de ani. Inelarul şi degetul mic de la mâna stângă lipite. S-a deghizat după crimă într-un om de serviciu bătrân şi chel.
• Fără motiv aparent.
• Victima: Svetlana Rasnikov.
• Studentă la zi, conservator.
• De verificat familia, prietenii, colegii de la facultate pentru eventuale piste: fără iubit, fără duşmani declaraţi. Cânta la petreceri de copii.
• Placă de circuite cu difuzor.
• Trimisă la FBI în New York pentru analiză.
• Recorder cu vocea înregistrată a criminalului, probabil. Toate datele distruse.
• Recorderul e artizanal.
• A folosit cătuşe vechi din oţel pentru a imobiliza mâinile victimei.
• Cătuşele sunt Darby. Folosite de Scotland Yard. De verificat la Muzeul Houdini din New Orleans.
• A distrus ceasul victimei exact la ora 8:00.
• Scaune legate cu o frânghie de bumbac obişnuit. Prea multe piste.
• Petardă pentru a simula un foc de armă. Distrusă.
• Prea multe surse de verificat.
• Fitil. Comun.
• Prea multe surse de verificat.
• Agentele de patrulare au fost orbite de o lumină foarte puternică. Nu s-a găsit niciun dispozitiv.
• Nicio pistă validă.
• Pantofii criminalului: Ecco, mărimea 42.
• Fibre de mătase, vopsite în cenuşiu, culoare mată.
• Provin de la deghizarea în om de serviciu.
• Posibil purta perucă brunetă.

• Pe pantofi fragmente de hicori roşu şi lichen *Parmelia Conspersa,* probabil din Central Park.
• Noroi impregnat cu ulei mineral neobişnuit. Trimis la FBI pentru analiză.
• Bucată de mătase neagră, dimensiuni 180 cm pe 120 cm. Folosită drept camuflaj. Fără semne distinctive.
• Folosită adesea de iluzionişti.
• Latex pentru a-şi acoperi amprentele.
• Provenienţă: magazine cu articole pentru iluzionişti.
• Urme de ulei de ricin, latex, farduri.
• Machiaj de teatru.
• Urme de alginat.
• Folosit pentru fixarea amprentelor false din latex.
• Arma crimei: o bucată de frânghie din bumbac albă cu miez negru din mătase.
• Frânghia e articol de magie. Îşi schimbă culoarea. Fără piste.
• Nod neobişnuit.
• Trimis la FBI şi la Muzeul Marinei; nicio informaţie.
• Nodul face parte din trucurile lui Houdini, aproape imposibil de desfăcut.
• A folosit cerneală simpatică pentru a se semna în registrul de la Intrare.

Profilul de iluzionist

• Criminalul va încerca să inducă în eroare atât victimele, cât şi poliţia.
• Fizic (pentru distragerea atenţiei).
• Psihic (pentru a elimina suspiciunile).
• Evadarea de la Şcoala de Muzică a fost similară cu trucul „Omul dispărut”. Prea multe piste.
• Criminalul este iluzionist.
• Priceput la prestidigitaţie.
• Se pricepe la deghizări foarte rapide pentru a evada: costume din nailon, mătase, chelie falsă, amprente false şi alte articole din latex. Poate arăta de orice vârstă, rasă sau sex.

Capitolul nouă

Începuse deja să se simtă amestecul de mirosuri caracteristice pentru astfel de locuri: liliac înflorit, fum de la patiserii ambulanţi, carne friptă de la grătarele celor sosiţi de mai demult, creme de protecţie împotriva radiaţiilor solare…

Sachs şi Kara se îndreptau cu paşi hotărâţi spre imensul cort de culoare albă pe care Cirque Fantastique îl amplasase temporar pe o pajişte din Central Park. Observând doi îndrăgostiţi pe o bancă, Kara întrebă:

— Deci e mai mult decât şeful tău?

— Lincoln? Da.

— Mi-am dat seama. Cum v-aţi cunoscut?

— Acum câţiva ani când lucram la un caz. Un răpitor în serie.

— Şi nu te deranjează? Că el e… aşa?

— Absolut deloc, spuse ea simplu, total sinceră.

— Dar doctorii nu pot face nimic în privinţa lui?

— Există o operaţie la care se gândeşte. Dar e foarte riscantă şi probabil nu ar fi de niciun folos. Anul trecut a decis că nu e cazul să încerce şi nu a mai spus nimic de atunci. S-ar putea să se răzgândească pe viitor totuşi. Vom vedea…

— Ai vorbit ca şi cum nici tu nu ai fi de acord cu operaţia…

— Chiar nu sunt. E un risc prea mare şi câştigul e destul de mic. Pentru mine, totul se reduce la a pune în balanţă aceste două componente. Uite, să presupunem că e un infractor pe care vrei să îl prinzi, da? E foarte căutat şi faptele sale sunt multe şi deosebit de grave. Afli că este într-o anumită casă. Ce faci? Te duci şi spargi uşa chiar dacă nu ştii dacă doarme singur sau dacă el şi complicii săi stau cu armele îndreptate către uşă? Sau aştepţi întăririle chiar dacă în orice moment ar putea fugi? Câteodată merită să îţi asumi un risc, alteori nu

merită. Dar dacă se hotărăşte să facă această operaţie, îl voi sprijini din toată inima.

Apoi Sachs povesti că Lincoln încercase foarte multe tratamente, unele din ele bazate pe stimularea electronică a muşchilor şi pe o serie de exerciţii fizice efectuate alături de fizioterapeuţi foarte pricepuţi, Thom fiind unul din ei. Era genul de tratament pe care îl făcuse şi Christopher Reeve, cu rezultate remarcabile.

— Reeve e un om extraordinar, spuse Sachs. Are o voinţă de fier. Lincoln e la fel, deşi nu vorbeşte prea mult despre asta. Câteodată, petrece zile la rând numai cu Thom făcând exerciţii. Atunci nu mai dă niciun semn; se izolează şi exersează întruna.

— Un fel de „Omul dispărut", nu-i aşa? întrebă Kara.

— Exact, răspunse Sachs uşor amuzată de comparaţie.

Apoi o tăcere îndelungată. Se întreba dacă nu cumva Kara aştepta mai multe amănunte despre relaţia lor. Poate poveşti despre perseverenţa lui uimitoare de a depăşi toate obstacolele, reacţii ale oamenilor când îi vedeau în public sau poate detalii despre viaţa lor intimă. Dar, dacă simţea o asemenea curiozitate, n-a dat niciun semn. Ba mai mult, Sachs simţi un fel de invidie din partea Karei. Aceasta explică:

— Eu stau foarte prost la capitolul bărbaţi în ultimul timp.

— Nu te vezi cu nimeni?

— Nu sunt sigură, răspunse Kara pe un ton mai degrabă reflexiv. Ultima noastră întâlnire s-a terminat cu un mic-dejun copios la mine acasă. Cu pâine prăjită şi cocktailuri. Foarte romantic. A spus că o să mă sune a doua zi.

— Şi nu a făcut-o.

— Într-adevăr, niciun semn. Şi poate ar trebui să menţionez că episodul cu micul dejun a fost acum trei săptămâni.

— Ai încercat să-l suni de atunci?

— Nu aş face aşa ceva nici în ruptul capului. Mingea e în terenul lui.

— Foarte bine, aprecie Sachs, gândindu-se că mândria şi puterea sunt inseparabile.

Kara începu să râdă.

— E un număr clasic pe care îl făcea William Ellsworth Robinson. Era foarte cunoscut. Se numea „Cum să scapi de nevastă" sau „Maşina de divorţat". Cam aşa e şi povestea mea. Pot să fac iubiţii să dispară ca nimeni alta.

— Să ştii că majoritatea se pricep să dispară şi singuri, încercă Sachs să o consoleze.

— Cei mai mulţi tipi pe care i-am cunoscut pe când lucram la revistă erau de două feluri. Cei care nu voiau decât o tăvăleală de-o noapte şi cei deloc interesaţi de asta, adică cei care se preocupă prea mult de dragostea platonică şi nu fac decât să te amăgească. Ţi s-a întâmplat să ţi se facă curte din aia după moda veche?

— Sigur. Poate fi tare ciudat. Depinde de tip, desigur.

— Absolut. Nu-mi convine niciuna din astea două. Cu mici excepţii, de pildă, când am şi eu chef de o tăvăleală fără complicaţii. Să fim serioşi. Cine nu are nevoie câteodată?

— Dar bărbaţii din branşă?

— Aha, deci ai observat că i-am exclus din teoria mea cu cele două categorii. În ceea ce-i priveşte pe ceilalţi magicieni… nu prea sunt interesată. Ar fi prea multe conflicte de interese. Ca să nu mai vorbim că, deşi afirmă sus şi tare că îşi doresc femei puternice, nu prea suntem bine-venite în acest domeniu. Raportul e de o femeie la aproximativ 100 de bărbaţi şi acum e bine. Poţi vedea destule femei foarte talentate, cum ar fi de exemplu Prinţesa Tenko, o iluzionistă din Asia – este genială pur şi simplu. Şi mai sunt câteva. Dar povestea asta este recentă. Până acum 20-30 de ani, nu s-a auzit de nicio femeie care să practice

iluzionismul. Erau cel mult asistente, dar asta nu înseamnă prea mult. E cam ca în poliţie, nu? spuse ea uitându-se complice la Sachs.

— Nici la noi nu mai e atât de rău cum era odată. A trecut perioada critică, când femeile erau marginalizate. Asta s-a întâmplat mai ales prin anii ’70. Acum e ceva mai bine. Deşi pot spune că şi eu am avut momente când am simţit această aversiune pe pielea mea. Pe când eram încă biban…

— Ce erai?

— Poliţiştii care abia ies de pe băncile şcolii se numesc bibani şi, de regulă, sunt încadraţi ca agenţi de patrulare. Cât am lucrat în Hell’s Kitchen, se formau patrule din agenţi foarte experimentaţi şi femei debutante. Uneori nimeream câte un teribilist care pur şi simplu ura ca o femeie să-i fie alături. Nu-mi adresa niciun cuvânt toată ziua. Băteam străzile în lung şi în lat şi era vizibil deranjat; mergeam să luăm masa prin vreun fast-food, eu încercam să fiu drăguţă, iar el se ţinea la doi metri distanţă citind pagina de sport din ziar şi înjurând probabil în gând că trebuie să-şi piardă timpul cu o femeie. Pe vremea aia, eram la Casa 7-5…

— La ce?

— Secţia 75. Noi le spunem „case”. Iar cei mai mulţi poliţişti nu spun „şaptezeci şi cinci”, ci doar „şapte cinci”. La fel facem şi cu străzile.

— Aha.

— În fine. Şeful secţiei a lipsit câteva zile şi a fost înlocuit temporar de un ofiţer foarte bătrân şi pe stil vechi. Era una din primele mele zile şi tocmai fusesem chemaţi cu toţii la o şedinţă. Am intrat în sală şi pe pupitru erau lipite vreo zece absorbante…

— Nu se poate!

— Pe bune. Şeful de secţie nu ar fi permis aşa ceva, însă locţiitorul său era de altă părere.

Poliţiştii sunt în multe privinţe ca nişte copii. Nu se opresc până nu le spune un adult să înceteze.

— Nu seamănă cu ce vezi prin filme.

— Filmele se toarnă la Hollywood, nu la Casa 7-5.

— Şi ce-ai făcut? Cu absorbantele…

— Am mers în primul rând şi m-am aşezat chiar în faţa pupitrului de la care vorbea comandantul. Toţi râdeau atât de tare, că mă mir că nu şi-au udat nădragii. Am început foarte calmă să iau notiţe despre ce ne spunea ofiţerul suplinitor. Ştii tu, despre mandate, despre comunitatea de care eram responsabili, despre străzile cunoscute pentru traficul de droguri. După două minute, nu se mai auzea niciun hohot. Toată chestia a devenit jenantă. Nu pentru mine, ci pentru ei.

— Ştiai cine a făcut-o?

— Bineînţeles.

— Şi nu l-ai raportat?

— Nici vorbă. Vezi tu, de fapt asta e cel mai greu când eşti femeie în poliţie. Trebuie să lucrezi alături de oamenii ăştia. Ai nevoie să te susţină, să îţi asigure spatele. Trebuie să lupţi cu ei, dar în acelaşi timp să cooperezi. Dacă te apuci să întocmeşti rapoarte de conduită, eşti pierdută. Partea cea mai grea nu este să ai curajul să lupţi, ci să ştii când trebuie să lupţi şi când să laşi totul baltă.

Mândrie şi putere…

— Da, e ca la noi, cred. Dar dacă eşti cu adevărat bună şi atragi publicul, vei fi angajată. E totuşi un cerc vicios la mijloc. Cel mai bine dovedeşti că atragi publicul dacă ai o firmă care te impresariază, dar o firmă nu te angajează decât dacă vede că atragi publicul.

Erau foarte aproape acum de marele cort şi Sachs văzu cum ochii tinerei se luminează deodată.

— Aşa arată locul în care ţi-ar plăcea să lucrezi?

— Aşa arată Paradisul pentru mine. Cirque Fantastique şi emisiunile speciale de la televizor. Domnul Balzac mă învaţă mai ales numerele clasice de magie şi pot spune că e foarte important, e bine să le ştii la sânge. Dar, spuse ea arătând către cort, aceasta este direcţia în care se îndreaptă magia. David Copperfield, David Blaine… artă, magie de stradă. Magie sexy, cum ar spune unii.

— Ar trebui să încerci să fii admisă aici.

— Cine, eu? Glumeşti. Nu sunt nici pe departe pregătită pentru o probă aici. Tot ce faci trebuie să fie perfect. Trebuie să fiu cea mai bună.

— Vrei să spui mai bună decât un bărbat?

— Mai bună decât oricine, bărbat sau femeie.

— De ce?

— Din cauza publicului. Domnul Balzac e ca un disc stricat: datorezi asta publicului. Fiecare mişcare pe care o faci este pentru public. Prestaţia ta nu poate fi doar reuşită. Nu trebuie doar să satisfaci, ci trebuie să entuziasmezi. Dacă o singură persoană din public îşi dă seama de truc, ai dat greş. Dacă o singură persoană din public cască sau se uită la ceas, din nou ai dat greş.

— Totuşi, nu cred că poţi face chiar totul fără nicio greşeală, se îndoi Sachs.

— Dar aşa trebuie, răspunse Kara, foarte surprinsă că era contrazisă.

În sfârşit, ajunseră la Cirque Fantastique, unde repetiţiile pentru spectacolul din acea seară erau în toi. Puteai vedea zeci de artişti ai scenei, îmbrăcaţi în costume speciale sau în haine de stradă.

— O, Doamne! se auzi o voce emoţionată.

Era vocea Karei, care suferise o metamorfoză surprinzătoare. Faţa îi era ca a unui copil, iar privirea scruta de zor toate cotloanele acestui cort. Pur şi simplu radia de fericire. Sachs tresări la auzul unui pocnet puternic în spate, deasupra ei. Privi în locul din care se auzise zgomotul şi zări două afişe imense fluturând în vânt şi lucind în lumina soarelui. Pe unul din ele se putea citi

CIRQUE FANTASTIQUE, iar pe celălalt era înfăţişat un om îmbrăcat într-un costum alb cu negru, foarte asemănător ca aspect cu o tablă de şah. Cu toate că personajul afişa un aer prietenos invitând trecătorii să intre la spectacol, avea ceva deranjant, observă Sachs. Poate masca neagră ce îi acoperea jumătate din chip sau poate aspectul său uşor grotesc. Te făcea să te gândeşti imediat la Magician, ascuns la rândul său de măşti şi deghizări.

Ascuns la fel ca planurile sale.

Kara observă expresia de pe faţa Ameliei.

— E Arlecchino. Adică „Arlechinul”. Ştii commedia dell’arte?

— Nu, răspunse Sachs.

— E teatru italian. A apărut prin secolul al XVI-lea, cred, şi a rezistat câteva sute de ani. E una din temele utilizate de Cirque Fantastique.

Cu un gest larg, Kara îi arătă Ameliei alte puncte de pe cort în care apăreau astfel de măşti. Peste tot arătau la fel de dubios, venite parcă de pe altă lume: nas lunguieţ, sprâncene arcuite, obraji desenaţi. Kara continuă:

— Erau peste zece personaje în fiecare piesă de teatru. De fapt, mereu aceleaşi personaje şi purtau măşti tocmai pentru ca publicul să îşi dea seama despre ce personaj este vorba.

— Mă întrebam de ce se numeşte comedie, spuse Sachs, care îşi oprise privirea pe o mască mai degrabă demonică.

— S-ar numi mai degrabă comedii negre. Arlecchino nu era tocmai o figură eroică. Nu avea niciun fel de simţ al moralităţii. Îi păsa doar de mâncare şi de femei. Apărea şi dispărea; aveai senzaţia că tot timpul se furişează. Mai era Pulcinella, care era foarte sadică şi care făcea farse tuturor oamenilor. Inclusiv iubiţilor ei. Mai era un doctor care otrăvea oameni. Singurul personaj raţional era o femeie, Colombina. Un lucru care îmi place foarte mult la commedia dell’arte este că

rolul Colombinei a fost mereu jucat de o femeie. Nu ca în Anglia, unde femeile nu aveau voie să urce pe scenă.

Afişul pocni din nou. Ochii lui Arlecchino păreau să privească fix din spatele lor, ca şi cum Magicianul s-ar fi menţinut aproape, gata să repete numărul de mai devreme de la şcoala de muzică.

Nu, nu avem idee cine este sau unde s-ar putea ascunde…

Între timp, văzu un gardian apropiindu-se, atras probabil de uniforma ei.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Sachs ceru să fie dusă la directorul circului. Gardianul spuse că este plecat şi întrebă dacă nu ar dori totuşi să vadă un adjunct. Sachs răspunse afirmativ, iar după câteva minute apăru o femeie scundă, slabă şi oacheşă.

— Cu ce vă putem ajuta? întrebă ea cu un accent nedesluşit.

După ce se prezentă, Sachs răspunse:

— Investigăm un caz de crimă care s-a petrecut undeva prin apropiere. Am vrea să ştim dacă aveţi iluzionişti sau prestidigitatori care vor apărea diseară în spectacol.

— Fireşte că avem. Irina şi Vlad Klodoya, răspunse femeia uşor îngrijorată.

— Mi-aţi putea dicta pe litere aceste nume?

În timp ce Sachs scria, interveni şi Kara:

— Am auzit de ei. Făceau parte din Circul de la Moscova acum câţiva ani.

— Aşa este, confirmă adjuncta.

— S-au aflat aici toată dimineaţa?

— Da. Au făcut repetiţii până adineauri. Acum au plecat la cumpărături.

— Şi e prima dată pe ziua de azi când au plecat? Sunteţi sigură?

— Foarte sigură. Eu sunt persoana care trebuie să ştie mereu unde se află fiecare artist.

— Mai e altcineva? întrebă Sachs. Poate cineva care a fost pregătit să devină iluzionist, dar care şi-

a schimbat orientarea artistică?

— Nu, nimeni. Doar cei doi.

— Bine. Uitaţi ce vom face. În câteva minute, o patrulă de poliţie va ajunge aici şi va rămâne prin preajmă până după terminarea spectacolelor. Dacă auziţi că angajaţii dumneavoastră sunt deranjaţi, dacă publicul va fi deranjat de cineva sau dacă pur şi simplu se întâmplă ceva suspect, vă rog să anunţaţi patrula imediat.

Asta fusese recomandarea lui Rhyme.

— Da, mă voi ocupa personal de asta. Dar aţi putea să îmi spuneţi şi mie despre ce e vorba?

— Un om destul de priceput într-ale iluzionismului este implicat într-o omucidere care s-a petrecut chiar astăzi de dimineaţă. Nu are nicio legătură cu artiştii dumneavoastră, din câte ştim, dar voiam să ne luăm toate măsurile de precauţie.

Îi mulţumiră apoi adjunctei, care le făcu absentă un semn de adio. Probabil îi părea rău că se interesase de motivul vizitei. Afară, Sachs întrebă:

— Ce ştim despre cei doi artişti?

— Despre ucraineni?

— Da. Sunt de încredere?

— Sunt soţ şi soţie. Au şi copii, pe care îi poartă cu ei prin turnee. Sunt amândoi foarte buni la deghizări. Nu pot să-mi imaginez că ar avea ceva de-a face cu crima de astăzi. Apropo de copii: asta e modalitatea sigură de a obţine un post de artist la Cirque Fantastique. Să fii profesionist de la cinci ani.

Sachs sună acasă la Rhyme şi îi dictă lui Thom cele două nume şi ce mai reuşise să afle. Apoi îi spuse:

— Transmite-i lui Mel să le caute dosarele, să vadă dacă au cazier.

— OK.

Porniră apoi spre ieşirea din parc. În ciuda câtorva nori, vremea se anunţa încă frumoasă. Pocnetul afişului în bătaia vântului se auzi din nou,

iar Arlecchino continua să îi fixeze pe trecători în regatul său nepământesc.

Cum se simte onoratul meu auditoriu?

Relaxat? Foarte bine, pentru că e timpul pentru al doilea număr din această seară.

Probabil nu sunteţi familiarizaţi cu numele de P.T. Selbit, însă dacă aţi fost vreodată la un spectacol de magie sau dacă aţi văzut vreun iluzionist dând reprezentaţii la televizor, atunci probabil cunoaşteţi câteva din trucurile pe care acest ilustru englez le-a făcut cunoscute la începutul secolului XX.

Selbit şi-a început cariera sub numele său real, Percy Thomas Tibbles, însă şi-a dat seama curând că un nume aşa de banal nu se potrivea deloc cu imaginea unui artist care nu era definit de scamatorii cu cărţi de joc, porumbei care dispar sau copii care zboară, ci dimpotrivă, de numere sado-masochiste care au şocat mii de spectatori şi care au făcut înconjurul lumii.

Selbit – da, numele său de scenă era de fapt numele său de familie citit invers – a fost creatorul faimoasei „Perniţe mişcătoare”, număr ce avea în prim-plan o femeie aparent străpunsă de 84 de ţepuşe. O altă creaţie a sa este „A patra dimensiune”, iar publicul poate vedea cu groază cum o femeie este pur şi simplu strivită de o cutie imensă. Una din preferatele mele este cea pe care Selbit a efectuat-o prima dată în 1922. Titlul este foarte sugestiv: „Idolul sângelui” sau „Cum distrugi o fată”.

Astăzi, sunt foarte încântat să vă prezint o variantă îmbunătăţită a celui mai renumit truc al lui Selbit, truc pe care acesta l-a prezentat în zeci de ţări şi pe care a fost invitat să îl repete la Spectacolul Regal de Varieteu desfăşurat la Hipodromul din Londra.

Poartă numele de…

Dar mai bine nu…

Nu, onorat auditoriu! Cred că vă voi tine în suspans pentru moment şi nu voi divulga numele acestui truc. Dar vă voi da un detaliu: atunci când Selbit se pregătea pentru acest număr, îşi punea asistenţii să picure sânge fals pe treptele sălii pentru a-i ispiti pe trecători şi pentru a-i face să cumpere bilete. Lucru care, de altfel, se şi întâmpla.

Savuraţi următoarea reprezentaţie!

Sper că aşa veţi face.

Căci ştiu cel puţin o persoană care cu siguranţă nu va savura deloc acest număr…

Capitolul zece

Cât am dormit? se întrebă tânărul.

Spectacolul se terminase cam la miezul nopţii, apoi mersese să bea ceva la White Horse. Ajunsese acasă cam pe la ora 3 şi apoi vorbise cam 40 de minute la telefon cu Bragg. Sau poate o oră. La 8:30 a început zgomotul ăsta nenorocit de la cine ştie ce reparaţie a vecinilor.

Deci câte ore să fi dormit?

Matematica părea să nu-l ajute cu nimic în acea dimineaţă pe Tony Calvert şi luă decizia că oricum era poate mai bine să nu ştie cât de obosit era. Bine că lucra pe Broadway şi nu trebuia să filmeze la cine ştie ce reclamă, caz în care ar fi trebuit să fie gata de lucru la 6 dimineaţa. Palidă consolare, având în vedere că trebuia să lucreze şi sâmbăta, şi duminica.

Făcu un scurt inventar al trusei de machiaj şi hotărî că mai are nevoie de cremă pentru mascarea tatuajelor de pe corp. Cum putea altfel protagonistul să pretindă în faţa doamnelor venite din Teaneck şi Garden City că este topit după eroina principală când pe bicepşii lui se putea citi „Te iubesc etern, Robert”?

Calvert închise cu zgomot cutia mare şi galbenă cu farduri şi îşi ridică privirea către oglinda fixată pe uşă. Trebui să admită că arăta mai bine decât se simţea. Încă mai păstra puţin din bronzul căpătat în timpul călătoriei la St. Thomas din martie. Silueta sa robustă încă ascundea începutul de burtică (Pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-te la patru beri. Bine? Hei, se poate să nu mai depăşeşti limita?). Ochii totuşi: da, cam roşii. Dar asta se rezolvă foarte uşor. Orice stilist cunoaşte zeci de modalităţi de a transforma un bătrân într-un tânăr, simplitatea în complexitate şi aspectul obosit într-unul foarte activ şi sănătos. Începu prin urmare cu

picături de ochi şi continuă cu câteva retuşuri de cremă anticearcăn pe sub ochi.

Calvert îşi trase apoi pe el geaca de piele, încuie uşa şi ieşi grăbit din apartamentul din East Village. Porni hotărât pe coridor, savurând liniştea aproape nefirească a clădirii la acea oră de amiază, sâmbătă. Ghici că majoritatea locatarilor erau deja afară bucurându-se de primul sfârşit de săptămână cu adevărat primăvăratic sau furau ultimele clipe de somn după vreo noapte pierdută cu cine ştie ce comportamente imorale.

Folosi ca de obicei ieşirea de serviciu şi se pomeni pe aleea îngustă din spatele clădirii. Porni către strada principală şi, după câţiva paşi, observă ceva pe o altă alee mai îngustă ce pornea din cea pe care mergea el acum.

Încercă să desluşească despre ce era vorba. Un animal. Dumnezeule, era un şobolan? Ba nu, era o pisică şi, în aparenţă, era şi rănită. Se uită în jur şi nu văzu niciun semn că proprietarul s-ar afla prin apropiere.

Sărăcuţa!

Calvert nu era un mare iubitor de animale, dar îşi aduse aminte că acum un an avusese grijă câteva zile de terierul unui vecin şi acesta îi spusese că cel mai apropiat cabinet veterinar era chiar după colţ, pe St. Mark. Se gândi că nu ar face rău să ducă pisica până acolo. Poate că sora lui ar dori să o ia şi să aibă grijă de ea. A adoptat copii. De ce nu şi pisici?

Nu era o idee prea bună să zăboveşti pe alei în cartierul ăla, însă văzu că era deocamdată singur. Aşa că porni pe lângă pietrele de pavaj ale aleii spre locul cu pricina, având grijă să nu facă vreun zgomot şi să sperie pisica. Aceasta zăcea pe o parte şi mieuna slab.

Oare ar putea să o ia de acolo? Ar încerca să-l zgârie? Îşi aminti că citise ceva de genul ăsta în *Manualul de prevenire a infecţiilor.* Dar arăta prea slăbită ca să rănească pe cineva.

— Ce ai păţit, micuţo? întrebă cu voce blândă. Eşti rănită?

Se aplecă cu băgare de seamă, îşi puse cutia cu farduri pe caldarâm şi întinse cu grijă mâinile pentru a preveni orice fel de atac din partea pisicii. Atinse animalul, dar se retrase speriat. Corpul îi era rece şi atrofiat; simţise oasele ascuţite sub piele. Deja murise? Dar nu, încă îşi mişca picioruşul. Şi se auzi încă o dată acelaşi mieunat slab.

O atinse din nou. Stai, sub piele nu sunt oase, ci tije unite printr-o cutie de metal.

Ce mă-sa mai era şi asta?

Era cumva la vreo emisiune din aia cu camera ascunsă? Sau cineva îşi bătea pur şi simplu joc de el?

Se ridică apoi şi privi în spate. Cineva stătea la câţiva metri distanţă şi îl privea.

Nu, îşi dădu seama. Era imaginea lui, reflectată într-o oglindă foarte mare aşezată într-un colţ, la capătul aleii. Calvert avu timp să îşi observe faţa: crispată, cu ochii larg deschişi şi privirea îngheţată. Începu să se relaxeze şi chiar să râdă. Dar se încruntă văzând cum imaginea sa se apleacă odată cu oglinda, care se sparse de pavaj.

Din spatele acesteia apăru un om cam de 50 de ani, cu barbă, care se repezi înainte agitând o bară de fier deasupra capului.

— Nu! Ajutor! ţipă tânărul încercând să se ferească. Doamne-Dumnezeule!

Bara de fier se abătu direct spre creştetul său, gata să-l lovească năprasnic. Dar Calvert avu timp să apuce cutia de farduri şi să devieze traiectoria barei. Se ridică în picioare şi începu să fugă. Atacatorul porni după el, dar alunecă pe dale şi căzu în genunchi.

— Ia toţi banii! Ia-i!

Scoase apoi portofelul din buzunar şi îl aruncă în spate. Dar bărbatul nu-i dădu nicio atenţie şi se

ridică pornind după el. Era acum între Calvert şi stradă, deci singura scăpare era înapoi în clădire.

O, Doamne Iisuse Hristoase…

— Ajutor! Ajutaţi-mă! Ajutor!

Cheile! îl străfulgeră un gând. Vezi pe unde sunt! Le pescui din buzunar în timp ce arunca o privire fugitivă în spatele său. Omul era doar la câţiva paşi de el. Dacă nu reuşesc să descui uşa din prima, s-a zis cu mine… Sunt un om mort.

Nici nu încetini măcar. Se izbi cu putere de uşa masivă de metal şi, ca prin minune, nimeri din prima cheia potrivită în yală. Uşa se deschise, trase cheia şi intră repede în imobil. În aceeaşi secundă, trânti cu putere uşa în urma lui. Aceasta se încuie automat.

Inima îi bătea într-un ritm ameţitor. Gâfâia, simţind cum îi tremură picioarele de frică. Se odihni doar câteva clipe. Hoţ? Homofob înrăit? Drogat? gândi el. Nici nu contează, la urma urmei. Nu îl las să scape aşa uşor. Urcă în fugă scările până la apartamentul său. Din nou deschise uşa cu rapiditate. Păşi înăuntru şi încuie prudent în urma sa. Se grăbi în bucătărie, unde apucă telefonul şi formă 911. După câteva momente, auzi o voce de femeie în receptor:

— Aţi sunat la urgenţe pentru poliţie şi pompieri…

— Un om! Tocmai m-a atacat un om! E afară.

— Sunteţi rănit?

— Nu, nu am nimic. Dar trebuie să trimiteţi poliţia aici. Repede!

— Încă vă urmăreşte?

— Nu, nu a reuşit să intre. Am încuiat uşile. Dar s-ar putea încă afla pe alee. Trebuie să vă grăbiţi!

Ce naiba era asta? se întrebă Calvert. Simţise o pală de aer rece pe faţă. Senzaţia era foarte cunoscută şi îşi dădu seama şi de unde: era curentul de aer rece ce se forma atunci când cineva intra la el în casă.

Din nou, se auzi vocea operatoarei de la 911:

— Domnule, mai sunteţi acolo? Aţi putea să…

Calvert se întoarse repede spre uşa bucătăriei şi nu-şi putu reţine un ţipăt când îl zări pe bărbosul cu bara de fier la câţiva metri de el scoţând calm din priză telefonul. Uşile! Cum reuşise să treacă?

Se retrase cât putu de mult în spate, dar curând simţi frigiderul şi îşi dădu seama că nu mai are unde să fugă. Mai avu timp să observe cicatricele de pe gâtul bărbatului şi mâna stângă, care era deformată. Şopti:

— Ce vrei de la mine?

Atacatorul se opri o clipă şi privi în jurul său. Întâi la masa din bucătărie şi apoi la măsuţa de cafea din sufragerie. Vederea acesteia din urmă îi iscă un zâmbet de satisfacţie. Se întoarse apoi către victimă, iar atunci când prăvăli bara spre mâinile întinse ale lui Calvert, păru un gest aproape distrat.

Se opriră în faţa imobilului. Erau două maşini de intervenţie, cu câte doi poliţişti în fiecare. Sergentul sărise din maşină înainte ca aceasta să se oprească şi se grăbea deja către intrare. Trecuseră doar 6 minute de când fusese făcut apelul de urgenţă. Chiar dacă se întrerupsese, se ştiuse exact din ce clădire şi apartament fusese iniţiat mulţumită dispozitivului de identificare a apelului.

Doar 6 minute… Dacă erau norocoşi, aveau să găsească victima încă în viaţă. Dacă erau mai puţin norocoşi, măcar aveau să-l descopere pe criminal, scotocind prin lucrurile victimei.

Îşi deschise staţia Motorola.

— Sergent 4531 către Centru. Sunt gata să intervin pe Nineth Street. Aştept confirmare. Terminat.

— Recepţionat, 4531. Ambulanţa este pe drum. Sunt răniţi?

— Încă nu ştim. Terminat.

— Recepţionat, 45. Terminat.

Trimise unul din oameni să păzească uşa de serviciu şi ferestrele din spate, iar altul rămase în

faţă. Al treilea agent urma să meargă cu el în apartament.

Dacă aveau noroc, făptaşul va sări de la fereastră şi se va alege cu o luxaţie la un picior. Sergentul nu avea niciun chef să-l urmărească pe străzi. Era o zi prea frumoasă pentru asta.

Erau în Alphabet City, nume datorat faptului că străzile nu aveau cifre sau nume proprii, ci litere: A, B, C. Deşi se înregistrau progrese în privinţa ratei criminalităţii, era încă unul din cele mai periculoase cartiere din Manhattan.

Amândoi poliţiştii aveau armele pregătite când se apropiară de uşa apartamentului. Dacă aveau noroc, îl găseau înarmat doar cu un cuţit. Sau cu ceva asemănător; la fel cum făcuse săptămâna trecută şi drogatul ăla cu băţul şi cu capacul de tomberon pe post de scut.

E bine totuşi că nu a fost nevoie să spargă uşa de acces în bloc, căci o femeie în vârstă cu o pungă mare de cumpărături în mână din care se iţea un ananas uriaş era pe punctul de a ieşi. Fără a-şi putea ascunde un gest de uimire, ţinu uşa deschisă cât intrară cei doi poliţişti şi îi răspunseră la întrebarea cu privire la motivul prezenţei lor acolo.

— Nu aveţi de ce să vă îngrijoraţi, doamnă.

Dacă aveam noroc…

Apartamentul 1J era la parter, departe de intrarea principală. Sergentul se poziţionă la stânga uşii. Agentul care îl însoţea se aşeză în cealaltă parte şi privi către sergent. Acesta bătu cu putere în uşă.

— Poliţia! Deschideţi! Deschideţi acum!

Nu se auzi niciun răspuns.

— Poliţia!

Apăsă pe clanţă. Mare noroc. Era descuiată. Sergentul împinse uşa, dar rămaseră amândoi pe loc câteva clipe. Apoi sergentul aruncă o privire după colţ.

— O, Iisuse! şopti el când văzu ce se afla în mijlocul sufrageriei.

Cuvântul „noroc” i se şterse total din minte.

Secretul unui număr de magie proteică reuşit – deghizarea rapidă – constă în schimbări simple, dar de efect, asupra fizionomiei, contribuind din plin la inducerea în eroare a publicului. Şi ce schimbare mai de efect decât deghizarea într-o bătrânică de 75 de ani?

Malerick ştia că poliţia va ajunge foarte repede. Drept urmare, după scurta reprezentaţie din apartamentul lui Tony Calvert, îşi schimbă înfăţişarea folosind unul din costumele sale de evadare: o rochie lungă de culoare albastră şi o perucă albă. Îşi ridicase pantalonii sub rochie scoţând la iveală o pereche de dresuri negre, îşi înlăturase barba şi aplicase un strat gros de ruj de culoare roşu strident. Se machiase apoi în exces şi îşi desenase nişte riduri foarte pronunţate pentru a avea un aspect septuagenar. Ultima schimbare fusese cea a pantofilor.

În ceea ce priveşte inducerea în eroare, nu îi fusese prea greu să găsească o pungă de cumpărături în care îndesase bara de metal şi cealaltă armă pe care o folosise pentru reprezentaţie. Aşeză deasupra o foaie de ziar şi un ananas din bucătăria lui Calvert. Dacă ar fi fost zărit, cu siguranţă atenţia nu ar fi fost îndreptată asupra lui, ci asupra fructului; aşa s-a şi întâmplat de altfel în timp ce ţinea politicos uşa deschisă pentru a permite intervenţia forţelor de ordine.

Acum, la mai mult de 500 de metri de clădire şi îmbrăcat încă în femeie, se opri şi se sprijini de un zid, ca şi cum şi-ar fi tras sufletul. O porni încet apoi pe o alee dosnică. Cu o mână trase de rochie, care era prinsă cu bandă adezivă. Aceasta se desfăcu. O luă cu grijă şi o îndesă sub o bandă elastică de pe abdomen. La fel procedă şi cu peruca. Cele două articole îşi reduseseră mult dimensiunile, aşa că nu puteau fi zărite de trecători prin haine.

Îşi trase apoi în jos pantalonii, acoperind astfel ciorapii de damă care puteau încă da de bănuit. Scoase apoi din punga de cumpărături câteva şerveţele umede şi îşi frecă faţa până când nu se mai vedea nici urmă de ruj sau de machiaj. Îndesă şerveţelele înapoi în pungă, iar ananasul fu aruncat într-un tomberon. Găsi o maşină parcată ilegal, deschise portbagajul cu un şperaclu şi aşeză cu grijă punga de cumpărături în el. Poliţiştii nu s-ar gândi să caute prin portbagajele maşinilor parcate şi, oricum, erau mari şanse ca maşina să fie remorcată înainte de întoarcerea proprietarului.

Se întoarse pe stradă şi se îndreptă către o staţie de metrou.

Şi ce părere aveţi despre cea de-a doua reprezentaţie, onorat auditoriu?

El, personal, credea că decursese bine, având în vedere că, din cauza căzăturii, protagonistul reuşise să scape şi să încuie două uşi în urma sa. Dar Malerick era pregătit şi pentru această eventualitate cu trusa lui de şperacle.

Studiase arta şperaclului câţiva ani. Era unul din primele exerciţii cu care îl deprinsese mentorul său. Un spărgător foloseşte două unelte: o cheie de presiune, care este introdusă în încuietoare şi care apasă cu o forţă constantă pe întregul mecanism, şi un şperaclu, cu care este împinsă fiecare lamelă, astfel încât mecanismul să cedeze.

Poate dura foarte mult să împingi fiecare lamelă metalică în parte, aşa că Malerick se perfecţionase într-o tehnică inovatoare foarte complexă şi dificilă. Era denumită „polizare” şi consta în mişcarea continuă a şperaclului pentru a înlătura toate lamelele; funcţionează însă doar când spărgătorul simte exact poziţia lamelor din interior, cea mai mică greşeală ducând la blocarea mecanismului. Malerick avea în arsenal unelte de dimensiuni foarte mici, care făcuseră posibilă deschiderea încuietorilor în mai puţin de un minut.

Părea imposibil, onorat auditoriu?

Dar asta este treaba iluzionistului: să facă imposibilul posibil.

Se opri la intrarea în staţia de metrou şi cumpără *un New York Times* pe care îl frunzări în timp ce studia trecătorii. Din nou, se părea că nu îl urmărise nimeni. Se grăbi pe scări pentru a prinde metroul. Un artist mai prevăzător ar fi aşteptat ceva mai mult pentru a fi sigur că nu era urmărit. Dar Malerick nu avea prea mult timp la dispoziţie, pentru că urma un număr foarte dificil şi trebuia să facă pregătiri.

Deşi îşi fixase provocări cu grad mare de dificultate, nu voia să rişte să îşi dezamăgească în vreun fel publicul.

Capitolul unsprezece

— E rău, Rhyme.

Amelia Sachs vorbea în microfon. Stătea în uşa apartamentului 1J, într-un imobil din plin Alphabet City.

În cursul acelei dimineţi, Lon Sellitto ceruse să fie anunţat la dispecerat imediat ce se auzea de vreun caz de omucidere pe toată raza oraşului New York. Când a sosit vestea despre această crimă, au concluzionat că era opera Magicianului: primul indiciu a fost modul în care făptaşul a pătruns în apartamentul victimei, dar cel mai edificator a fost faptul că ceasul de la mâna acesteia fusese sfărâmat – la fel cum se întâmplase şi în celălalt caz cu tânăra studentă.

Diferenţa era dată în primul rând de cauza morţii.

În timp ce Sellitto împărţea ordine către toate cadrele ajunse la faţa locului, Sachs avu timp să studieze în amănunt victima, un tânăr pe nume Anthony Calvert. Era întins pe spate pe măsuţa de cafea din sufragerie, cu membrele legate de picioarele mesei. Abdomenul îi fusese pur şi simplu secţionat până la coloana vertebrală. Sachs îi descria acum rana lui Rhyme.

— Păi, spuse detectivul fără pic de emoţie în glas, e consecvent.

— Consecvent?

— Da, eu spun că merge în continuare cu tematica magiei. Frânghii în primul caz, iar acum tăierea în două.

O întrebă apoi pe Kara, aflată încă în locuinţa lui Rhyme:

— E un truc de magie, nu-i aşa? Tăiatul cuiva în două. După o scurtă pauză, se adresă din nou lui Sachs: A spus că e un număr clasic.

Rhyme avea dreptate, îşi dădu ea seama; fusese şocată la vederea cadavrului şi nu reuşise să facă

vreo conexiune între cele două crime.

Un număr clasic de iluzionism…

Deşi „mutilare grotescă” ar fi descris mai bine totul. Rămâi neutră, îşi spuse. Un ofiţer trebuie să fie imparţial şi detaşat de ceea ce vede. Îi veni apoi o idee.

— Rhyme, crezi că…

— Ce?

— Crezi că era în viaţă când criminalul a început să taie? Victima este imobilizată de picioarele mesei.

— Crezi că a lăsat ceva în urmă pentru noi, ceva despre identitatea atacatorului? Bun.

— Nu, spuse ea cu voce scăzută. Mă gândeam la durere.

— Aha… Asta.

Aha… Asta.

— Analizele sângelui ne vor edifica.

Observă apoi o contuzie, provocată cel mai probabil de un obiect contondent, la tâmpla victimei. Avea o rană care nu sângerase prea mult, ceea ce arăta că inima se oprise la puţin timp după ce ţeasta îi fusese sfărâmată.

— Nu, Rhyme. Tăietura pare a fi făcută după decesul victimei.

Auzi vag cum Rhyme discuta cu asistentul său şi îi spunea să noteze această informaţie. Spunea şi altceva, însă nu reuşea să se concentreze. Imaginea victimei o captivase şi nu putea să scape de ea oricât ar fi încercat. De fapt, nici nu îşi dorea să scape; sigur, dacă şi-ar fi propus, ar fi putut face abstracţie de omul care murise, cum fac toţi criminaliştii. Dar moartea unui om merita cel puţin un moment de reculegere. Sachs nu făcea asta din spiritualitate sau din cauza vreunui respect abstract pentru morţi. Nu, era pur şi simplu pentru ea, astfel încât inima să nu-i împietrească, un proces care se petrecea atât de des în această meserie.

Îşi dădu seama că Rhyme vorbea cu ea.

— Poftim? se dezmetici ea.

— Mă întrebam… e vreo armă?

— Nici urmă. Dar nu am început încă cercetarea.

Un sergent şi un ofiţer în uniformă se alăturară lui Sellitto la intrare.

— Am vorbit cu vecinii, începu unul din ei făcând un semn din cap către victimă. Era un tip foarte liniştit şi de treabă. Toată lumea îl plăcea. Era homosexual, dar nu din ăla zvăpăiat. Mai mult, nu se vedea cu nimeni de ceva vreme.

— Rhyme, nu pare să-l fi cunoscut pe criminal, spuse Sachs în microfon.

— Nici nu ne aşteptam la asta, nu? Magicianul are planurile lui secrete. Oricare naibii ar fi…

— Cu ce se ocupa? se întoarse ea către ofiţeri.

— Era machior şi stilist la unul din teatrele de pe Broadway. I-am găsit trusa pe aleea din spate. Cu fixativ, farduri, pensule.

Sachs se întrebă atunci dacă Tony Calvert fusese vreodată angajat să lucreze cu fotografi comerciali şi dacă lucrase vreodată şi cu ea în vremurile ei bune de la agenţia de fotomodele Chantelle de pe Madison Avenue. Spre deosebire de majoritatea fotografilor şi agenţilor, stiliştii se purtau cu fotomodelele ca şi cum le considerau fiinţe umane. Agenţii mai spuneau uneori „Bine, hai să o vopsim şi să vedem cum arată după aia”, la care stiliştii bombăneau: „Pardon, habar n-aveam că fata asta e pe post de ţăruş de gard”.

Atunci îşi făcu apariţia un detectiv de origine asiatică de la Secţia 9, însărcinat cu siguranţa acestei părţi a oraşului. Tocmai atunci termina o convorbire la telefonul mobil. Acesta ateriză în buzunarul de la piept al bărbatului, care exclamă:

— Ce chestie, domnule!

— Mda, ce chestie! îl imită Sellitto. Ai idee cum a scăpat? Victima a sunat singură la 911, iar maşina de intervenţie probabil a fost aici în mai puţin de 10 minute.

— Ba chiar în 6 minute, ţinu să precizeze detectivul.

— Eram în două maşini, interveni şi sergentul, şi am ajuns fără să fie nevoie să dăm drumul la sirene. Doi dintre noi au rămas să păzească ieşirile, iar eu şi un coleg am urcat în apartament; când am ajuns acolo, cadavrul nici nu se răcise. Am căutat peste tot, dar nici urmă de făptaş.

— Martori?

— Singura persoană care se afla pe coridor când am ajuns a fost o bătrânică. Ea ne-a dat drumul înăuntru. O să vorbim cu ea când se întoarce. Poate a văzut mai multe.

— A plecat? întrebă Sellitto.

— Da.

— Ştii cine era, nu-i aşa? se auzi vocea lui Rhyme prin staţie.

— La naiba, îşi pierdu Sachs cumpătul.

— Nu, e-n regulă, încercă detectivul să calmeze spiritele. Am lăsat cărţi de vizită pentru toţi locatarii. Ne va suna ea zilele astea.

— Nu, nu ne va suna, oftă ea. Ăla era făptaşul.

— Cine, baba? întrebă înveselit sergentul.

— Nu era o babă, explică Sachs. Doar arăta ca una.

— Hai să nu devenim paranoici, interveni şi Sellitto. Nimeni nu poate face operaţie de schimbare de sex atât de repede.

— Nu e vorba de operaţii de schimbare de sex, ci de o deghizare. Ai uitat ce ne-a spus Kara astăzi? Vrei să punem pariu că el era?

— Eu nu aş fi chiar atât de sigur, Sachs, şuieră vocea lui Rhyme în staţie.

— Arăta de cel puţin 70 de ani, se apără sergentul. Şi avea în braţe o pungă mare de cumpărături. Un ananas…

— Priviţi, arătă ea coşul de fructe din bucătăria victimei în care, pe lângă alte fructe, era aşezat un alt ananas împreună cu o etichetă Dole.

La naiba. Îl scăpaseră printre degete.

— Şi, completă Rhyme, în pungă avea arma crimei probabil. Sub fructul ăla.

Sachs le pasă replica celor doi poliţişti, care deveneau din ce în ce mai ursuzi.

— Nu îţi aminteşti faţa bătrânei, nu-i aşa? îl întrebă ea pe sergent.

— Nu prea. Doar am aruncat o privire înspre ea. Era foarte machiată şi rujată, ca bunică-mea. Dar trebuie să o… să îl găsim. Nu se poate să fi ajuns prea departe.

Sachs auzi din nou vocea lui Rhyme:

— Şi-a schimbat hainele din nou. Probabil le-a aruncat pe cele vechi pe undeva prin apropiere.

Îl puse în temă pe detectiv:

— Poartă altceva acum. Dar sergentul ar putea să ne descrie vechile haine, pentru a şti ce trebuie să căutăm prin tomberoanele şi pe aleile din apropiere.

Detectivul se încruntă şi o măsură pe Sachs din cap până în picioare. O privire din partea lui Sellitto îi aduse aminte că o etapă esenţială în a deveni sergent era să nu te porţi ca unul până nu eşti. Autorizarea fu făcută de acelaşi Sellitto, iar detectivul dădu apoi câteva dispoziţii prin staţie.

Sachs îşi puse din nou costumul Tyvek şi trecu rapid la metoda grilei în apartamentul victimei, pe coridor şi pe aleile din vecinătatea imobilului. Aici descoperi cea mai ciudată dovadă din toată cariera ei: o pisică neagră de jucărie. După ce termină, puse toate probele în pungi de plastic şi se îndreptă spre maşină. Fu oprită de Sellitto.

— Stai puţin, spuse acesta în timp ce încheia o conversaţie nu tocmai plăcută la celular. Trebuie să mă întâlnesc cu cei de la departament în legătură cu cazul Magicianului. Am nevoie să faci ceva pentru mine. Vom coopta un nou membru în echipă şi vreau să mergi tu să-l iei de unde e.

— Nicio problemă. Dar de ce un nou membru?

— Pentru că avem două cadavre în 4 ore şi niciun suspect, răspunse Lon Sellitto uşor iritat.

Din cauza asta, ştabii nu sunt mulţumiţi. Şi uite prima lecţie despre ce înseamnă să fii sergent: dacă ştabii nu sunt fericiţi, nici tu nu eşti fericit.

Puntea Suspinelor.

Aşa se numea puntea de legătură între cele două turnuri ale Centrului de Detenţie din Manhattan.

Puntea Suspinelor – cei câţiva metri parcurşi de-a lungul timpului de cei mai renumiţi mafioţi, fiecare cu zeci de capete de acuzare şi cu sute de crime înfăptuite la comandă, de tineri inconştienţi care nu făcuseră decât să se înarmeze cu o bâtă de baseball şi să meargă după vreun nenorocit care se legase de sora sau de verişoara lor sau de drogaţi care omorâseră vreun turist pentru 50 de dolari doar pentru că „aveam nevoie de doză, omule, îmi trebuia bila, chiar nu înţelegi că nu am avut de ales?”.

Amelia Sachs trecea la rândul ei puntea acum, spre închisoarea Bernard B. Kerik, cunoscută de toată lumea sub numele de Cavou; aici, chiar deasupra centrului civic al oraşului, Sachs îşi pronunţă numele, înmână gardianului pistolul şi trecu de cealaltă parte a uşii metalice, care scârţâi şi se închise în urma ei.

Aşteptă câteva minute, şi apoi omul pentru care venise aici îşi făcu apariţia dintr-o cameră de interogatoriu, îngrijit, cu un păr şaten rar, afişa un zâmbet larg pe chipul relaxat. Purta o pereche de jeanşi albaştri, o cămaşă tot albastră şi pe deasupra un sacou.

— Amelia, îmi pare bine să te văd, vorbi el puţin tărăgănat. Deci pot să merg cu tine până acasă la Lincoln?

— Salut, Rol. Bineînţeles că poţi merge cu mine. De-aia sunt aici.

Detectivul Roland Bell îşi dădu jos sacoul, iar Amelia Sachs avu timp să arunce o privire înspre centura lui. Nici el nu avea vreo armă, după cum prevedea regulamentul, însă avea două tocuri de

pistol, nu unul. Îşi aduse aminte că, pe vremea când lucrau împreună, depanau poveşti despre câte „cuie zburătoare” trăseseră, o expresie sudistă pentru gloanţe; tirul era marele lui hobby şi un sport foarte folositor pentru ea.

Din camera de interogatoriu mai apărură încă doi bărbaţi. Unul din ei era îmbrăcat în costum şi Amelia îşi aminti că îl cunoştea: numele său era Luis Martinez şi era un tip tăcut, dar cu o privire foarte vie şi pătrunzătoare. Celălalt purta o pereche de pantaloni kaki, o cămaşă şi o geacă subţire. Îi fu prezentat lui Sachs sub numele de Charles Grady, însă ea îl cunoştea destul de bine din vedere; era o celebritate în rândul poliţiştilor din New York. Acest individ slab, trecut deja de prima tinereţe şi cu diploma în drept de la Harvard, îşi păstrase postul de procuror în cadrul poliţiei new-yorkeze de la începutul carierei, deşi mulţi dintre colegii săi de generaţie migraseră de mult spre posturi mai bănoase. „Pitbull” sau „tenace” erau doar două din epitetele pe care presa i le aplica în mod regulat. Era un simpatizant al lui Rudolph Giuliani, dar spre deosebire de fostul primar al New Yorkului, nu avea niciun fel de orientare politică. Era foarte mulţumit de postul său actual de procuror care îi permitea cultivarea pasiunii sale majore, pe care el o descria simplu: „să bag oameni răi la puşcărie”.

Poate fi adăugat că era al naibii de bun; registrul său de condamnări era unul din cele mai bune din istoria oraşului. Bell venise aici tocmai pentru cazul la care lucra acum Grady, care punea faţă în faţă statul New York şi un agent de asigurări în vârstă de 45 de ani care trăise doar în mediu rural. Numele său era Andrew Constable şi era mai puţin cunoscut pentru poliţele semnate şi mai mult pentru grupul local pe care îl înfiinţase, Sfatul Patrioţilor. Era acuzat de conspiraţie şi de mai multe crime din motive de ură rasistă, iar cazul fusese mutat în oraş printr-o derogare.

Pe măsură ce se apropia data procesului, Grady începu să primească ameninţări cu moartea, iar cu câteva zile în urmă fusese sunat de Fred Dellray, un agent FBI care colabora frecvent cu Sellitto şi Rhyme. Dellray lucra la un caz de terorism internaţional în prezent, însă colegii săi de departament aflaseră despre un posibil atentat asupra vieţii lui Grady. Într-adevăr, în dimineaţa ultimei zile de vineri, biroul procurorului fusese vandalizat. Se luase atunci decizia să fie chemat Roland Bell.

Detectivul acesta blajin din Carolina de Nord era specializat în omucideri şi era un colaborator apropiat al lui Lon Sellitto, mai ales când avea de-a face cu cazuri majore. Pe lângă asta, era membru marcant al unei divizii neoficiale din cadrul poliţiei newyorkeze, denumită SWAT; nu era acelaşi lucru cu divizia de intervenţie pe care o ştie orice telespectator, ci era acronim pentru „Echipa de Salvare a Curului Martorilor”[5].

Pasiunea lui Bell era, după spusele lui, „să se ocupe de protejarea vieţii unor oameni pe care alţi oameni îi vor morţi”.

Această divizie a devenit foarte populară, mai ales în rândul poliţiştilor, lucru care reducea considerabil timpul liber pe care Bell îl avea la dispoziţie.

Dar acum, bodyguarzii lui Grady erau pregătiţi pentru orice atac, iar ştabii poliţiei – ştabii nemulţumiţi – au decis să intensifice eforturile de prindere a Magicianului. Era nevoie de mai mult nerv pentru echipa Sellitto-Rhyme, iar opţiunea Bell a fost una foarte logică.

— Deci aşa cu Andrew Constable, îi spuse Grady lui Bell făcând un gest spre geamul mascat al camerei de interogatoriu.

Sachs se apropie de fereastră şi văzu un deţinut zvelt, chiar distins, într-o salopetă portocalie, care stătea la o masă, cu capul plecat.

— Aşa ţi-l imaginai? continuă Grady.

— Nu prea, drept să spun, vorbi Bell pe acelaşi ton tărăgănat. Când am venit aici, mă aşteptam să văd un bigot ca la carte. Din ce observ, e ceva mai manierat decât aş fi crezut. Treaba e, Charles, că nu prea pare să se simtă vinovat.

— Trebuie să fiu de acord aici. Va fi greu să obţinem o condamnare. Dar trebuie să o scot la capăt cumva. Nu degeaba sunt plătit atât de bine.

Grady zâmbi larg, deşi toată lumea ştia că salariul său era mai mic chiar decât cel obţinut în primul an de un debutant la o firmă de avocatură de pe Wall Street.

— Ceva nou despre spargerea de la tine din birou? întrebă Roland Bell. E gata raportul preliminar? Va trebui să-l văd.

— E gata, dar încă nu a fost expediat. Mă voi asigura că primeşti o copie.

— Foarte bine. Acum a apărut un alt caz de care trebuie să mă ocup. Colegii mei sunt alături de tine şi de familia ta. Dar nu uita că mă poţi suna oricând.

— Mulţumesc, spuse convins Grady. Fiica mea vă transmite cele mai bune urări. După ce se termină toată tevatura asta, va trebui să îi faci cunoştinţă cu băieţii tăi. Şi cu prietena ta, de care mi-ai povestit. Unde ziceai că stă?

— Lucy e în Carolina de Nord.

— E poliţistă şi ea, am reţinut bine?

— Da. E chiar adjunct în departamentul şerifului.

Luis Martinez observă cum Grady porneşte spre uşă, aşa că făcu tot posibilul să ajungă în camera alăturată înaintea lui.

— Charles, vrei să aştepţi câteva momente cât timp mă asigur că nu e niciun pericol?

Spunând asta, Martinez ajunse în cealaltă cameră şi îşi recuperă arma de la gardian; scrută apoi cu mare atenţie holul şi camerele alăturate. Atunci se auzi o voce blândă în spatele lor.

— Sărut mâinile, domnişoară.

Sachs detectă instantaneu un anumit ritm al vocii caracteristic celor care au lucrat îndelung în domeniul serviciilor publice şi care au avut un contact permanent cu oamenii. Se întoarse şi îl văzu pe Andrew Constable, păzit de un gardian cu o statură impresionantă. Prizonierul era şi el destul de înalt şi bine făcut, iar părul, care începuse să încărunţească, îi era ondulat şi foarte des. La dreapta, stătea avocatul său care, prin contrast, era foarte scund şi supraponderal.

— Faceţi cumva parte din echipa care se ocupă cu siguranţa domnului Grady? continuă tot el.

— Andrew, încercă avocatul să-l atenţioneze.

Prizonierul tăcu, dar continuă să privească insistent, aşteptând un răspuns de la Sachs.

— Nu e cazul meu, vorbi ea uşor fără chef.

— A, nu? Urma să vă zic şi dumneavoastră acelaşi lucru pe care i l-am zis domnului detectiv Bell. Nu ştiu nimic despre ameninţările pe care le-a primit domnul Grady.

Se întoarse apoi către Bell, care îl privea la rândul său. Uneori, detectivul putea avea un aer timid şi rezervat, dar niciodată când se confrunta cu un suspect. Privirea sa trăda acum un calm absolut.

— Înţeleg şi sunt de acord că trebuie să vă faceţi datoria. Dar credeţi-mă când vă spun că nu am nicio intenţie de a-i face rău domnului Grady. Eu sunt crescut la ţară, iar unul din lucrurile la care ţinem noi în mod deosebit este să jucăm întotdeauna corect. Ne vom lupta destul la tribunal. Unde chiar îl voi învinge, mulţumită tânărului meu prieten.

Râse şi făcu un semn sugestiv către avocatul său. Apoi privi din nou spre Bell, de data aceasta cu vădită curiozitate.

— Încă un lucru, domnule detectiv. Mă întrebam dacă nu cumva sprijiniţi în sinea dumneavoastră acţiunile întreprinse de patrioţii mei în Canton Falls.

— Eu?

— Nu mă refeream la aiurelile cu privire la conspiraţia pe care am fi pus-o la cale. Mă refeream de fapt la crezul nostru de bază.

— Hai, Andrew. E mai bine să taci, spuse avocatul.

— Doar port o discuţie amicală, Joe. Deci ce părere aveţi? spuse Constable privindu-l din nou pe Bell.

— Ce vreţi să insinuaţi, domnule? întrebă Bell sec.

Aluzia la rasism şi la rădăcinile sudiste ale detectivului îi creară acestuia o stare profundă de disconfort.

— Drepturile cetăţenilor, ale muncitorilor, guvern local sau guvern federal. Ar trebui să vă uitaţi pe site-ul nostru, domnule detectiv. Lumea aşteaptă de la noi zvastici şi primeşte Thomas Jefferson şi George Mason.

Bell nu spunea nimic. Tăcerea amplifica starea apăsătoare de tensiune. Deţinutul clătină din cap. Deodată arăta foarte intimidat.

— Doamne, iartă-mă! Câteodată nu mă pot abţine – eu şi predicile mele. Dacă aduni câţiva oameni în jurul meu, nu mai scapi de mine.

— Să mergem, îl îndemnă gardianul.

— Bine, să mergem, răspunse Constable.

Făcu apoi câte un semn din cap către fiecare din cei prezenţi. Porni alene pe hol, urmat de zornăitul slab al lanţurilor de la picioare.

Avocatul său îl salută din cap pe procuror – doi adversari care se respectau, dar erau circumspecţi unul faţă de celălalt – şi părăsi la rândul său zona securizată. După câteva minute, Grady, Bell şi Sachs îl imitară.

— Nu prea arată a monstru, observă Sachs. Care sunt exact capetele de acuzare?

— Un agent de-al nostru care lucrează sub acoperire la un depozit de arme a aflat despre un complot în spatele căruia credem că s-ar afla

Constable, începu Grady. Plănuia împreună cu grupul lui să atragă echipaje de poliţie în zone limitrofe şi nepopulate. Agenţii de poliţie de culoare urmau să fie răpiţi, dezbrăcaţi şi linşaţi. În plus, mai avem nişte indicii despre o eventuală castrare.

Sachs, care avusese de-a face cu multe crime de-a lungul carierei sale, păru foarte şocată de cele auzite.

— Vorbiţi serios?

— Foarte serios. Şi ăsta e numai începutul poveştii. Se pare că aceste linşări erau doar o mică parte a unui plan măreţ. Sperau că dacă omoară îndeajuns de mulţi poliţişti şi televiziunile ajung să mediatizeze aceste crime, o să se işte un soi de revoltă a negrilor. Asta ar fi generat, în viziunea lor, o mişcare de contraatac a populaţiei albe. Sperau apoi ca latino-americanii şi asiaticii să se alăture afro-americanilor – revoluţia albă ar fi putut începe.

— Vorbim despre secolul XXI acum?

— Ai fi surprinsă, răspunse Bell foarte serios.

Apoi către Luis:

— E în grija ta acum. Fii cu ochii în patru.

— Te poţi baza pe asta, răspunse detectivul.

Grady şi Luis Martinez părăsiră holul de detenţie, în timp ce Sachs şi Bell aşteptau să-şi recupereze armele. Traversară apoi Puntea Suspinelor, iar Sachs făcu din nou un rezumat al cazului Magicianului. Când ajunse la oribila ipostază în care fusese găsit Anthony Calvert, Bell tresări.

— Mobilul crimei?

— Nu ştim.

— Cazuri similare în trecut?

— Idem.

— Cum arată făptaşul?

— Prea puţine indicii.

— Chiar nimic?

— Bănuim că este alb, de statură medie.

— Înţeleg că nu a fost văzut de nimeni.

— De fapt, a fost zărit de multe ori. Prima dată era brunet, avea barbă şi arăta cam de 50 de ani. Apoi era un om de serviciu chel de aproximativ 60 de ani. Ultima dată, avea înfăţişarea unei bătrâne de 70 de ani.

Bell aşteptă câteva clipe să o vadă izbucnind în râs, semn că ar fi fost o glumă. După ce văzu că păstrează o mină sobră, spuse:

— Nu mă iei la mişto?

— Mă tem că nu, Roland.

— E în regulă, spuse Bell clătinând din cap şi strângând mâna dreaptă pe mânerul pistolului. Dar nu ne-ar strica o ţintă precisă…

Ne rugăm pentru asta, continuă în gând Amelia Sachs.

Capitolul doisprezece

Tocmai fuseseră aduse ultimele probe de la locul unde se petrecuse cea de-a doua crimă. Mel Cooper începuse să aranjeze toate pungile de plastic şi toate fiolele în holul apartamentului lui Rhyme. Sellitto se întorsese de puţin timp de la o întâlnire petrecută la sediul central despre cazul Magicianului. Comandantul-adjunct al poliţiei newyorkeze şi primarul solicitaseră detalii despre starea unui caz care nu prea oferea detalii şi nu înregistrase niciun progres semnificativ.

Rhyme se interesase cu privire la iluzionişti ucraineni şi aflase că nu aveau niciun fel de cazier. Patrula de la Cirque Fantastique nu raportase piste de urmărit sau vreun lucru mai suspect. Atunci intră Sachs, însoţită de Roland Bell. Când Sellitto sugerase cooptarea unui nou detectiv la acest caz, prima persoană pe care o adusese Rhyme în discuţie fusese Bell; i se păruse foarte util un detectiv cu experienţa vieţii de pe stradă şi un bun trăgător care să o însoţească pe Sachs pe teren.

Au urmat prezentările. Bell nu părea să înţeleagă prezenţa Karei în acel loc, de aceea ea se simţi obligată să răspundă privirii întrebătoare a acestuia.

— Eu sunt ca el, arătă ea spre Rhyme. Un fel de consultant.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, spuse el fixând cele trei monede care se rostogoleau simultan printre degetele Karei.

Sachs se alătură imediat lui Cooper pentru a-l asista la analiza dovezilor. Rhyme întrebă:

— Ce ştim despre victimă?

— Îl chema Anthony Calvert. 32 de ani. Necăsătorit. De fapt, în cazul lui, fără partener.

— Vreo legătură cu studenta?

— Nu pare să existe, răspunse Sellitto. Saul şi Bedding au verificat.

— Cu ce se ocupa? interveni şi Cooper.

— Era stilist pe Broadway.

Şi prima victimă era muziciană şi studentă la muzică, reflectă Rhyme. O femeie hetero şi un bărbat homosexual. Trăiau şi lucrau în cartiere diferite. Care ar fi totuşi legătura?

— Ceva sexual de data asta?

Dar cum prima dintre crime nu avusese nicio componentă de genul ăsta, Rhyme nu fu deloc surprins când auzi răspunsul lui Sachs:

— Nu. Doar dacă nu cumva rememorează scena acasă în pat… şi se masturbează.

Scoase apoi un teanc de fotografii şi le lipi de tablă. Rhyme se apropie şi studie cu atenţie imaginile.

— Bolnav la cap, concluzionă sec Sellitto.

— Care a fost arma crimei? întrebă Roland Bell.

— Se pare că un ferăstrău, veni răspunsul lui Cooper, care tocmai studia rănile.

Bell, care văzuse multe carnagii în cariera lui de poliţist în Carolina de Nord şi New York, clătină din cap.

— Mai rar aşa ceva.

În timp ce Rhyme continua să studieze fotografiile, deveni brusc conştient de un zgomot ciudat care se auzea din apropiere. Se întoarse şi realiză că era vorba de respiraţia Karei, care privea înmărmurită pozele cu trupul neînsufleţit al lui Calvert. Din când în când, îşi trecea mâna prin păr cu un gest mecanic, dar imaginile păreau să exercite un soi de atracţie nefirească asupra ei. Reuşi cu efort să-şi întoarcă privirea.

— Ţi-e…? începu Sachs.

Kara ridică o mână, cu ochii închişi şi respiraţia întretăiată. Văzând-o cum se chinuie, Rhyme îşi dădu seama că acesta fusese sfârşitul pentru ea. Lumea lui şi munca pe care o desfăşura presupuneau astfel de scene de groază; a ei, nu. Riscurile şi pericolele la care se expunea în profesia ei erau incomparabile şi, oricum, nu te

poţi aştepta ca un civil să aibă aceleaşi reacţii ca un poliţist. Era totuşi păcat, pentru că aveau cu toţii nevoie de ajutorul ei. Dar văzându-i frământarea, realiză că nu o mai puteau expune unui asemenea grad de violenţă. Se întreba dacă nu i se va face cumva rău.

Sachs porni spre ea, dar fu oprită printr-un gest din cap de către Rhyme: ştia că o pierduseră şi că trebuiau să o lase în pace.

Doar că se înşela.

Kara trase adânc aer în piept, asemeni unui scufundător gata să plonjeze în apă, şi începu din nou să privească fotografiile, de data aceasta aproape cu înverşunare. După câteva momente, spuse:

— P.T. Selbit.

— E o persoană? întrebă Sachs.

Kara încuviinţă.

— Domnul Balzac interpreta câteva dintre numerele lui. Un iluzionist care a trăit cu un secol în urmă. Lui îi aparţine numărul folosit de Magician. Se numeşte „Femeia tăiată în două” şi are aceleaşi elemente: membrele imobilizate, ferăstrăul. Singura diferenţă este că a folosit un bărbat pentru reprezentaţie… Voiam să spun, crimă.

— Se poate ca doar un număr limitat de oameni să cunoască acest truc? întrebă Rhyme.

— Nicidecum. E foarte faimos, mai faimos chiar decât „Omul dispărut”. Orice om preocupat cât de cât de istoria iluzionismului a auzit de el.

Rhyme se aştepta la acest răspuns descurajator, dar spuse:

— Adaugă totuşi în note, Thom. Sachs, spune-ne ce ai aflat despre Calvert.

— Se pare că victima a ieşit din clădirea în care locuia pe uşa din spate. Vecinii spun că mereu proceda aşa. A luat-o pe alee şi a văzut asta. O pisică de jucărie, spuse ea arătând spre o pungă de plastic ce fusese adusă.

Kara studie jucăria.

— E automată. Un fel de robot. E un artificiu.

— Artificiu…

— Exact. Ceva ce audienţa trebuie să perceapă ca fiind real. Un cuţit fals căruia îi dispare lama sau o cană de cafea cu un rezervor ascuns în interior.

Apăsă un buton şi pisica începu să îşi mişte picioarele şi să miaune într-un mod foarte realist.

— Probabil victima a văzut pisica şi s-a dus la ea, crezând că e rănită şi…

— …atunci a apărut Magicianul, completă Sachs.

— Cine a fabricat jucăria? întrebă Rhyme.

— Sing-Lu, o companie din Hong Kong, răspunse Cooper. Chiar acum mă uitam pe site-ul lor. Jucăria poate fi cumpărată din sute de magazine, în toată ţara.

Rhyme oftă. Se părea că „Prea comun pentru a fi o pistă viabilă" devenea laitmotivul acestui caz.

— Deci Calvert a ajuns lângă pisică şi s-a aplecat să vadă ce e cu ea, continuă Sachs. Criminalul era ascuns pe undeva prin apropiere şi…

— Oglinda, întrerupse Rhyme.

Privi apoi spre Kara aşteptând un semn aprobator din partea ei.

— Într-adevăr. Iluzioniştii folosesc foarte mult oglinzile. Poziţionată în unghiul corect, o oglindă te poate ajuta să dispari ca prin minune.

Rhyme îşi aminti atunci numele magazinului la care lucra Kara: Smoke&Mirrors[6].

— Dar ceva nu a funcţionat conform planului şi i-a permis victimei să fugă, reluă Sellitto firul poveştii. Şi aici vine partea ciudată. Am verificat înregistrarea convorbirii de la 911. Calvert a urcat înapoi în apartamentul său şi a sunat. A spus că atacatorul este în afara imobilului şi că uşile sunt încuiate. Dar apoi s-a întrerupt. Cumva, Magicianul a ajuns înăuntru.

— Poate prin vreo fereastră. Sachs, ai verificat şi ieşirea de incendiu?

— Nu. Fereastra de la ieşirea de incendiu era încuiată din interior.

— Tot ar fi trebuit să te uiţi, o mustră Rhyme.

— Nu a intrat pe acolo. Nu ar fi avut timp.

— Atunci a avut dubluri de la cheile victimei, concluzionă criminalistul.

— Nu existau dubluri. Singura pereche aparţinea victimei.

— Trebuie să fi existat totuşi, insistă Rhyme.

— Nu, interveni şi Kara. A deschis încuietorile cu şperaclul.

— Imposibil. Mai degrabă a fost mai devreme în apartament, când Calvert era plecat, şi a făcut dubluri. Sachs, ar trebui să te duci să verifici dacă nu cumva…

— Nu a folosit chei, spuse din nou Kara pe un ton hotărât. Garantez pentru asta.

— În 60 de secunde a trecut de două uşi? Pur şi simplu nu se poate.

— Regret, oftă Kara. Dar, într-adevăr, în 60 de secunde a trecut de două uşi. Şi s-ar putea să fi durat chiar mai puţin.

— Bine, să presupunem că nu a durat mai puţin de un minut. Acum…

— Hai mai bine să presupunem că a durat mai puţin, răspunse Kara pe un ton aproape tăios. Nu putem trece aşa uşor peste asta. Pentru că ne oferă un indiciu preţios despre criminal: nu numai că uşile încuiate nu îl opresc, dar nici măcar nu îl încetinesc.

Rhyme privi către Sellitto, care spuse:

— Când lucram la Furturi, am prins mai bine de zece spărgători. Dar niciodată nu am dat de cineva care să treacă de încuietori atât de repede.

— Am exersat cu domnul Balzac 10 ore pe săptămână arta deschiderii încuietorilor, spuse Kara. Nu am la mine uneltele necesare, însă aş fi putut să deschid o yală normală în mai puţin de 30

de secunde, iar una specială în 60. Şi eu nu ştiu încă să „polizez”. Dacă Magicianul cunoaşte şi această tehnică, timpul s-ar reduce la jumătate. Eu ştiu că vă place toată treaba asta cu probele şi indiciile, dar aţi pierde timp inutil dacă aţi trimite-o pe Amelia să caute ceva ce nu poate fi găsit.

— Eşti sigură? întrebă Sellitto.

— Dacă nu aveţi încredere în părerile mele, atunci de ce m-aţi mai chemat?

Sachs privi întrebător către Rhyme, care acceptă în silă judecata Karei. În sinea lui totuşi, era plăcut surprins de tăria de caracter pe care o arătase aceasta; ameliorase puţin impresia lăsată de Privire şi de Zâmbet. Într-un final, îi spuse lui Thom:

— În regulă. Notează şi că prietenul nostru este un expert în spargerea lacătelor şi încuietorilor.

— Nu există niciun indiciu despre obiectul folosit de Magician pentru a lovi victima şi a o aduce în stare de inconştienţă. Pare a fi vorba de o ţeava metalică. Dar a luat-o şi pe aceasta cu el.

Sosi şi un raport criminalistic. Fuseseră găsite 89 de amprente la locul crimei şi pe obiectele pe care era posibil să le fi atins Magicianul. Rhyme observă imediat că multe din ele arătau anormal şi, la o examinare mai atentă, văzu că era vorba despre aceleaşi amprente false ca prima dată. Nici nu s-au mai obosit să le scaneze pe celelalte.

Revenind la dovezile pe care le adusese Sachs, găsiră acelaşi tip de ulei mineral, plus resturi de latex, farduri şi alginat.

Între timp, sună şi detectivul Kuan de la Secţia 9: căutaseră pe o rază de câţiva kilometri, inclusiv în tomberoane şi pubele, şi nu găsiseră nici urmă de hainele pe care le schimbase Magicianul sau de arma folosită. Rhyme îi mulţumi politicos şi îl rugă să mai încerce. Acesta îl asigură că se vor mai întreprinde căutări, dar entuziasmul său fals îi oferi lui Rhyme certitudinea că încheiaseră deja orice fel de anchetă.

— Şi spuneai că a sfărâmat ceasul lui Calvert? o întrebă pe Sachs.

— Da. Exact la ora 12:00 sau, oricum, la câteva secunde după.

— Şi ceasul celeilalte victime arăta 8:00. Pare să acţioneze după un orar. Ar trebui să ne aşteptăm la o nouă lovitură la 16:00, probabil. Adică în mai puţin de trei ore.

— Nu avem noroc nici cu oglinda, spuse Cooper. Nu apare numele fabricantului sau comerciantului. E posibil să fi fost pe ramă o etichetă, dar a avut grijă să o înlăture. Sunt şi câteva amprente reale, dar dedesubtul celor false. Bănuiesc că este vorba de cele ale vânzătorului. Le voi trece prin A.F.I.S. oricum.

— Avem o pereche de pantofi, interveni Sachs scoţând o pungă dintr-o cutie de carton.

— Ai lui?

— Cred că da. Sunt tot Ecco şi au aceeaşi mărime ca şi urmele de azi-dimineaţă.

— I-a lăsat la locul crimei. Mă întreb de ce, spuse Sellitto.

— Probabil pentru că ştie că am descoperit urme de pantofi Ecco şi era îngrijorat că agenţilor de intervenţie li se va părea ciudat că o bătrână poartă astfel de încălţăminte, sugeră Rhyme.

Mel Cooper începu să examineze pantofii şi spuse:

— S-ar putea să avem ceva sub călcâi şi în interiorul pantofului, sub branţ. De fapt, sigur avem ceva aici, spuse în timp ce curăţă pantoful şi scutură pământul din pungă.

Dovezile nu erau nici pe departe foarte concludente sau abundente, dar pentru un criminalist resturile de pământ erau foarte importante, mai ales că puteau scoate la iveală informaţii foarte preţioase.

— Bag-o la microscop, Mel. Să vedem ce putem scoate de aici, îndemnă Rhyme.

Instrumentul de bază într-un laborator criminalistic este microscopul şi, deşi au existat de-a lungul vremii modificări şi îmbunătăţiri, nu este esenţial diferit, cel puţin în teorie, de micul microscop din alamă pe care Antonie van Leeuwenhoek l-a inventat în Olanda începutului de secol XVI.

Pe lângă un vechi microscop electronic pe care foarte rar îl folosea, Rhyme mai avea în arsenalul laboratorului său încă două piese de acest gen. Primul din ele era un produs Leitz Orthoplan, ce-i drept nu foarte modern, dar pentru calitatea căruia Rhyme putea depune mărturie. Era triocular, cu două tuburi pentru operator şi unul central cu o cameră miniaturală de luat vederi. Al doilea, pe care Cooper îl pregătea acum, era un microscop stereo; fusese folosit şi pentru analiza fibrelor găsite la locul primei crime. Capacitatea de a mări era limitată, însă compensa în momentul analizei obiectelor tridimensionale, cum erau insectele sau plantele. Acest instrument era conectat şi la computer, astfel că toţi puteau vedea pe monitor obiectul în cauză.

Studenţii la criminalistică se grăbesc de regulă să seteze microscoapele la capacitate maximă când analizează probe; în realitate, rezultatele cele mai bune apar atunci când lentilele sunt reglate treptat. Cooper mări de patru ori şi continuă până la 30 de ori.

— Focalizează, focalizează, îl îndemnă Rhyme.

Cooper ajustă obiectivul instrumentului, iar curând imaginea căpătă o claritate perfectă.

— E bine, acum hai să ne plimbăm puţin peste ea, continuă Rhyme.

Cooper începu să mişte platforma cu mişcări imperceptibile, scoţând la iveală sute de forme ciudate, unele negre, altele roşii sau verzi, iar câteva translucide. Rhyme avu sentimentul, ca de fiecare dată când privea prin obiectivul unui microscop, că este un fel de voyeur care

examinează o lume care nu are nici cea mai vagă idee că este spionată.

O lume de altfel foarte revelatoare.

— Păr, spuse Rhyme în timp ce studia o dungă lunguiaţă. De animal.

Trase această concluzie din mulţimea de straturi ce puteau fi observate.

— Ce animal?

— Aş spune câine, răspunse Cooper.

Rhyme fu de acord. Un moment mai târziu, Cooper era aşezat la computer şi căuta prin baza de date pentru păr animal a poliţiei newyorkeze.

— Avem două rase. Ba nu, trei. Una din ele este cu păr de lungime medie şi pare a fi câine-lup sau ciobănesc Malinois, iar celelalte specii sunt cu păr lung: ciobănesc englez sau briard.

Cooper opri imaginea; tot ce se putea vedea era o masă nedefinită de granule şi firicele maronii.

— Ce-s chestiile alea lungi? întrebă Sellitto.

— Fibre? sugeră Sachs.

— Probabil iarbă uscată, lămuri Rhyme. Ceva vegetal oricum. Dar nu-mi dau seama ce e celălalt material.

Urmă, o nouă analiză cromatografică şi spectrometrică. Rezultatele fură afişate sub forma unui tabel pe ecranul computerului: pigmenţi de fiere, stercobilină, urobilină, indol, nitraţi, scatol, mercaptani şi sulfid de hidrogen.

— Aha.

— Aha ce? întrebă nerăbdător Sellitto.

— Comandă: microscopul unu, ordonă Rhyme. Imaginea reapăru pe ecranul computerului şi el continuă: Totul e foarte clar: materie bacteriană moartă, fibre parţial digerate şi iarbă. E rahat. Mă scuzaţi că am fost nedelicat: este treabă mare de căţel. Tipul nostru a călcat în ce nu trebuia.

Verdictul era încurajator, căci atât firele de păr, cât şi materiile fecale erau indicii de primă mână. Dacă s-ar găsi urme similare asupra cuiva într-un anumit loc, s-ar putea presupune nu fără temei că

persoana respectivă este sau a avut de-a face cu Magicianul.

Raportul dat de sistemul A.F.I.S. cu privire la amprentele găsite pe cioburile de oglindă de pe alee nu era deloc îmbucurător, dar acest fapt nu mira pe absolut nimeni.

— Ce mai era la locul crimei? întrebă Rhyme.

— Nimic, veni răspunsul lui Sachs. Asta-i tot.

Rhyme începuse din nou să analizeze dovezile când cineva sună la uşă. Thom merse să deschidă şi se întoarse după câteva minute însoţit de un agent de poliţie în uniformă. Rămase să aştepte timid în uşa încăperii, cum făceau cei mai mulţi tineri poliţişti când pătrundeau în bârlogul legendarului Lincoln Rhyme.

— Îl caut pe detectivul Bell. Mi s-a spus că este aici.

— Eu sunt, vorbi Bell.

— E vorba despre raportul cu privire la spargerea de la biroul domnului Charles Grady.

— Mulţumesc, tinere.

Detectivul luă plicul şi făcu un semn scurt din cap către cel care i-l adusese, iar acesta părăsi încăperea după ce privi încă o dată pe furiş către Rhyme.

— Nu prea mă pricep, ridică din umeri Bell. Lincoln, ai putea să te uiţi puţin peste asta?

— Sigur, Roland, răspunse Rhyme. Dă-i-o lui Thom să o monteze pe suport. Despre ce e vorba? E cumva cazul Andrew Constable?

— Da, spuse Bell şi apoi îl puse pe scurt în temă cu spargerea de la biroul lui Charles Grady.

Între timp, Thom montase raportul pe suport, iar Rhyme începu să citească atent prima pagină. Se opri şi spuse:

— Comandă: întoarce pagina.

Răufăcătorii pătrunseseră în birou prin spargerea unui colţ al geamului de la uşă, lucru care le-a permis deschiderea yalei din interior. Mai departe, între anticamera secretarei şi camera în

care lucra procurorul zi de zi, era o uşă confecţionată din lemn gros şi avea două încuietori. Acest lucru i-a descurajat pe spărgători.

Anchetatorii au găsit pe biroul secretarei nişte fibre, lucru foarte interesant în opinia lui Rhyme. Raportul indica însă numai culoarea acestora: majoritatea albe, câteva negre şi una singură roşie. Nimic altceva. Au mai găsit tot acolo două fragmente de foiţă din aur.

Tot anchetatorii au dedus că spargerea avusese loc după ce personalul de serviciu terminase tura; asta însemna că fibrele nu proveneau de la Grady, de la secretară sau de la vreo persoană care se aflase acolo în mod legitim, ci probabil de la intruşi.

Rhyme termină de citit ultima pagină.

— Asta e tot?

— Bănuiesc că da.

— Comandă: telefon, rosti încruntat Rhyme. Sună: Peretti virgulă Vincent.

Rhyme îl luase pe Peretti cu ani în urmă în echipa de anchetatori ce se deplasează la locul unde se petrece o infracţiune şi pe atunci tânărul poliţist dovedise un talent destul de mare pentru criminalistică. Cu toate acestea, dovedise o înclinaţie spre domeniul ezoteric al politicii în cadrul poliţiei pe care, spre deosebire de Rhyme, îl prefera investigaţiilor la locurile crimelor; asta îl propulsase pe Peretti în funcţia de director al Diviziei de Investigaţii şi Resurse a poliţiei new-yorkeze, care includea şi personalul însărcinat cu anchetele.

Rhyme obţinu în scurt timp legătura şi auzi:

— Lincoln, ce mai faci?

— Destul de bine, Vince. Am…

— Lucrezi la cazul cu Magicianul, nu? Zi-mi cum merge.

— Merge. Dar nu de asta te-am sunat. Ascultă. Sunt cu Roland Bell şi mă uitam pe raportul despre spargerea biroului lui Charles Grady.

— Da, treaba cu Andrew Constable şi cu ameninţările la adresa lui Grady. Ştiu. Cu ce te pot ajuta?

— Păi, mă uitam pe raport. Dar e doar unul preliminar, din câte îmi dau seama. Am nevoie de ceva mai multe detalii, de exemplu, despre fibrele găsite. Compoziţia chimică, lungimea, diametrul, culoarea exactă, vopseaua folosită…

— Stai puţin să iau un pix. Gata, continuă.

— De asemenea, am nevoie de amprentele de încălţăminte lăsate la faţa locului şi vreau să aflu toate lucrurile care se găseau pe masa secretarei în acel moment, pe rafturi, în dulapuri sau pe pereţi. Şi poziţia exactă în care au fost găsite de anchetatori.

— Tot ce a putut fi atins sau mutat de răufăcători? Bine, cred. Vom…

— Nu, Vince. Tot ce a fost în încăpere. Totul. Agrafe, poze cu copiii secretarei, mucegaiul din sertare. Nu-mi pasă dacă au fost atinse sau nu.

— În regulă, spuse Peretti. Voi pune pe cineva să se ocupe de asta.

Rhyme era uşor nemulţumit, întrucât nu înţelegea de ce nu se ocupă Peretti însuşi de asta; în locul lui, s-ar fi asigurat personal că totul va fi făcut ca la carte, chiar dacă ar fi ocupat vreo funcţie importantă. În poziţia actuală de colaborator, nu avea de ales.

— Cât de repede se poate. Mulţumesc, Vince.

— Nu ai pentru ce, răspunse calm Peretti.

Rhyme închise şi îi spuse lui Bell:

— Nu prea putem face mai mult până nu primim şi restul de informaţii pe care le-am solicitat.

Se mai uită o dată peste raport. Fibre, organizaţii ilicite, linşări… Alte mistere. Pentru moment însă, vor fi pasate altcuiva, căci Rhyme avea alte enigme pe care trebuia să le desluşească, şi asta într-un timp cât mai scurt: notaţiile de pe tablă cu privire la ceasurile sparte îi reamintiseră că aveau

mai puţin de trei ore să-l oprească pe Magician, înainte ca acesta să-şi găsească o nouă victimă.

MAGICIANUL

Crima de la Şcoala de Muzică

• Descrierea criminalului: brunet, barbă falsă, fără semne distinctive, statură medie, vârsta: cam 50 de ani. Inelarul şi degetul mic de la mâna stângă lipite. S-a deghizat după crimă într-un om de serviciu bătrân şi chel.
• Fără motiv aparent.
• Victima: Svetlana Rasnikov.
• Studentă la zi, conservator.
• De verificat familia, prietenii, colegii de la facultate pentru eventuale piste: fără iubit, fără duşmani declaraţi. Cânta la petreceri de copii.
• Placă de circuite cu difuzor.
• Trimisă la FBI în New York pentru analiză.
• Recorder cu vocea înregistrată a criminalului, probabil. Toate datele distruse.
• Recorderul e artizanal.
• A folosit cătuşe vechi din oţel pentru a imobiliza mâinile victimei.
• Cătuşele sunt Darby. Folosite de Scotland Yard. De verificat la Muzeul Houdini din New Orleans.
• A distrus ceasul victimei exact la ora 8:00.
• Scaune legate cu o frânghie de bumbac obişnuit. Prea multe piste.
• Petardă pentru a simula un foc de armă. Distrusă.
• Prea multe surse de verificat.
• Fitil. Comun.
• Prea multe surse de verificat.
• Agentele de patrulare au fost orbite de o lumină foarte puternică. Nu s-a găsit niciun dispozitiv.
• Nicio pistă validă.
• Pantofii criminalului: Ecco, mărimea 42.
• Fibre de mătase, vopsite în cenuşiu, culoare mată.
• Provin de la deghizarea în om de serviciu.

• Posibil purta perucă brunetă.
• Pe pantofi fragmente de hicori roşu şi lichen *Parmelia Conspersa,* probabil din Central Park.
• Noroi impregnat cu ulei mineral neobişnuit. Trimis la FBI pentru analiză.
• Bucată de mătase neagră, dimensiuni 180 cm pe 120 cm. Folosită drept camuflaj. Fără semne distinctive.
• Folosită adesea de iluzionişti.
• Latex pentru a-şi acoperi amprentele.
• Proveniență: magazine cu articole pentru iluzionişti.
• Urme de ulei de ricin, latex, farduri.
• Machiaj de teatru.
• Urme de alginat.
• Folosit pentru fixarea amprentelor false din latex.
• Arma crimei: o bucată de frânghie din bumbac albă cu miez negru din mătase.
• Frânghia e articol de magie. Îşi schimbă culoarea. Fără piste.
• Nod neobişnuit.
• Trimis la FBI şi la Muzeul Marinei; nicio informaţie.
• Nodul face parte din trucurile lui Houdini, aproape imposibil de desfăcut.
• A folosit cerneală simpatică pentru a se semna în registrul de la Intrare.

Crima din East Village

• Victima 2: Tony Calvert.
• Stilist, angajat la teatru.
• Fără duşmani declaraţi.
• Nicio legătură aparentă cu prima victimă.
• Niciun motiv aparent.
• Cauza decesului: Traumă cervicală provocată de un obiect contondent, urmată de dezmembrare post-mortem cu un ferăstrău.
• Criminalul a scăpat deghizându-se în femeie de 70 de ani. De verificat împrejurimile pentru găsirea costumului sau a altor articole.
• Nu s-a găsit nimic.
• Ceasul zdrobit exact la 12:00.

• Tipar? Următoarea victimă probabil la 16:00.
• Criminalul s-a ascuns în spatele unei oglinzi. Fără semne distinctive. Amprentele trimise la FBI.
• Niciun rezultat.
• A folosit o pisică de jucărie (artificiu) pentru atragerea victimei pe alee. Jucărie comună. Fără piste.
• Ulei mineral – acelaşi tip ca la prima crimă. De aşteptat raportul FBI.
• Latex şi farduri pentru amprentele false.
• Alginat.
• Recuperat pantofi Ecco.
• Păr de câine găsit în pantofi, de la trei rase diferite. Plus excremente.

Profilul de iluzionist

• Criminalul va încerca să inducă în eroare atât victimele, cât şi poliţia.
• Fizic (pentru distragerea atenţiei).
• Psihic (pentru a elimina suspiciunile).
• Evadarea de la Şcoala de Muzică a fost similară cu trucul „Omul dispărut”. Prea multe piste.
• Criminalul este iluzionist.
• Priceput la prestidigitaţie.
• Se pricepe la deghizări foarte rapide pentru a evada: costume din nailon, mătase, chelie falsă, amprente false şi alte articole din latex. Poate arăta de orice vârstă, rasă sau sex.
• Moartea lui Calvert: „Femeia tăiată în două” (Selbit).
• Expert în spartul yalelor (posibil să folosească tehnica „polizatului”).

Capitolul treisprezece

Pe la 1900, în Manhattan erau peste 100.000 de cai şi cum spaţiul nu era tocmai la discreţia oricui nici pe atunci, existau foarte multe clădiri prevăzute cu grajd la unul din etajele superioare. O astfel de construcţie poate fi încă admirată în Upper West Side: este faimoasa Academie de Echitaţie Hammerstead, a cărei structură a fost păstrată intactă de când a fost construită, adică din 1885. La primul etaj este amplasat un grajd de dimensiuni impresionante, putând adăposti câteva sute de cai, iar la parter au loc lecţii de călărie şi spectacole de hipism. La prima vedere, un grajd în Manhattanul secolului XXI pare o anomalie, dar numai până când îţi aduci aminte că faimoasele alei de 10 kilometri destinate tocmai plimbărilor ecvestre din Central Park sunt doar la câteva străzi distanţă.

În acest moment, nouăzeci de cai trăiesc la academie, o parte din ei ai unor persoane private, iar altă parte destinată închirierilor; un specimen din această ultimă categorie era acum condus pe o rampă de una din angajate, o tânără roşcată, spre o călăreaţă care aştepta la parter.

Cheryl Marston simţea aceeaşi încântare ca în fiecare dimineaţă de sâmbătă la vederea calului înalt, cu aspect sălbatic şi cu pete caracteristice rasei Appaloosa.

— Bună dimineaţa, Donny, îl alintă ea.

De fapt, numele real era Don Juan di Middleburg şi era foarte potrivit după părerea lui Cheryl. Un gigolo autentic, cum îi plăcea ei să glumească: în mâinile bărbaţilor, se zbătea teribil şi necheza, dar cu ea era întotdeauna blând şi uşor de controlat.

— Ne vedem într-o oră, îi spuse ea îngrijitoarei în timp ce se sălta în şaua lui Donny, apucând

frâiele şi simţind cu plăcere musculatura suplă a calului.

O atingere uşoară la coaste şi porniră încet pe 86th Street, îndreptându-se spre Central Park. Zgomotul metalic al potcoavelor atrăgea atenţia tuturor, care se întorceau să examineze atât superbul animal, cât şi pe femeia cu expresie serioasă, îmbrăcată în pantaloni de călărie, jachetă roşie şi şapcă neagră de hipism, de sub care se zărea un păr lung, oxigenat.

Ajungând în Central Park, Marston privi spre sud şi zări clădirea de birouri din Midtown unde îşi petrecea 15 ore pe săptămână practicând dreptul comercial. O mie de gânduri ar fi putut să o năpădească: munca ei, proiectele „de maximă importanţă", aşa cum repeta unul din colegi cu o frecvenţă de-a dreptul iritantă. Dar niciun gând nu putea să o tulbure acum. De fapt, nimic. Era total invulnerabilă când se afla călare pe un exemplar din cele mai reuşite creaţii ale divinităţii şi când simţea căldura soarelui şi mirosul de pământ umed gâdilându-i nările. Donny începuse să alerge uşor pe aleea întunecată, încadrată de narcise, magnolii şi tufe de liliac.

Prima zi adevărată de primăvară.

Preţ de jumătate de oră doar au dat ocol lacului, absorbiţi de acea conexiune stranie dintre două creaturi diferite, dar complementare, fiecare din ele puternică şi inteligentă în felul ei. Încercă şi un galop sănătos pe o distanţă scurtă, iar apoi încetini până la trap pentru a străbate curbele din partea de nord a parcului, partea pustie de lângă Harlem.

Pace totală.

Până când avu loc nenorocirea.

N-a apucat să îşi dea seama cum se întâmplase exact. Încetinise foarte mult pentru a lua curba îngustă dintre două tufe crescute peste măsură, când un porumbel zburase exact spre faţa lui Donny. Acesta necheză şi scăpă aproape total de sub controlul lui Marston, aproape aruncând-o din

şa. Imediat, calul se cabră, şi femeia abia reuşi să evite căderea.

Se agăţă cu toată puterea de coama calului şi ţinu strâns frâiele pentru a încerca să-l calmeze şi să evite căderea de la mai mult de 2 metri.

— Gata, Donny, ţipă ea încercând totodată să mângâie gâtul calului. Donny, băiete, e în ordine. Gata!

Şi totuşi continua să se cabreze înnebunit. Oare s-a lovit la ochi când l-a izbit pasărea? Grija ei pentru cal era amestecată în acele momente cu frica, pentru că se vedeau pietre ascuţite pe fiecare parte a aleii. Dacă Donny continua să se agite, îşi putea pierde echilibrul şi să cadă, foarte posibil cu ea dedesubt. Toate accidentele care auzise că se petreceau în astfel de situaţii nu se datorau căderii propriu-zise, ci strivirii între pământ şi greutatea animalului.

— Donny! spuse ea pe nerăsuflate.

Dar calul se mai cabră o dată pe picioarele de dinapoi, agitându-şi-le pe cele din faţă.

— Doamne! strigă ea. Nu, nu…

Îşi dădu seama că pierduse controlul, căci picioarele calului zvâcneau cutremurate de panică, îndreptându-se încet-încet spre pietre. Simţea muşchii animalului tremurând tot mai puternic pe măsură ce îşi pierdea echilibrul. Calul necheză puternic.

Ştia că o aşteaptă fracturi multiple de membre. Eventual îşi va strivi pieptul.

Aproape simţi durerea viitoare, dar şi pe a lui.

— O, Donny…

Apoi un bărbat în trening apăru din senin. Privi cu ochii mari calul, apoi sări şi apucă frâul.

— Nu, fugi înapoi, ţipă Marston. Nu-l poţi controla!

O să se aleagă cu o lovitură la cap!

— Du-te…

Dar… ce se întâmpla?

Omul nu privea spre ea, ci direct în ochii mari ai calului. Rostind vorbe pe care ea nu le putea auzi. În mod cu totul miraculos, animalul începu să se calmeze. Nu se mai agita deloc şi îşi reluă poziţia patrupedă. Era încă nervos şi tremura, ca şi ea de altfel, dar pericolul trecuse. Bărbatul îşi apropie faţa de capul calului şi şopti alte câteva cuvinte.

Se trase într-un final înapoi şi mai făcu un semn de aprobare din cap spre cal. Privi apoi în sus spre ea.

— Eşti în regulă?

— Cred că da, spuse ea respirând adânc, cu o mână pe piept. S-a întâmplat totul atât de repede…

— Ce s-a întâmplat?

— L-a speriat o pasăre. Nu ştiu de unde a apărut, dar a zburat direct spre faţa lui. Poate l-a lovit în ochi.

După o scurtă examinare, bărbatul vorbi din nou:

— Pare în regulă. Ai putea să-l duci la un veterinar, deşi nu văd vreo zgârietură.

— Dar cum l-ai calmat? Eşti cumva…

— Îmblânzitor de cai? răspunse el râzând şi privind timid într-o parte.

Părea să se simtă mai în largul lui când privea în ochii calului decât într-ai ei. Continuă:

— Nu, nicidecum. Dar îmi place să călăresc. Probabil am acest dar de a calma caii speriaţi.

— Credeam că o să se prăbuşească.

— Mi-ar plăcea să spun ceva care să te calmeze pe tine acum, spuse el.

— Dacă-i face bine calului meu, îmi prieşte şi mie. Nu ştiu cum să îţi mulţumesc.

Apăru un alt călăreţ, şi bărbatul cu barbă se trase într-o parte pentru a-i face loc să treacă.

În continuare, se încăpăţâna să privească doar calul.

— Cum îl cheamă?

— Don Juan.

— L-ai închiriat de la Hammerstead? Sau e al tău?

— De la Hammerstead. Dar e ca şi cum ar fi al meu. Ne plimbăm în fiecare săptămână.

— Şi eu mai închiriez de acolo. E un exemplar frumos într-adevăr.

Calmă acum, Marston îl privi atentă. Era un bărbat chipeş, un pic trecut de 50 de ani. Avea o barbă îngrijită şi sprâncene pronunţate, unite deasupra nasului. Pe gât şi pe piept femeia zări ceva ce părea o cicatrice destul de mare; de asemenea, mâna stângă îi era deformată. Dar niciunul din aceste lucruri nu conta pentru ea, căci avea o calitate foarte importantă: îi plăceau caii. Cheryl Marston, în vârstă de 38 de ani şi divorţată de 4, îşi dădu seama că amândoi se măsurau din priviri.

El râse încet şi privi în altă parte.

— Eu…

Vocea i se topi şi umplu tăcerea printr-o bătaie prietenoasă pe coapsa calului. Marston ridică o sprânceană.

— Deci? încercă ea să-l încurajeze.

— Păi, de vreme ce trebuie să pleci şi e foarte posibil să nu te mai văd niciodată… Mă gândeam dacă ţi s-ar părea deplasat să te întreb dacă vrei să bem o cafea împreună.

— Absolut deloc deplasat, răspunse ea încântată de atitudinea lui directă. Dar trebuie să termin ora întâi. Mai am cam 20 de minute… Se încadrează în programul tău?

— 20 de minute e perfect. Ne vedem la grajduri.

— Excelent, spuse Cheryl. Nu te-am întrebat: îţi place să călăreşti englezeşte sau stil western?

— Fără şa, de cele mai multe ori. Am fost profesionist.

— Da? Unde?

— Îţi vine să crezi sau nu, răspunse el pe acelaşi ton timid, am călărit la circ.

Capitolul paisprezece

Un sunet din direcţia computerului îl anunţă pe Cooper de primirea unui nou email.

— Un semn de la prietenii noştri de pe Ninth Street, colţ cu Pennsylvania, spuse el începând nerăbdător să decripteze mesajul de la laboratorul FBI. Sunt rezultatele de la analiza uleiului găsit. Comercializat sub numele de Tack-Pure. Folosit mai ales la întreţinerea şeilor, hăţurilor şi a echipamentelor de călărie.

Cai…

Rhyme se întoarse iute cu scaunul către masa cu probe.

— Nu se poate, nu se poate…

— Ce nu se poate? întrebă Sachs.

— Excrementele de pe pantofii Magicianului.

— Ce e cu ele?

— Nu sunt de câine. Ci de cal! Uitaţi-vă la compoziţie. Unde naiba mi-a fost capul? Câinii sunt carnivori. Nu mănâncă iarbă şi fân. Bine, hai să gândim logic acum. Pământul şi celelalte indicii ne-au trimis către Central Park. Şi părul… Ştiţi partea aceea, Movila Câinilor? E tot pe acolo.

— Da, e chiar vizavi, întări Sellitto. Acolo îşi duce toată lumea câinii.

— Kara, întrebă el însufleţit deodată, Cirque Fantastique are şi cai?

— Nu, răspunse ea. Niciun fel de numere cu animale.

— Bine, să lăsăm circul deoparte deocamdată. De ce altceva ne-am mai putea lega? Movila Câinilor e chiar lângă intrarea pe aleea de călărie, da? Nu e atât de evident, dar s-ar putea să îi placă şi lui caii sau să spioneze vreun călăreţ. Ar putea să îşi aleagă noua victimă de acolo. Poate nu pe următoarea, dar ne-ar fi util să presupunem că aşa va fi – mai ales că pare să fie singura noastră pistă solidă.

— Parcă e şi un grajd prin apropiere, nu-i aşa? întrebă Sellitto.

— Parcă îmi aduc şi eu aminte de unul, interveni Sachs. Cred că e pe la numărul 80.

— Încearcă să afli. Şi trimite nişte oameni acolo.

Sachs privi la ceas. Era 13:35.

— Da, mai avem ceva timp. Cam două ore şi jumătate până la următoarea victimă.

— Foarte bine, spuse Sellitto. O să trimit patrule prin parc şi mai ales pe lângă grajdul ăla. Dacă agenţii vor fi acolo pe la 14:30, vor avea destul timp să observe ceva suspect.

Rhyme o văzu pe Kara cum se încruntă brusc.

— Ce e?

— Ştiţi, nu cred că de fapt mai aveţi atât de mult timp.

— Cum adică?

— Vă aduceţi aminte ce v-am povestit despre inducerea în eroare?

— Da.

— Mai există şi inducerea în eroare în ceea ce priveşte timpul. Se referă la a păcăli publicul că un lucru se va întâmpla la un anumit moment dat şi de fapt se petrece mai devreme sau mai târziu. De pildă, un iluzionist va repeta un anumit lucru la intervale fixe. În mod subconştient, publicul va crede că iluzionistul va acţiona doar după un anumit timp, iar el de fapt reduce intervalul. Publicul nu este niciodată atent la aşa ceva şi e uşor să fie păcălit. Îţi poţi da seama de o inducere în eroare de acest tip când artistul înştiinţează publicul asupra mărimii intervalului.

— Cum a făcut el cu spartul ceasurilor? întrebă Sachs.

— Exact.

— Deci nu crezi că următoarea crimă va fi la 16:00? întrebă Rhyme.

— Nu sunt sigură. Poate că va ucide trei persoane la un interval de patru ore şi a patra va fi

la un interval de doar o oră. Chiar nu ştiu.

— Nu e vorba de ştiut aici, Kara, spuse Rhyme cu voce fermă. Nu ştim nimic sigur. Dar ce crezi? Tu ce ai face în locul lui?

Zâmbi încurcată la gândul că va trebui să intre în pielea unui criminal. Gândi intens câteva minute.

— Ştie că aţi găsit ceasurile până acum şi ştie că sunteţi inteligenţi. Nu e nevoie să repete acelaşi lucru de prea multe ori. Dacă aş fi în locul lui, nu aş aştepta ora 16 pentru a lovi din nou. M-aş duce chiar acum.

— Pe mine m-ai convins, spuse Rhyme. La naiba cu patrulele şi cu poliţiştii în civil. Lon, sună-l pe Haumann şi trimite direct echipa de intervenţie în parc. Cât de repede poţi.

— S-ar putea ca asta să-l sperie, Linc. Mai ales dacă este deghizat şi îşi urmăreşte noua victimă.

— Cred că va trebui să ne asumăm acest risc. Spune-le celor de la intervenţii să se uite după… cine ştie după ce trebuie să se uite? Oferă-le o descriere generală, cât de fidelă se poate.

Un criminal de 50 de ani, om de serviciu de 60, o bătrânică de 70…

Interveni Cooper, care tasta la computer:

— Am găsit. Academia de Echitaţie Hammerstead. Acolo e grajdul.

Bell, Sellitto şi Sachs porniră spre uşă.

— Vreau să merg şi eu, interveni Kara.

— Nu, veni răspunsul lui Rhyme.

— Aş putea fi de folos acolo. Aş putea observa vreo mişcare suspectă care ţine de magie la cineva din mulţime. Ei nu ar putea, spuse ea privind către cei trei poliţişti.

— E prea periculos. Fără civili în operaţiunile de teren. Asta e regula.

— Nu-mi pasă de regulile voastre, îl înfruntă Kara. Pot fi de ajutor.

— Kara…

Reuşi să-i facă pe toţi să tacă după ce îşi aruncă privirea pe fotografiile celor două victime şi se întoarse apoi către Rhyme cu o privire rece. Îi amintea astfel că el fusese cel care îi solicitase prezenţa, el fusese cel care o transformase dintr-o fiinţă inocentă în cineva care putea privi acele orori fără ca măcar să clipească.

— Bine, spuse într-un final Rhyme. Dar ai grijă de ea, Sachs.

Era precaută, observă Malerick, la fel ca orice femeie care tocmai fusese acostată de un bărbat în Manhattan, chiar dacă bărbatul era timid, prietenos şi capabil să calmeze cai foarte agitaţi. Dar Cheryl Marston se relaxa încetul cu încetul, ascultându-i poveştile despre perioada când era la circ şi călărea fără şa. Bineînţeles, toate poveştile erau în mod considerabil înfrumuseţate tocmai pentru a o distra şi pentru a o face să lase garda jos.

După ce Donny fusese examinat şi declarat în stare perfectă de îngrijitoare şi de un veterinar care fusese chemat, Malerick şi următoarea sa protagonistă fără voie părăsiseră grajdul şi se îndreptaseră către acest restaurant de pe Riverside Drive.

Femeia discuta acum degajat cu John (personajul fictiv interpretat de Malerick) despre viaţa ei de zi cu zi, despre dragostea timpurie pentru cai, despre cei pe care îi deţinuse sau îi călărise şi despre planul ei măreţ de a cumpăra o fermă în Middleburg, Virginia. El oferea la rândul lui unele cunoştinţe din domeniul cabalin, în funcţie de ce deducea din comentariile ei şi din ce mai văzuse sau aflase de-a lungul timpului prin circurile la care lucrase. Animalele ocupaseră întotdeauna un loc important în profesia lui. Chiar în spectacolele sale hipnotizase animale, le făcuse să dispară, le transformase dintr-o specie în alta. De altfel, un iluzionist crease un truc care devenise foarte popular pe la începutul secolului al XIX-lea

– transformarea unei găini într-o raţă (metoda era extrem de simplă: pe scenă intra o raţă care purta un „costum” de găină). Uciderea şi învierea animalelor era din nou o practică răspândită în perioade de timp mai puţin corecte politic, deşi rareori se întâmpla ca protagoniştii să fie grav răniţi; la urma urmei, doar un iluzionist incapabil ar ucide un animal pentru a crea iluzia că este mort. Unde mai pui şi că este destul de costisitor.

În ceea ce priveşte numărul de astăzi din Central Park, număr care o va implica pe Cheryl Marston, Malerick se inspirase din numerele lui Howard Thurston, un iluzionist foarte popular la începutul secolului XX, care făcuse o adevărată pasiune pentru animale. Trucul lui Malerick, totuşi, nu ar fi obţinut aprobarea lui Thurston, căci acesta din urmă trata animalele ca pe asistenţii săi, dacă nu chiar ca pe nişte membri ai familiei sale. Malerick era mai puţin uman în această privinţă. A prins un porumbel, l-a întors cu faţa în sus şi l-a mângâiat îndelung pe gât şi pe aripi până l-a hipnotizat; această tehnică era adesea folosită de iluzionişti pentru a crea aparenţa unei păsări moarte. A aşteptat-o pe Cheryl să apară călare şi a aruncat cu putere pasărea spre capul calului. Cu toate acestea, spaima şi durerea lui Donny nu au avut deloc de-a face cu porumbelul, ci au fost cauzate de un generator de ultrasunete, setat pe o frecvenţă care afecta doar auzul animalului. Când Malerick a ieşit la iveală din tufiş pentru a o „salva” pe Cheryl, a oprit generatorul şi a dat impresia că reuşeşte să calmeze calul.

Cheryl era acum din ce în ce mai volubilă, observând cât de multe lucruri aveau în comun ea şi salvatorul ei de mai devreme.

Doar avea impresia.

Acest lucru se datora în mare măsură practicilor de mentalism pe care le exersa Malerick. Nu era un as al acestei ştiinţe, se putea spune însă că se descurca. Mentalismul nu are nimic de-a face cu

ghicitul gândurilor, desigur. Este doar o combinaţie de tehnici mecanice şi psihologice, utilizată pentru deducţii. Malerick se concentra acum pe citirea limbajului corpului, lucru pe care doar mentaliştii de elită îl practicau; este opusul citirii gândurilor, pentru că nu făcea decât să observe schimbările survenite în mimica şi gestica lui Cheryl ca urmare a replicilor sale. Unele îi spuneau că se depărtează de gândurile ei, altele, dimpotrivă, că este pe drumul cel bun.

Acum, de pildă, povestea despre un prieten de-al ei care tocmai trecuse printr-un divorţ, lucru pe care se vedea că îl făcuse şi ea şi că îi produsese suferinţă. Ca atare, următorul pas logic a fost să adopte o poză sugestivă şi să declare că era divorţat şi că soţia îl părăsise pentru altcineva. Fusese bineînţeles distrus, dar acum era în plin proces de recuperare.

— Am renunţat la o barcă, spunea el cu acreală, doar să nu mai aud de nenorocitul ăla. O barcă foarte valoroasă.

Malerick mai utiliza şi „afirmaţii Barnum” pentru a lăsa impresia că au foarte multe lucruri în comun. Exemplul clasic pentru acest gen de afirmaţii era: „Simt că eşti adesea extrovertită, dar se întâmplă să ai şi momente de timiditate”.

Afirmaţia poate fi desigur interpretată ca semnul unei mari intimităţi, dar de fapt se aplică aproape oricărui om de pe planetă.

Nici personajul fictiv John, nici Cheryl nu aveau copii, dar amândoi aveau pisici, o pasiune pentru tenis şi părinţi divorţaţi. Iată câte coincidenţe! Se potrivea de minune…

E aproape timpul, gândi el. Deşi nu e nicio grabă. Chiar dacă poliţia ar fi pe urmele sale, oricum nu s-ar aştepta să facă vreo mişcare până la ora patru; şi e abia trecut de două.

Aţi putea crede, onorat auditoriu, că lumea iluziilor nu se intersectează niciodată cu lumea reală, dar nu este chiar adevărat.

Mă gândesc, de exemplu, la John Mulholland, renumitul magician şi redactor al revistei de profil The Sphinx. *Şi-a anunţat retragerea din jurnalism şi magie în anii ’50.*

Nimeni nu şi-a putut da seama care au fost motivele. Dar apoi au apărut zvonuri că ar lucra pentru armata americană, învăţând spionii cum să folosească tehnici de iluzionism pentru a strecura droguri în cele mai subtile feluri, astfel încât nici cei mai paranoici comunişti să nu îşi dea seama că sunt traşi pe sfoară.

Ce am în mână, onorat auditoriu? Priviţi-mi cu atenţie palmele. Nimic, nu-i aşa? Par goale. Şi totuşi, după cum probabil aţi ghicit, nu este aşa…

Folosind acum una din tehnicile preferate ale lui Mulholland de plasare a drogurilor, Malerick apucă linguriţa cu mâna stângă şi începu să bată absent cu ea în masă. Cheryl căută sursa zgomotului. O fracţiune de secundă. Dar i-a fost de-ajuns lui Malerick să golească o capsulă cu praf fără gust în cafeaua ei, în timp ce mâna sa dreaptă se îndrepta către zahăr.

John Mulholland ar fi fost mândru de el.

După câteva minute, Malerick observă cu satisfacţie că drogul îşi face efectul: nu-şi mai putea ţine privirea fixă, iar ochii i se împăienjeniseră. Nu simţea totuşi că era ceva în neregulă cu ea. De-asta era flunitrazepamul atât de potrivit: nici nu îţi dai seama că eşti drogat. Cel puţin nu până în dimineaţa următoare. Dar asta nu va fi o problemă pentru Cheryl. O privi în ochi şi zâmbi.

— Vrei să vezi ceva distractiv?

— Distractiv? răspunse ea uşor moleşită şi zâmbi larg.

Plăti nota şi apoi continuă:

— Tocmai mi-am cumpărat o barcă.

— O barcă? Ador bărcile. Ce fel de barcă?

— Cu pânze. 15 metri lungime. Eu şi soţia mea aveam una la fel. I-a rămas ei după divorţ, adăugă

el trist.

— John, nu se poate! Glumeşti. Eu şi soţul meu am avut una. Şi a luat-o el după divorţ.

— Serios? răspunse el înveselit. Hai până la râu. O să ţi-o arăt.

— Mi-ar plăcea enorm, spuse ea şovăitor şi îşi strecură braţul sub al său.

O purtă de braţ până la ieşire. Doza părea corectă. Era supusă, dar nu va leşina până vor ajunge pe malul râului Hudson.

Porniră spre Riverside Park.

— Spuneai ceva despre bărci, vorbi ea ameţită.

— Într-adevăr.

— Eu şi fostul meu am avut una.

— Ştiu. Mi-ai zis mai devreme, spuse Malerick.

— Serios?

— Un moment. Trebuie să mai iau ceva.

Se opri la maşina sa, o Mazda furată, şi scoase o geantă sport de pe bancheta din spate. Încuie maşina la loc. Dinspre geantă se auzi un zgomot destul de puternic de metal lovit. Cheryl privi geanta, vru să spună ceva, dar uită foarte rapid ce anume.

— Hai pe aici, spuse atunci Malerick şi o luă de mână.

O conduse până la următoarea intersecţie, de unde o apucară pe o pasarelă lăsată în paragină, care trecea pe deasupra parcării. Ajunseră astfel pe îngusta fâşie golaşă de pe malul râului.

Îşi eliberă mâna dintr-a ei şi, cu un gest foarte ferm, o trecu prin spatele ei, oprindu-se sub braţ. Îi simţi sânul în palmă, în timp ce ea îşi odihni capul pe umărul său.

— Uite, spuse ea arătând cu un gest nesigur un punct în larg, unde se vedeau câteva zeci de bărci traversând imperturbabil apa albastră.

— E şi barca mea pe acolo, spuse Malerick.

— Îmi plac bărcile.

— Şi mie, spuse el blând.

— Serios? se miră ea, zâmbind şi adăugând în şoaptă că, n-o să-ţi vină să crezi, ea şi soţul ei au avut o barcă. Dar a pierdut-o la divorţ.

Capitolul cincisprezece

Academia de Echitaţie era o relicvă a vechiului New York.

Simţind mirosul puternic de grajd, Amelia Sachs privi pe sub arcadă în interior la cai şi, mai ales, la călăreţii care arătau maiestuos îmbrăcaţi aproape la fel, cu pantaloni cafenii, jachete negre sau roşii şi şepci de catifea.

Câţiva agenţi în uniformă de la Secţia 20 aşteptau afară. Alţii erau împrăştiaţi prin parc, sub comanda directă a lui Lon Sellitto, în căutarea prăzii imposibil de definit.

Sachs şi Bell pătrunseră în birou, iar detectivul îşi flutură legitimaţia cu insigna aurie pe sub ochii femeii din spatele mesei. Privi afară şi îi văzu şi pe ceilalţi poliţişti.

— Da? S-a întâmplat ceva? întrebă ea neliniştită.

— Doamnă, folosiţi cumva ulei Tack-Pure pentru îngrijirea şeilor şi a hamurilor?

— Da, domnule. Folosim aproape numai Tack-Pure, răspunse ea precipitat, în timp ce privea la unul din asistenţi.

— Am găsit urme de astfel de ulei şi de excremente de cal la locul unei crime. Bănuim că ucigaşul ar putea lucra aici sau ar putea urmări vreunul din angajaţi sau clienţi pentru a comite următoarea crimă.

— Nu se poate! Cine?

— Aceasta este informaţia care ne lipseşte şi nouă, îmi pare rău să vă anunţ. Nu cunoaştem nici măcar cum arată exact făptaşul. Tot ce vă putem spune este că e de statură medie şi pare să aibă în jur de 50 de ani. Alb. Ar putea purta barbă, dar nu suntem siguri. Degetele mâinii stângi ar putea fi deformate. Ceea ce dorim de la dumneavoastră este să discutaţi cu angajaţii şi cu clienţii fideli şi

să vedeţi dacă au observat pe cineva care se potriveşte cu această descriere.

— Bineînţeles, spuse ea nesigur. Voi face tot ce-mi stă în putinţă. Sigur că da.

Bell chemă o parte din agenţii de afară şi dispăru cu ei printr-o uşă ce ducea spre ringul de călărie.

— Mă duc să inspectez, îi strigă lui Sachs.

Aceasta dădu din cap şi privi afară pe fereastră către locul unde se afla Kara. Fata rămăsese singură în maşina lui Sellitto, chiar lângă Camaro-ul ei galben. Se vedea că nu îi trecuse supărarea că fusese constrânsă să rămână în maşină, dar Sachs se arătase neînduplecată şi nu îi lăsase nicio alternativă.

Robert-Houdin s-a dovedit mai bun decât extremiştii. Deşi a fost cât pe-aci să-şi piardă viaţa.

Stai liniştită. O să mă asigur că nu păţeşti nimic de genul ăsta.

Sachs îşi privi ceasul, care arăta 14:00. Sună în centrală şi ceru să i se facă legătura cu Rhyme. După câteva secunde, auzi vocea criminalistului:

— Sachs, băieţii lui Lon nu au descoperit nimic în Central Park. Voi aţi avut ceva mai mult noroc?

— Directoarea a spus că va discuta cu angajaţii şi cu clienţii. Roland şi câţiva agenţi dau acum o raită prin grajduri.

Observă apoi că femeia cu care vorbise era într-adevăr înconjurată de angajaţii ei, toţi cu expresii încordate şi preocupate. Una din fete, o roşcată cu faţa rotundă, îşi acoperi şocată gura cu un gest brusc al mâinii.

— Stai puţin, Rhyme. S-ar putea să avem ceva.

Directoarea făcu un gest către Sachs, care se apropie.

— Nu ştiu dacă e ceva important. Dar ar fi un lucru de spus…

— Cum te cheamă?

— Tracy? răspunse ea pe un ton întrebător. Sunt îngrijitor aici.

— Continuă.

— E o femeie care vine aici în fiecare sâmbătă să călărească. Cheryl Marston.

— La aceeaşi oră? întrebă Rhyme în cască. Întreab-o dacă vine la aceeaşi oră de fiecare dată.

Sachs reluă întrebarea.

— O, da, de fiecare dată, răspunse fata. E, ştiţi dumneavoastră, ca un mecanism de ceas. Şi face asta de câţiva ani.

— Oamenii cu astfel de obiceiuri sunt cel mai uşor de urmărit. Spune-i să continue.

— Ce-i cu ea, Tracy?

— Astăzi s-a întors după obişnuita oră de călărie, spuse Tracy pe acelaşi ton întrebător. Acum o jumătate de oră. Chestia e că mi-l pasează pe Don Juan, calul ei preferat, şi îmi spune să chem un veterinar să-l examineze, pentru că o pasăre s-a ciocnit de el şi l-a speriat. În timp ce ne uitam la el, începe să îmi povestească despre un tip misterios care a apărut de nicăieri şi l-a calmat pe Donny. M-am uitat la Donny şi i-am spus că e în regulă, dar ea tot turuia despre cât de interesant e tipul ăla, bla, bla, bla şi cât de fericită e că se duce să bea o cafea cu el şi poate că e pe bune îmblânzitor de cai. L-am zărit apoi în hol când o aştepta. Şi chestia e că mă tot întrebam atunci ce-o fi în neregulă cu mâna lui, pentru că şi-o tot ascundea… Părea să aibă doar trei degete.

— El e! spuse atunci Sachs. Ştii cumva unde s-au dus?

Indică vestul, adică în afara parcului.

— Cred că încolo. Nu a spus unde mergeau.

— Spune-i să ne facă o descriere.

Fata explică atunci că purta barbă şi că avea sprâncenele ciudate.

— Erau unite. Parcă era doar una singură.

Pentru ca o faţă să arate diferit, cel mai important este să modifici sprâncenele. Asta

schimbă cu 60-70% expresia unei feţe.

— Cu ce era îmbrăcat?

— O geacă, pantofi sport, pantaloni de trening.

— Ce culoare?

— Geaca şi pantalonii erau de culoare închisă. Bleumarin sau negru. Nu am văzut ce avea pe dedesubt.

Atunci se întoarse Bell cu însoţitorii săi.

— Nimic notabil.

— Avem ceva aici însă.

Îl puse pe scurt în temă despre femeia care venea să călărească şi despre bărbos. O întrebă apoi din nou pe tânără:

— Eşti sigură că nu îl cunoşti?

— Nici nu se pune problema. Eu şi doamna Marston ne cunoaştem deja de ceva vreme şi mi-a spus că nu iese cu nimeni. Pur şi simplu nu are încredere în bărbaţi. Fostul ei soţ a înşelat-o şi, după divorţ, i-a luat şi barca. E încă foarte supărată din cauza asta.

Cei mai buni dintre iluzionişti, dragi prieteni, sunt adesea specialişti în practica „programării". Aceasta se referă la planificarea strictă a ordinii şi a ritmului în care se vor succeda numerele de magie, scopul fiind crearea unui spectacol de maximă intensitate.

Pentru cea de-a treia parte a reprezentaţiei, am fost întâi martorii unei iluzii cu animale, avându-l în rol principal pe magnificul cal Donny în Central Park. Apoi a fost o încetinire a ritmului, presărată cu câteva prestidigitaţii şi cu ceva mentalism.

Iar acum ne vom întoarce la arta evadării.

Vom urmări probabil cea mai faimoasă evadare a lui Harry Houdini. Avându-l în rol principal chiar pe el, aceasta a presupus legarea sa cu lanţuri şi atârnarea cu capul în jos într-un bazin plin cu apă. Avea doar câteva minute pentru a se ridica, a-şi elibera gleznele şi a descuia lacătul cu

care era sigilată cutia în partea de sus. Altfel, s-ar fi înecat.

Bazinul era însă „pregătit” de dinainte. Muchiile de metal, care în aparenţă doar uneau feţele de sticlă, erau de fapt prevăzute cu mânere pentru a-l ajuta să le ridice. Încuietorile, atât cea de la glezne, cât şi cea de la faţa superioară a bazinului, aveau zăvoare secrete ce permiteau deschiderea instantanee.

Pentru refacerea acestui truc faimos, nu vom întrebuinţa asemenea mecanisme ajutătoare. Protagonista va trebui să acţioneze pe cont propriu; de asemenea, am adăugat personal câteva îmbunătăţiri. Doar pentru amuzamentul dumneavoastră, desigur.

Şi acum, cu mulţumirile de rigoare datorate domnului Houdini, vă prezint „Celula de tortură subacvatică”!

Fără barbă acum şi purtând o pereche de pantaloni largi şi un tricou cu mânecă scurtă, Malerick înfăşură cu minuţiozitate lanţurile în jurul lui Cheryl Marston. Întâi în jurul gleznelor, apoi în jurul pieptului şi al braţelor.

Se opri câteva clipe şi privi în jur. Tufişuri dense îi ascundeau privirilor de pe râu sau de pe drumul alăturat. Se aflau pe malul râului Hudson, în vecinătatea unui lac de dimensiuni foarte reduse, ce fusese folosit în trecut pentru staţionarea bărcilor pneumatice. De-a lungul timpului, aluviunile şi scăderea nivelului apei l-au separat în întregime, rămânând doar un heleşteu cu diametrul de trei metri, foarte urât mirositor. Pe una din margini se afla o rămăşiţă de ponton din lemn, prevăzut cu un scripete, acum ruginit, folosit pe vremuri la ridicarea bărcilor din apă. Malerick trecu o sfoară pe deasupra scripetelui, prinse un capăt de un stâlp, iar cu celălalt începu să lege lanţurile care imobilizau gleznele lui Cheryl.

Toţi artiştii evadărilor iubesc lanţurile. Arată impresionant, au o aromă sadică şi par mult mai

trainice decât frânghiile. Şi sunt grele – ce altceva poate menţine un om sub apă?

— Nu, nu, nu, şoptea femeia, încă ameţită.

Îi mângâie părul şi mai verifică o dată lanţurile. Simple şi grele. Houdini scria: „Oricât de straniu ar putea părea, am ajuns la concluzia că o evadare este cu atât mai uşoară cu cât pare mai spectaculoasă pentru public".

Era perfect adevărat, Malerick ştia din experienţă. Grămezi de frânghii groase şi de lanţuri înfăşurate în jurul iluzionistului, dramatice la prima vedere, erau de fapt foarte uşor de înlăturat. Problematic era atunci când aveai de-a face cu câteva lanţuri şi încuietori. La fel ca în cazul de faţă.

— Nuuuu, şopti ea din nou. Mă doare… Te rog! Ce faci…?

Malerick lipi o fâşie de bandă adezivă peste gura ei. Se pregăti apoi psihic, îşi înăbuşi un oftat şi desfăşură capătul funiei de pe stâlp. Începu să îi dea uşor drumul, iar trupul femeii se îndreptă lent către apa greţoasă.

În această frumoasă după-amiază de primăvară, piaţa centrală din West Side College, dintre 79th Street şi 80th Street, era gazda unui târg al meşteşugarilor, iar vizitatorii erau în număr atât de mare, încât era absolut imposibil să identifici un criminal în mulţime.

Tot în această frumoasă după-amiază de primăvară, clienţii umpleau până la refuz toate restaurantele şi cafenelele din cartier în care s-ar putea afla Magicianul cu victima lui, încercând să-i sugereze o plimbare cu maşina sau o escală în apartamentul ei. Cincizeci de alei se intersectau printre cvartale, oferind la discreţie spaţiu pentru o nouă crimă.

Sachs, Bell şi Kara traversau fără oprire străzile, cercetând vizitatorii târgului, restaurantele, aleile

înconjurătoare şi orice loc la care se puteau gândi în acel moment.

Fără niciun rezultat.

Până la un moment dat când cei doi poliţişti şi Kara intrară în cafeneaua Ely's de pe Riverside Drive şi începură să cerceteze de la distanţă clientela. Sachs îl apucă brusc pe Bell de braţ şi îi arătă o şapcă de catifea şi un bici de piele lângă casa de marcat.

Sachs se grăbi către patron, un individ oacheş, probabil din Orientul Mijlociu.

— A fost o femeie pe aici mai devreme? întrebă ea, făcând un semn către cele două articole de călărie.

— Da, dar a plecat. Acum zece minute. Era…

— Era însoţită de un bărbat?

— Da.

— Bărbos şi îmbrăcat în trening?

— Exact. Şi-a uitat şapca şi biciul. Căzuseră sub scaun.

— Ştii unde s-au dus? întrebă Bell.

— Ce se întâmplă? E vreo…

— Ştii unde? insistă Sachs.

— L-am auzit când îi spunea să meargă să-i arate barca. Dar sper că a dus-o acasă.

— Cum adică?

— I se făcuse rău. Cred că de aia a şi uitat de şapcă.

— Îi era rău?

— Păi, nu prea se ţinea pe picioare. Ştiţi ce vreau să spun? Părea beată, dar nu au băut decât cafea cât au stat aici. Când au sosit, părea în regulă.

— A drogat-o, îi şopti Sachs lui Bell.

— A drogat-o? se miră din cale-afară patronul. Ce vrei să spui?

— La ce masă au stat?

Patronul le-o arătă; acum acolo erau aşezate patru femei care mâncau vorbind tare.

— Mă scuzaţi, le spuse Sachs şi examină apoi rapid zona.

Nu văzu însă nimic relevant pe masă sau sub ea.

— Trebuie să o căutăm, îi spuse apoi lui Bell.

— Dacă a spus barcă, eu zic să mergem spre vest. Spre Hudson.

Sachs mai privi o dată masa la care Magicianul şi Cheryl stătuseră mai devreme. Se întoarse apoi către patron.

— Acolo s-a petrecut o infracţiune. Nu o curăţaţi şi nici nu spălaţi podeaua din preajma ei. Şi mutaţi-le pe doamne la altă masă, vorbi ea răspicat arătând către cele patru femei, care pe moment amuţiseră.

Dispăru apoi în lumina orbitoare a soarelui de afară.

Capitolul şaisprezece

Îşi vedea soţul plângând.

Lacrimi pline de regret că era silit să „pună capăt căsniciei lor”.

Să pună capăt căsniciei. Ca şi cum ai scoate gunoiul. Sau ai plimba căţelul.

La naiba, era mariajul nostru. Nu era un fleac.

Dar Roy nu împărtăşea această convingere. Pusese ochii pe o analistă financiară scundă şi durdulie şi decisese deodată să o înlocuiască pe ea.

Un alt şuvoi de apă jegoasă îi pătrunse în nas şi în gură.

Aer, aer, aer… Vreau aer!

Acum Cheryl Marston îşi vedea mama şi tatăl, la un Crăciun de acum câteva zeci de ani, scoţând la iveală timizi bicicleta pe care Moş Crăciun o adusese de la Polul Nord. Priveşte, iubito, Moşul ţi-a lăsat chiar şi o cască roz să-ţi protejeze căpşorul…

— Aaaaauuuu…

Tuşind şi înecându-se, imobilizată în lanţuri grele de metal, Cheryl devenise aproape o jucărie; acum era din nou trasă afară din apa opacă a heleşteului cu ajutorul unei frânghii şi a unui scripete fixat undeva deasupra apei.

Ţeasta îi palpita în timp ce tot sângele îi năvălea în craniu. Stătea cu capul în jos de atâta timp.

— Stai, stai! Opreşte-te! încercă ea să ţipe cu voce stinsă.

Ce se întâmplase? Îşi amintea de Donny cum se cabrează, apoi cum cineva apare şi îl calmează, un om foarte drăguţ, apoi o cafea într-un local grecesc, conversaţie, ceva despre o barcă, apoi senzaţia aceea plăcută de ameţeală, cu râsete aproape prosteşti.

Apoi lanţurile. Şi apa aceea groaznică.

Iar acum, un bărbat privind-o atent, cu o expresie de satisfacţie şi curiozitate pe faţă. O

privea murind.

Dar cine e? Şi de ce face asta? De ce?

Corpul atârnat al femeii se învârtea acum în virtutea inerţiei. Priveliştea ochilor ei care implorau fusese temporar înlocuită de un fragment răsturnat de peisaj din New Jersey, care se zărea peste Hudson.

Se roti încetişor odată cu frânghia care o susţinea, până când ajunse din nou să privească la tufele de liliac şi la mure. Şi la *el.*

Bărbatul îi întoarse privirea, dădu satisfăcut din cap şi începu din nou să dea drumul frânghiei, apropiind-o din nou de apa aceea dezgustătoare. Cheryl se îndoi cât putu de tare din mijloc, încercând cu disperare să se menţină departe de suprafaţa apei, ca şi cum ar fi fost opărită. Nu se putu opune greutăţii ei şi a lanţurilor pentru un timp prea îndelungat; simţi din nou lichidul acela scârbos cum îi pătrunde în ochi, în urechi şi în nări. Ţinându-şi respiraţia, îşi agita din răsputeri corpul şi mai ales capul, căutând în zadar să se elibereze din strânsoarea metalului.

Apoi soţul ei era din nou aici, în faţa ei, explicând şi explicând şi explicând de ce divorţul era cea mai bună soluţie. Roy privi în sus, îşi şterse lacrimile de crocodil care îi scăldau faţa şi îi spuse că e spre binele ei. Va fi mai fericită în felul acesta. Iată, avea ceva pentru ea. Roy deschise o uşă şi scoase la iveală o bicicletă Schwinn nou-nouţă. Cu panglici colorate pe ghidon, o roată de rezervă – până şi o cască roz să-i protejeze căpşorul.

Cheryl se dădu bătută. Bine, bine, ai câştigat. Ia nenorocita de barcă, ia-ţi şi nenorocita de prietenă. Doar lăsaţi-mă, lăsaţi-mă în pace. Inspiră pe nas, pentru a lăsa moartea reconfortantă să îi pătrundă în plămâni.

— Uite-acolo! ţipă Amelia Sachs.

Ea şi Bell o luară la fugă pe trotuar spre tufele şi copacii de pe malul râului Hudson. Un individ

stătea pe un ponton de lemn părăginit. Cu ceva vreme în urmă, probabil aici fusese un doc, dar separarea de râu îi făcuse pe oameni să-l abandoneze. Acum zona arăta de-a dreptul deprimant, un fel de groapă de gunoi prevăzută cu câteva bălţi de apă împuţită.

Bărbatul, purtând o pereche de pantaloni largi şi un tricou alb, ţinea o frânghie care trecea pe deasupra unui scripete şi ajungea apoi în apă.

— Hei, tu, strigă Bell.

Era brunet, dar îmbrăcămintea era diferită de cea descrisă. Şi nu avea nici barbă. Iar sprâncenele nu păreau în niciun caz groase. În ceea ce priveşte degetele mâinii sale stângi, Sachs se afla la o distanţă prea mare pentru a se putea pronunţa.

Oricum, dacă stai bine să te gândeşti, astfel de observaţii nu însemnau absolut nimic.

Magicianul putea fi bărbat, la fel de bine cum putea fi femeie.

Magicianul putea fi şi invizibil.

Începură să alerge spre el, iar acesta, zărindu-i, păru foarte uşurat.

— Aici! ţipă el. Ajutaţi-mă! Sunt aici! E o femeie în apă!

Bell şi Sachs, care o lăsaseră pe Kara în siguranţă, alergau acum printre tufele ce înconjurau heleşteul dezgustător.

— Să nu ai încredere în el, îi şopti Sachs lui Bell.

— Sunt perfect de acord, Amelia.

Bărbatul trase mai tare de frânghie, scoţând curând la iveală două picioare îmbrăcate într-o pereche de pantaloni închişi la culoare, după care apăru din apă trunchiul unei femei. Era legată cu lanţuri. Săraca femeie, gândi Sachs. Măcar de-ar fi încă în viaţă!

Se apropiau foarte repede, Bell vorbind tot timpul la staţia de emisie-recepţie pentru a solicita de urgenţă întăriri şi personal medical. Alarmaţi de

zgomot, mai mulţi trecători veniseră să caşte gura la acest spectacol gratuit.

— Ajutaţi-mă! Nu pot să o scot singur! le strigă din nou bărbatul.

Vorbea întretăiat, ca şi cum îşi pierduse suflul de atâta efort.

— Un bărbat a legat-o şi a aruncat-o în apă. A încercat să o omoare!

Sachs îşi scoase pistolul şi îl îndreptă către el.

— La naiba, ce faci? întrebă el şocat. Eu vreau doar să o salvez! Eu am sunat la 911! continuă el privindu-şi telefonul mobil.

Nu îi putea vedea mâna stângă, pentru că şi-o ţinea sub cealaltă.

— Rămâneţi cu mâinile pe frânghie, domnule, spuse ea. Ţineţi-le la vedere.

— Dar eu nu am făcut nimic! şuieră el – poate nu era din cauza efortului, poate era astmatic.

Bell se apropie cu băgare de seamă de scripete şi trase la rândul său de frânghie până când reuşi să o tragă spre mal. Bărbatul în haine sport dădu încet drumul frânghiei, până când femeia fu întinsă cu totul pe ponton. Femeia zăcea acolo, fără vlagă şi livid. Bell smulse fâşia de bandă adezivă de pe gura ei, desfăcu rapid lanţurile şi începu procedura de resuscitare rapidă.

Sachs se întoarse o fracţiune de secundă spre civilii care se adunaseră pe margine şi întrebă:

— E cumva un doctor pe aici?

Nu primi niciun răspuns. Privi din nou către victimă şi o văzu mişcându-se uşor… începu apoi să tuşească şi să scuipe apă murdară. Perfect! De data asta, ajunseseră la timp. În câteva minute, va putea să confirme identitatea atacatorului. Atunci zări un morman de haine bleumarin undeva la dreapta ei. Apoi, o clipă, văzu lucirea unui fermoar de metal. Ar putea fi de la bluza treningului.

În tot acest timp, se simţea privită. Bărbatul o urmărea la rândul lui şi înregistra fiecare mişcare.

Fusese cumva o tresărire slabă? Aşa i se părea, dar nu putea spune cu certitudine.

— Domnule, spuse ea calm, până se calmează spiritele pe aici, va trebui să vă pun cătuşele. Prin urmare, vă rog să…

Deodată se auzi vocea precipitată a unui bărbat:

— Hei, tanti, ai grijă! Gagiul în trening – în lateral! Are pistol!

Cei adunaţi începură să ţipe şi se aruncară la pământ, iar Sachs se rostogoli la stânga strigând:

— Roland, atenţie!

Bell se afla şi el la pământ, lângă victimă, cu arma pregătită, privind în aceeaşi direcţie ca Sachs.

Dar Sachs nu văzu pe nimeni în trening.

Nu se poate, gândi ea. Nu! Înţelese, furioasă pe sine, ce se întâmplase – vocea de avertizare fusese tot a lui. Era şi ventriloc.

Se întoarse apoi să privească în cealaltă parte, unde „salvatorul” femeii aruncă ceva ca un bulgăre în aer, care provocă o explozie neaşteptată de lumină. Umplea tot aerul, orbind-o.

— Amelia! auzi ea vocea lui Bell. Nu văd nimic. Unde e?

— Nu pot…

Fu întreruptă de o serie rapidă de focuri de armă, provenite din locul ocupat cu câteva zeci de secunde în urmă de Magician. Privitorii alergau în toate părţile urlând panicaţi, în timp ce Sachs ţintea locul din care se auziseră focurile de armă. Bell făcea acelaşi lucru. Când îşi recăpătară vederea, criminalul dispăruse – bineînţeles; de fapt, unde ţintea ea cu pistolul, se putea vedea doar un nor de fum ridicându-se dintr-o grămadă de petarde explodate.

Apoi, la dreapta, îl văzu pe Magician la o distanţă considerabilă. Încercase să traverseze strada, dar fusese nevoit să se întoarcă pe trotuar din cauza dubei de intervenţie care se apropia în viteză cu sirena pornită. Urcă apoi în grabă scările

colegiului şi dispăru în piaţă, unde târgul meşteşugurilor era în toi, precum un ac pe care-l scapi într-o căpiţă cu fân.

Capitolul şaptesprezece

Erau peste tot…

Zeci de poliţişti.

Toţi căutându-l pe el.

Încă respira greu din cauza goanei, iar plămânii îl înţepau. La fel şi muşchii picioarelor. Se opri şi se rezemă de una din clădirile colegiului.

În faţa lui se desfăşura un festival sau un târg, de aceea piaţa era ticsită de oameni. Privi în spatele lui, spre vest, în direcţia din care venise. Poliţia deja blocase acea intrare. În nordul şi în sudul pieţei se aflau două clădiri impresionante, fără uşi sau ferestre deschise. De aceea, singura lui scăpare era spre est, dincolo de această mare de oameni şi de tarabe.

O apucă decis în acea direcţie. Dar nu avu curajul să o ia la fugă, căci, în astfel de cazuri, încet înseamnă invizibil.

Privi cu interes aparent mărfurile puse la vânzare, se arătă încântat de prestaţia unui chitarist amator şi râse cu poftă la reprezentaţia unui clovn. Adică procedă întocmai ca toată lumea de acolo, pentru că doar ce e unic atrage atenţia, în timp ce similar înseamnă din nou invizibil.

Mergea în continuare încet spre est, întrebându-se cum fusese descoperit de poliţie. Bineînţeles că se aştepta să nu treacă mai mult de o zi până când vor găsi cadavrul femeii, dar se mişcaseră parcă prea repede – e ca şi cum ar fi anticipat că urma să răpească pe cineva tocmai în acea parte a oraşului şi poate chiar la Academia de Echitaţie. Dar cum?

Tot spre est.

Pe lângă tarabe, dincolo de o gheretă de fast-food, dincolo de trupa de jazz care cânta pe scenă. În faţa lui se vedea ieşirea – era pe trepte în jos, unind piaţa de Broadway. Încă cincizeci de metri, după care libertatea. Patruzeci.

Treizeci…

Dar apoi văzu girofaruri. Păreau la fel de puternice precum explozia provocată de el pentru a scăpa de poliţista roşcată. Văzu şi sursa luminilor: patru maşini care parcară în grabă lângă trepte. Vreo şase agenţi de poliţie îşi făcură apariţia din maşini, cercetară grăbiţi zona şi apoi se postară lângă maşini. Alţi poliţişti în civil tocmai soseau. Se amestecară cu repeziciune în public, cercetând bărbaţii din mulţime.

Înconjurat acum, Malerick se întoarse şi porni agale înapoi spre miezul festivalului.

Agenţii în civil erau undeva în faţa lui şi se îndreptau spre vest. Opreau toţi bărbaţii de 50 de ani proaspăt bărbieriţi, îmbrăcaţi sport, în pantaloni largi şi tricouri albe cu mânecă scurtă. La fel ca el.

Observă apoi că opreau şi bărbaţii de 50 de ani cu barbă şi care purtau altfel de haine. Asta însemna că erau la curent cu abilităţile sale de a se deghiza.

Zări apoi tocmai omul de care se temea cel mai mult în acel moment: poliţista roşcată cu privirea de oţel. Cea care încercase să-l aresteze la heleşteu tocmai îşi făcea apariţia pe scările din partea de vest. Se amestecă imediat în mulţime.

Malerick se trase deoparte şi se aplecă în faţa unei tarabe pentru a studia un bibelou de-a dreptul grosolan.

Ce-i de făcut? gândi el, simţind totodată cum îl cuprinde disperarea. Mai avea la dispoziţie un singur schimb de haine, aflat sub cele pe care le purta acum. În afară de acela, nimic.

Poliţista roşcată observă pe cineva care avea aceeaşi statură cu el şi era îmbrăcat aproape la fel. Îl cercetă atentă, după care se întoarse şi continuă să privească în mulţime.

Poliţistul brunet şi elegant care o resuscitase pe Cheryl îşi făcu la rândul său apariţia în capul scărilor şi se alătură foarte repede roşcatei. Se consultară câteva momente. Mai era cineva cu ei –

cineva care nu părea poliţist. Era o tânără cu ochii de un albastru strălucitor şi cu părul tuns scurt şi vopsit în roşu. Privi la rândul ei în mulţime şi apoi îi şopti ceva poliţistei, care porni grăbită în altă direcţie. Tânăra cu părul scurt rămase în compania bărbatului şi amândoi începură să-şi croiască drum prin mulţime.

Lui Malerick îi era acum clar că va fi reperat mai devreme sau mai târziu. Tocmai de aceea trebuia să părăsească târgul acum, până nu erau trimişi şi mai mulţi poliţişti acolo. Se îndreptă aşadar către zona toaletelor ecologice, intră într-una din cabine şi, după 30 de secunde, ieşi deghizat, ţinând politicos uşa deschisă pentru o femeie care iniţial avu o scurtă ezitare, pentru ca în final să decidă să aştepte o toaletă al cărei ultim utilizator nu fusese un motociclist cu părul lung şi slinos, ţinând o cutie de bere în mână şi purtând o şapcă din piele, un tricou Harley Davidson cam pătat şi o pereche de jeanşi negri soioşi.

Cumpără apoi un ziar pe care îl împături şi îl ţinu în mâna stângă, astfel încât să-i ascundă cele două degete. O porni apoi din nou către est, oprindu-se de fiecare dată să privească sticlele, paharele şi farfuriile, jucăriile făcute de mână, figurinele de cristal sau CD-urile. Un poliţist privi direct spre el, dar apoi se întoarse şi privi în altă parte.

Malerick deja ajunsese în jumătatea de est a târgului. Scările care coborau pe Broadway erau de aproximativ 30 de metri lăţime, iar agenţii în uniformă trimişi reuşiseră să le blocheze aproape de la o latură la cealaltă: opreau acum orice persoană adultă care părăsea târgul şi îi cereau să se identifice.

Zări detectivul însoţit de tânăra cu părul roşcat foarte aproape de el, lângă fast-food. Ea îi şoptea ceva. Oare îl văzuse?

Simţi cum îl cuprinde furia. Planificase totul atât de atent – fiecare număr, fiecare truc în parte,

astfel încât toate să conducă spre finalul apoteotic de a doua zi. Acest weekend trebuia să fie cea mai reuşită iluzie pusă vreodată în scenă. Şi acum totul se prăbuşea în jurul lui. Se gândi cât de dezamăgit ar fi mentorul lui şi cum va fi perceput acum de onoratul lui auditoriu… Îşi simţi apoi mâna în care ţinea un tablou mic pictat cu Statuia Libertăţii cum începe să tremure.

Aşa ceva nu se poate! se înfurie el.

Puse tabloul înapoi pe tarabă şi se întoarse precipitat. Se opri imediat, înăbuşind totodată un strigăt. Poliţista roşcată se afla la mai puţin de doi metri de el, privind în altă parte. Se întoarse din nou către tarabă, luă în mână o casetă de bijuterii şi îl întrebă pe vânzător cât costă, cu un pronunţat accent de Brooklyn.

Cu coada ochiului văzu cum poliţista priveşte către el, dar nu zăboveşte aproape deloc. Îşi apropie staţia de ureche şi spuse:

— 5885. Cer legătura cu Lincoln Rhyme. După un moment: Suntem la târg, Rhyme. Trebuie să fie şi el aici… Nu avea cum să scape până să blocăm ieşirile. O să-l găsim. Chiar dacă va trebui să percheziţionăm pe toată lumea, şi tot o să-l găsim.

Malerick se strecură din nou în mijlocul mulţimii. Ce şanse avea?

Inducerea în eroare părea singurul răspuns valid. Ceva care să le distragă atenţia poliţiştilor şi să-i ofere lui cinci secunde, îndeajuns încât să treacă de barajul lor şi să ajungă pe Broadway.

Dar ce ar putea să-i inducă în eroare atât de tare încât să reuşească el să scape?

Nu mai avea petarde, ceea ce însemna că nu mai putea simula focuri de armă. Să dea foc unei tarabe? Nu părea genul de panică de care avea nevoie în acel moment.

Furia şi angoasa îl cuprinseră din nou.

Dar atunci îi răsunară în minte cuvintele mentorului său, după ce făcuse o greşeală pe scenă pe vremea când era doar un copil, o greşeală care

aproape îi distrusese numărul. După spectacol, iluzionistul bărbos cu figură demonică îl luase deoparte. Îşi aminti cum îl podidiseră lacrimile şi cum nu-şi putuse ridica privirea din pământ. Fusese întrebat atunci:

— În ce constă iluzionismul?

— În ştiinţă şi logică, răspunse pe dată Malerick.

Mentorul îşi îndopase discipolii cu sute de astfel de răspunsuri de-a gata.

— Ştiinţă şi logică, într-adevăr. Dacă se produce un accident din cauza ta, sau a asistenţilor, sau a lui Dumnezeu însuşi, foloseşti ştiinţa şi logica pentru a recăpăta controlul asupra situaţiei. Nu trebuie să treacă nici măcar o secundă între producerea greşelii şi reacţia ta. Trebuie să fii îndrăzneţ şi să-ţi controlezi publicul pentru a putea să transformi dezastrul în aplauze.

Reamintindu-şi cuvintele maestrului, Malerick îşi recapătă calmul. Îşi aranja o şuviţă rebelă din perucă şi privi în jur, gândindu-se la ce avea de făcut.

Trebuie să fii îndrăzneţ şi să-ţi controlezi publicul pentru a putea să transformi dezastrul în aplauze…

Sachs mai privi o dată oamenii din jur: o mamă şi un tată cu doi copii plictisiţi, un cuplu în vârstă, un motociclist cu un tricou Harley Davidson şi două femei europene ce încercau să se târguiască cu un vânzător pentru nişte bijuterii.

Îl observase pe Bell lângă fast-food. Dar unde era Kara? Doar stabiliseră ca ea să stea aproape de unul din ei tot timpul. Încercă să-l întrebe pe detectiv prin semne, dar un grup de oameni trecu printre ei şi îl pierdu din vedere. O porni atunci spre locul în care îl văzuse, răsucindu-şi în permanenţă capul în căutarea susnecului.

Realiză că se simţea neliniştită, la fel ca în acea dimineaţă la şcoală, deşi cerul era senin şi soarele

strălucea, peisaj deloc asemănător cu decorul gotic al interiorului şcolii.

Înfiorător…

Ştia care era cauza acestei stări.

Sârma.

Când patrulai pe străzi, fie aveai sârmă, fie nu aveai. Era o expresie a poliţiştilor. „A avea sârmă” însemna să fii conectat cu locul în care patrulezi. Era mai mult decât o chestiune de a cunoaşte oamenii sau de a avea în cap harta locului; era mai degrabă să ştii peste ce răufăcători ai putea să dai, cât de periculoşi sunt, cum şi de unde ar putea să sară la gâtul victimelor – sau al tău.

Dacă nu aveai sârmă într-un cartier, nu era indicat să patrulezi în el.

În ceea ce-l privea pe Magician, Sachs îşi dădu seama că nu avea sârmă deloc. Putea fi în tramvaiul 9 acum, îndreptându-se spre centru, sau ar putea fi la un metru de ea. Efectiv nu avea nici cea mai vagă idee.

Mai mult, chiar atunci cineva trecu prin spatele ei, foarte aproape. Simţi o răsuflare sau o atingere uşoară pe gât. Se răsuci brusc, tremurând de groază şi ţinând strâns cu ambele mâini arma din toc, amintindu-şi cât de uşor i-a fost Karei să le atragă atenţia şi să-i sustragă arma din toc.

Câteva persoane se aflau acolo, dar nimeni nu părea să se fi furişat prin spatele ei atât de aproape.

Sau poate că vreunul din ei o făcuse?

Un om se depărta şchiopătând. Nu putea fi Magicianul.

Sau putea fi?

Magicianul îşi poate schimba înfăţişarea în doar câteva secunde, îţi aduci aminte?

În jurul ei: un cuplu în vârstă, motociclistul cu părul lung, trei adolescenţi şi un bărbat uriaş în uniformă ConEd. Era foarte confuză, frustrată şi speriată pentru ea şi pentru toţi cei din jur.

Fără sârmă…

Atmosfera fu atunci tulburată de strigătul unei femei. Se auzi o voce:

— Acolo! Uite, e cineva rănit.

Sachs îşi scoase arma şi o porni hotărâtă spre grupul de privitori care deja se aduna.

— Chemaţi un doctor!

— Ce s-a întâmplat?

— O, Doamne! Scumpo, nu privi într-acolo!

Trecătorii deja se adunaseră în partea de est a pieţei, aproape de fast-food. Toţi priveau îngroziţi persoana întinsă pe caldarâm, chiar la picioarele lor.

Sachs ridică staţia Motorola pentru a solicita ajutor medical, încercând totodată să-şi croiască drum printre oameni.

— Faceţi loc! Poliţia, faceţi loc!

Pătrunse într-un final în cercul de oameni şi simţi cum i se taie răsuflarea.

— Nu se poate, murmură ea îngrozită.

Amelia Sachs se holba la ultima victimă a Magicianului.

Kara zăcea întinsă, cu sângele curgându-i pe bluza de culoare mov şi pe asfaltul din jurul ei. Ochii ei nemişcaţi, fără viaţă, priveau cerul azuriu al acelei după-amiezi.

Capitolul optsprezece

Sachs îşi acoperi ameţită gura cu o mână.

Doamne-Dumnezeule, nu!

Robert-Houdin s-a dovedit mai bun decât extremiştii. Deşi a fost cât pe-aci să-şi piardă viaţa.

Stai liniştită. O să mă asigur că nu păţeşti nimic de genul ăsta.

Dar nu a fost aşa. A fost atât de absorbită de Magician şi de faptele sale încât a neglijat-o aproape total pe tânără.

Nu, Rhyme, nu ai dreptate, există şi morţi de care nu poţi scăpa. Această tragedie o va urmări pentru totdeauna.

Apoi se gândi că va avea tot timpul din lume să jelească, să se învinovăţească şi să suporte consecinţele celor întâmplate. Acum trebuia să înceapă să gândească în calitate de poliţist. Magicianul e undeva aproape. Şi nu trebuie să scape sub nicio formă. Eşti la locul unei crime şi ştii ce ai de făcut.

Primul pas. Izolarea tuturor ieşirilor.

Al doilea pas. Izolarea locului în care se desfăşurase crima.

Al treilea pas. Identificarea, protejarea şi interogarea martorilor.

Chemă la ea doi poliţişti pe care îi văzuse patrulând şi împărţi câteva din aceste sarcini. Dar tocmai când era în curs de a explica mai amănunţit ce voia de la cei doi, auzi prin staţie:

— Unitatea 47 către toţi agenţii disponibili din zona de vest a râului Hudson. Suspectul tocmai a reuşit să iasă din perimetru prin partea de est a pieţei. Se află acum pe West End şi se apropie de 78th Street. Merge spre nord. Nu are niciun mijloc de locomoţie, circulă pe jos… Poartă jeanşi şi un tricou albastru Harley Davidson. Are părul negru, lung şi prins în coadă sub o şapcă de piele neagră.

Nu pare să aibă vreo armă… Îl pierd în mulţime… Toate unităţile disponibile şi toţi agenţii, răspundeţi!

Motociclistul! A scăpat de hainele de om de afaceri la plimbare şi s-a deghizat. A înjunghiat-o pe Kara pentru a le distrage atenţia şi a trecut de baraj, când toţi poliţiştii au venit că vadă ce s-a întâmplat.

Şi eu am fost la un metru de el tot timpul!

Mai mulţi agenţi şi-au afirmat disponibilitatea şi au pornit în urmărirea susnecului, deşi era clar că pierduseră startul. Sachs îl văzu în sfârşit pe Roland Bell, care se aplecase deasupra Karei, şi care acum se încrunta la auzul aceloraşi veşti pe care le auzise şi ea prin staţie. Privi şi el către ea şi îi făcu semn în direcţia în care dispăruse criminalul. Sachs dădu câteva ordine unui ofiţer aflat prin preajmă, în primul rând să izoleze locul crimei, să cheme un doctor şi apoi să identifice martorii.

— Dar… începu tânărul poliţist să protesteze, deloc încântat de faptul că primea ordine de la un ofiţer cu acelaşi grad şi cam de aceeaşi vârstă.

— Niciun dar! îi tăie ea elanul, fără chef de discuţii despre vechimea în muncă. Poţi să mă raportezi superiorului tău şi mai târziu, dar acum fă cum îţi spun.

Dacă a mai comentat ceva, ea nu a auzit oricum; ignorând total durerile cauzate de artrită, începu să sară câte două trepte în efortul de a-l prinde din urmă pe Bell, care deja plecase în urmărirea criminalului.

E rapid.

Dar eu sunt şi mai şi.

Deja de şase ani în poliţia de patrulă, agentul Lawrence Burke se considera un veteran. Alerga acum afară din Riverside Park pe West End Avenue, la mai puţin de 10 metri de urmărit, un

motociclist îmbrăcat într-un tricou Harley Davidson.

Ocolea pietonii şi sărea peste denivelări, la fel ca în liceu când alerga după jucătorul căruia i se pasase mingea.

Şi la fel ca pe atunci, Larry Picioroange câştiga teren.

Fusese chemat pe malul râului să patruleze pentru a împiedica producerea unei crime şi, cu câteva minute în urmă, auzise apelul prin staţie. Nici nu apucase bine să-şi întoarcă faţa către ieşirea din parc, că se şi pomenise faţă în faţă cu criminalul – un motociclist jerpelit.

— Hei, tu! Stai pe loc!

Dar bărbatul nu se oprise. Îl evitase pe Burke şi se lansase într-o goană disperată spre nord. Aşadar, la fel ca în Liceul Woodrow Wilson la jocul de la reuniunea generaţiei sale când sprintase 72 de metri după Chris Broderick şi reuşise să-l placheze la doar doi metri de linie, Picioroange (căci aceasta era porecla sa din tinereţe) porni cu viteză în urma răufăcătorului.

Burke nu-şi scosese arma, conform regulamentului. Dacă suspectul pe care îl urmăreşti nu este înarmat şi nu există indicii clare că urmează să deschidă focul asupra ta sau a unui trecător, nu ai voie să foloseşti arme. În plus, să împuşti pe cineva în spate nu dă bine deloc la dosar, ca să nu mai vorbim de eventuale promovări sau articole în presă.

— Hei, nemernicule! şuieră Burke.

Motociclistul coti la stânga la o intersecţie şi privi înapoi cu ochii holbaţi, la Larry şi la distanţa între ei, care se micşora vizibil. Coti din nou la stânga, pe prima alee pe care o zări, dar poliţistul reuşi să ia curba mult mai bine şi se pomeni la un metru de urmărit. Unele secţii teritoriale ale poliţiei puseseră la dispoziţia agenţilor plase sau arme cu şocuri electrice pentru oprirea răufăcătorilor fugari, dar poliţia newyorkeză nu era

atât de bine dotată. În plus, nici nu prea conta, mai ales într-un caz ca acesta, în care agentul Larry Burke avea mai multe aptitudini decât rapiditatea. De pildă, placarea adversarului.

De unde se afla, adică de la mai puţin de un metru de motociclist, se năpusti spre el, amintindu-şi să ţâşnească de la sol cu detentă şi să folosească corpul celuilalt pentru a atenua impactul aterizării.

— Iisuse, icni motociclistul în timp ce se rostogoliră pe pavaj şi se izbiră de un container.

— La naiba, murmură Burke, simţind cum i se jumulește pielea de pe cot. Nenorocitul dracului!

— Nu am făcut nimic! gâfâi motociclistul. Ce ai cu mine?

— Taci din gură!

Burke îi puse cătuşele şi, pentru că tipul era un alergător destul de bun, folosi şi o legătură de plastic pentru glezne. Elegantă şi eficientă. Îşi examina apoi cotul însângerat.

— La naiba, mi s-a luat pielea! Mamă, ce doare… Nenorocitule!

— Dar n-am făcut nimic. Eram şi eu la târg acolo. Eu doar…

Scuipând pe asfalt, Burke trase câteva guri sănătoase de aer. Apoi vorbi din nou:

— Care parte din „Taci din gură!” n-ai înţeles-o? Nu am de gând să spun de două ori acelaşi lucru… La naiba, ce înţeapă!

Începu să-l percheziţioneze cu mare atenţie pe individ şi găsi un portofel. Nu era niciun act de identitate înăuntru, ci doar nişte bani. Curios. Şi nu are nici arme sau droguri asupra lui, ceea ce e destul de dubios pentru un motociclist.

— Poţi să mă ameninţi cât vrei tu, dar eu tot vreau un avocat. Te dau în judecată! Dacă tu crezi că am făcut ceva, te înşeli amarnic, frate!

Burke ridică apoi cămaşa şi tricoul suspectului şi fu nevoit să privească în altă parte, căci pieptul şi abdomenul prezentau nişte cicatrice foarte urâte. Te treceau fiorii când te uitai la ele. Mai dubios era

că omul avea pe sub tricou, în jurul mijlocului, o borsetă, precum cele pe care el şi soţia lui le purtaseră în timpul vacanţei în Europa. Se aştepta să fi dosit drogurile acolo, dar nu găsi decât o pereche de pantaloni de trening, o bluză pe gât, o pereche de pantaloni largi, un tricou alb şi un telefon mobil. Şi – asta era de departe cel mai ciudat – o trusă de machiaj. Şi nişte hârtie igienică desfăcută. Toate astea păreau fără noimă – era ca şi cum singurul său scop fusese să arate mai gras. Ciudat…

Burke trase din nou aer în piept, dar de data asta fu mai puţin norocos, căci o adiere de vânt îi aduse în nări un puternic miros de gunoi stătut şi urină. Îşi scoase staţia şi începu să vorbească.

— Agent 5212 către Centrală… Am prins susnecul din parc şi l-am imobilizat.

— Eşti rănit?

— Nu.

Doar un cot făcut praf.

— Poziţie?

— La câteva străzi de West End. Staţi puţin. Să văd exact numele străzii.

Burke merse până în capătul aleii pentru a vedea indicatoarele străzilor şi se gândi că putea aştepta sosirea întăririlor. Tocmai atunci începu să-i scadă adrenalina, lăsând locul euforiei. Nu s-a tras niciun foc. Pusese la pământ un adversar… Ce bine se simţise – aproape ca în urmă cu 12 ani, când reuşise să-l placheze pe Chris Broderick, care ţipase ca o femeie la contactul cu iarba. Fusese atât de aproape de glorie, după ce alergase pe întreaga lungime a terenului fără să ştie că Picioroange Larry pornise pe urmele sale.

— Hei, eşti bine?

Bell o atinse pe umăr pe Amelia Sachs. Era atât de afectată de moartea Karei încât nu reuşi să răspundă. Dădu din cap afirmativ, trăgând apoi adânc aer în piept.

Încercând să ignore durerea din genunchi cauzată de sprintul de mai devreme, Sachs îşi urmă partenerul prin West End, încercând să găsească locul din care transmisese Burke.

Oare Kara o avea fraţi? Dumnezeule, dacă are, va trebui să dăm vestea familiei.

Nu, nu să dăm vestea. Ci să dau vestea. E numai vina mea şi eu trebuie să-i anunţ.

Încă foarte abătută, se grăbi să ajungă la aleea cu pricina. Bell o privi din nou spre a se asigura că este în regulă şi trase adânc aer în piept pentru a-şi recăpăta suflul.

Măcar Magicianul fusese prins. Într-un final.

Îi era în sinea ei puţin ciudă că nu ea îl prinsese pe susnec. Îşi dorea să se fi aflat singură faţă în faţă pe o alee strâmtă cu Magicianul, care să fi fost înarmat. Probabil ar fi folosit pistolul înaintea staţiei de emisie-recepţie, zdrobindu-i umărul dintr-un singur foc. În filme, rănile la umăr erau doar de suprafaţă, iar protagonistul supravieţuia doar cu un simplu bandaj. Adevărul era că orice rană prin împuşcare, chiar şi cea mai superficială, îţi schimbă viaţa pentru mult timp. Uneori, chiar pentru totdeauna.

Dar criminalul fusese prins, şi ea va trebui să se mulţumească cu multiplele condamnări pentru crimă.

Nu-ţi face griji, nu-ţi face griji, nu-ţi face griji…

Kara… Sachs îşi dădu seama că nici măcar nu-i ştia numele real.

E numele meu de scenă, dar m-am obişnuit prea tare cu el. E mai frumos oricum decât cel pe care mi l-au ales părinţii mei.

Această informaţie măruntă care îi lipsea o aduse în pragul lacrimilor. Îşi dădu atunci seama că Bell tocmai îi spunea ceva.

— Amelia, poţi să te concentrezi?

Un semn scurt de încuviinţare.

Pătrunseră pe 88th Street, unde agentul de poliţie îl doborâse pe criminal. Ambele capete ale străzii

erau blocate de câte o dubă. Bell privi în josul străzii şi observă o alee foarte îngustă.

— Acolo, indică el.

Făcu apoi semn unor colegi să-l urmeze. Erau atât poliţişti în uniformă, cât şi civili.

— Bine, să mergem să-l umflam, murmură şi Sachs. Sper ca Grady să-l bage pe viaţă.

Se opriră cu toţii şi priviră pe aleea îngustă. Nu era nimeni.

— Nu e asta? întrebă nedumerit Bell.

— A spus 88th, nu? întrebă şi Sachs. La un cvartal şi jumătate de West End. Sunt sigură că aşa a zis prin staţie.

— Aşa am auzit şi eu, o susţinu un alt detectiv.

— Ăsta trebuie să fie locul, spuse ea privind la rândul ei în susul şi în josul străzii. Nu mai sunt alte alei.

Mai apărură trei agenţi.

— Credeţi că am înţeles greşit? întrebă unul din ei. Ăsta să fie locul sau nu?

Bell spuse prin staţia Motorola:

— Agent 5212, recepţie! Niciun răspuns.

— Agent 52, pe ce stradă te afli?

Sachs mai privi o dată atent pe alee. Îi stătu inima-n loc.

— Nu se poate.

O luă la fugă şi găsi pe pavaj lângă un container o pereche de cătuşe desfăcute şi o legătură din plastic care fusese tăiată. Atunci se apropie şi Bell.

— A deschis nenorocitele astea de cătuşe şi apoi a tăiat şi legătura de la picioare.

— Bine, dar unde au dispărut amândoi? întrebă unul din agenţii în uniformă.

— Da. Unde-i Larry? strigă altul.

— Poate în urmărire, încercă cineva să răspundă. Poate că e într-o zonă în care nu mai are semnal.

— Poate, vorbi tărăgănat Bell, ştiind foarte bine că staţiile Motorola rareori o luau razna şi că

semnalul în oraş era mult mai bun decât al celor mai multe telefoane mobile.

Bell anunţă prin staţie că suspectul reuşise să scape şi că un agent de poliţie este dispărut sau în urmărire. Întrebă totodată dispecerul dacă au fost cumva noi transmisii de la Burke, dar răspunsul fu negativ. Un lucru încurajator era însă că nu sunase nimeni de prin împrejurimi pentru a anunţa focuri de armă.

Sachs mergea acum de-a lungul aleii, călcând atentă în căutarea altor indicii cu privire la destinaţia criminalului sau la locul în care acesta ar fi abandonat corpul neînsufleţit al agentului, dacă în urma vreunei lupte ar fi reuşit să-l ucidă. Nu găsi însă nimic concludent, aşa că se întoarse alături de Bell la grupul poliţiştilor care se opriseră chiar la intrarea pe alee.

Ce zi mizerabilă. Doi morţi dimineaţa. Apoi Kara.

Şi acum lipsea un poliţist.

Îşi desprinse microfonul fixat pe umăr. Era timpul să afle şi Rhyme. Doamne, cât îşi dorea să nu trebuiască să dea acel telefon. Sună Centrala şi ceru legătura. În timp ce aştepta să fie redirecţionată, simţi cum cineva o trage uşor de mânecă.

Sachs se întoarse. I se tăie pur şi simplu răsuflarea şi, din cauza surprizei, scăpă microfonul din mână, care acum pendula la nivelul genunchilor, suspendat de cablu.

Două persoane stăteau în faţa ei. Una din ele era ofiţerul chel căruia Sachs îi dăduse ordine precise mai devreme, iar cealaltă era Kara, purtând o jachetă de uniformă a poliţiei. Tânăra privea nedumerită când în josul aleii, când la Sachs.

— Deci unde e?

Capitolul nouăsprezece

— Trăieşti? bâigui Sachs. Ce… stai, ce s-a întâmplat?

— Dacă trăiesc? Da, sunt în regulă… Vrei să spui că nu ştiai? întrebă Kara la fel de nedumerită.

Poliţistul de mai devreme interveni şi el în discuţie:

— Eu am încercat să-ţi spun. Dar ai fugit înainte să apuc.

— Ai încercat să-mi spui…?

Vocea lui Sachs nu mai funcţiona. Era atât de şocată şi simţea o uşurare aşa de mare încât nu mai era în stare să vorbească.

— Chiar ai crezut că am fost rănită? întrebă Kara. O, Doamne…

Apăru şi Bell şi o salută vesel pe Kara, care adăugă apoi:

— Amelia nu ştia.

— Despre ce?

— Planul nostru. Înjunghierea înscenată.

Bell fu foarte şocat la rândul său.

— Doamne-Dumnezeule, tu chiar ai crezut că a fost ucisă?

Ofiţerul care o însoţise pe Kara îi spuse şi lui Bell:

— Eu am încercat să-i spun. Întâi nu am putut să o localizez şi apoi, după ce ne-am întâlnit, mi-a ordonat să izolez scena crimei şi să chem ajutor medical. Nu am avut timp să răspund, a fugit.

Kara explică:

— Eu şi Roland vorbeam şi am ajuns la concluzia că Magicianul va lovi din nou de-adevăratelea – poate va pune la cale un incendiu, va înjunghia sau va împuşca pe cineva. Ştii tu, ne va induce în eroare pentru a putea scăpa. Aşa că ne-am gândit să-l inducem noi în eroare.

— Să-l facem să iasă pe interval, adăugă Bell. Aşa că am cumpărat nişte sos picant de la fast-

food, l-a vărsat pe ea şi s-a prăbuşit pe ciment.

Pentru a întări cele spuse, Kara deschise vesta pentru a arăta pata roşie de pe bluză. Detectivul continuă:

— Ne-a fost într-adevăr puţin teamă că lumea se va aduna ca la circ în jurul ei…

Da, cam aşa a fost…

— …dar am hotărât că e mai bine decât să riscăm ca Magicianul chiar să înjunghie pe cineva. A fost ideea ei, adăugă Bell mândru. Nu exagerez cu nimic.

— Încep să mă prind cum gândeşte, spuse simplu Kara.

— Dumnezeule, spuse Sachs tremurând încă. A fost atât de real.

— Da, o face bine pe moarta, încuviinţă Bell.

Sachs o îmbrăţişă şi apoi adăugă cu severitate în glas:

— Dar de acum încolo stai aproape de mine. Sau ţine-mă la curent. Sunt prea tânără totuşi pentru un atac de inimă.

Mai aşteptară un timp, dar nu primiră nicio informaţie despre poziţia susnecului. Bell rupse tăcerea:

— Amelia, rămâi tu aici să mai cercetezi zona. Eu mă duc să discut cu victima, să văd ce informaţii ne oferă. Ne vedem înapoi la târg.

Un vehicul de intervenţie rapidă era parcat pe 88th Street. Merse la el şi luă echipamentul pentru cercetarea zonei. Auzi o voce dinspre staţie, dar nu înţelese la început a cui era şi ce spunea. Îşi puse casca şi reluă apelul.

— 5885, recepţie.

— Sachs, ce naiba se petrece acolo? Am auzit că l-aţi prins şi că acum a scăpat iar?

Îi povesti lui Rhyme ce se întâmplase, inclusiv modalitatea prin care îl făcuseră pe Magician să părăsească târgul.

— A fost ideea Karei? Să facă pe moarta? Hmm…

Sunetul final, chiar dacă era teoretic un mormăit din care nu prea înţelegeai mare lucru, era de fapt un mare compliment din partea lui Lincoln Rhyme.

— Dar acum într-adevăr a dispărut, adăugă ea. Şi nici poliţistul nu e de găsit. Ar putea fi vorba de-o urmărire, dar nu ştim încă nimic sigur. Roland s-a dus să obţină o declaraţie de la victimă. Poate scoatem ceva util.

— Bine, Sachs, continuă să cercetezi locul infracţiunii.

— Adică locurile infracţiunilor, se grăbi ea să-l corecteze. Localul, heleşteul şi aleea pe care mă aflu acum. Al naibii de multe.

— Ba deloc, răspunse el tăios. De trei ori mai multe şanse de a descoperi nişte indicii preţioase.

Rhyme avea dreptate.

Cele trei locuri oferiseră o cantitate mare de indicii.

Fuseseră într-adevăr greu de cercetat, deşi motivul era mai degrabă unul neobişnuit: Magicianul era prezent în permanenţă la fiecare loc – sau cel puţin fantoma lui, care plutea parcă în aer. Asta o făcea adesea să se oprească, să pipăie tocul pistolului şi să se uite pentru a se asigura că Magicianul nu se materializase cumva în spatele ei.

Caută cu atenţie, dar fii cu ochii în patru.

Până la urmă, nu a văzut pe nimeni. Dar nici Svetlana Rasnikov nu l-a văzut pe criminal camuflat sub pânza neagră şi nici nu a ştiut când a apărut din umbră. Şi nici Tony Calvert nu l-a văzut ascuns în spatele oglinzii atunci când s-a dus să cerceteze pisica falsă de pe alee.

Nici chiar Cheryl Marston nu l-a văzut cu adevărat pe Magician, deşi a stat cu el la masă şi au vorbit îndelung. A văzut cu totul altă persoană şi nu a bănuit nicio clipă ce moarte teribilă o aştepta.

Sachs aplicase metoda grilei, făcuse multe fotografii şi lăsase scena celorlalte echipaje pentru investigaţii. Se întoarse apoi în piaţă, unde era aşteptată de Roland Bell. Vorbise cu Cheryl Marston la spital, dar, bineînţeles, nu se puteau bizui pe ce îi spusese acesta victimei.

— Numai minciuni, fusese şi verdictul femeii.

Îşi amintise totuşi câteva detalii înainte ca drogul să îşi facă efectul. Oferise o descriere foarte bună, cu tot cu particularităţi ale cicatricelor sale. Îşi amintise apoi că se opriseră la o maşină şi reuşi să-şi aducă aminte marca şi primele trei litere ale plăcuţei de înmatriculare. Erau informaţii destul de bune, pentru că existau sute de modalităţi prin care puteai ajunge de la maşină la răufăcător sau la vreun martor. Lincoln Rhyme numea maşinile „generatoare de indicii".

Primiră un raport de la centru care atesta că o Mazda 626 din 2001 fusese furată cu o săptămână în urmă de la aeroportul White Plains. Sellitto emise un comunicat către toate secţiile din oraş prin care solicita găsirea autovehiculului, oferind informaţii despre zona în care fusese văzut ultima dată, deşi probabil niciun agent nu avea prea mare încredere că va găsi maşina în aceeaşi zonă.

Bell tocmai îşi enunţa concluziile cu privire la vizita făcută la spital la Cheryl Marston, când fu întrerupt de un agent de patrulare.

— Domnule detectiv. Mai puteţi spune o dată cum arăta maşina? Cea pe care o conducea susnecul?

— Mazda crem. Model 626. Numărul de înmatriculare este FET 237.

— Asta este, se auzi vocea agentului prin staţie. Tocmai ni s-a dat de ştire că maşina despre care vorbiţi a fost zărită în apropiere de Central Park West. O dubă a încercat să se ia după ea, dar, fiţi atenţi, a intrat în parc. Maşina noastră a încercat să facă acelaşi lucru, dar a rămas blocată.

— Central Park West ai spus? întrebă Sachs.

— Da, şi părea să se îndrepte spre nord-est.

— Probabil a ieşit deja, spuse Bell.

— Cu siguranţă va încerca să iasă, interveni din nou Sachs. Dar va încerca întâi să ia avans. Du-i astea lui Rhyme, strigă ea, şi zece secunde mai târziu se afla deja în Camaro cu motorul ambalat. Îşi puse echipamentul de protecţie şi prinse pe deasupra centura de siguranţă.

— Amelia, aşteaptă! strigă deodată Bell. Duba e pe drum.

Singurul răspuns pe care îl primi Bell fu scârţâitul de roţi şi norul de fum albăstrui pe care cauciucurile Goodyear le lăsară în urma automobilului.

Îndreptându-se către Central Park West în plină viteză, Sachs îşi concentra toată atenţia pe evitarea pietonilor, a maşinilor lente din trafic, a bicicliştilor şi a puştilor pe role.

De asemenea, a cărucioarelor de copii. Erau peste tot. La naiba, de ce nu erau toţi copiii ăştia acasă în pat aşa cum ar fi fost normal?

Decise atunci că avea nevoie de puţin ajutor. Aşa că scoase din torpedou girofarul, îl montă pe bordul maşinii şi îi dădu drumul aproape în acelaşi timp. Girofarul începu să se rotească, răspândind o lumină orbitoare, iar Sachs se trezi că apasă pe claxon în ritm cu rotirea lui.

O dungă cenuşie în faţa ei.

La naiba… Frânase brusc pentru a evita un autobuz şi se pomenise la câteva zeci de centimetri de aripa unei maşini care costa mai mult decât salariul ei pe doi ani. Apăsă până la podea acceleraţia maşinii, iar caii de sub capotă, din specia General Motors, răspunseră instantaneu. Până atunci, fiind în plin trafic pe 90th Street, se mulţumise să menţină viteza sub 90 de kilometri la oră, dar acum trebuia să se grăbească.

În câteva secunde, atinse 120 de kilometri la oră.

Păcănitul din căşti îi dădu de veste că este căutată prin staţie. Aşa că apucă Motorola de pe scaunul din dreapta cu o singură mână şi răspunse.

— Alo? spuse ea, ignorând orice convenţionalism folosit de poliţişti pentru astfel de dialoguri.

— Amelia? Sunt Roland, spuse Bell.

Se părea că şi el renunţase la codul folosit pentru comunicarea prin staţie.

— Ia zi.

— Au fost trimise maşini pe urmele lui.

— Se ştie unde se află? ţipă ea pentru a acoperi zgomotul motorului.

— Stai puţin… Da, a ieşit prin Central Park North. A acroşat un camion, dar nu s-a oprit deloc.

— În ce direcţie merge?

— Asta s-a întâmplat acum un minut. Se îndreaptă spre nord în continuare.

Se îndreaptă spre nord? Adică spre Harlem? se gândi Sachs. Mai existau şi alte câteva drumuri care duceau afară din oraş, dar avea dubii că o va lua pe acolo; toate erau prevăzute cu poduri şi cu bariere electronice unde putea fi prins în capcană.

Cel mai probabil va abandona maşina într-un cartier mai liniştit, de unde va încerca să fure alta.

O altă voce îi răsună atunci în căşti:

— Sachs, l-am depistat!

— Unde, Rhyme?

Se părea că virase la stânga pe 125th Street.

— Pe lângă 5th Street, explică detectivul.

— Sunt foarte aproape de unu doi cinci cu Adam Clayton Powell. Voi încerca să-l opresc. Dar trimiteţi-mi întăriri, spuse Sachs.

— Asta încercăm, Sachs. Dar cât de repede te deplasezi acum?

— Nu ştiu. Nu mă uit la vitezometru.

— Probabil e mai bine. Dar fii atentă la drum.

Sachs îşi croi drum către intersecţia cu 125th Street, de obicei foarte aglomerată. Îşi parcă maşina de-a curmezişul, blocând accesul de pe

străzile din partea stângă. Sări din maşină cu pistolul Glock în mână. Câteva maşini erau pe partea dreaptă a străzii şi aşteptau să treacă. Sachs strigă către şoferi:

— Afară! Operaţiune a poliţiei. Părăsiţi maşinile şi puneţi-vă la adăpost.

Şoferii, un curier şi o femeie îmbrăcată într-o uniformă McDonald's, procedară întocmai. Acum, toate căile de acces pe 125th Street erau blocate.

— Toată lumea, strigă ea din nou. Puneţi-vă la adăpost! Acum!

— Pe mă-ta!

— Hei!

Privi în dreapta ei şi zări patru băieţi de cartier rezemaţi de un gard de sârmă, care se uitau cu dezinteres la arma austriacă, la maşina fabricată în Detroit şi la poliţista roşcată care se afla în posesia amândurora.

Majoritatea celor de pe stradă era acum la adăpost, dar cei patru adolescenţi se încăpăţânaseră să rămână pe loc şi să o facă pe rebelii. Ce-i drept, nu erau aşa dese ocaziile în care puteau vedea scene din filmele cu Wesley Snipes la ei în cartier.

De la distanţă, Sachs văzu o Mazda croindu-şi drum prin trafic şi îndreptându-se cu repeziciune spre barajul improvizat de ea. Magicianul nu-l observă decât după ce trecuse de strada care reprezenta ultima lui şansă de a o ocoli. Încercă să frâneze şi să se întoarcă, dar în spatele lui deja era oprit un camion de salubrizare care îl bloca. Şoferul şi gunoierii înţeleseseră despre ce era vorba, aşa că abandonaseră maşina, punându-se la adăpost.

Sachs privi din nou la cei patru adolescenţi.

— La adăpost! îi îndemnă ea.

Rânjind batjocoritor, o ignorară. Sachs ridică din umeri şi se îndreptă către Camaro, unde se aşeză la rândul ei în spatele capotei şi începu să privească prin lunetă.

Iată aşadar, se afla în sfârşit faţă în faţă cu Magicianul. Îi putea zări faţa şi tricoul albastru Harley Davidson. Sub şapca de piele, coama de păr fals i se vântura când într-o parte, când în alta, în timp ce căuta cu disperare o cale de scăpare.

Numai că aşa ceva nu prea exista.

— Tu! Cel din Mazda! Ieşi din maşină şi întinde-te la pământ!

Niciun răspuns.

— Sachs? se auzi vocea lui Rhyme din căşti. Ai putea să…

Îşi smulse căştile de la urechi şi mai privi o dată prin lunetă la criminal, încercând să se concentreze asupra feţei sale.

Dacă tot ai armă, fă bine şi foloseşte-o.

Auzi cuvintele defectivei Mary Shanley în minte. Trase aer în piept şi îşi ţinu arma pregătită, ţintind puţin mai sus şi puţin mai la stânga pentru a compensa gravitaţia şi vântul slab şi plăcut de aprilie.

Când tragi, nimic nu există în afară de tine şi de ţinta aleasă, conectată printr-un fir invizibil, imaterial, la fel ca energia luminii. Reuşita depinde în exclusivitate de sursa acestei energii. Dacă este creierul, atunci este posibil să nimereşti ţinta. Dacă este inima, atunci cu siguranţă o vei face. Victimele Magicianului – Tony Calvert, Svetlana Rasnikov, Cheryl Marston şi agentul Larry Burke – se cuibăreau toate în sufletul ei şi ştia că nu va avea cum să rateze.

Haide, gândi ea, haide, nemernicule. Încearcă numai să porneşti maşina. Pune-mă la încercare.

Haide! Dă-mi numai un pretext…

Maşina porni din nou. Degetul se poziţionă pe trăgaci.

Ca şi cum ar fi simţit, Magicianul frână.

— Haide, se pomeni şoptind.

Se gândi atunci cum ar trebui să procedeze. Dacă ar vrea doar să fugă, ar trage în cauciucuri şi ar încerca să-l prindă în viaţă. Dacă, în schimb, s-

ar îndrepta cu maşina spre ea sau spre trotuar astfel încât să pună în pericol viaţa cuiva, l-ar împuşca.

— Hei! strigă unul din adolescenţii care rămăseseră pe trotuar.

— Împuşcă-l pe nenorocit!

— Bagă-i un glonţ în ţeastă, păpuşa!

Nu trebuie să încercaţi să mă convingeţi, băieţi. Sunt pregătită, dornică şi, mai ales, capabilă…

Decisese că dacă se va apropia doar cu trei metri de ea, cu orice viteză, nu va ezita să tragă. Motorul Mazdei se auzi mai tare şi văzu – sau îşi imagină – cum maşina se pune în mişcare.

Trei metri. E tot ce îţi cer.

Un nou zgomot venit dinspre motorul maşinii. Haide! insistă ea.

Sachs văzu apoi o formă voluminoasă şi galbenă care se mişca lent în spatele Mazdei. Un autobuz al Bisericii Tabernaclului Profetic al Sionului, plin cu copii, tocmai luase curba şi venea către intersecţie. Şoferul îşi dădu seama târziu despre ce era vorba şi se opri între Mazda şi camionul de salubrizare.

Nu se poate…

Acum nu mai putea trage. Căci nici măcar o împuşcătură directă nu putea să-i dea garanţia că glonţul nu va trece prin el punând astfel în pericol viaţa copiilor din autobuz.

Sachs luă degetul de pe trăgaci şi îndreptă ţeava în sus, continuând să privească prin parbrizul Mazdei. Observă mişcarea lentă din cap a Magicianului, care privi în oglinda retrovizoare şi zări la rândul lui autobuzul.

Îşi îndreptă apoi privirea înapoi către ea, şi Sachs avu impresia că îl vede zâmbind, înţelegând că nu mai era în pericol de a fi împuşcat.

Un scârţâit de roţi răsună atunci; Mazda se îndrepta cu viteză către Sachs. 40 de kilometri la oră, apoi 80, apoi 100, direct spre ea şi spre Camaro, a cărui culoare galbenă, deşi mai vie, era asemănătoare cu cea a autobuzului care îi salvase viaţa Magicianului.

Capitolul douăzeci

Văzând cum Mazda se îndreaptă în plină viteză spre ea, Sachs alergă spre trotuar cu gândul să încerce să deschidă focul din lateral. Trase piedica Glock-ului şi ţinti forma întunecată ce se profila în maşină, urmărindu-l cu o mişcare a mâinii pe o distanţă de câţiva metri. Zări însă în spatele lui zeci de vitrine de magazine şi de ferestre de apartamente, plus mulţimea de oameni de pe trotuar. Pur şi simplu nu exista nicio posibilitate să tragă un glonţ măcar în perfectă siguranţă.

Corul nu părea să împărtăşească totuşi aceeaşi părere.

— Hai, păpuşa, să te vedem cum îi zbori creierii ticălosului!

— Fată, aştepţi invitaţie specială sau ce?

Continua să-l urmărească din priviri pe Magician; avu o scurtă tresărire din umeri când realiză că Mazda se îndrepta exact spre Camaro. Nu, nu maşina… Nu!

Îşi aminti cum tatăl ei îi făcuse cadou cu ani în urmă acest bolid din 1969, cum refăcuseră împreună motorul şi suspensiile, cum adăugaseră o nouă curea de transmisie şi cum o porniseră pentru prima dată. Această maşină şi dragostea pentru meseria de poliţist erau singurele moşteniri pe care le avea de la tatăl ei.

Cu câţiva metri înainte de a lovi în plin automobilul, Magicianul viră brusc la stânga, îndreptându-se din nou înspre locul în care se oprise Sachs. Sări în lături, dar între timp el se răzgândise şi pornise din nou spre Camaro, dar cu spatele. De data aceasta, nu se mai opri şi lovi din plin portiera din dreapta faţă şi bara de protecţie a celeilalte maşini, făcând-o să se rotească de două ori şi să se izbească violent de bordură chiar în dreptul grupului de adolescenţi. Asta îi făcu pe cei

patru puşti să ia atitudine şi să se împrăştie care încotro.

Sachs fu nevoită la rândul ei să se ferească şi ateriză în genunchi resimţind o durere surdă, dublată de artrita care îşi făcea simţită prezenţa. Automobilul se oprise la câţiva paşi de ea cu spatele, după ce lovise năprasnic şi un container de gunoi.

Mazda execută o întoarcere la dreapta şi porni în trombă spre nord. Sachs se ridică iute în picioare, dar nu se mai obosi să ridice arma pentru a ţinti; din nou, era prea periculos să deschidă focul. Privi către Camaro. Portiera era făcută praf, la fel şi spatele, dar cauciucurile şi motorul nu păreau afectate. Da, ar putea să-l ajungă din urmă. Sări în maşină şi porni motorul. Atinse într-o secundă 5000 de rotaţii şi apăsă acceleraţia.

Maşina nu se clinti. Care era problema? Fusese şi trunchiul distrus?

Privi în oglinda retrovizoare şi observă că roţile din spate erau suspendate în aer din cauza containerului care intrase sub maşină. Scoase un oftat şi lovi cu disperare volanul cu pumnul. La naiba! Văzu apoi Mazda la câteva străzi distanţă. Nu, Magicianul nu va scăpa aşa uşor; coliziunea trebuie să fi produs avarii şi asupra maşinii lui. Încă erau şanse să-l prindă.

Dar cu o maşină pe jumătate suspendată…

Va trebui să…

Camaro-ul începu să se clatine.

Privi în oglindă şi văzu cum trei din cei patru golani îşi dăduseră jos gecile şi se chinuiau să împingă maşina. Al patrulea, cel mai masiv dintre ei, probabil liderul găştii, se apropie agale de parbrizul lui Sachs. Scoase la iveală un dinte de aur care strălucea în lumina soarelui, contrastând cu pielea sa neagră.

— Hei!

Sachs dădu din cap şi îi susţinu privirea. Privi în spate către prietenii lui.

— Ciori neisprăvite, împingeţi dracu' maşina asta odată! Şi nu mai gâfâiţi de parcă vă faceţi laba pe-acolo!

— Te bag în mă-ta, veni răspunsul prompt al unuia.

Se aplecă din nou.

— Hei, doamna, te ajutăm cu maşina. Da' spune-ne, cu ce o să-l împuşti pe nenorocit?

— Glock. Calibrul 40.

Privi către toc.

— Marfă. Cu recul compensat?

— Nu, e Glock normal.

— E mai bine aşa. Şi eu am un Smittie.

Îşi ridică tricoul şi, cu un amestec de mândrie şi sfidare, scoase la iveală mânerul unui pistol automat Smith&Wesson.

— Da' o să-mi iau un Glock ca al tău.

Iată, gândi ea, un adolescent înarmat. Oare cum ar face faţă situaţiei un sergent?

Maşina fusese împinsă de pe container şi acum stătea cu roţile din spate gata de atac.

Orice ar face un sergent, hotărî ea, nu e relevant în situaţia dată. Modul în care acţiona ea fu o încuviinţare solemnă din cap.

— Mersi, băieţi.

După un scurt moment de deliberare, continuă:

— Nu împuşca pe nimeni, că vin să te salt. Ai înţeles?

Răspunsul fu un zâmbet strălucitor.

Gata, viteza întâi şi cauciucurile muşcară din asfalt. În câteva secunde, Amelia Sachs rula deja cu 100 la oră.

— Hai, hai, hai! se încurajă ea singură, urmărind cu privirea pata întunecată ce încă se zărea în depărtare.

Chevroletul se cam hâţâna, dar direcţia era mai mult sau mai puţin dreaptă. Sachs luă cu o mână staţia şi apelă Centrala pentru a raporta urmărirea şi a redirecţiona întăririle pe noua rută.

Accelerări rapide, apoi frânări bruşte… străzile din Harlem nu erau tocmai potrivite pentru urmăriri în viteză. Cu toate acestea, Magicianul avea parte de acelaşi trafic ca şi ea şi nu părea un şofer prea bun. Cel puţin nu la fel de bun ca ea. Recupera încet, dar sigur din distanţa iniţială, lucru vizibil şi pentru urmărit, care viră spre curtea unei şcoli, unde nişte copii jucau baschet şi softball. Nu era foarte aglomerat, pentru că poarta era încuiată cu un lacăt şi, dacă doreai să intri, trebuia fie să te strecori prin gaură, fie să escaladezi un gard de câţiva metri.

Magicianul nu optă pentru astfel de subtilităţi, ci se îndreptă cu viteză maximă direct spre poartă. Copiii se împrăştiară, unii din ei mai să fie loviţi, mai ales că Mazda nu încetini deloc, ci continuă cu aceeaşi viteză spre poarta opusă.

Sachs ezită un timp, dar apoi decise să nu-i urmeze exemplul – nu cu o maşină instabilă şi cu atâţia adolescenţi prin preajmă. Ocoli clădirea pe afară, sperând să-l reîntâlnească pe partea cealaltă. Făcu un ultim viraj şi se opri.

Nici urmă de el.

Nu înţelegea unde şi cum dispăruse. Fusese în afara câmpului ei vizual doar zece secunde, cât timp făcuse ea ocolul. Singura stradă pe care ar fi putut să o ia era o fundătură care se termina cu câteva tufişuri şi doi-trei arbuşti. Dincolo de ele se zărea Harlem River Drive şi o porţiune de noroi alunecos care ducea direct în râu.

Deci a reuşit să scape… Şi eu m-am ales în urma acestei urmăriri cu reparaţii de 5000 de dolari şi nimic mai mult. La naiba…

Auzi apoi o voce prin staţie:

„Toate unităţile din apropierea intersecţiei Frederick Douglass cu unu cinci trei, avem zece cinci patru”. Un accident rutier cu victime. Vocea dispecerului continuă:

„Avem o maşină în râul Harlem. Repet, maşină în apă”.

Ar putea fi el? se întrebă Sachs.

— 5885 de la locul crimei. În legătură cu zece cinci patru. Se cunoaşte modelul maşinii? Terminat.

— Mazda sau Toyota. Model nou. De culoare bej.

— Bine. Centrala, comunicaţi mai departe: este vorba despre urmăritul din Central Park. Ajung într-un minut la locul accidentului. Terminat.

— Recepţionat, 5885. Terminat.

Sachs acceleră către fundătură şi parcă pe trotuar. Coborî în acelaşi timp în care o ambulanţă şi un camion de tractare se opriră lângă tufişuri. Începu să meargă cu precauţie prin pojghiţa de noroi. După ce trecu la rândul ei de tufişuri, văzu o mulţime de cocioabe improvizate din cartoane şi bucăţi de tablă. Câteva zeci de vagabonzi, majoritatea bărbaţi. Locul era ticsit cu instalaţii ruginite şi carcase de maşini abandonate.

La prima vedere, se părea că Magicianul se aşteptase să iasă pe un drum şi nu încetinise când trecuse prin gardul viu. Urmele de cauciuc se puteau observa atât prin noroi, cât şi prin muşchiul crescut în abundenţă din cauza umezelii. Traiectoria ulterioară putea fi ghicită după una din bărăci, care fusese deplasată, şi după un stâlp îndoit probabil înainte de rostogolirea în râu.

Doi asistenţi de la serviciul de urgenţă îi ajutară pe locatarii barăcii lovite să iasă din grămada de fiare – erau nevătămaţi. Alţi agenţi începuseră deja căutarea şoferului în râu. Sachs luă legătura prin radio cu Rhyme şi Sellitto pentru a-i pune în temă cu cele întâmplate şi le ceru să sune Centrala şi să dispună trimiterea unei dube de intervenţie.

— L-aţi prins, Amelia? întrebă nerăbdător Sellitto. Spune-mi că da.

Privind la pata de ulei ce se zărea deasupra apei, răspunse:

— Nu ştim unde este.

Ocolind un vas de toaletă distrus şi un tomberon ruginit ce răspândea un miros pestilenţial, Sachs se apropie de un grup de oameni care vorbeau foarte animaţi în spaniolă, aparent fără a se sinchisi de ce se petrecea în jurul lor. Toţi aveau undiţe; era un loc bun de pescuit cu râme sau bucăţi de peşte. Consumaseră ceva alcool, dar reuşiseră să-i povestească destul de coerent ce văzuseră mai devreme. Maşina apăruse cu viteză printre tufişuri şi aterizase direct în râu. Cu toţii văzuseră un bărbat pe scaunul şoferului şi erau siguri că nu sărise înainte de a plonja în râu cu tot cu automobil.

Sachs luă scurte declaraţii de la Carlos şi de la prietenul său, cei doi vagabonzi care locuiseră în baraca ce tocmai fusese distrusă. Erau drogaţi şi, fiind înăuntru când s-a produs coliziunea, nu prea aveau ce să raporteze. Carlos era puţin nervos şi afirmă că oraşul îi datora despăgubiri pentru pierderea suferită. Alţi doi martori ai incidentului, aflaţi acolo pentru a răscoli pubelele în căutare de sticle şi cutii reciclabile, oferiră o versiune a poveştii foarte apropiată de cea a pescarilor.

Maşinile de poliţie nu conteneau să apară, la fel şi microbuzele de la televiziuni, filmând mai ales rămăşiţele barăcii distruse şi barca poliţiei, din care se lansau în căutări subacvatice doi agenţi în costume de scafandri.

Acum că operaţiunea de căutare se concentrase pe râu, Amelia Sachs avea mână liberă în privinţa investigaţiilor de pe uscat. Nu avea în Camaro echipamentul necesar pentru începerea propriu-zisă a căutării de probe, dar avea bandă galbenă, pe care o folosi pentru a restricţiona accesul în zonă. Exact când termina această operaţiune, îşi făcu apariţia şi vehiculul de intervenţie. Montându-şi din nou căştile, Sachs sună la Centrală şi i se făcu legătura cu Rhyme.

— Suntem la curent, Sachs. Scufundătorii nu au descoperit nimic încă, nu-i aşa?

— Din câte ştiu, nu.

— Crezi că a reuşit să scape?

— După declaraţiile martorilor, aş spune că nu. Urmează să investighez locul, Rhyme. Va fi doar o formalitate.

— O formalitate?

— Bineînţeles. Va fi o pierdere de timp toată căutarea mea de probe şi indicii, pentru că scafandrii îi vor găsi sigur cadavrul.

— Totuşi, trebuie să faci o investigaţie…

— Era o glumă, Rhyme.

— Da, bine. Doar că ticălosul ăsta nu prea îmi stârneşte râsul. Mai bine începi cu grila.

Cărase deja o geantă cu echipament şi se pregătea să o deschidă, când auzi o voce cu un puternic accent spaniol cerând ajutor.

— Ce se întâmplă aici? Toată lumea e bine?

Lângă dubele televiziunilor sosite, un latino-american cu părul foarte aranjat şi îmbrăcat cu o pereche de jeanşi şi o geacă sport păşi dincolo de publicul adunat. Privi alarmat către baraca distrusă şi începu să gonească direct spre ea.

— Hei, îl somă Sachs.

Nu păru să o audă. Se aplecă pentru a trece pe sub banda galbenă care sigila zona ce urma să fie investigată şi îşi continuă drumul, călcând exact peste urmele lăsate de cauciucurile Mazdei, riscând să înlăture tot ce căzuse din maşina Magicianului şi să acopere urmele paşilor pe care acesta le-ar fi lăsat dacă ar fi reuşit să scape înainte de prăbuşirea în râu, contrar celor văzute de pescari şi de ceilalţi martori.

Comportamentul său suspect atrăsese deja atenţia tuturor, iar Sachs căută să vadă poziţia degetelor de la mâna stângă. Nu erau lipite, deci nu era vorba de Magician. Dar cine naiba să fi fost? Şi mai ales ce căuta la locul infracţiunii?

Omul începuse acum să scotocească în rămăşiţele construcţiei, apucând la întâmplare

bucăţi de tablă sau de lemn şi aruncându-le peste umăr.

— Hei, tu! încercă ea încă o dată. Pleacă naibii de-acolo!

Se întoarse şi strigă:

— Ar putea să mai fie cineva înăuntru!

Deja enervată, Sachs spuse:

— Aici a avut loc o infracţiune! Nu ai voie.

— Ar putea să mai fie cineva înăuntru! veni răspunsul invariabil al bărbatului.

— Nu, nu, nu. Au ieşit toţi. Sunt nevătămaţi. Hei, mă auzi? Alo, amice… Mă auzi?

Chiar dacă o auzea, chiar dacă nu, nu părea să se sinchisească. Continua să sape, parcă în transă. Ce urmărea, de fapt? Era bine îmbrăcat, purta chiar un Rolex din aur; nu părea să fie rudă cu drogatul de Carlos.

Spunându-şi în gând rugăciunea poliţistului – Doamne, păzeşte-mă de cetăţenii implicaţi – Sachs le făcu semn agenţilor din apropiere.

— Scoateţi-l de-aici!

Insul continua să ţipe:

— Avem nevoie de doctori! S-ar putea să fie copii înăuntru.

Sachs privea acum dezgustată cum colegii ei contribuiau din plin prin urmele paşilor pe care le lăsau la alterarea indiciilor de la locul infracţiunii. Îl apucară energic de braţe pe turbulent şi îl repuseră pe picioare. Acesta încerca să se smucească din strânsoare, repetând obsesiv numele lui Sachs, ca şi cum ar fi fost vorba de vreun mafiot de care toată lumea ar trebui să ştie, şi ţinându-i un discurs despre tratamentul abuziv aplicat latino-americanilor din cartier.

— Doamnă, vă daţi seama…

— Puneţi-i cătuşele, spuse ea. Şi luaţi-l naibii de aici.

Decise astfel că obligaţiile unui sergent în ceea ce priveşte relaţia cu comunitatea trebuie trecute

pe planul doi când aveai de-a face cu scena unei infracţiuni.

Agenţii îl imobilizară pe agitator şi îl scoaseră din zonă, în timp ce acesta nu contenea să înjure şi să se zbată.

— Ar trebui să-l amendăm? întrebă unul din poliţişti.

— Nu, doar ţineţi-l puţin la răcoare, strigă ea, provocând râsete în rândul celor adunaţi.

Urmări apoi din priviri cum bărbatul era escortat spre una din maşinile de poliţie sosite la locul incidentului. Numărul mare al acestor maşini era un alt motiv de iritare pentru Sachs, întrucât reprezenta un nou pericol pentru buna desfăşurare a anchetei.

Sachs îşi puse apoi în grabă costumul Tyvek şi se înarmă cu aparatul de fotografiat şi cu pungile de colectat probe, fără să uite de benzile de cauciuc de pe tălpi. Începu investigaţia cu baraca distrusă care aparţinuse lui Carlos şi nu se grăbi deloc, căci frustrările acumulate de-a lungul zilei o împiedicau să facă ceva de mântuială. E adevărat cu Magicianul ar putea sta ascuns la câţiva metri sub nivelul apei, dar la fel de bine ar putea fi undeva pe malul râului.

De fapt, nu ar fi fost deloc surprinsă dacă ar fi aflat că era deja la kilometri distanţă, cu o nouă înfăţişare şi pândindu-şi următoarea victimă.

Pastorul Ralph Swensen era doar de câteva zile în New York, dar decise deja că nu s-ar putea adapta locului sub nicio formă.

Bărbatul acesta mărunt, cam chel şi cam sfios, păstorea suflete într-un oraş de o mie de ori mai mic decât Manhattanul, izolat de zeci de ani.

Acasă privea pe fereastră pajiştile înverzite şi animalele păscând în tihnă, pe când aici fereastra camerei de la hotelul de mâna a doua de lângă Chinatown oferea vederii doar o parte dintr-un zid pe care erau scrise obscenităţi.

Dacă ar fi ieşit pe stradă în orăşelul natal, ar fi fost întâmpinat cu „Ziua bună, domnule reverend!” sau „O predică foarte reuşită, Ralph”; aici auzea doar „Ajutaţi-mă şi pe mine cu un ban”, „Am SIDA” sau, mai simplu, „Suge-o!”.

Consolarea sa era că timpul petrecut aici era limitat, aşa că şocul cultural nu putea avea urmări majore. Pe parcursul ultimelor ore, încercase să citească dintr-o Biblie găsită la hotel, dar în final renunţase la idee, hotărând că versetele Evangheliei după Matei contrastau prea tare cu gemetele de durere sau plăcere, sau, cel mai probabil, ambele, ale unui homosexual care şi-o trăgea cu clientul său într-o cameră alăturată.

Pastorul ştia că ar trebui să se simtă onorat că i s-a încredinţat sarcina de a predica la New York, dar se simţea ca apostolul Pavel într-una din misiunile sale la păgânii din Grecia sau Asia Mică.

Ah, ah, ah… Da, acolo, da, da… O, da, da, da, aşa, asta este, da…

Gata, asta le întrece pe toate. Nici măcar Pavel nu a avut de-a face cu un asemenea grad de depravare. Recitalul era departe de-a începe, dar pastorul Swensen decise să plece mai devreme. Îşi pieptănă atent părul, îşi aşeză apoi ochelarii şi puse Biblia, harta oraşului şi o predică la care lucra în servietă şi ieşi grăbit pe uşă. Coborî pe scări, zărind în hol o prostituată. Numai că era – sau părea să fie – o femeie.

Tatăl nostru care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău…

Grăbi pasul când trecu pe lângă ea şi simţi un nod în gât, anticipând o propunere indecentă. Dar ea, sau poate că era un el, se mulţumi să zâmbească galeş şi să facă următoarea remarcă:

— Ce vreme frumoasă. Nu-i aşa, părinte?

Clipi uşor descumpănit şi răspunse:

— Da, aşa este, abţinându-se să adauge „fiica mea”. Se mulţumi să continue cu: O zi bună!

Se opri apoi pe trotuarul din faţa hotelului, unde privi absent la spectacolul oferit de taxiurile care treceau în viteză, de asiaticii sau latino-americanii care se perindau prin faţa lui, de autobuzele umplute la refuz şi de agenţii de livrări chinezi care pedalau pe bicicletele lor pline de mărfuri. Era atât de obositor totul. Uşor iritat, se hotărî că o plimbare pe jos până la şcoala unde urma să se ţină recitalul îi va face bine. Îşi consultă harta şi îşi dădu seama că drumul era oarecum lung, dar simţi că trebuia să facă ceva pentru a-şi alunga neliniştea.

După primii paşi, avu sentimentul că este urmărit. Privi la stânga, unde zări, pe aleea din vecinătatea hotelului, un bărbat pe jumătate ascuns de un tomberon. Era un brunet uscăţiv, cu o geantă de unelte în mână şi îl privea pe pastor într-un mod ciudat. Apoi, când îşi dădu seama că este reperat la rândul său, se retrase în întunericul aleii.

Pastorul Swensen îşi strânse mâna pe mânerul servietei şi se întrebă dacă nu ar fi fost mai bine să rămână în cameră, care măcar era sigură, deşi prost izolată fonic şi urât mirositoare. Apoi se destinse. Relaxează-te, îşi spuse el, probabil e un angajat al hotelului, surprins să vadă o faţă bisericească ieşind din locul acela mizerabil.

În plus, îşi continuă el raţionamentul, era totuşi pastor, lucru care trebuia să asigure un grad de imunitate, chiar şi aici, în Sodoma zilelor noastre.

Capitolul douăzeci şi unu

Cu o secundă în urmă era aici, iar acum dispăruse.

Nu, era imposibil ca mingea roşie din mâna dreaptă a Karei să fi ajuns după ureche.

Dar tocmai aşa se întâmplase.

Şi după ce o scosese de după ureche şi o aruncase în sus, era imposibil să fi dispărut pur şi simplu şi să ajungă în mâna ei stângă. Dar şi asta se întâmplase întocmai.

Dar cum? se întrebă Rhyme.

Ea şi criminalistul se aflau în laboratorul de la parterul casei, aşteptându-i pe Amelia Sachs şi pe Roland Bell. Mel Cooper lucra încă la probe, iar Rhyme avea parte de o reprezentaţie de prestidigitaţie, acompaniată de muzica jazz răspândită de sistemul său audio.

Kara stătea lângă fereastră, îmbrăcată cu un tricou de-al lui Sachs, iar Thom îi spăla tricoul murdar de sos, înlăturând urmele numărului improvizat la târgul meşteşugurilor.

— De unde le ai? arătă Rhyme către mingi, mai ales că nu îşi amintea ca ea să le fi scos din buzunar sau din geantă.

Răspunse zâmbind că le „materializase". Rhyme observa că un alt truc larg răspândit în lumea iluzioniştilor era transformarea verbelor intranzitive în verbe tranzitive.

— În ce cartier stai?

— În Greenwich Village.

Rhyme dădu din cap nostalgic.

— Pe vremea când eram cu soţia mea, majoritatea prietenilor noştri trăiau acolo. Şi în Soho şi Tribeca.

— Nu merg mai sus de 23th Street aproape deloc.

Rhyme râse cu poftă.

— Pe vremea mea, de la 14th Street începea zona demilitarizată.

— Se pare că victoria a fost a noastră, glumi ea scoţând din nou la iveală câteva mingi roşii care continuau să apară şi să dispară, să sară dintr-o mână în alta şi să se depăşească vioi prin aer.

— Şi accentul tău? întrebă el.

— Am vreun accent?

— În fine, intonaţie, inflexiuni… Ştii tu, ton al vocii.

— Probabil din Ohio.

— Şi eu tot de pe-acolo sunt, mărturisi Rhyme. Illinois.

— Dar nu am mai fost acolo de la 18 ani. Am făcut şcoala în Bronxville.

— Probabil Colegiul Sarah Lawrence, deduse el. Artă teatrală.

— Engleză.

— Şi ţi-a plăcut aici şi ai rămas.

— Mi-a plăcut când am ieşit din suburbii şi am ajuns să cunosc oraşul. Apoi, după ce tatăl meu a decedat, mama s-a mutat aici pentru a fi mai aproape de mine.

Fiică de văduvă… la fel ca Sachs, reflectă Rhyme. Se întreba dacă a avut probleme cu mama ei, cum a avut Sachs. În ultimii ani, se negociase un armistiţiu, dar înainte, mama ei fusese foarte instabilă şi impulsivă. Rose nu a înţeles niciodată de ce soţul ei nu a dorit să fie altceva decât poliţist şi de ce fiica ei a vrut să fie orice altceva decât a dorit ea. Asta a generat automat o alianţă între tată şi fiică, alianţă care a înrăutăţit şi mai tare lucrurile. Sachs îi povestise că în zilele trecute se refugiau împreună în garaj, într-o lume cu mult mai previzibilă decât cea reală: de pildă, un carburator se strică numai în cazul în care una din legile simple ale fizicii a fost încălcată, mai ales când una din garnituri are vreun defect. Motoarele, suspensiile şi transmisiile nu au toane pe care trebuie să le suporţi şi nici nu împrăştie insulte; mai mult, nu te învinuiesc niciodată pentru neajunsurile lor.

Rhyme avusese de-a face în câteva ocazii cu Rose Sachs şi o găsea încântătoare, volubilă, excentrică şi foarte mândră de fiica ei. Dar ştia că trecutul nu poate fi dat uitării, mai ales când e vorba de părinţi şi copii.

— Şi cum îţi este cu ea mereu lângă tine? fu curios Rhyme.

— La prima vedere, pare o comedie grotescă, nu-i aşa? Dar nu, mama e extraordinară. Mama mea… e, ştii tu, ca o mamă. Sunt toate la fel. Nu se leapădă de această calitate niciodată.

— Unde stă?

— E internată într-un sanatoriu, în Upper East Side.

— E grav bolnavă?

— Nu, nu e grav. Se va face bine, spuse Kara absentă, învârtind în continuare mingile în palmă. Imediat ce îşi va reveni, vom merge în Anglia, doar noi două. Londra, Stratford, Cotswolds. Am mai fost acolo o dată cu ai mei. A fost cea mai tare vacanţă a noastră. Am mai crescut acum şi lucrurile vor sta puţin altfel: o să conduc pe partea stângă a carosabilului şi o să beau bere. Nu am putut face asta prima dată. Probabil pentru că aveam 13 ani. Tu ai fost vreodată în Anglia?

— Fireşte. Aveam colaborări cu Scotland Yard din când în când. Aş ţine cursuri acolo. Nu am mai fost în Anglia de… în fine, de mai bine de câţiva ani.

— Magia şi iluzionismul au fost dintotdeauna mai bine văzute în Anglia decât aici. Istoria acestor preocupări îşi are sălaşul de fapt acolo şi sunt atât de multe lucruri pe care vreau să i le arăt mamei. De pildă, locul în care a fost pe vremuri Sala Egipteană, care era centrul universului pentru magicieni. Pentru mine, să merg acolo ar fi un fel de pelerinaj.

Între timp, Rhyme privea foarte concentrat spre uşă.

— Poţi să-mi faci o favoare?

— Sigur. Ce anume?

— Am nevoie de un medicament.

Kara privi în jur şi văzu câteva tuburi de pastile pe o masă.

— Nu, nu. Acolo, pe raft.

— Aha, acum am înţeles. Care din ele? întrebă ea.

— Cel din capăt. Macallan, optsprezece ani. Şi, te rog, ai mare grijă cum torni. Cu cât e mai silenţios, cu atât mai bine.

— Vorbeşti chiar cu persoana cea mai potrivită. Robert-Houdin spunea că ai nevoie de trei însuşiri pentru a fi un iluzionist de succes. Dexteritate, dexteritate şi, mai ales, dexteritate.

În câteva secunde, o cantitate deloc neglijabilă de whisky fusese picurată în paharul lui Rhyme – într-adevăr, foarte silenţios, chiar imperceptibil. Thom ar fi putut foarte bine să fie în cameră şi tot nu şi-ar fi dat seama. Kara adăugă apoi un pai şi puse paharul în suportul special de pe scaunul lui Rhyme.

— Serveşte-te, spuse ea în final, făcând apoi un semn către ibricul de cafea, pe care ea în golise. Otrava mea e asta.

Rhyme luă o sorbitură lacomă. Lăsă apoi capul pe spate, aşteptând să treacă arsura din gâtlej. Privi îndelung mâinile ei, care nu încetaseră niciun moment să se joace cu mingile roşii. Încă o înghiţitură.

— Îmi place.

— Ce anume?

— Ideea de iluzionism.

Nu deveni sentimental, îşi spuse cu asprime. Ai tendinţa asta, mai ales când eşti beat. Acest gând nu-l împiedică să mai ia o gură de whisky însă şi să continue:

— Câteodată, realitatea este prea dură, comentă el fără să poată să se abţină să-şi privească membrele fără vlagă.

Regretă imediat ce spusese şi mai ales privirea pe care o aruncase, aşa că încercă să schimbe subiectul. Dar Kara nici nu încercă să ofere vreo mostră de simpatie sau milă. Spuse:

— Ştii, nu sunt sigură că există prea multă realitate.

Rhyme se încruntă; nu înţelesese ce voia să zică de fapt.

— Nu e majoritatea vieţii noastre o mare iluzie?

— Ai putea să fii mai explicită?

— Păi, trecutul înseamnă amintiri, nu?

— Adevărat.

— Iar viitorul nu e decât în imaginaţie. Ambele sunt doar iluzii – amintirile sunt de cele mai multe ori nesigure, iar în privinţa viitorului, tot ce putem face este să speculăm. Singurul lucru cu adevărat real este clipa prezentă, care se modifică în mod constant din speculaţie în amintire. Deci vezi? Cea mai mare parte a vieţii noastre este iluzorie.

Rhyme râse. În calitate de logician, de om de ştiinţă, ar fi vrut să lovească din plin în micul ei raţionament. Dar nu fu în stare. Avea dreptate, concluziona el. Îşi petrecuse atât de mult timp rememorând ce era înainte şi gândindu-se cât de tare se schimbase viaţa lui După.

Şi viitorul? De multe ori se oprea acolo. În afară de Sachs şi Thom, aproape nimeni nu ştia, dar Rhyme îşi petrecea cel puţin o oră pe zi executând exerciţii pentru recăpătarea funcţiilor motorii, făcând hidroterapie la un spital din apropiere sau stimulare electrologică cu ajutorul unei biciclete pe care o ţinea în dormitor. Toate acestea erau destinate parţial recăpătării funcţiilor nervoase şi motorii şi prevenirii problemelor adiacente de sănătate. Dar scopul principal era menţinerea muşchilor într-o stare potrivită pentru ziua în care s-ar descoperi un leac.

Aplică teoria Karei şi la profesia pe care o avea: când lucra la un caz, făcea în permanenţă apel la vastele cunoştinţe din domeniul criminalisticii,

încercând să anticipeze locul în care s-ar putea afla un suspect şi ce ar putea pune la cale.

Trecutul înseamnă amintiri, iar viitorul nu e decât imaginaţie…

— De vreme ce am spart gheaţa, spuse ea adăugând zahăr în cafeaua pe care şi-o pregătea, trebuie să îţi fac o mărturisire.

Rhyme luă o nouă înghiţitură.

— Da?

— Când te-am văzut prima dată, mi-a trecut ceva prin minte.

O, da, îşi aminti el. Privirea care însemna trebuie-să-ies-naibii-de-aici-cât-mai-repede. Şi apoi Zâmbetul. Un singur lucru era mai neplăcut decât cele două la un loc: scuza mereu penibilă pe care toată lumea o folosea pentru a se reabilita.

Ezită, vizibil stânjenită. Îşi luă inima în dinţi şi spuse:

— M-am gândit ce iluzionist grozav ai putea fi.

— Cine, eu? întrebă surprins Rhyme.

— Da. Tocmai din cauza percepţiei asupra persoanei tale şi a realităţii. Lumea s-ar uita la tine şi ar sesiza doar că eşti handicapat… Acesta e termenul?

— Termenul corect din punct de vedere politic este „cu dizabilităţi”. Personal, aş spune că sunt terminat.

Kara râse. Apoi continuă:

— Ar vedea că nu te poţi mişca şi ar crede probabil că ai şi nişte probleme mintale sau că eşti retardat. Corect?

Era adevărat. Persoanele cu care interacţiona întâmplător sau care nu prea îl cunoşteau vorbeau rar şi răspicat, având pe deasupra şi tendinţa de a explica totul în cei mai simpli termeni cu putinţă (Spre disperarea lui Thom, Rhyme răspundea câteodată cu mormăieli incoerente sau, mai rău, se apuca să mimeze că ar avea sindromul Tourette şi îi determina pe musafiri să părăsească de urgenţă încăperea).

— Publicul ar avea prejudecăţi în privinţa ta, prejudecăţi care ar fi numai în favoarea ta, pentru că nu ar crede că ai putea orchestra iluziile care se perindă prin faţa lor. Jumătate din ei ar fi chiar obsedaţi de condiţia ta, iar cealaltă jumătate nici măcar nu s-ar uita la tine… De aceea, ai putea cu uşurinţă să îi păcăleşti. Oricum, să ştii că mai devreme, când ne-am cunoscut, eram preocupată de cu totul alte lucruri. Nu am fost empatică deloc, nici măcar nu cred că te-am întrebat ce faci, cum o duci. Nu am zis „îmi pare rău”… M-am gândit doar la cât de bine ai putea practica iluzionismul. A fost cam aiurea, recunosc, şi cred că nu ţi-a picat prea bine.

Această remarcă îl amuză peste măsură. Se grăbi să o liniştească:

— Crede-mă, ce mă deranjează cu adevărat este tocmai empatia şi ipocrizia oamenilor. Astea mai degrabă sunt chestii aiurea pentru mine.

— Pe bune?

— Da.

Îşi ridică în aer cana cu cafea.

— Pentru faimosul iluzionist Omul Imobilizat.

— Ar fi o mică problemă cu trucurile manuale, observă Rhyme.

— Cum spune domnul Balzac, trucurile mentale sunt întotdeauna preferabile.

Auziră apoi uşa de la intrare şi vocile lui Sellitto şi Sachs apropiindu-se. Rhyme ridică o sprânceană şi, în timp ce se apleca spre paiul din pahar, şopti:

— Priveşte. Este un truc pe care eu îl numesc „Dispariţia probei incriminante”.

Lon Sellitto întrebă:

— În primul şi în primul rând, credem cu toţii că a murit? Că doarme cu peştii?

Sachs şi Rhyme priviră unul spre celălalt şi spuseră într-un glas:

— Nu.

Atunci detectivul continuă:

— Ştiţi cât de periculoasă este apa din Harlem? Copiii merg acolo să înoate şi nu mai ies niciodată la suprafaţă.

— Voi crede că este mort, spuse Rhyme, doar dacă îi voi vedea cadavrul cu ochii mei.

Un lucru era totuşi destul de încurajator: nu se mai raportase nicio omucidere sau dispariţie. Faptul că aproape fusese prins şi baia din râu îl speriaseră probabil puţin; acum, când ştia că poliţia este pe urmele sale, poate va abandona crimele sau măcar va sta o perioadă liniştit. Rhyme se gândi că asta i-ar oferi timpul necesar să îşi dea seama unde se ascunde.

— Şi Larry Burke? întrebă Rhyme.

Sellitto ridică din umeri.

— Sunt zeci de agenţi care îl caută chiar acum. Plus voluntari şi pompieri aflaţi în afara serviciului. Primăria chiar a oferit o recompensă… Dar previziunile nu sunt atât de bune. N-aş exclude să se afle în portbagajul Mazdei.

— Cum, Mazda nu a fost scoasă la mal?

— Mazda nu a fost găsită. Apa e neagră ca petrolul, unde mai pui şi curenţii din ea. Unul din scufundători mi-a spus că ar putea fi târâtă chiar şi un kilometru până să se oprească pe fundul apei.

— Ar trebui să luăm în considerare faptul că arma şi staţia lui Burke ar putea fi în mâinile lui, afirmă Rhyme. Lon, cred că ar trebui să schimbăm frecvenţa, pentru a fi siguri că nu ştie ce vom face.

— Asta nu-i o problemă.

Detectivul Sellitto sună Centrala şi ordonă ca toate convorbirile prin radio despre cazul Magicianului să fie mutate pe frecvenţa destinată operaţiunilor speciale.

— Hai să ne întoarcem la dovezi. Ce avem nou, Sachs?

— În privinţa localului grecesc, nimic, răspunse ea cu o grimasă. I-am spus patronului să păstreze locul intact, dar nu a înţeles. Sau s-a prefăcut că nu

înţelege. Altfel nu-mi explic de ce, când ne-am întors, totul fusese curăţat.

— Bine, să trecem peste. Şi la heleşteu? Unde v-aţi întâlnit cu el.

— Acolo am avut rezultate mai bune. Ne-a orbit şi pe noi şi a dat foc şi la nişte petarde. La început, am crezut că erau focuri de armă.

Cooper studie puţin reziduurile arse.

— La fel ca prima dată. Nu-mi pot da seama de proveniență.

— Bine. Altceva? spuse nerăbdător Rhyme.

— Lanţuri. Două.

Le înfăşurase în jurul lui Cheryl Marston, peste piept, braţe şi glezne, şi le închisese cu catarame. La fel cum se proceda cu lesa unui câine. Cooper şi Rhyme studiară îndelung lanţurile, dar nu găsiră nicio urmă care să-i conducă spre identitatea fabricantului sau comerciantului. Aceeaşi poveste şi în privinţa frânghiei şi a benzii adezive.

Geanta pe care criminalul o luase din maşină şi în care probabil depozitase lanţurile şi frânghia nu era de firmă şi fusese fabricată în China. Uneori, având la dispoziţie un număr mare de agenţi, era posibil să afli proveniența unor articole mai mult sau mai puţin comune luând la rând magazinele de chilipiruri şi tarabele de stradă. Dar pentru o geantă ieftină, cum probabil mai erau milioane în New York, şansele erau infime şi o desfăşurare majoră de forţe nu se justifica.

Cooper o întoarse pe dos deasupra unei tăvi de porţelan şi bătu repetat în ea pentru a scoate la iveală eventualele urme. Nişte fragmente de pudră albă fură găsite. În urma analizei întreprinse, se ajunse la concluzia că era vorba de flunitrazepam.

— E un drog folosit pentru anihilarea oricărei urme de discernământ, îi explică Rhyme Karei.

De asemenea, mai găsiră nişte bucăţi dintr-un material transparent pe fermoar şi pe mânerul genţii.

— Nu ştiu ce-ar putea fi, spuse Cooper.

Kara privi materialul şi apoi mirosi o mostră.

— Ceară adezivă. Noi o folosim mai ales pe scenă pentru a lipi diferite lucruri. Mă gândesc că avea o capsulă cu drogul lipită de podul palmei şi, când ea nu a fost atentă, a turnat conţinutul în ceaşca victimei.

— Şi care ar putea fi sursele de proveniență? spuse Rhyme mai degrabă pe un ton cinic. Lasă-mă să ghicesc: orice magazin cu articole de profil?

— Îmi pare rău, ridică ea din umeri.

Tot în interiorul genţii, Cooper descoperi câteva fire de pudră metalică şi un semn circular de culoare neagră, ca şi cum o sticluţă de vopsea ar fi fost depozitată acolo şi ar fi curs din ea. În urma examinării, metalul se dovedi a fi alamă, ceea ce era încurajator într-un fel, întrucât după compoziţie şi modul de fabricare, s-ar fi putut afla proveniența. Dar acesta nu era domeniul lui Rhyme. Aşa că spuse:

— Trimite nişte poze la prietenii noştri federali.

Cooper arhivă nişte fotografii şi le trimise printr-un email criptat la Washington. Pata neagră se dovedi a fi de fapt cerneală permanentă. Baza de date nu putu determina tipul acesteia, nicio eventuală sursă.

— Alea ce sunt? întrebă Rhyme, arătând spre o pungă de plastic în care se puteau vedea nişte haine bleumarin.

— Am avut mai mult noroc, după cum ţi-am spus, răspunse Sachs. Este geaca pe care a purtat-o în timpul plimbării cu Marston. Nu a mai avut timp să o ia când a tulit-o de la heleşteu.

— Semne particulare? întrebă Rhyme plin de speranţă.

— Din păcate nu. Toate etichetele au fost înlăturate, interveni Cooper după o scurtă examinare.

— Pe de altă parte însă, am găsit nişte chestii prin buzunare.

Primul lucru descoperit era un permis de acces, eliberat de una din marile televiziuni prin cablu. Numele reporterului era Stanley Saferstein, iar fotografia oferea vederii un individ slab, brunet şi bărbos. Sellitto îşi luă sarcina de a suna la acea televiziune şi află că Saferstein era unul din cei mai experimentaţi reporteri şi lucrase acolo de câţiva ani.

Permisul îi fusese furat în cursul săptămânii trecute, în timpul unei conferinţe de presă. Reporterul povestise că nu a simţit nimic, deşi probabil hoţul tăiase întâi şnurul, pentru ca abia apoi să ia propriu-zis cartela de plastic.

Magicianul furase permisul de la Saferstein, presupuse Rhyme, mai ales că existau câteva asemănări fizice între cei doi. Şi vârsta era cam aceeaşi.

Permisul fusese bineînţeles anulat, dar persoana cu care stătuse de vorbă Sellitto avertizase că „putea fi uşor folosit pentru a trece de baraje. Când paznicii sau poliţiştii văd logoul nostru, nici nu se mai uită după nume sau după poză".

După ce se încheie conversaţia, Rhyme îi spuse lui Cooper:

— Caută-l totuşi pe Saferstein în VICAP[7] şi NCIC[8].

— Bine. Dar de ce?

— Aşa, pentru orice eventualitate, răspunse Rhyme.

Nimeni nu fu surprins când rezultatele se dovediră a fi negative. De altfel, nici Rhyme nu credea cu adevărat că ar putea exista vreo legătură între reporter şi Magician, dar pur şi simplu nu era dispus să îşi asume vreun risc în privinţa acestui caz.

Găsiră tot în geacă un card de acces de la un hotel, lucru care îl entuziasmă destul de tare pe Rhyme, chiar dacă numele hotelului nu era trecut. Era doar o poză care indica modul în care trebuia folosit cardul pentru a permite deschiderea uşii.

Bănui totuşi că banda magnetică ar putea conţine nişte coduri care pot indica denumirea hotelului şi numărul camerei. Cooper găsi numele fabricantului pe unul din colţuri: APC INC., AKRON, OHIO. Dintr-o bază de date conţinând toate numele înregistrate, află că APC era un acronim pentru American Plastic Cards, o firmă care făcea sute de tipuri de carduri de identificare sau de acces.

În doar câteva minute, reuşiră să obţină legătura chiar cu directorul companiei, un individ mereu în costum, îşi imagină Rhyme, care nu are nicio problemă cu lucratul sâmbăta sau cu discuţiile de afaceri purtate direct de pe telefonul personal.

Rhyme îi explică situaţia, descrise cu maximă precizie cardul şi întrebă câte hoteluri în New York aveau astfel de carduri de acces.

— După cum l-aţi descris, este vorba despre APC-42, cel mai popular model al nostru. Le fabricăm pentru majoritatea producătorilor de sisteme de securitate: Ilco, Saflok, Tesa, Ving, Sargent şi altele.

— Am înţeles. Vreo sugestie care să ne ajute să aflăm de la ce hotel este?

— Mi-e teamă că va trebui să luaţi la rând hotelurile şi să aflaţi cine foloseşte cartele APC-42 de culoare gri. Teoretic, deţinem şi noi această informaţie, dar nu ştiu cum aş putea-o obţine eu în acest moment. Voi încerca să iau legătura cu directorul de vânzări sau cu adjunctul său. Dar ar putea dura o zi sau două.

— Au, făcu Sellitto.

Exact. Au.

După ce închise, Rhyme luă decizia că nu e convenabil să aştepte raportul APC, aşa că îi spuse lui Sellitto să trimită cardul lui Bedding şi Saul cu ordinul de a începe răscolirea Manhattanului în căutarea tuturor hotelurilor care foloseau cardurile al naibii de populare APC-42. Criminalistul nu uită firește să ceară luarea tuturor amprentelor de pe

card şi de pe permis. Rezultatele fură în mod la fel de firesc negative. Doar nişte urme ale deja bine cunoscutelor amprente false.

Roland Bell se întoarse la rândul său de la căutările din West Side şi fu pus foarte rapid în temă cu progresele anchetei de Mel Cooper. Se întoarseră apoi la cercetarea probelor şi descoperiră încă ceva în geaca Magicianului. O notă de plată de la un restaurant numit Riverside Inn, situat în Bedford Junction, New York. Aceasta arăta că patru oameni luaseră prânzul la masa 12 pe 6 aprilie – adică fix acum două săptămâni, tot într-o sâmbătă. Mâncaseră curcan, chiftele, o friptură şi specialitatea zilei. Nu se consumase alcool, doar băuturi răcoritoare.

— Unde naiba e Bedford Junction? întrebă Sachs clătinând din cap.

— Undeva în nord, cred, spuse Mel Cooper.

— Avem şi un număr de telefon pe notă, observă Bell. Să sunăm şi să o întrebăm pe Debby, sau Tanya, sau care o fi numele chelneriţei, dacă există cumva un grup de patru oameni care stau regulat la acea masă sau dacă îşi aduce aminte cumva cine a comandat produsele astea. E cam trasă de păr, dar cine ştie?

— Zi-mi numărul, ceru Sellitto.

Bell îl citi cu voce tare.

Povestea era într-adevăr cam trasă de păr, după cum se aşteptase Rhyme. Nici şeful de sală şi nici chelneriţa nu aveau idee cine fusese acolo în urmă cu două săptămâni.

— E un local „foarte frecventat”, termină Sellitto relatarea dându-şi ochii peste cap. Am încheiat citatul.

— Nu-mi place, spuse Sachs.

— Ce nu-ţi place?

— Că ia masa cu încă trei persoane. Ce pune la cale?

— Bună întrebare, fu de acord Bell. Credeţi că mai lucrează cu cineva la toate astea?

— Mă îndoiesc, sincer, replică Sellitto. Criminalii în serie sunt de cele mai multe ori singuratici.

Kara nu fu de acord:

— Eu nu aş fi atât de sigură. Magicienii de salon, da, ei lucrează singuri. Dar el e un iluzionist adevărat, vă aduceţi aminte? Ei întotdeauna lucrează cu alţi oameni: voluntari din public, asistenţi personali, pe care toată lumea îi ştie ca fiind ajutoarele artistului, şi altfel de asistenţi, despre care publicul nu ştie că sunt colaboratori. Aceştia pot fi persoane din public, voluntari… într-un spectacol ca lumea, nu poţi fi niciodată sigur cine ce anume e.

Dumnezeule, se gândi Rhyme, criminalul ăsta era oricum dat naibii, cu priceperea lui la deghizări, evadări şi iluzionism. Dar dacă are şi asistenţi, este de o sută de ori mai periculos.

— Thom, să notezi asta, spuse el. Hai să vedem ce aţi găsit şi pe aleea pe care îl prinsese Burke.

Prima dată examinară cătuşele poliţistului.

— A scăpat de ele în câteva secunde. Probabil a avut cheie, spuse Sachs.

Spre disperarea poliţiştilor din toată ţara, majoritatea cătuşelor puteau fi deschise cu chei universale, cumpărate foarte uşor pentru doar câţiva dolari.

Rhyme se apropie uşor de masa de examinare şi începu să se uite cu mare atenţie.

— Întoarce-le pe partea cealaltă… Ţine-le aşa… Ar fi putut avea cheia, e adevărat, dar văd zgârieturi recente pe lângă încuietoare. Aş zice că au fost totuşi sparte…

— Dar Burke l-a percheziţionat, cel mai probabil, spuse Sachs. De unde să fi avut şperaclu?

— Poate îl ţinea ascuns undeva. În păr, în gură… încercă să răspundă Kara.

— În gură? se miră Rhyme. Mel, încearcă să le treci prin sursa de lumină alternativă.

Cooper îşi puse ochelarii de protecţie şi porni sursa de lumină alternativă.

— Mda, ai dreptate. Se văd mici pete şi punctişoare în jurul încuietorii.

Asta semnala, aşa cum explică Rhyme, prezenţa unui fluid din corpul uman, cel mai probabil salivă.

— Houdini făcea asta mai tot timpul. Câteodată chiar lăsa pe cineva din public să-i verifice gura. Apoi, chiar înainte de a efectua evadarea, era sărutat de soţia lui. Pretextul era pentru a-i purta noroc, dar de fapt ea îi pasa cheia salvatoare.

— Dar, oricum, era legat cu cătuşele la spate, spuse Sellitto. Cum putea ajunge la gură?

— O, spuse Kara începând să râdă. Orice artist al evadărilor îşi poate duce mâinile încătuşate din spate în faţă în doar câteva secunde.

Cooper luă mostre din salivă găsită. Unii oameni secretă anticorpi în toate fluidele corpului, ceea ce le permite anchetatorilor să determine grupa sanguină. Magicianul, totuşi, nu era unul dintre ei.

Sachs mai găsise şi o bucată foarte mică de metal cu zimţi.

— Mda, e tot a lui, vorbi din nou Kara. Un alt instrument al celor care se ocupă cu evadările. O lamă zimţată. Probabil asta a şi folosit pentru a tăia legătura de la glezne.

— Vrei să spui că şi asta a fost tot în gura lui? Nu e cam periculos?

— Oho, cei mai mulţi dintre noi ascund lame şi ace în gură, pentru a le utiliza în timpul reprezentaţiilor. E foarte uşor dacă te chinui puţin să înveţi tehnica.

Ultimele dovezi găsite fură fragmente de latex, urme de machiaj şi ulei Tack-Pure. Adică ce găsiseră şi în precedentele daţi.

— Dar la râu, Sachs? Ai găsit ceva?

— Doar urmele de cauciucuri în noroi.

Scoase la iveală fotografiile făcute şi imprimate de Cooper.

— Au fost nişte cetăţeni cumsecade care au distrus toate urmele, explică ea. Dar am stat jumătate de oră prin noroi. Sunt destul de sigură că nu a lăsat nimic în urmă şi nici nu a fugit.

Sellitto îl întrebă atunci pe Bell:

— Şi victima? Marston? A avut ceva de spus?

Detectivul făcu un scurt rezumat al interogatoriului.

Avocat, gândi Rhyme. De ce a ales-o tocmai pe ea? Avea vreo regulă când îşi alegea victimele? Muziciană, stilist şi avocată.

Bell adăugă:

— E divorţată. Fostul ei soţ este plecat în California. Nu a fost cel mai amiabil partaj din lume, dar nu cred că el a avut de-a face cu asta. Am vorbit cu cineva de la poliţia din Los Angeles şi va fi audiat astăzi. Am verificat şi pe NCIC şi VICAP şi nu are cazier.

Cheryl Marston îl descrisese pe Magician ca fiind slab, dar puternic, bărbos, cu cicatrice pe gât şi pe piept.

— A, da, şi victima a confirmat că avea degetele deformate, după cum bănuiam. De fapt, lipite. A ţinut sub tăcere numele cartierului în care locuia şi s-a prezentat drept John. Băiatul vostru e cu adevărat inteligent.

Nimic nou, îşi spuse Rhyme.

Bell povesti apoi cum fusese acostată şi ce se întâmplase după aceea. Rhyme o întrebă pe Kara:

— Îţi sună cunoscut?

— Ar fi putut hipnotiza un porumbel sau un pescăruş. L-a aruncat spre cal la momentul potrivit şi apoi a folosit un dispozitiv pentru a menţine calul agitat.

— Ce fel de dispozitiv? întrebă Rhyme. Cunoşti care ar putea fi fabricanţii?

— Nu, e probabil artizanal. Magicienii foloseau în trecut de pildă electrozi pentru a face leii să urle

la comandă. Organizaţiile pentru protecţia animalelor nu ar mai permite asta acum.

Bell îşi continuă relatarea, povestind ce se întâmplase când cei doi merseseră la cafea.

— Apropo, a spus ceva ce mi-a atras atenţia, anume că i se părea tot timpul că îi citeşte gândurile.

Bell reluă apoi ce îi spusese Cheryl despre Magician în această privinţă

— Limbajul trupului, interveni din nou Kara. Spunea ceva şi apoi îi studia cu atenţie reacţiile, lucru foarte edificator pentru el. „A vinde castraveţi grădinarului”. Un mentalist bun poate afla nenumărate lucruri despre tine, doar dintr-o conversaţie nevinovată.

— Apoi, când ea a început să se simtă în largul ei, a drogat-o şi a dus-o spre heleşteu pentru a o atârna cu capul în jos.

— Din ce mi-aţi povestit, este vorba despre o variaţie la „Celula de tortură subacvatică”, oferi Kara explicaţia. Houdini. Unul dintre cele mai cunoscute numere ale sale.

— Şi în privinţa fugii de la locul crimei? o întrebă Rhyme pe Sachs.

— Prima dată, nu mi-am dat seama dacă era el sau nu. Reuşise deja să se deghizeze, răspunse ea. Hainele erau diferite de cele descrise, la fel ca şi sprâncenele. Nu i-am zărit mâna stângă, pentru că m-a distras cu un truc de ventriloc. Mă uitam exact la faţa lui – nu i-am văzut buzele mişcându-se.

— Aş putea să pariez că toate cuvintele sale nu au conţinut b, în sau p. Probabil nici f sau v, ghici Kara.

— Ai dreptate. A fost ceva de genul „Hei, tanti, ai grijă! Gagiul în trening – în lateral! Glonţul!”. Cu accent afro-american perfect. Am privit în aceeaşi direcţie în care s-a uitat şi el, ca toată lumea, spuse ea cu o strâmbătură. Am fost orbită instantaneu. A aprins petardele, şi eu am crezut că se trage. De fapt, m-a tras el pe mine pe sfoară.

Rhyme citi dezgustul pe faţa ei. Amelia Sachs îşi păstra cele mai grele reproşuri chiar pentru ea.

— Nu fi prea aspră cu tine, încercă să o consoleze Kara. Auzul e simţul cel mai uşor de păcălit. Noi nu prea folosim iluzii auditive în spectacole. Ni se pare un truc prea ieftin.

Sachs, evident neconsolată de cele spuse de Kara, adăugă cu regret:

— În timp ce eu şi Roland încercam să ne recăpătăm vederea, el a profitat şi s-a făcut nevăzut la târgul meşteşugurilor. L-am văzut apoi 15 minute mai târziu – un motociclist cu un tricou Harley. Adică, la naiba, stătea la un metru de mine.

— Da, spuse Kara, tipului ăstuia chiar nu-i zornăie monedele.

— Cum adică? întrebă nedumerit Rhyme. Nu înţeleg de unde legătura cu monedele.

— E o expresie pe care o folosesc cei din tagma noastră. La propriu, se referă la faptul că nu auzi niciun zgomot când cineva face numere de iluzionism cu monede, dar prin extensie, caracterizează pe cineva care e foarte priceput la magie. Se mai spune de asemenea că are „trucuri consistente”.

Mergând spre panoul unde se adăugau însuşirile Magicianului, Kara luă un marker şi notă concluziile ei, comentând:

— Nu se dă în lături de la a-şi acosta victimele. Are cunoştinţe de mentalism şi veleităţi de ventriloc. Ca să nu mai vorbim că execută şi trucuri cu animale. Ştiam că poate deschide încuietori, de la a doua crimă, dar acum am văzut că se pricepe şi la evadări. Mă întreb la ce genuri de iluzionism nu se pricepe.

În timp ce Rhyme studia cu atenţie notele Karei, Thom intră în cameră cu un plic şi se adresă lui Bell:

— Pentru tine.

— Ce e asta? întrebă detectivul, deschizând plicul şi începând să citească ce era scris înăuntru.

Este raportul complet al investigaţiilor de la biroul lui Grady. Cel pe care i l-ai cerut lui Peretti. Lincoln, ai putea să te uiţi puţin pe el?

Pe foaia din interior era scris „L.R. – Conform cererii. V.P.”

Rhyme citi detaliile raportului, asistat de Thom, care îi întorcea foaia. Fusese întocmită o investigaţie suplimentară a biroului secretarei, aşa cum ceruse Rhyme, şi se identificaseră toate amprentele, fiind pe deasupra şi fotografiate. Citi cu atenţie sporită de câteva ori, închizând din când în când ochii pentru a vizualiza în minte locul.

Apoi citi analiza completă a fibrelor găsite. Cele albe erau în marea lor majoritate amestec de poliester cu mătase artificială, dar erau şi câteva ce conţineau bumbac. Nu aveau luciu şi erau destul de murdare. Cele negre erau din lână.

— Mel, ce părere ai de fibrele negre?

Cooper se aşeză pe un taburet şi începu să examineze cu atenţie fotografiile.

— Imaginile nu sunt prea clare. Dar cred că sunt fibre de la o ţesătură foarte densă şi probabil în diagonală.

— Îmbrăcăminte?

— Nu pot fi sigur până nu văd o porţiune mai mare din material. Dar şi eu aş zice că e îmbrăcăminte.

Rhyme citi în continuare şi află că singura fibră de culoare roşie găsită era satin.

— Bine, gata, spuse el închizând ochii, încercând să recapituleze tot ce aflase.

Îl întrebă apoi pe Cooper:

— Ai ceva noţiuni despre îmbrăcăminte şi ţesături?

— Nu prea. Dar dacă îmi permiţi să te citez, Lincoln, întrebarea nu este „Ce ştii despre ceva?”, ci „Ştii de unde poţi obţine informaţii despre acel ceva?”. Şi răspunsul la această din urmă întrebare este „Da, ştiu”.

MAGICIANUL

Crima de la Şcoala de Muzică

• Descrierea criminalului: brunet, barbă falsă, fără semne distinctive, statură medie, vârsta: cam 50 de ani. Inelarul şi degetul mic de la mâna stângă lipite. S-a deghizat după crimă într-un om de serviciu bătrân şi chel.
• Fără motiv aparent.
• Victima: Svetlana Rasnikov.
• Studentă la zi, conservator.
• De verificat familia, prietenii, colegii de la facultate pentru eventuale piste: fără iubit, fără duşmani declaraţi. Cânta la petreceri de copii.
• Placă de circuite cu difuzor.
• Trimisă la FBI în New York pentru analiză.
• Recorder cu vocea înregistrată a criminalului, probabil. Toate datele distruse.
• Recorderul e artizanal.
• A folosit cătuşe vechi din oţel pentru a imobiliza mâinile victimei.
• Cătuşele sunt Darby. Folosite de Scotland Yard. De verificat la Muzeul Houdini din New Orleans.
• A distrus ceasul victimei exact la ora 8:00.
• Scaune legate cu o frânghie de bumbac obişnuit. Prea multe piste.
• Petardă pentru a simula un foc de armă. Distrusă.
• Prea multe surse de verificat.
• Fitil. Comun.
• Prea multe surse de verificat.
• Agentele de patrulare au fost orbite de o lumină foarte puternică. Nu s-a găsit niciun dispozitiv.
• Nicio pistă validă.
• Pantofii criminalului: Ecco, mărimea 42.
• Fibre de mătase, vopsite în cenuşiu, culoare mată.
• Provin de la deghizarea în om de serviciu.
• Posibil purta perucă brunetă.
• Pe pantofi fragmente de hicori roşu şi lichen *Parmelia Conspersa,* probabil din Central Park.

• Noroi impregnat cu ulei mineral neobişnuit. Trimis la FBI pentru analiză.
• Bucată de mătase neagră, dimensiuni 180 cm pe 120 cm. Folosită drept camuflaj. Fără semne distinctive.
• Folosită adesea de iluzionişti.
• Latex pentru a-şi acoperi amprentele.
• Provenienţă: magazine cu articole pentru iluzionişti.
• Urme de ulei de ricin, latex, farduri.
• Machiaj de teatru.
• Urme de alginat.
• Folosit pentru fixarea amprentelor false din latex.
• Arma crimei: o bucată de frânghie din bumbac albă cu miez negru din mătase.
• Frânghia e articol de magie. Îşi schimbă culoarea. Fără piste.
• Nod neobişnuit.
• Trimis la FBI şi la Muzeul Marinei; nicio informaţie.
• Nodul face parte din trucurile lui Houdini, aproape imposibil de desfăcut.
• A folosit cerneală simpatică pentru a se semna în registrul de la Intrare.

Crima din East Village

• Victima 2: Tony Calvert.
• Stilist, angajat la teatru.
• Fără duşmani declaraţi.
• Nicio legătură aparentă cu prima victimă.
• Niciun motiv aparent.
• Cauza decesului: Traumă cervicală provocată de un obiect contondent, urmată de dezmembrare post-mortem cu un ferăstrău.
• Criminalul a scăpat deghizându-se în femeie de 70 de ani. De verificat împrejurimile pentru găsirea costumului sau a altor articole.
• Nu s-a găsit nimic.
• Ceasul zdrobit exact la 12:00.
• Tipar? Următoarea victimă probabil la 16:00.
• Criminalul s-a ascuns în spatele unei oglinzi. Fără semne distinctive. Amprentele trimise la FBI.

• Niciun rezultat.
• A folosit o pisică de jucărie (artificiu) pentru atragerea victimei pe alee. Jucărie comună. Fără piste.
• Ulei mineral – acelaşi tip ca la prima crimă. De aşteptat raportul FBI.
• Ulei Tack-Pure pentru şei, hamuri şi alte articole de piele.
• Latex şi farduri pentru amprentele false.
• Alginat.
• Recuperat pantofi Ecco.
• Păr de câine găsit în pantofi, de la trei rase diferite. Plus excremente.
• Excremente de cal, nu de câine.

Tentativa de crimă de la râul Hudson şi locurile auxiliare

• Victimă: Cheryl Marston.
• Avocată.
• Divorţată, dar soţul nu este suspect.
• Fără motiv aparent.
• Criminalul s-a prezentat drept „John". Are cicatrice pe gât şi pe piept. Victima a confirmat că are mâna deformată.
• Criminalul s-a deghizat în om de afaceri fără barbă, îmbrăcat în pantaloni de trening, geacă, pantofi sport, apoi în motociclist cu tricou Harley.
• Maşina e în râul Hudson.
• A astupat gura victimei cu bandă adezivă. Fără semne distinctive.
• Petarde. La fel ca primele. Nicio pistă.
• Lanţuri, închizători. Comune – fără piste.
• Frânghie, comună, nicio pistă.
• Din nou machiaj, ulei Tack-Pure, latex.
• Geantă sport, fabricată în China, fără semne distinctive. Conţine:
• Urme de flunitrazepam.
• Ceară adezivă – nu poate fi verificată.
• Pulbere de metal (alamă?). Trimisă la FBI.
• Cerneală neagră.

• Geacă bleumarin găsită, fără etichete. Conţine:
• Permis de acces presă, eliberat de reţeaua CTN pe numele Stanley Saferstein (nu e suspect – fără înregistrări în NCIC şi VICAP).
• Card de acces în cameră de hotel: American Plastic Cards, Akron, Ohio. Model APC-42, fără amprente.
• Directorul firmei caută registrul de vânzări.
• Detectivii Bedding şi Saul trimişi să investigheze hotelurile.
• Notă de plată de la restaurantul Riverside Inn, Bedford Junction, NY – 4 oameni au luat masa, masa 12, sâmbătă, în urmă cu 2 săptămâni: curcan, chiftele, o friptură şi specialitatea zilei, răcoritoare. Angajaţii nu ştiu nimic (complici?).
• Aleea unde a fost arestat Magicianul:
• Şi-a desfăcut cătuşele.
• Urme de salivă (şperaclu ascuns în gură).
• Grupa de sânge neidentificabilă.
• Lamă zimţată pentru a scăpa de legăturile de la picioare (ascunsă tot în gură).
• Nu se ştie unde este agentul Lawrence Burke.
• Râul Harlem:
• Nicio urmă găsită pe mal, în afară de urmele de cauciucuri în noroi.

Profilul de iluzionist

• Criminalul va încerca să inducă în eroare atât victimele, cât şi poliţia.
• Fizic (pentru distragerea atenţiei).
• Psihic (pentru a elimina suspiciunile).
• Evadarea de la Şcoala de Muzică a fost similară cu trucul „Omul dispărut”. Prea multe piste.
• Criminalul este iluzionist.
• Priceput la prestidigitaţie.
• Se pricepe la deghizări foarte rapide pentru a evada: costume din nailon, mătase, chelie falsă, amprente false şi alte articole din latex. Poate arăta de orice vârstă, rasă sau sex.
• Moartea lui Calvert: „Femeia tăiată în două” (Selbit).

• Expert în spartul yalelor (posibil să folosească tehnica „polizatului”).
• Cunoaşte tehnici avansate de evadare.
• A folosit procedee de mentalism pentru a afla informaţii despre victimă.
• A folosit un truc de prestidigitaţie pentru a droga victima.
• Pentru uciderea victimei urma să folosească un număr de-al lui Houdini, „Celula de tortură subacvatică”.
• Ventriloc.

Capitolul douăzeci şi doi

Harry Houdini este foarte cunoscut pentru arta de a evada, dar de fapt au fost foarte mulţi astfel de artişti înaintea lui şi cel puţin la fel de mulţi contemporani cu el.

Ceea ce-l diferenţia pe Houdini de toţi ceilalţi era un singur lucru: provocarea. În toate spectacolele sale, adresa o invitaţie deschisă oricui de a-l provoca să evadeze dintr-o capcană sau dintr-un loc pe care chiar acesta îl propunea – poate din cătuşele şerifului sau poate dintr-o celulă a închisorii din oraş.

Houdini era deschis oricărei competiţii şi oricărei provocări directe; asta îl făcea cu adevărat măreţ, căci întotdeauna le făcea faţă.

La fel ca mine acum, gândi Malerick în timp ce îşi deschidea uşa de la apartament. Evadării de la râul Harlem i se adăugase şi o muncă nu tocmai facilă de recunoaştere. Era încă afectat de evenimentele acelei după-amiezi. Pe vremea când practica în mod regulat iluzionismul, adesea folosea elemente periculoase în numerele sale. Periculoase în adevăratul sens al cuvântului, pentru că mentorul său îl învăţase că fără pericol nu ai cum să îţi captivezi publicul. Aşa că pentru Malerick nu exista păcat mai mare decât să îi plictiseşti pe cei care au venit la tine pentru a fi distraţi. Şi totuşi, ce serie de provocări i-au fost adresate pe parcursul acestui număr; ca să nu mai vorbim că poliţia era mult mai bună decât se aşteptase el. Cum reuşiseră să anticipeze că următoarea sa victimă urma să fie femeia de la Academia de Echitaţie? Şi că urma să o înece? L-au încolţit până şi la târgul meşteşugurilor, l-au găsit şi în Mazda şi au fost atât de aproape încât a trebuit să arunce maşina în râu şi el să iasă în ultimul moment. Provocările erau una – dar el se simţea acum paranoic. Voia să facă mai multe

pregătiri pentru următorul său număr, dar decise să rămână în apartament până în ultima clipă.

În plus, mai trebuia să facă un lucru acum. Ceva doar pentru el, care nu avea legătură cu onoratul său auditoriu. Trase jaluzelele tuturor ferestrelor din apartament, puse o lumânare pe poliţa căminului, în interiorul unei cutii de lemn, şi o aprinse cu un chibrit. Se aşeză pe canapeaua ieftină şi începu să-şi controleze respiraţia. Inspira încet, apoi expira.

Încet, încet, încet…

Concentrându-se pe arderea flăcării, alunecând uşor în meditaţie.

De-a lungul istoriei magiei, au existat două şcoli. Prima din ele era reprezentată de prestidigitatori, scamatori, iluzionişti, adică artişti care îşi distrează publicul prin dexteritate şi aptitudini de ordin fizic.

A doua şcoală era mult mai controversată, pentru că avea legătură cu practicile oculte. Chiar şi în era actuală, dominată de ştiinţă şi logică, existau anumiţi artişti care susţineau cu tărie că posedă puteri supranaturale, prin intermediul cărora puteau citi gânduri, puteau muta piese de mobilier, puteau prezice viitorul sau comunica cu spiritele morţilor.

Şarlatanii şi falşii vizionari s-au înmulţit enorm de-a lungul anilor şi au prosperat din naivitatea celor care doreau să comunice cu spiritele celor dragi care părăsiseră această lume. Până când guvernul a adoptat o poziţie oficială în privinţa lor şi a început o adevărată cruciadă, au existat magicieni adevăraţi care încercau să-i protejeze pe cei creduli de păcăleli, dezvăluind mecanismele din spatele aşa-ziselor efecte oculte. (Chiar şi astăzi, extraordinarul magician James Randi îşi petrece o mare parte a timpului demascându-i pe impostori.) Însuşi Harry Houdini şi-a irosit o mare parte a vieţii şi averii cu provocări pentru tot felul de vizionari. Şi totuşi, în mod destul de ironic,

unul din motivele sale era chiar găsirea unui medium adevărat, care ar fi putut comunica cu spiritul mamei sale, a cărei moarte lăsase răni adânci în sufletul său.

Malerick privea acum intens flacăra lumânării, rugându-se ca spiritul perechii sale să-şi facă simţită prezenţa asupra focului lumânării, trimiţându-i astfel un semn. Folosea această modalitate de comunicare pentru că tocmai focul îi răpise persoana iubită şi care îi schimbase viaţa pentru totdeauna.

Stai, s-a mişcat cumva flacăra? Da. Sau poate că nu. Nu îşi dăduse seama prea bine.

Malerick era un produs al ambelor şcoli. În calitate de iluzionist priceput, ştia că toate trucurile sale constau în chimie, fizică şi psihologie. Dar în adâncul sufletului credea că magia poate fi cheia către supranatural. Dumnezeu era şi el mai mult sau mai puţin iluzionist, făcând să dispară trupurile perisabile, dar păstrând sufletele celor pe care îi iubim, transformându-le şi trimiţându-ni-le nouă, tristul Lui auditoriu plin de speranţă.

Puţin probabil, totuşi, gândi Malerick. Aşa că…

Şi atunci flacăra clipi! Da, de data asta chiar o văzuse… Se deplasase un milimetru în interiorul cutiei. Era foarte posibil ca sufletul persoanei iubite să plutească prin apropiere şi asta nu din cauza mecanicii, ci din cauza conexiunii pe care magia o creează între lumea cealaltă şi cei cu adevărat receptivi.

— Eşti aici? şopti el. Eşti?

Respira atât de încet, speriat ca nu cumva răsuflarea să-i ajungă la lumânare şi să o facă să tremure. Malerick spera să vadă încă o dovadă a faptului că nu era singur.

Într-un final, lumânarea se consumă şi se stinse. Malerick îşi prelungi starea de meditaţie, privind dâra de fum care se îndrepta spre tavan, pentru ca apoi să dispară.

Îşi privi ceasul. Nu mai putea aştepta. Îşi adună costumele şi accesoriile şi se îmbrăcă cu grijă. Apoi se machie. Se privi în oglindă şi fu mulţumit de rezultat. Era pregătit.

Ieşi în holul blocului şi privi pe fereastră. Nu era nimeni pe stradă.

Ieşi apoi în aerul serii de primăvară, pregătindu-se pentru un număr ce avea să fie cu siguranţă mai „provocator" decât cele anterioare.

Focul şi magia au fost dintotdeauna înrudite.

Explozii, lumânări, flăcări de propan, atât de folosite de artiştii evadărilor…

Focul, onorat auditoriu, este jucăria diavolului, iar diavolul a fost întotdeauna legat de practicile magiei. Focul iluminează, dar şi ascunde. Distruge, dar creează.

Focul transformă.

Şi joacă un rol central în următorul număr pe care l-am ales pentru dumneavoastră. Eu îl numesc „Omul carbonizat"…

Şcoala de Cartier de pe Fifth Avenue din Greenwich Village este o clădire din calcar demodată şi modestă, după cum arată şi numele. Puţini ar crede că multe din odraslele celor mai bogaţi şi mai influenţi oameni din New York învaţă aici să scrie şi să citească.

Şcoala este cunoscută nu doar ca o instituţie de învăţământ de primă mână – dacă se poate spune asta despre o şcoală primară – dar şi ca loc de desfăşurare pentru multe evenimente culturale de calitate. De exemplu, concertele de sâmbătă, la ora 20:00.

Spre asta îşi îndrepta paşii şi pastorul Ralph Swenson. Supravieţuise trecerii prin Chinatown şi Little Italy fără să sufere vreun rău în afara obişnuitelor acostări ale cerşetorilor, la care era deja imun. Se oprise la un mic restaurant italian pentru o porţie de spaghete (asta şi *ravioli* erau singurele nume pe care le recunoscuse în meniu).

Şi, cum soţia sa nu era cu el, comandă şi un pahar de vin roşu. Mâncarea fusese minunată, de aceea decisese să mai zăbovească în acel loc, sorbind în tihnă din băutura interzisă şi privind copiii care se jucau pe străzi în acest cartier zgomotos, populat de oameni de aceeaşi etnie.

Plătise nota, simţindu-se oarecum vinovat pentru faptul că folosise fondurile bisericii pentru a consuma alcool, şi apoi îşi continuase drumul spre nord, ajungând în scurt timp în Washington Square. Aceasta părea la prima vedere o Sodoma în miniatură, dar pe măsură ce se afunda mai tare în parc, realiză că singurele păcate de care se fac vinovaţi tinerii care vin acolo sunt volumul puţin prea ridicat al muzicii şi consumul de alcool din recipiente ascunse cu grijă în pungi de hârtie. Deşi era adeptul unui sistem moral care presupunea trimiterea anumitor păcătoşi direct în iad (cum ar fi prostituatele masculine zgomotoase care te împiedică să adormi), nu credea că ofensele spirituale ale căror martor era în acest parc erau un motiv îndeajuns de puternic pentru a arde în focurile Gheenei.

La un moment dat totuşi, când încă se afla în parc, începu să se simtă uşor neliniştit. Se gândi imediat la bărbatul care îl spionase la hotel, cel în salopetă şi cu cutia de unelte în mână. Pastorul era destul de sigur că îl mai văzuse încă o dată, reflectat în vitrina unui magazin, nu departe de hotelul în care era cazat. Sentimentul pe care îl avea acum era acelaşi ca şi atunci. Se întoarse printr-o mişcare bruscă şi privi în spate. Nici urmă de vreun muncitor. Dar reuşise să vadă un alt bărbat, slab şi îmbrăcat într-o geacă sport de culoare închisă, care îl privea. Omul privi în altă parte şi se îndreptă calm spre o toaletă publică.

Paranoia?

Se părea că da. Bărbatul ăsta nici măcar nu semăna cu muncitorul de mai devreme. Dar pe măsură ce pastorul Swenson îşi continua drumul

spre nord, încercând din răsputeri să evite gloata de trecători de pe străzi, simţea din nou că este urmărit. Privi iar în urma sa. De această dată, văzu un bărbat cu părul blond, îmbrăcat cu o geacă maro peste un tricou sport şi purtând o pereche de ochelari groşi, care privea în direcţia sa. Pastorul mai observă şi că omul tocmai traversa pe acelaşi trotuar pe care se afla el acum.

Acum era sigur că este paranoic. Cum ar putea să-l urmărească trei bărbaţi diferiţi? Calmează-te, îşi spuse el, continuându-şi drumul spre Fifth Avenue şi spre Şcoala de Cartier, înconjurat de mulţimea de pietoni care se bucurau de această seară frumoasă de primăvară.

Ajunse în faţa şcolii la ora 19, cu o jumătate de oră înainte de deschiderea porţilor. Puse jos servieta şi îşi încrucişă braţele. Apoi decise că trebuie să fie cu ochii pe geantă şi o ridică. Se rezemă de gardul de fier forjat care înconjura grădina şcolii, privind bănuitor spre direcţia din care sosise.

Nimeni. Nici lucrători cu lădiţe cu unelte, nici bărbaţi cu geci sport. Era…

— Fiţi amabil, părinte…

Surprins, îşi întoarse rapid privirea şi dădu de un bărbat masiv, oacheş şi nebărbierit.

— Da?

— Aţi venit pentru recital? întrebă omul, făcând semn către Şcoala de Cartier.

— Da, răspunse el, încercând să-şi controleze tremurul vocii.

— La ce oră începe?

— La opt. Dar porţile se deschid la şapte şi jumătate.

— Mulţumesc, părinte.

— Nicio problemă.

Omul zâmbi şi se îndreptă spre şcoală. Pastorul îşi reluă observaţia vigilentă, jucându-se neastâmpărat cu mânerul servietei.

Într-un final, după cinci minute care părură interminabile, văzu ceea ce aştepta şi pentru care călătorise atâţia kilometri: maşina neagră Lincoln Town cu plăcuţe oficiale. Aceasta încetini la o stradă distanţă de Şcoala de Cartier. Pastorul încercă să desluşească ce era scris pe plăcuţele de înmatriculare. Da, era maşina pe care o aştepta… Mulţumesc, Doamne!

Doi bărbaţi tineri îmbrăcaţi în costume negre coborâră din maşină. Priviră în toate direcţiile, îl fixară o vreme cu privirea, şi părură mulţumiţi – nu era niciun pericol. Unul din ei se aplecă şi vorbi prin geamul coborât din spate.

Pastorul ştia cine se afla acolo: procurorul-adjunct al districtului, Charles Grady, omul care instrumenta cazul Andrew Constable. Se afla aici cu soţia lui pentru că fiica lor participa la recital. Grady era motivul esenţial pentru care se afla în această Sodomă modernă. Asemeni lui Pavel, pastorul Swenson pătrunsese în lumea necredincioşilor pentru a le arăta greşelile şi pentru a-i îndrepta pe calea cea dreaptă. Intenţiona totuşi să procedeze într-o manieră mai hotărâtă decât o făcuse apostolul: prin uciderea lui Charles Grady cu pistolul ascuns în servieta pe care o strângea la piept ca şi cum ar fi fost chiar Chivotul Domnului.

Capitolul douăzeci şi trei

Măsura din priviri locul unde avea să se petreacă acţiunea. Îşi calcula cu atenţie unghiurile, locurile prin care ar fi putut să fugă, număra trecătorii de pe stradă şi evalua traficul de pe Fifth Avenue. Nu-şi putea permite să rateze. Miza era prea mare; în plus, avea un interes personal pentru moartea lui Charles Grady.

Marţea trecută, la uşa construcţiei cu dublu rol, locuinţă şi biserică, îşi făcuse apariţia Jeddy Barnes, unul din membrii Sfatului Patrioţilor. Acesta stătea ascuns în pădure de câteva luni, mai precis de când poliţia declarase această mişcare ilegală şi începuse urmărirea penală împotriva lui Andrew Constable.

— Fă-mi o cafea, ordonase Barnes, privind ţintă la pastorul înfricoşat cu ochii săi aprigi de fanatic.

Pe fundalul zgomotului făcut de ploaie pe acoperişul metalic al casei, rebelul sălbatic, cu tunsoarea lui cazonă, se apropiase şi spusese:

— Am nevoie de un serviciu, Ralph.

— Despre ce e vorba?

Barnes se aşeză pe un scaun, privind spre altarul improvizat, pe care pastorul Swenson însuşi îl vopsise cu lac fumuriu.

— Cineva e pe urmele noastre. Ne persecută. E unul dintre ei.

Swenson ştia că prin „ei” Barnes înţelegea alianţa nedefinită dintre administraţia locală şi federală, presă, necreştini, membri ai oricăror partide şi intelectuali – pentru început (În acest context, „noi” făcea referire la toţi cei care nu sunt incluşi în categoriile mai sus amintite, cu menţiunea că trebuiau să fie albi). Pastorul nu era nici pe departe atât de fanatic precum Barnes şi colegii săi care, la drept vorbind, îl speriau de moarte, dar credea că exista o doză mare de adevăr în ideile pentru care militau.

— Trebuie să-l oprim.

— Cine e acest om?

— Un procuror din New York.

— Cel care se ocupă de cazul lui Andrew?

— Exact. Charles Grady.

— Şi ce ar trebui să fac eu? întrebă Swenson, bănuind că era vorba despre vreo campanie de strângere de scrisori sau de o predică de solidaritate.

— Să-l omori, spuse Barnes calm.

— Poftim?

— Vreau să te duci la New York şi să-l omori.

— O, Dumnezeule! Dar nu pot face asta, spuse el, încercând să pară ferm, deşi mâna îi tremura atât de tare încât vărsase o parte din cafea pe o carte de imnuri. În primul rând, la ce bun? Nu-l va ajuta pe Andrew. Vor şti că el a fost în spatele crimei şi pedeapsa va fi mai…

— Constable nu are legătură cu asta. Scoate-l din ecuaţie. Sunt chestii mai mari. Trebuie să ne spunem punctul de vedere. Ştii tu, să facem ce zic nenorociţii ăia de la Washington în toate conferinţele lor de presă: „Să transmitem un mesaj”.

— Haide, Jeddy, las-o baltă. Nu pot să o fac. E o nebunie.

— Eu cred că poţi.

— Dar sunt pastor.

— Te duci la vânătoare în fiecare duminică – şi aia tot crimă este, dacă priveşti altfel. Ai fost şi în Vietnam. Ai şi scalpuri pe aici, dacă poveştile tale sunt adevărate.

— Asta s-a întâmplat în urmă cu 30 de ani, şopti el disperat, evitând să privească bărbatul din faţa sa şi să admită că poveştile nu erau adevărate. Eu nu omor pe nimeni.

— Pun pariu că i-ar face plăcere Clarei Sampson.

Urmă apoi o tăcere de gheaţă.

— Nu poţi fugi niciodată de fantomele trecutului, Ralph.

Ajută-mă, Doamne, ajută-mă…

În urmă cu un an, Jeddy Barnes îl convinsese pe Wayne Sampson să nu se ducă la poliţie, după ce acesta îl surprinsese pe pastor împreună cu fiica lui în locul de joacă pe care îl construise în spatele bisericii. Avu acum certitudinea că Barnes făcuse asta doar pentru a-l avea cu ceva la mână.

— Uite ce e…

— Clara a scris o scrisoare care se întâmplă să fie în posesia mea. Nu ţi-am spus că i-am cerut asta anul trecut? În fine, a descris destul de amănunţit comportamentul tău faţă de ea. Nu-mi face plăcere să citesc aşa ceva, dar sunt sigur că unui procuror i-ar plăcea.

— Nu poţi să faci asta. Nu, nu, nu…

— Nici nu vreau să o fac, Ralph. Dar uite cum stă treaba. Dacă nu eşti de acord să procedezi cum ţi-am zis, vei presta pentru negrii din închisoare aceleaşi servicii pe care ţi le-a făcut Clara Sampson. Deci ce va fi?

— Rahat.

— Înţeleg că răspunsul este da. Atunci hai să te pun în temă cu planul nostru.

Apoi Barnes îi înmânase o armă, adresa unui hotel şi a biroului lui Grady şi îl trimisese la New York.

În primele zile, pastorul Swenson făcuse muncă de recunoaştere. În ziua de joi, spre seară, intrase în clădirea guvernamentală şi, ajutat de hainele bisericeşti şi de mina sa nedumerită, nu avusese nicio problemă în a cutreiera nestingherit pe holuri. Găsise într-un final cămăruţa personalului de serviciu şi rămăsese acolo până la miezul nopţii, când pătrunsese în anticamera biroului lui Grady şi aflase că acesta, împreună cu familia, urma să meargă la concertul de la Şcoala de Cartier, unde fiica sa era unul din participanţi.

Acum, simţindu-şi nervii întinşi la maximum, pastorul stătea în faţa şcolii privind cum gărzile de corp vorbesc cu procurorul Grady, aflat încă pe scaunul din spate. Planul său era să-i împuşte pe Grady şi pe oamenii săi, apoi să arunce arma şi să înceapă să strige panicat că un bărbat a deschis focul dintr-o maşină care se afla în trecere. Ar trebui să-i fie destul de uşor să se facă nevăzut apoi în panica iscată.

Ar trebui…

Încerca acum să rostească o rugăciune, dar, în ciuda faptului că Grady era unealta diavolului, ideea de a cere ajutor lui Dumnezeu pentru uciderea unui alb neînarmat şi pe deasupra creştin îl tulbura teribil. Până la urmă, se hotărî să rememoreze un verset din Biblie.

Am văzut un înger coborând din ceruri, cu puteri nemăsurate; şi pământul se lumină de atâta strălucire…

Pastorul simţea că nu mai poate aştepta. Nervii întinşi la limită, nervii întinşi la limită… Se vedea deja înapoi la oile lui, la ferma lui, la biserica lui, la atât de îndrăgitele sale predici.

Şi la Clara Sampson, care avea acum aproape 15 ani şi era mai potrivită ca niciodată pentru ce voia el.

Şi îngerul strigă cu vocea sa tunătoare că măritul Babilon a decăzut şi a devenit sălaşul tuturor diavolilor şi păcătoşilor…

Se gândi la familia lui Grady. Soţia procurorului nu făcuse nimic greşit. Să trăieşti cu un păcătos sau să decizi să lucrezi pentru unul nu era acelaşi lucru cu a fi un păcătos tu însuţi. Nu, o va cruţa pe doamna Grady.

Cu excepţia cazului în care va observa cine trage.

Cât despre fiică, despre care Barnes îi povestise… Chrissy. Se întreba câţi ani o fi având.

Şi fructele după care sufletul tău a tânjit sunt acum departe, şi toate lucrurile pe care le găseai

frumoase şi curate sunt acum departe şi nu le vei mai afla nicicând…

Acum, gândi el. E momentul să o faci. Hai, hai, hai.

Şi un înger puternic luă atunci o piatră şi o aruncă în mare spunând: Prin război va pieri marele oraş al Babilonului, şi nimic nu va mai rămâne din el.

Piatra cu care mă voi răzbuna, gândi el, este un pistol elveţian, Grady, iar mesagerul morţii nu este un înger coborât din Rai, ci reprezentantul tuturor celor cu gândirea limpede din America.

Făcu un pas înainte.

Gărzile de corp priveau în continuare în altă parte.

Deschise uşor servieta şi scoase de acolo harta Rand Menally şi pistolul. Ascunzând arma între paginile hărţii, mai făcu câţiva paşi spre maşină. Gărzile de corp ale lui Grady stăteau acum una lângă alta pe trotuar, cu spatele la el. Unul din bărbaţi se aplecă pentru a deschide uşa procurorului.

Doar cinci metri distanţă…

Pastorul Swenson se gândi la Grady, Dumnezeu să aibă milă de…

Şi apoi simţi cum piatra îngerului aterizează chiar pe umerii săi.

— La pământ, la pământ, acum, acum, acum!

Mai mulţi bărbaţi şi femei, toţi nişte demoni, îl apucară simultan de braţe şi îl trântiră pe trotuar.

— Nu mişca, nu mişca, nu mişca, nu mişca!

Unul din ei îi luă arma, altul servieta şi unul îi pusese un picior pe gât, care-l apăsa ca toate păcatele oraşului. Faţa îi fu turtită de asfalt şi simţi o durere ascuţită în încheieturi şi umeri de la cătuşele care se închiseră cu zgomot, în timp ce buzunarele îi erau întoarse pe dos.

Strivit de caldarâm, pastorul Swenson zări cum uşa maşinii lui Grady se deschide şi ies trei poliţişti cu căşti şi veste antiglonţ.

— Nu te mişca, capul jos, jos, jos!

Lăudat fie numele Domnului Iisus Hristos…

Văzu apoi o pereche de picioare apropiindu-se de el. În contrast cu violenţa de care dăduseră dovadă ceilalţi, acest om era destul de politicos.

— Acum, domnule, vă vom întoarce cu faţa în sus, iar eu vă voi citi drepturile. Vă rog să îmi spuneţi dacă înţelegeţi ce vă spun.

Câţiva poliţişti îl întoarseră cu faţa în sus şi îl ajutară să se ridice în picioare. Pastorul era în stare de şoc.

Bărbatul care vorbise era nimeni altul decât cel pe care îl zărise în Washington Square, cel cu geacă maro. Lângă el, se afla blondul cu ochelari pe care îl văzuse mai târziu, iar al treilea era bărbatul masiv care îl întrebase despre ora începerii concertului.

— Domnule, numele meu este Bell şi sunt detectiv. Am să vă citesc drepturile chiar acum. Sunteţi gata? Bine. Să începem.

Bell se uită prin servieta lui Swenson. Gloanţe pentru pistol. Un carneţel de culoare galbenă în care era mâzgălită o predică de doi bani. Un ghid turistic, *New York-ul cu 50 de dolari pe zi.* Mai era pe acolo şi o Biblie, pe care văzu o ştampilă: „Hotel Adelphi, Bowery Street, nr. 232, New York, New York”.

Hmm, medita el ironic, se pare că putem adăuga şi un furt de Biblie la dosar.

Nu găsi nimic totuşi care să sugereze vreo legătură între această tentativă de omor a lui Grady şi Andrew Constable. Uşor descurajat, predă obiectele spre a fi luate în evidenţă şi îl sună pe Rhyme pentru a-i comunica reuşita operaţiunii Echipei de Salvare a Curului Martorilor.

Cu o oră în urmă, acasă la Rhyme, procesul de elucidare era în plină desfăşurare: criminalistul continua să studieze amănunţit raportul despre spargerea din biroul lui Grady, iar Mel Cooper

căuta de zor detalii despre fibrele găsite de echipa de intervenţie la locul infracţiunii. Analiza urmelor de paşi arătase că infractorul zăbovise cel mai mult în dreapta biroului secretarei. În această porţiune a încăperii, era un singur lucru notabil: agenda secretarei. Şi singura notaţie pentru acest sfârşit de săptămână era despre recitalul lui Chrissy Grady de la Şcoala de Cartier.

Ceea ce însemna că spărgătorul şi-a notat această informaţie mai mult ca sigur. În ceea ce priveşte identitatea atacatorului, Rhyme bănuise că ar putea fi deghizat în preot sau pastor. Ajutându-se de baza de date FBI, Cooper reuşise să determine că fibrele negre găsite erau fabricate de o firmă din Minnesota, care – conform site-ului oficial pe care îl studiase Rhyme – se ocupa mai ales cu confecţionarea stofei pentru haine bisericeşti. Rhyme aflase totodată că fibrele albe găsite de echipa de intervenţie erau poliester amestecat cu bumbac, ceea ce trimitea la o cămaşă albă cu guler ţeapăn, specific clericilor.

În ceea ce priveşte fibra roşie descoperită, provenea cel mai probabil de la un semn de carte cu foi aurite. De la o Biblie, de exemplu. Rhyme îşi aminti că se ocupase cu ani în urmă de un caz în care un traficant ascunsese droguri într-o Biblie scobită şi că anchetatorii găsiseră fibre similare în biroul bărbatului.

Bell îl sfătuise pe Grady să nu vină la recital. În locul lui, vor trimite câţiva agenţi de intervenţie cu maşina lui oficială, pentru ca totul să pară normal. Alte câteva unităţi fură plasate în nordul şcolii, pe Fifth Avenue, în vest, la intersecţia cu Sixth Avenue, la est, în University Place şi, în fine, la sud, în Washington Square.

În plus, suspectul fu ţinut sub strictă supraveghere şi, imediat ce fusese văzut scoţând arma din servietă şi pornind spre maşină, fusese pus la pământ.

Aşteptându-se la un pastor fals, au fost foarte surprinşi să afle că arestaseră unul adevărat, lucru confirmat de actele din portofelul lui Swenson. Asta în ciuda predicii imbecile din carneţel. Bell cântărea în mâini pistolul cu care fusese înarmat atacatorul.

— Cam mare arma asta pentru un preot, spuse el.

— Sunt pastor.

— Asta am vrut să zic, de fapt.

— Hirotonisit.

— Mă bucur pentru dumneavoastră. Mă întrebam: v-am citit drepturile. Doriţi să vă exercitaţi dreptul de a nu spune nimic? Vă spun, domnule, lucrurile ar putea fi ceva mai simple pentru dumneavoastră. Spuneţi-ne cine l-a vrut pe domnul Grady mort.

— Dumnezeu.

— Bine, spuse Bell. Altcineva?

— E tot ce am de spus. Dumnezeu.

— Bine. Acum vă vom duce la închisoare şi vom vedea dacă Dumnezeu are de gând să vă scoată pe cauţiune.

Capitolul douăzeci şi patru

Asta numesc ei muzică?

O bubuitură de tobe şi apoi sunetul deloc cizelat al unui instrument din alamă, repetând mereu aceeaşi bucată, pătrundeau în holul lui Rhyme. Veneau de la Cirque Fantastique, care se afla pe partea cealaltă a străzii, în parc. Notele erau total dizarmonice, iar tonul, aspru şi supărător. Încercă din răsputeri să ignore şi se întoarse la conversaţia cu Charles Grady, care îi mulţumea pentru eforturile sale de a-l prinde pe acest pastor care venise la New York cu singurul scop de a-l ucide.

Bell tocmai terminase interogarea lui Constable la centrul de detenţie. Deţinutul declarase că îl cunoştea pe Swenson, dar că nu mai făcea parte din Sfatul Patrioţilor de mai bine de un an, din cauza unui „interes nesănătos" manifestat faţă de fiicele unora dintre enoriaşii săi. Constable nu mai avusese de-a face cu el de atunci şi, din câte auzise de la localnici, începuse să întreţină legături cu rebelii ascunşi prin păduri. Prizonierul negase cu vehemenţă orice legătură cu tentativa de omor.

Cu toate acestea, Grady îi trimisese lui Rhyme un pachet cu dovezile găsite la Şcoala de Cartier asupra preotului şi unul conţinând alte dovezi, de data aceasta provenind de la hotelul unde fusese cazat Swenson. Rhyme se uitase fugitiv peste toate aceste obiecte şi nu găsise absolut nimic care să facă trimitere la Constable. Îi explică asta şi lui Grady şi adăugă:

— Trebuie să trimitem şi câţiva oameni în… cum îi zice locului?

— Canton Falls.

— Ar putea să întreprindă o analiză a solului sau a urmelor de paşi. Nu exclud o legătură între Swenson şi Constable, numai că ea nu poate fi dovedită de aici.

— Mersi că te-ai ocupat, Lincoln. Voi trimite pe cineva acolo cât de repede posibil.

— Dacă vrei să scriu şi eu un raport în calitate de expert consultant, o fac cu cea mai mare plăcere, spuse criminalistul.

Fu apoi nevoit să repete oferta, întrucât fusese acoperit de sunetul răguşit al unei trompete.

Naiba să vă ia! Da, chiar aş putea să compun muzică mai bună decât a afonilor ăstora, se gândi el.

Thom ceru o pauză şi îi luă tensiunea lui Rhyme. Era cam mare.

— Nu-mi place ce văd, spuse el.

— Ei bine, află că nici mie nu îmi plac multe lucruri, răspunse Rhyme pe un ton arţăgos.

Era foarte nemulţumit de progresele realizate în privinţa cazului: un expert de-al FBI-ului tocmai sunase de la Washington şi le comunicase că abia dimineaţă vor avea rezultatele analizei pulberii de metal găsite în geanta Magicianului. Bedding şi Saul sunaseră deja la peste 50 de hoteluri din Manhattan, dar nici măcar unul nu folosea carduri de acces APC care să semene măcar cu cel găsit în geacă. Sellitto tocmai ordonase schimbarea patrulei de la Cirque Fantastique: noi agenţi îi înlocuiseră pe cei care se aflau acolo încă de dimineaţă, iar aceştia nu raportaseră nimic suspect.

În plus, nu aflaseră nimic despre soarta lui Larry Burke, agentul care îl urmărise pe Magician după fuga acestuia de la târg. Zeci de poliţişti îl căutau în toată partea de vest a oraşului, dar nu găsiseră martori sau indicii care să trimită la el. Singurul lucru încurajator era că trupul său nu se afla în maşina furată. Aceasta nu fusese încă scoasă la suprafaţă, dar unul din scufundătorii care se luptaseră eroic cu toţi curenţii din apă, raportase că nu se afla niciun corp în interiorul maşinii sau în portbagaj.

— Unde e mâncarea? întrebă Sellitto privind pe fereastră.

Sachs şi Kara plecaseră cu puţin timp în urmă să cumpere câte ceva de la un restaurant cubanez. Tânăra iluzionistă era mai puţin încântată de ideea de a mânca decât de perspectiva primei cafele cubaneze din viaţa ei, cafea pe care Thom o descrisese ca fiind „jumătate espresso, jumătate lapte condensat şi jumătate zahăr". În ciuda faptului că era practic imposibilă combinaţia, Kara fusese foarte intrigată de concept.

Corpolentul detectiv se întoarse apoi către Rhyme şi Thom.

— Aţi mâncat vreodată sandviciuri cubaneze? Sunt de departe cele mai bune.

Dar pe Thom nu-l interesa absolut deloc mâncarea. Nici măcar Magicianul.

— E timpul să mergi la culcare.

— E de-abia 9:38, se lamentă Rhyme. E abia după-amiază. Deci nu e. Timpul. Să merg. La culcare.

Reuşise să-şi modeleze vocea astfel încât să pară infantilă şi ameninţătoare în acelaşi timp.

— Să fim serioşi. Avem un psihopat care nu se hotărăşte cât de des să facă o nouă victimă. Ba la patru ore, ba la două, spuse el privind la ceas. Chiar acum, ar putea să fie pe cale să săvârşească crima de la ora 9:38. Eu înţeleg că nu îţi place. Dar eu chiar am treabă.

— Nu, nu ai treabă. Şi dacă nu vrei să recunoşti că e noapte, nu mă deranjează. Dar trebuie să mergem în camera ta şi să ne ocupăm de câteva lucruri ce nu suportă amânare şi apoi va trebui să dormi câteva ore.

— Da, da. Speri de fapt că nu o să mă mai trezesc până dimineaţă. Îţi garantez că nu va fi aşa, pentru că o să stau treaz toată noaptea.

Asistentul îşi dădu ochii peste cap. Apoi anunţă cu voce tare:

— Lincoln va merge să doarmă câteva ore.

— Cum ţi-ar plăcea să fii şomer? se enervă Rhyme.

— Cum ţi-ar plăcea să fii în comă? ripostă Thom.

— Ăsta se numeşte abuz în serviciu, spuse Rhyme.

Dar începea să lase de la el. Înţelegea pericolul care îl pândea. Când stătea prea mult în aceeaşi poziţie sau când anumite constrângeri fizice îi tulburau anumite extremităţi pentru un timp mai îndelungat, sau, cum îi plăcea lui Rhyme să se exprime de faţă cu străinii, trebuia să se cace şi să se pişe, dar se abţinea prea mult, exista riscul unei disreflexii autonome. Aceasta consta într-o creştere bruscă a tensiunii arteriale şi putea degenera într-un atac cerebral care avea drept finalitate o paralizie şi mai acută sau moartea. Disreflexia apare destul de rar, dar cu siguranţă te trimite la spital sau la morgă. Rhyme fu nevoit să accepte să meargă în camera lui pentru nevoi personale şi pentru odihnă. Momentele ca acesta, adevărate discrepanţe faţă de viaţa normală, îl făceau pe Rhyme să se înfurie cel mai tare. Să se înfurie şi să se deprime, deşi nu admitea niciodată acest lucru.

În dormitorul de sus, Thom se ocupă întâi de problemele fiziologice. Apoi spuse:

— Bine. Două ore de somn. Ai nevoie de odihnă.

— O oră, protestă Rhyme.

Thom avea de gând să continue cearta, dar apoi privi faţa lui Rhyme şi, pe lângă enervare şi expresia de nu-te-pune-cu-mine, care nu l-ar fi afectat absolut deloc, observă grija pe care criminalistul o simţea pentru victimele viitoare. Fu rândul său să cedeze:

— Bine, o oră. Dacă promiţi că o să dormi.

— O oră să fie, atunci. Şi promit că voi visa frumos… O băutură mi-ar fi de mare ajutor, să ştii.

Asistentul îşi aranjă cravata – un gest de slăbiciune pe care Rhyme îl prinse din zbor, la fel cum face un rechin cu o picătură de sânge.

— Doar un pahar, spuse criminalistul.

— Hai, fie.

Turnă apoi câteva picături de Macallan într-unul din paharele speciale ale lui Rhyme şi poziţionă paiul lângă gura lui Rhyme. Acesta sorbi cu nesaţ.

— Da. Divin… Într-o zi, o să te învăţ cum se toarnă o băutură, adăugă el privind paharul gol.

— Mă întorc într-o oră, spuse Thom.

— Comandă: alarmă ceas, spuse Rhyme sever.

Pe ecran, apăru cadranul unui ceas; setă calculatorul tot prin comenzi orale să sune exact într-o oră.

— Oricum te-aş fi trezit, spuse asistentul.

— Ei, asta e dacă eşti cumva ocupat şi uiţi, spuse Rhyme cu o voce prefăcut sfioasă. Mă asigur doar că mă voi trezi. Nu e nimic rău în asta, nu-i aşa?

Thom plecă, închizând uşa în urma lui. Rhyme privi pe fereastră şi zări şoimii călători stând pe pervaz, veghind peste oraş, întorcându-şi din când în când capul în modul acela ciudat în care numai ei pot să o facă – convulsiv şi elegant în acelaşi timp. Apoi femela, prădător încă şi mai vorace, aruncă o privire înspre el, clipind iute, ca şi cum ar fi simţit că o privea. Apoi se întoarse spre zarva de la circul din Central Park.

Rhyme închise ochii, deşi mintea îi zbura tot la probe, încercând să le afle înţelesul: cardul de la hotel, permisul de acces, cerneala. Din ce în ce mai straniu… Într-un final, deschise larg ochii. Era absurd. Nu era deloc obosit. Voia doar să se întoarcă jos şi să îşi reia munca de cercetare. Nici nu se punea problema să doarmă.

Simţi o pală de aer gâdilindu-i obrazul, ceea ce-l făcu şi mai furios pe Thom, pentru că uitase aparatul de aer condiţionat pornit. Comandă deschiderea panoului de control din computer, gândindu-se să-i spună lui Thom că ar fi dormit dacă nu ar fi fost atât de frig în cameră. Dar un indicator pe monitor îi arătă faptul că aerul condiţionat nu era pornit.

Atunci ce era cu pala de aer rece pe care o simţise?

Uşa era închisă.

Iată! Simţise din nou un curent de aer rece, de data aceasta pe obrazul drept. Îşi întoarse capul cu o mişcare bruscă. Să fie de la ferestre? Nu, şi ele erau închise. Era probabil…

Apoi privi spre uşă.

Nu se poate, îşi spuse el, simţind cum îi creşte pulsul. Încuietoarea de la uşa camerei sale putea fi închisă numai de cineva aflat înăuntru. Nu şi din exterior.

Era încuiat acum.

Simţi din nou o respiraţie pe piele. De data aceasta, era fierbinte. Foarte aproape. Auzi şi un şuierat foarte vag.

— Unde eşti? şopti Rhyme.

Gâfâi de spaimă, căci o mână apăru în faţa lui, cu două degete deformate şi lipite între ele. În mână era o lamă, cu unul din tăişuri îndreptat spre ochii lui Rhyme.

— Dacă strigi după ajutor, spuse Magicianul şoptit, dacă faci orice fel de zgomot, te orbesc. Ai înţeles?

Lincoln Rhyme făcu semn din cap că a înţeles.

Capitolul douăzeci şi cinci

Lama din mâna Magicianului dispăruse.

Nu o pusese deoparte şi nici nu o ascunsese; acum o clipă era în mâinile sale, îndreptată spre faţa lui Rhyme, iar apoi dispăruse pur şi simplu.

Bărbatul – cu păr şaten, fără barbă şi îmbrăcat în uniformă de poliţist – începu să se plimbe prin cameră, privind atent la cărţi, la CD-uri, la postere. Din când în când, dădea din cap aprobator. Zăbovi îndelung la unul dintre obiectele decorative: un altar mic şi roşu, înăuntrul căruia era portretul zeului chinez al războiului şi al poliţiştilor, Guan Di. Magicianul nu părea să dea atenţie nepotrivirii acestui mic articol în dormitorul unui criminalist şi, pe deasupra, om de ştiinţă.

Se întoarse către Rhyme.

— Ei bine, spuse el tot în şoaptă. Nu eşti tocmai cum mă aşteptam.

— Maşina, spuse Rhyme. Din râu? Cum?

— A, chestia aia? spuse el relaxat. Trucul cu maşina scufundată? Nu am fost în maşină în acel moment. M-am dat jos când încă era pe stradă şi m-am ascuns în tufişuri. E un truc simplu: geamurile erau închise – pentru ca martorii să nu vadă clar ce e înăuntru – şi mi-am lăsat pălăria pe spătarul scaunului. Eram doar în imaginaţia publicului. Nici Houdini nu s-a aflat în multe din camioanele şi butoaiele din care a evadat.

— Deci urmele de cauciucuri nu erau de la frâne, spuse Rhyme. Din contră, erau de la acceleraţie. Ai pus o cărămidă pe pedală.

Îi fu ciudă că nu se gândise la asta înainte.

— O cărămidă nu ar fi arătat foarte la locul ei acolo când maşina ar fi fost adusă la suprafaţă. Am lăsat un pantof.

Magicianul privi apoi adânc în ochii lui Rhyme.

— Dar tu nu ai crezut niciun moment că sunt mort. Nici nu se punea problema.

— Cum ai intrat în cameră fără să te aud?

— Eu am fost aici primul. M-am strecurat pe scări acum zece minute. Am fost şi jos, în biroul tău. Dar nimeni nu m-a observat.

— Tu ai fost unul din băieţii care au adus pachetele cu probe? întrebă Rhyme, amintindu-şi de cei doi poliţişti care aduseseră indiciile colectate de la Şcoala de Cartier şi de la hotel.

— Exact. Am aşteptat cuminte pe trotuar şi am văzut la un moment dat un poliţist în uniformă care căra două cutii şi m-am oferit să îl ajut. Nimeni nu te suspectează de nimic dacă eşti în uniformă şi ai o ocupaţie.

— Şi te-ai ascuns aici, acoperit cu o bucată de mătase de culoarea varului de pe pereţi.

— Văd că te-ai prins de trucul ăla.

Rhyme privi uniforma Magicianului şi se încruntă. Părea autentică. Dar, împotriva reglementărilor, nu apărea plăcuţa cu numele pe piept. Simţi cum inima îi îngheaţă.

— L-ai omorât pe Larry Burke. L-ai omorât şi i-ai furat hainele.

Magicianul privi la rându-i uniforma şi ridică din umeri.

— E invers. Întâi i-am luat uniforma, spuse el şoptit. L-am convins că trebuie să o dea jos pentru a-mi da şansa să fug. Asta m-a scutit de efortul de a-l dezbrăca după. Abia apoi l-am împuşcat.

Rhyme se gândi că luase în considerare că Magicianul ar putea să se folosească de staţie sau de pistol, dar nu luase în calcul şi că se putea folosi cu uşurinţă de uniformă pentru a-şi duce la bun sfârşit planurile, întrebă în şoaptă:

— Unde e cadavrul?

— Undeva în West Side.

— Unde mai precis?

— Ăsta e secretul meu deocamdată. Oricum, va fi descoperit într-o zi sau două. După miros. E destul de cald.

— Javră, izbucni criminalistul.

Deşi oficial era civil acum, Rhyme rămăsese în sufletul său poliţist. Şi nu există nicio solidaritate mai mare decât cea între poliţişti.

E destul de cald…

Făcu un efort să rămână calm şi întrebă pe un ton neutru:

— Cum ai ajuns la mine?

— La târgul meşteşugurilor. M-am apropiat de partenera ta, de poliţista roşcată. M-am apropiat foarte tare. La fel de tare cum m-am apropiat de tine mai devreme. Probabil şi ea mi-a simţit respiraţia pe gât. Nu ştiu care din aceste apropieri mi-a plăcut mai mult. Cert e că vorbea cu tine prin staţie şi ţi-a pomenit numele. Apoi am desfăşurat puţină muncă de cercetare pentru a da de tine. Ai apărut prin ziare, ştii? Eşti celebru.

— Celebru? Un ciudat ca mine?

— În aparenţă, da.

Rhyme dădu din cap nostalgic şi spuse încet.

— Eu sunt de domeniul trecutului. Am fost la comandă acum mult timp.

Cuvântul „comandă” se propagă de pe buzele lui Rhyme prin microfonul ataşat de scaunul său şi fu recunoscut de programul special instalat pe computer. „Comandă” era cuvântul care pornea mecanismul prin care criminalistul controla totul. O fereastră se deschise pe monitor, pe care doar el o vedea, Magicianul era cu spatele: „Instrucţiuni?” întrebă silenţios programul.

— Ai fost la comandă? întrebă Magicianul. Ce vrei să spui?

— Pe vremuri eram şeful Departamentului de Criminalistică. Acum, tinerii ofiţeri care lucrează acolo nici nu mai telefonează.

Computerul recunoscu ultimul cuvânt şi răspunse: „Pe cine vrei să suni?”.

— Uite, hai să-ţi dau un exemplu. Aveam nevoie să iau legătura zilele trecute cu un locotenent, pe nume Lon Sellitto.

Pe ecranul computerului se putea acum citi „Apelare Lon Sellitto…”.

Magicianul se schimbă deodată la faţă.

Se întoarse dintr-o singură mişcare spre monitor şi citi la rândul său mesajul. Făcu o grimasă şi deconectă telefonul de la computer, iar pe acesta din urmă îl scoase din priză.

Apoi se apropie ameninţător spre Rhyme, care îşi afundă iute capul între perne, aşteptându-se ca dintr-o secundă în alta să simtă tăietura lamei. Dar Magicianul se depărtase puţin, respirând adânc. Păru mai degrabă impresionat decât enervat de încercarea lui Rhyme.

— Ştii ce-a fost asta, nu? întrebă el cu un zâmbet îngheţat pe chip. Iluzionism în formă pură. M-ai ţinut ocupat cu trăncăneala ta şi ai reuşit o distragere verbală a atenţiei mele, chiar una de mare efect. Te felicit, a fost foarte bine. Ceea ce spuneai părea foarte natural – până când ai menţionat numele. Numele a fost cel care a stricat totul. Nu a fost natural să-l pomeneşti faţă de mine, căci mi-a trezit suspiciuni. Dar până acolo, a fost bine.

Omul imobilizat…

Continuă tot el:

— Din nefericire pentru tine, şi eu sunt foarte bun.

Magicianul îşi apropie palma deschisă de faţa lui Rhyme. Deşi palma era goală, criminalistul încercă să se tragă într-o parte şi închise ochii. Simţi o atingere aspră pe ureche. Când deschise ochii, văzu patru lame de ras între degetele Magicianului. Îşi închise pumnul, iar cele patru lame deveniră una singură, ţinută între degetul mare şi arătător.

Nu, te rog… Dincolo de durere, Rhyme se temea să nu i se răpească încă unul din simţuri. Criminalul începu o mişcare continuă de apropiere şi depărtare a lamei de ochiul lui Rhyme.

Apoi zâmbi şi se retrase. Privi spre zidul cel mai îndepărtat, aflat în penumbră.

— Acum, onorat auditoriu, vom începe spectacolul cu puţină prestidigitaţie. Voi fi asistat de domnul aici de faţă.

Aceste vorbe fură rostite pe un ton ciudat şi foarte teatral. Lama apăru scânteietoare între degetele criminalului. Cu un gest foarte abil, reuşi să-i dea jos atât pantalonii, cât şi boxerii. Aruncă apoi lama ca pe un disc frisbee spre vintrele sale descoperite.

Rhyme tresări.

— Oare ce gândeşte acum protagonistul nostru? vorbi Magicianul din nou cu publicul său imaginar. Ştiind că are o lamă pe piele, pătrunzând probabil în ea sau tăindu-i organele genitale, vreo venă sau arteră. Dar neavând cum să simtă!

Rhyme privea marginea pantalonilor, aşteptând ca să apară sângele. Apoi Magicianul zâmbi.

— Dar poate că lama nu mai e acolo. Poate e în altă parte. Poate chiar aici.

Îşi băgă mâna în gură şi scoase la iveală lama. O ţinu un timp în mână. Apoi se încruntă.

— Aşteptaţi.

Mai scoase o lamă din gură. Apoi încă una. Avea acum toate cele patru lame în mână, ţinându-le în evantai. Le aruncă în aer deasupra lui Rhyme, care îngheţă de spaimă, aşteptând să-l lovească. Dar… nimic. Dispăruseră.

Rhyme simţea în gât şi la tâmple bătăile propriei inimi. Rhyme privi la ceas. I se părea că trecuseră ore. Dar Thom plecase doar de 15 minute din cameră. Întrebă:

— De ce faci toate astea? Toţi cei pe care i-ai omorât… Care-i ideea?

— Nu au murit toţi, vorbi Magicianul pe un ton răstit. Tu mi-ai stricat numărul cu călăreaţa de la râu.

— Bine, toţi cei pe care i-ai atacat. De ce?

— Nu a fost nimic personal, spuse el începând să tuşească.

— Nimic personal? întrebă Rhyme neîncrezător.

— Să spunem doar că a fost o chestiune de apartenenţă la un grup. Nimic legat de persoana lor.

— Tot nu înţeleg. Cum adică „apartenenţă la un grup”? Explică.

Magicianul şopti:

— Nu, nu cred că vreau să-ţi explic.

Începu să înconjoare patul lui Rhyme, respirând cu greutate.

— Ştii ce le trece prin minte oamenilor veniţi să urmărească un spectacol de magie? O parte speră ca iluzionistul să nu scape la timp, să se înece, să cadă în ţepi, să ardă, să fie strivit şi să moară. Există un truc numit „Oglinda în flăcări”. E printre preferatele mele. Începe cu un iluzionist foarte înfumurat care priveşte într-o oglindă, unde zăreşte o femeie frumoasă. Aceasta face tot posibilul să îl ademenească; într-un final, cedează tentaţiei şi trece prin oglindă. Publicul vede că fac schimb de locuri. Femeia e acum în afara oglinzii. Totul dispare în fum, ea se deghizează foarte repede şi apare în chip de Satană. Iluzionistul este acum în iad, imobilizat pe pământ. Un cerc de flăcări îl înconjoară, iar un zid de foc se apropie ameninţător de el. Exact înainte de a fi înghiţit de aceste flăcări, scapă de lanţuri şi trece prin foc, reuşind să se pună la adăpost. Diavolul începe să alerge spre protagonist, îşi ia zborul şi dispare. Iluzionistul sparge suprafaţa oglinzii cu un ciocan. Face câţiva paşi pe scenă, se opreşte apoi şi pocneşte din degete. O lumină puternică orbeşte tot publicul şi, când aceasta se stinge, iluzionistul apare metamorfozat în… ai ghicit, Satana. Audienţa este întotdeauna cucerită de acest truc… Dar se ştie că oamenii speră ca focul să învingă şi protagonistul să moară… Şi firește, se mai întâmplă câteodată şi asta…

— Cine eşti? şopti Rhyme cu disperare în glas.

— Eu? întrebă el retoric, făcând câţiva paşi în faţă. Eu sunt Vrăjitorul Nordului. Sunt cel mai mare iluzionist care a existat vreodată. Sunt Houdini. Sunt cel care poate oricând să scape de „Oglinda în flăcări". De cătuşe, lanţuri, camere încuiate, frânghii, orice… Mai puţin… mai puţin de tine, spuse el şi se apropie foarte tare de criminalist. Eşti singurul lucru de care mă temeam că nu voi scăpa. Eşti prea bun. Trebuia să fac într-un fel să scap de tine până mâine după-amiază.

— De ce? Ce se întâmplă mâine după-amiază?

Magicianul nu răspunse. Se mulţumi să privească spre locul în care se afla publicul său imaginar.

— Acum, onorat auditoriu, numărul nostru principal: „Omul carbonizat". Priviţi întâi la protagonistul nostru: nu este imobilizat cu lanţuri, cătuşe sau frânghii. Şi totuşi nu poate scăpa. E chiar mai greu decât i-a fost primului maestru al evadărilor din istorie: Sfântul Petru. Aruncat într-o celulă, înlănţuit şi păzit de gardieni. Şi tot a scăpat. Firește, avea de partea sa un ajutor pe care se putea bizui: Dumnezeu. Protagonistul din această seară va fi însă pe cont propriu.

Un mic obiect de culoare gri apăru în mâna Magicianului şi se apropie atât de repede încât Rhyme nu avu timp să-şi ferească faţa. Era o bucată de bandă adezivă, care îi acoperea acum gura.

Închise apoi toate luminile din cameră, lăsând doar o mică veioză aprinsă. Se întoarse apoi lângă patul lui Rhyme, ţinându-şi arătătorul ridicat. Îl atinse cu degetul mare şi o flacără de câţiva centimetri îi apăru pe primul deget.

— Observ că ai transpirat, spuse el apropiind flacăra de faţa lui Rhyme. Focul… Nu e oare fascinant? Este probabil cea mai frecventă imagine din iluzionism. Focul e cea mai bună modalitate de distragere a atenţiei. Toată lumea e captivată de

flăcări; nu-şi poate lua ochii de la ele în timpul spectacolelor. Chiar şi acum, aş putea face cu totul altceva cu mâna mea liberă şi nu ţi-ai da seama. De pildă…

Sticla de whisky a lui Rhyme apăru în mâna Magicianului. Ţinu flacăra sub sticlă un timp îndelungat, apoi luă o înghiţitură zdravănă. Ţinu degetul care încă ardea în dreptul buzelor şi îl privi ţintă pe Rhyme, care se schimbase la faţă. Magicianul zâmbi, se întoarse cu faţa într-o parte şi împroşcă alcoolul spre tavan. Ochii lui Rhyme priviră iute spre un colţ al camerei.

— Detectorul de fum? râse cu poftă Magicianul. L-am descoperit mai devreme. Stai liniştit, nu mai are baterie.

Mai împroşcă o dată spre tavan cu alcool. Deodată, în mâna sa apăru o batistă albă. O flutură exact sub nasul lui Rhyme. Era îmbibată cu benzină. Vaporii îi afectară criminalistului vederea şi mirosul. Magicianul ţinu ridicată batista cât timp îl desfăcu la bluza de pijama pe Rhyme şi apoi i-o legă la gât ca o eşarfă.

Bărbatul merse apoi la intrarea în cameră, deschise fără zgomot zăvorul şi apoi uşa. Privi apoi afară. Rhyme detectă un alt miros, amestecat cu cel de benzină. Ce era? Un miros foarte bogat şi dulce. A, da, whisky-ul… Probabil a uitat să pună dopul sticlei.

Doar că mirosul de alcool se simţea acum mai tare decât cel de benzină. Era mai puternic, criminalul turnase whisky peste tot. Rhyme înţelese cu spaimă ce punea la cale. Turnase din sticlă o dâră de lichid, de la uşă până la pat, pe post de fitil. Magicianul pocni din degete şi o bilă de foc îi zbură din mână în mijlocul bălţii de alcool.

Alcoolul se aprinse şi flăcările albastre se întinseră pe podea. Cuprinseră în scurt timp un teanc de reviste aflate într-o cutie de carton şi unul din scaunele de trestie.

În curând, focul se va întinde şi pe cearşafuri, cuprinzându-i corpul, lucru pe care nu îl va simţi, şi apoi faţa, lucru pe care îl va simţi cu vârf şi îndesat. Îşi întoarse faţa spre Magician, dar acesta dispăruse. Uşa era închisă. Fumul îl făcea să lăcrimeze şi să simtă că se asfixiază. Focul se apropia din ce în ce mai tare, devorând cutii, cărţi, postere şi topind CD-uri.

Apoi flăcările galbene şi albastre se insinuară în patul lui Rhyme, luând cu asalt pătura cu care era acoperit.

Capitolul douăzeci şi şase

Un poliţist foarte pus pe treabă se grăbi pe o alee din West Side, auzind probabil un sunet ciudat sau văzând ceva suspect. Douăzeci de secunde mai târziu, un bărbat îmbrăcat cu o geacă subţire, jeanşi strâmţi şi cu o şapcă de baseball ieşi de pe aceeaşi alee.

Părăsind rolul agentului de poliţie Larry Burke, Malerick începu să meargă cu pas hotărât pe Broadway. Privindu-l şi observând cum se uita în jurul său pe stradă, ai fi spus că este un bărbat de viaţă, care se îndreaptă spre vreun bar unde să-şi satisfacă orgoliul şi nevoile trupeşti.

Se opri într-adevăr în faţa unui local şi privi înăuntru. Decise că este un loc destul de bun pentru a sta puţin, până să se întoarcă la casa lui Lincoln Rhyme cu scopul de a evalua pagubele provocate. Se aşeză la o masă mai retrasă şi comandă un Sprite şi un sandvici de curcan. Privi absent în jurul său: jocurile mecanice cu muzica lor monotonă, un tonomat prăfuit în colţ, toată camera scăldată în fum şi întuneric, mirosul amestecat de transpiraţie, parfum şi dezinfectant, hohotele necontrolate de râs – în mare măsură efectului alcoolului – şi zumzetul continuu al conversaţiilor fără început sau sfârşit. Toate acestea îl purtară pe nesimţite cu gândul la tinereţea sa, petrecută în metropola din mijlocul deşertului.

Las Vegas nu este decât o mare oglindă înconjurată de lumini strălucitoare; te poţi uita la nesfârşit la acest oraş, dar tot ce vei vedea va fi propria ta imagine, marcată de zbârcituri şi semne, vanitate, lăcomie şi disperare. Este locul acela înecat de praf, unde strălucirea oricărei firme luminoase ocupă doar câţiva metri, până când locul îi este luat de alta. Şi mai e cealaltă parte a oraşului, cea pe care turiştii nu apucă să o vadă:

rulotele, căsuţele dărăpănate, magazinele pentru săraci, casele de amanet unde poţi cumpăra verighete, sacouri, proteze – orice a putut fi schimbat la un moment dat pe câţiva dolari.

Şi, peste tot, întinderea nesfârşită a deşertului.

Tatăl său, dealer de blackjack, iar mama sa, chelneriţă într-un restaurant şi, după ce greutatea a împiedicat-o să mai îndeplinească această funcţie, casieră. Amândoi fuseseră soldaţi în marea armată de prestatori de servicii în Las Vegas, trataţi precum animalele de managerii de cazinouri şi de clienţii acestora deopotrivă. Amândoi au dus aceeaşi viaţă atât de marcată de bani, încât puteau deosebi bancnotele după mirosul cernelii, dar ştiind tot timpul că acei bani nu puteau rămâne în mâinile lor decât o scurtă perioadă de timp.

La fel ca majoritatea copiilor din Las Vegas lăsaţi nesupravegheaţi de părinţii care nu aveau timp de ei pentru că lucrau mult şi neregulat, şi de altfel la fel ca majoritatea copiilor crescuţi pe stradă, fiul celor doi a căutat un loc în care să aibă parte de confort.

Şi acel loc pentru el a fost Strip.

Vă povesteam, onorat auditoriu, despre inducerea în eroare – modalitatea prin care noi, iluzionişti, vă distragem atenţia de la trucurile noastre prin mişcare, lumină, culoare, neprevăzut, zgomot. Inducerea în eroare este mai mult decât o tehnică de magie; este deopotrivă un aspect al vieţii. Suntem cu toţii atât de atraşi de tot ce înseamnă strălucire şi de tot ce nu înseamnă plictiseală, rutină, familii certăreţe, ore fierbinţi în mijlocul deşertului sau adolescenţi răutăcioşi care nu te lasă în pace doar pentru că eşti slăbănog şi retras şi ai căror pumni sunt la fel de tari precum carapacele scorpionilor…

Strip era refugiul său, în principal magazinele de articole de magie. Şi erau destul de multe; Las Vegas este cunoscut de artiştii din toată lumea drept Capitala Magiei. Băiatul află curând că

aceste magazine nu sunt doar prăvălii de unde poţi achiziţiona diverse articole de profil, ci sunt şi locuri în care aspiranţii, magicienii practicieni şi cei care s-au retras se adună pentru a împărtăşi poveşti şi trucuri şi pentru a sta la taclale.

Într-unul din aceste magazine, băiatului îi fu dat să afle ceva nou despre sine, anume că, în ciuda faptului că era slab ca un pai şi foarte timid, era din cale afară de îndemânatic. Magicienii de acolo obişnuiau să-i arate diverse trucuri, iar băiatul le prindea imediat. După un moment ca acesta, unul dintre maeştri se uitase la copilul de treisprezece ani şi, ridicând o sprânceană, spuse:

— Un prestidigitator înnăscut.

Băiatul se încruntase, căci nu cunoştea sensul acestui cuvânt. Bărbatul îi explică:

— Termenul a fost inventat de un magician francez prin secolul al XIX-lea. „Presti-" vine de la *presto,* rapid. *Digit* înseamnă deget. Prestidigitaţie – degete rapide. Pricepere a mâinilor.

Începu să-şi schimbe părerea despre sine însuşi. Poate că sunt ceva mai mult decât un membru în plus al familiei şi ciuca bătăilor pe terenul de joacă.

Prin urmare, în fiecare zi pleca de la şcoală la 15:10 şi se îndrepta direct către magazinul său preferat, unde îşi petrecea restul zilei învăţând lucruri noi. Acasă exersa mai tot timpul. Începuse chiar să fie angajat ocazional de patronii acestor magazine pentru a face demonstraţii sau scurte reprezentaţii în Caverna Magică din spate.

Chiar şi acum îşi aducea aminte perfect pe prima lui reprezentaţie. După aceea, Micul Houdini – primul său nume de scenă – nu a pregetat să apară pe scenă la nicio ocazie ce i s-a ivit. Cât îi plăcea să îşi fascineze spectatorii, să îi încânte, să îi păcălească. Şi să îi sperie. Da, îi plăcea să îi şi sperie.

Într-un final, a fost descoperit şi de mama lui. Femeia şi-a dat seama că băiatul îşi petrece din ce în ce mai puţin timp acasă şi a dat buzna în camera lui pentru a afla de ce.

— Am găsit banii ăştia, izbucni ea într-o seară ridicându-se de la masă la vederea băiatului care încerca să se furişeze prin uşa din spate a casei. Explică-mi ce e cu ei.

— Sunt de la Abracadabra.

— Ce-i aia Abracadabra?

— Magazinul. Din spate de la Tropicana. Ţi-am mai spus…

— Stai departe de Strip.

— Mamă, e doar un magazin. Un magazin pentru magicieni.

— Şi ce-ai căutat tu acolo? Ai băut? Vino încoace să te miros.

— Mamă, nu, spuse el, încercând să se ferească din calea femeii masive, cu şorţul de bucătărie pătat cu sos de spaghete, al cărui miros îi provoca repulsie.

— Dacă te găseşte cineva în cazinou, mi-aş putea pierde slujba. Şi tatăl tău la fel.

— Am fost doar la magazin. Particip la spectacole. Oamenii îmi lasă bacşiş câteodată.

— Aici e prea mult ca să fie doar din bacşişuri. Eu nu am primit niciodată atât pe vremea când eram ospătăriţă.

— Sunt foarte bun, spuse băiatul.

— Şi eu eram… Spectacole? Ce fel de spectacole?

— De magie, spuse el enervat, pentru că deja îi spusese asta odată, cu câteva luni în urmă. Uite.

Execută pentru ea un truc cu cărţi de joc.

— A fost bine, spuse ea dând din cap admirativ. Dar tot îţi confisc banii pentru că m-ai minţit.

— Nu te-am minţit!

— Nu mi-ai spus cu ce te ocupi. E totuna cu a minţi.

— Mamă, sunt bani câştigaţi de mine!

— Minciuna se plăteşte.

Cu un efort destul de mare, îşi îndesă banii într-un buzunar al jeanşilor, bine ascuns de burta care se revărsa peste el. Ezită o clipă.

— Bine, îţi dau 10 dolari înapoi. Dacă îmi zici ceva.

— Ce să-ţi zic?

— Să-mi zici dacă l-ai văzut pe tatăl tău cu Tiffany Loam.

— Nu ştiu. Cine e aia?

— Hai că ştii. Nu te mai preface. Chelneriţa de la Sands care a fost la noi la cină acum câteva luni cu bărbatul ei. Avea o bluză galbenă pe ea.

— Păi…

— I-ai văzut? Când plecau spre deşert ieri?

— Nu i-am văzut.

Îl examina cu atenţie şi decise că spunea adevărul.

— Dacă îi vezi, să vii să-mi spui.

Şi plecă de lângă el, pentru a se întoarce la spaghetele ei care începuseră să se răcească pe măsuţa din sufragerie.

— Mamă, dă-mi banii!

— Taci din gură, mă uit la televizor.

Într-o zi când efectua un număr la Abracadabra, băiatul observă un bărbat slab şi foarte sobru care intră în magazin. Pe măsură ce se apropia de Caverna Magică, toată lumea amuţea. Era un magician foarte faimos, aflat pentru prima dată la Tropicana. Era recunoscut atât prin temperamentul său, cât şi prin iluziile sale macabre.

După spectacol, magicianul îl chemă printr-un gest şi făcu un semn din cap spre tăbliţa pe care era trecut numele băiatului.

— Te autointitulezi Micul Houdini?

— Da.

— Şi crezi că eşti demn să porţi acest nume?

— Nu ştiu. L-am ales pentru că mi-a plăcut.

— Mai arată-mi câte ceva, spuse bărbatul făcând un semn spre o masă acoperită cu catifea.

Băiatul mai efectuă câteva trucuri, foarte emoţionat totodată de faptul că era privit de una din legendele vii ale iluzionismului. Omul făcu un nou semn din cap, un semn care păru aprobator. Faptul că un băiat de numai 14 ani primeşte un astfel de compliment din partea maestrului adânci şi mai tare tăcerea din jur.

— Vrei o lecţie?

Băiatul încuviinţă extaziat din cap.

— Dă-mi mie monedele.

Îşi deschise palma pentru a-i înmâna monedele. Iluzionistul privi mâna băiatului, încruntându-se.

— Unde sunt?

Palma era goală. Iluzionistul, care acum râdea cu răutate de expresia zăpăcită a băiatului, deja le înhăţase. Băiatul era uluit; nu simţise absolut nimic.

— Acum o s-o arunc pe asta în sus…

Băiatul privi spre tavan, dar, subit, un instinct îi şopti: „Închide palma! Va încerca să îţi pună monedele la loc în mână. Fă-l de râs în faţa întregii săli”. La fel de subit, iluzionistul se opri şi îi şopti băiatului:

— Eşti sigur că vrei să faci asta?

— Eu… începu băiatul foarte surprins.

— Mai gândeşte-te o dată, spuse el şi îşi aruncă ochii spre palma băiatului.

Micul Houdini îşi privi la rândul său mâna întinsă. Văzu cu stupoare că bărbatul pusese într-adevăr ceva acolo, dar nu monedele, ci cinci lame de bărbierit. Dacă ar fi închis palma, aşa cum plănuia, Micul Houdini ar fi avut nevoie de câteva copci.

— Lasă-mă să-ţi văd mâinile, spuse omul şi luă cele cinci lame, pe care le făcu să dispară în secunda următoare.

Micul Houdini întinse ambele palme, iar maestrul le atinse cu degetele sale. Băiatul le simţi străbătute parcă de curent electric.

— Ai nişte mâini cu care poţi ajunge departe, şopti astfel încât doar băiatul să audă. Ai instrumentele şi ştiu că ai şi cruzimea necesară… Ceea ce nu ai este viziunea. Încă.

O lamă reapăru în mâna iluzionistului, iar acesta o folosi pentru a tăia o foaie de hârtie, care începu instantaneu să sângereze. Mototoli hârtia şi apoi o deschise la loc. Sângele dispăruse, la fel şi tăietura. I-o dădu băiatului, care observă că pe una din feţe apărea o adresă scrisă cu cerneală roşie.

Publicul începu să fluiere şi să bată din palme cu veritabilă admiraţie sau gelozie. Bărbatul profită de zarva iscată.

— Vino să mă vezi, şopti el apropiindu-şi buzele de urechea Micului Houdini. Ai multe de învăţat, iar eu sunt persoana cea mai potrivită de la care să înveţi.

Băiatul păstră adresa iluzionistului, dar nu avu curaj să meargă în vizită la el. Apoi, la petrecerea celei de-a cincisprezecea aniversări, mama sa îi schimbă cursul vieţii pentru totdeauna când se lansă într-o tiradă împotriva soţului ei, tiradă care se încheie cu aruncarea unui platou cu paste spre capul acestuia, ca urmare a unor descoperiri recente cu privire la relaţia sa cu faimoasa doamnă Loam. Farfuriile continuară să zboare, sticlele se fărâmiţară cu zgomot şi poliţia sosi.

Băiatul decise că îi ajunsese. A doua zi merse în vizită la iluzionist, iar acesta acceptă să fie mentorul său. Nici nu putea să-şi aleagă un moment mai bun. În câteva zile, magicianul începea un mare turneu pe tot teritoriul Statelor Unite şi avea nevoie de un asistent. Micul Houdini îşi lichidă contul secret pe care îl avea în bancă şi făcu acelaşi lucru ca şi tizul său: îşi părăsi familia pentru a deveni magician. Exista totuşi o diferenţă între ei doi; spre deosebire de Harry Houdini, care plecase de acasă doar pentru a face bani cu care să-şi ajute familia foarte săracă, lucru pe care chiar îl

făcuse, Malerick nu avea să-şi mai vadă părinţii niciodată.

— Hei, cum merge?

O voce răguşită de femeie îl trezi din rememorarea adolescenţei sale, apropiindu-se de el în barul din Upper West Side în care încă se afla. Vreo obişnuită de-a locului, îşi spuse. În jurul vârstei de 50 de ani şi încercând fără succes să pară cu 10 ani mai tânără, îşi încercase norocul cu el, bazându-se mai ales pe lumina scăzută din încăpere. Se grăbi să ocupe un scaun chiar lângă şi se întoarse cu faţa spre el, încercând să-şi scoată în evidentă decolteul.

— Poftim? spuse el.

— Te întrebam cum îţi merge. Nu cred că te-am mai văzut pe aici.

— Mă aflu în oraş pentru două-trei zile cu nişte afaceri.

— Aha, spuse ea ameţită. Vreau un foc.

Rostise ultima propoziţie ca şi cum ar fi dorit să transmită ideea că îi face o mare favoare dându-i şansa să-i ofere un foc.

— Sigur că da, răspunse el.

Aprinse o brichetă şi o întinse spre ea. Până şi flacăra brichetei se trage înapoi, observă el, la apropierea de această femeie şi de degetele ei roşii şi osoase.

— Mulţumesc, spuse ea eliberând un nor de fum spre tavan.

Când îşi întoarse privirea spre Malerick, acesta deja achitase nota şi se îndepărta de tejghea. Femeia se încruntă.

— Trebuie să plec, spuse el şi zâmbi. Uite, poţi să păstrezi asta.

Îi oferi bricheta de metal. Ea o luă şi se încruntă şi mai tare. Era chiar bricheta ei, pe care el i-o subtilizase când se apropiase prima dată. Malerick şopti pe un ton rece:

— Se pare că nu aveai nevoie de un foc totuşi.

Privi apoi în urma sa: două lacrimi se prelingeau pe obrajii femeii, năruindu-i machiajul. Se gândi că dintre toate iluziile sadice pe care le înfăptuise sau plănuise pentru acest sfârşit de săptămână – sângele, tăierea, focul – aceasta a fost probabil cea mai satisfăcătoare.

Auzise sirenele când încă se aflau la două străzi distanţă de reşedinţa lui Rhyme.

Mintea Ameliei Sachs făcuse una din asocierile acelea amuzante: auzind zgomotul electronic al sirenelor de la vreun vehicul de intervenţie rapidă, se gândise că sunetul părea să vină din direcţia casei acestuia.

Bineînţeles că nu era aşa, hotărî ea.

Prea multe coincidenţe.

Dar apoi realiză că luminile intermitente, roşu cu albastru, se vedeau dinspre Central Park West, zona în care era localizată casa lui Rhyme.

Ei, haide, încercă ea să se liniştească, de vină e doar imaginaţia ta, alimentată de amintirea imaginii acelui Arlecchino sinistru de pe afişul de la intrarea în cortul Cirque Fantastique din parc, a actorilor mascaţi şi a ororilor săvârşite de Magician. De-asta devenise cam paranoică.

Înfiorător…

Las-o baltă.

Mutând sacoşa cu mâncare cubaneză foarte condimentată dintr-o mână în alta, continua să meargă alături de Kara pe trotuarul înţesat de lume, vorbind despre părinţi, despre cariere, despre Cirque Fantastique. Şi bineînţeles, despre bărbaţi.

Pac, pac…

Kara sorbea cu poftă din cafeaua ei cubaneză dublă, de care, spunea ea, devenise dependentă de la prima gură. Nu numai că era la jumătate de preţ faţă de Starbucks, explica ea, dar era de două ori mai tare.

— Nu sunt prea bună la matematică, dar cred că asta o face de patru ori mai bună, discuta ea foarte însufleţită. Ca să-ţi spun drept, mă topesc după descoperiri de genul ăsta. Tocmai lucrurile mărunte dau savoare vieţii, nu crezi?

Dar Sachs pierduse firul conversaţiei. O altă ambulanţă trecu pe lângă ele. Rosti în gând o rugăciune ca aceasta să îşi continue drumul şi dincolo de casa lui Rhyme. Dar nu fu aşa. Maşina frână violent tocmai la colţul imobilului care o interesa pe ea.

— Nu se poate, şopti ea.

— Ce se întâmplă? se miră Kara. O fi vreun accident?

Cu inima bătând gata să-i spargă pieptul, Sachs lăsă jos pungile cu mâncare şi o luă la fugă spre casă.

— Lincoln…

Kara porni după ea, vărsându-şi cafea pe mânecă şi scăpând cana într-un final. O ajunse din urmă pe Sachs.

— Ce se întâmplă?

Cum dădu colţul clădirii, Sachs văzu şase camioane de pompieri şi ambulanţe. La început, bănui că a avut un atac de disreflexie. Dar în mod clar, fusese vorba despre un incendiu. Privi la etaj şi gemu disperată. Se vedea ieşind fum de la fereastra dormitorului lui Rhyme.

Doamne-Dumnezeule, nu!

Sachs se aplecă în viteză pentru a trece dincolo de marcajul poliţiei şi îşi continuă goana printre mai mulţi pompieri aflaţi la intrare. Sări peste treptele din faţa casei, uitând cu totul de artrită. Deschise grăbită uşa, mai să alunece pe marmura din hol.

Doi pompieri tocmai coborau încet scările. Pe feţele lor se putea citi resemnarea.

— Lincoln! ţipă ea.

Şi o luă la fugă pe scări în sus.

— Amelia, stai! se auzi vocea aspră a lui Lon Sellitto, care răsună din hol.

Se întoarse panicată spre locul din care auzise vocea, gândindu-se că nu voia decât s-o împiedice să vadă trupul carbonizat al lui Rhyme. Dacă Magicianul îl luase pe Lincoln de lângă ea, avea să-l omoare. Nimic în lume nu o putea opri.

— Lon!

O opri să urce pe scări şi o îmbrăţişă.

— Nu e acolo sus, Amelia!

— A…?

— Nu, nu, totul e bine. E în afara oricărui pericol. Thom l-a dus în camera de oaspeţi din spate. Aici, la parter.

— Slavă Domnului! spuse şi Kara.

Privi în jurul ei la pompierii care continuau să apară în capul scărilor, numai bărbaţi şi femei masive, părând şi mai mătăhăloşi în uniformele şi echipamentele lor.

Thom apăru la rândul său din spate, cu o figură sumbră.

— E în regulă, Amelia. Nu are arsuri, doar a inhalat puţin fum. Tensiunea e foarte ridicată. Dar e pe mâinile medicilor. Va fi bine.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea pe detectiv.

— Magicianul, murmură Sellitto cu un oftat. L-a omorât pe Larry Burke şi i-a luat uniforma. Aşa a şi reuşit să pătrundă aici, în casă. Cumva s-a furişat în dormitorul lui Rhyme. A aprins focul în jurul patului. Noi nici nu ne-am dat seama de aici dinăuntru; cineva a văzut din stradă fumul şi a sunat la 911. Iar eu am fost sunat de la dispecerat. Împreună cu Mel şi Thom, am scos aproape tot din cameră înainte de sosirea camioanelor.

Sachs îl întrebă pe Sellitto:

— Bănuiesc că Magicianul nu a fost prins, nu-i aşa?

Răspunsul fu un râs amar al detectivului.

— Tu ce crezi? A dispărut. Ca şi cum nici nu ar fi fost aici.

În urma accidentului care îl paralizase, Rhyme îşi petrecuse luni de zile cu exerciţii fizice în încercarea de a merge din nou. După ce abandonase cu frustrare această tentativă, fiindu-i şi lui clar că scopul pe care şi-l propusese era imposibil de atins, îşi canalizase toată energia şi voinţa către o idee mai rezonabilă.

Aceea de a respira singur, fără aparate.

Majoritatea celor aflaţi în starea lui Rhyme – fractură a coloanei în dreptul celei de-a patra vertebre – au nevoie de un ventilator pentru a putea respira, căci e foarte posibil ca nervii care conectează creierul şi diafragma să nu mai funcţioneze. În cazul lui Rhyme, prima concluzie a medicilor a fost că plămânii nu îi funcţionează la capacitate optimă, aşa că funcţia lor a fost preluată de un tub implantat în piept. Rhyme ura din toată inima acea maşinărie, din cauza şuieratului mecanic pe care îl genera şi, mai ales, din cauză că îl făcea să nu mai simtă nevoia de a respira, deşi, raţional, ştia că nu este aşa. Asta ca să nu mai pomenim de faptul că dispozitivul mai avea şi prostul obicei de a se opri când îţi era lumea mai dragă.

Dar apoi, subit, plămânii au început să îi funcţioneze şi s-a văzut scăpat de tirania dispozitivului bionic. Concluzia doctorilor a fost aceea că îmbunătăţirea stării se datora tendinţei naturale a corpului de a-şi reveni după o traumă. Dar Rhyme cunoştea adevărata poveste din spatele vindecării sale. Făcuse totul pe cont propriu, prin intermediul voinţei de fier pe care o avea. Să tragă din nou aer în plămâni – cantităţi foarte mici la început, da, dar era propria lui respiraţie – a fost printre cele mai mari realizări din întreaga sa viaţă. Ulterior acestui succes, începuse să îşi lucreze din greu fizicul cu exerciţii care urmăreau sporirea senzaţiilor în tot corpul şi chiar mişcarea membrelor; dar oricare ar fi fost progresele sale în

această nouă arie, nimic nu se compara cu mândria pe care o simţise atunci când ventilatorul fusese înlăturat şi putuse respira singur.

În această seară, zăcând pe patul din micuţa cameră de oaspeţi de la parter, îşi aduse aminte de norii de fum pe care îi văzuse ridicându-se spre tavan, după ce focul cuprinsese tot ce însemna material textil, hârtie sau plastic. Panica pe care o simţise fusese provocată mai puţin de ipostaza de a muri carbonizat şi mai mult de acel fum teribil care îi pătrunsese în plămâni şi care îi răpea încetul cu încetul singura victorie pe care o obţinuse în războiul cu invaliditatea sa. Ca şi cum Magicianul alesese locul cel mai vulnerabil pentru a-şi dezlănţui atacul.

Când Thom, Sellitto şi Cooper au năvălit în dormitor, primul său gând nu a fost la extinctoarele pe care cei doi poliţişti le aduseseră, ci la tubul de oxigen pe care asistentul său îl ţinea în mână. Salvaţi-mi întâi plămânii! se gândise el.

Thom îi pusese masca de oxigen cu mult înainte ca flăcările să fie anihilate cu totul, iar el a inhalat cu nesaţ gazul dulce al vieţii. A fost dus la parter şi examinat atât de personalul de pe ambulanţă, cât şi de doctorul său personal; medicii s-au ocupat de arsurile superficiale pe care le prezenta corpul său şi au căutat cu atenţie eventualele tăieturi cu lama. Nu au fost descoperite nici tăieturi, nici lame în interiorul hainelor sale. Specialiştii declarară în urma controlului că plămânii săi erau perfect funcţionali, însă îi dădură instrucţiuni lui Thom să-i schimbe poziţia mai des, pentru a evita orice fel de complicaţie.

Abia atunci Rhyme începu să se calmeze. Dar trecu mult timp până să îi dispară cu totul neliniştea, căci Magicianul reuşise să producă un rău mult mai mare decât cel fizic. Îi reamintise criminalistului cât de precară îi era starea şi cât de nesigur viitorul.

Ura cu toată fiinţa sentimentul pe care îl avea, acela de neajutorare şi vulnerabilitate.

— Lincoln!

Sachs intrase în viteză în cameră, se aşezase pe pat şi se aruncase de gâtul lui, îmbrăţişându-l cu putere. Îşi cufundase la rândul său capul în părul ei. Ea plângea. Mai văzuse lacrimi în ochii ei probabil de două ori de când o cunoştea.

— Fără prenume, şopti el. Aduce ghinion, adu-ţi aminte. Şi deja ar fi prea mult pentru astăzi.

— Eşti bine?

— Da, eu sunt destul de bine, spuse el tot în şoaptă, fiindu-i frică în mod absolut ilogic că dacă ar vorbi mai tare, particulele de fum i-ar străpunge plămânii şi i-ar goli de oxigen. Dar păsările? întrebă el, rugându-se în gând ca şoimii călători să fie teferi. Nu i-ar fi păsat dacă s-ar fi mutat pe altă clădire, dar l-ar fi terminat vestea că au fost cumva răniţi sau ucişi.

— Thom a spus că sunt bine. S-au mutat pe celălalt pervaz.

Au mai stat o clipă îmbrăţişaţi, apoi a intrat Thom.

— Trebuie să îţi schimb poziţia.

Sachs îl trase încă o dată spre ea şi apoi îi făcu loc asistentului.

— Du-te şi investighează locul, îi spuse Rhyme. Trebuie să fi lăsat ceva în urma sa. Măcar batista pe care mi-a înfăşurat-o în jurul gâtului. Şi lamele pe care le avea în mână la un moment dat.

Sachs îi răspunse că aşa va face şi părăsi camera. Thom se aşeză pe pat şi începu procesul de curăţare a plămânilor. După douăzeci de minute, poliţista se întoarse, îşi scoase de pe ea costumul Tyvek, îl împături cu grijă şi îl puse înapoi în geanta cu echipamentul.

— Nu am găsit cine ştie ce, raportă ea. Am găsit într-adevăr batista şi am luat nişte urme de paşi. Poartă o nouă pereche de Ecco. Dar nu am găsit lamele de care pomeneai. Şi dacă a mai scăpat

ceva pe acolo, probabil s-a evaporat. A, da, era să uit: mai era şi o sticlă de whisky, dar presupun că e a ta.

— Da, e a mea, şopti Rhyme.

În mod normal, ar fi făcut o glumă – ceva cu privire la severitatea pedepsei pentru folosirea unui whisky de 18 ani ca stimulent al flăcărilor. Dar pur şi simplu nu avea dispoziţia necesară. Ştia şi el că nu vor descoperi mare lucru. Din cauza puterii de distrugere pe care o posedă focul, dovezile găsite la investigarea scenei pot revela în majoritatea cazurilor unde şi cum s-a iscat focul. Dar acesta era un lucru deja cunoscut. Totuşi trebuia să mai fie ceva.

— Dar banda adezivă? Cea pe care Thom mi-a dezlipit-o de pe faţă şi pe care apoi a aruncat-o.

— Nu am găsit nicio bandă adezivă.

— Uite-te la capul patului. Acolo a stat Magicianul mai tot timpul. Poate că…

— M-am uitat.

— Păi, bine. Uite-te din nou. Se pare că ai omis unele lucruri.

— Nu, spuse ea simplu.

— Poftim?

— Ia-ţi gândul de la locul tentativei de crimă. S-a făcut scrum.

— Trebuie să mergem mai departe de-atât cu nenorocitul ăsta de caz.

— Asta o să şi facem, Rhyme. Urmează să interoghez martorul.

— A existat un martor? mormăi el. Nimeni nu mi-a spus nimic despre asta.

— Da, a existat un martor.

Merse înapoi până în hol, pentru a-i cere lui Lon Sellitto să vină şi el. Acesta intră agale, adulmecându-şi jacheta cu o mină nemulţumită.

— Un rahat de costum de 240 de dolari. S-a dus pe apa sâmbetei. La dracu'! Ce se petrece, Sachs?

— Voi interoga martorul, domnule locotenent. Aveţi reportofonul la dumneavoastră?

— Cum să nu, răspunse el scoţând aparatul din buzunar şi înmânându-i-l. Avem un martor?

— Lasă martorii, Sachs, interveni Rhyme. Ştii doar că nu te poţi baza pe ei. Să rămânem mai bine la dovezi.

— Nu, pentru că eu cred că vom scoate o mărturie bună. Mă voi asigura că aşa va fi.

Rhyme privi spre uşă.

— Bine. Cine naiba e martorul?

— Tu eşti martorul, răspunse ea, trăgându-şi un scaun lângă pat cu un gest foarte natural.

Capitolul douăzeci şi şapte

— Eu? Dar e absolut ridicol!

— Ba nu. Nu e deloc ridicol.

— Las-o baltă. Mai bine du-te şi mai cercetează o dată dormitorul. Ai omis ceva. Ai făcut investigaţia pe fugă. Măcar dacă erai începătoare…

— Dar nu sunt începătoare. Ştiu să cercetez locul unei infracţiuni foarte repede şi ştiu când e timpul să mă opresc şi să îmi îndrept eforturile spre activităţi mai productive.

Examină puţin reportofonul lui Sellitto, verifică dacă mai era bandă disponibilă şi apoi îl porni.

— Aici ofiţer de patrulare Amelia Sachs, număr de insignă 5885, interogându-l pe Lincoln Rhyme, martor al unui atac armat urmat de un incendiu, în zona Central Park West. Suntem în ziua de sâmbătă, 20 aprilie.

După această introducere, puse reportofonul pe masă, aproape de Rhyme. La rândul său, acesta privi obiectul ca şi cum ar fi avut în faţă un şarpe.

— Acum, continuă ea. Fă-ne o descriere.

— I-am spus deja lui Lon.

— Atunci spune-mi şi mie.

O privire sarcastică a lui Rhyme către tavan.

— Statură medie, vârsta între 50 şi 55 de ani, îmbrăcat în uniformă de poliţist. Nu purta barbă de data asta. Avea o cicatrice pe gât şi pe piept, iar în jurul acesteia, pielea era depigmentată.

— Bluza îi era descheiată? Ai putut să îi vezi pieptul?

— Îmi cer scuze, spuse el cu sarcasm. Avea o cicatrice pe gât, care, probabil, continua şi pe piept în jos. Degetul mic şi inelarul de la mâna stângă erau lipite. Avea… părea să aibă ochi căprui.

— Foarte bine, Rhyme, spuse ea. Până acum, habar n-aveam ce culoare au ochii săi.

— E posibil ca ideea pe care o avem acum să fie incorectă, mai ales dacă purta lentile de contact, spuse el, simţind că a câştigat un punct cu această remarcă. Probabil mi-aş aduce aminte mai bine totul dacă aş beneficia de puţin ajutor.

Privi sugestiv spre Thom.

— Puţin ajutor?

— În bucătărie se află o sticlă de Macallan care a supravieţuit incendiului.

— Mai târziu, i-o tăie Sachs. Aş prefera ca acum să avem mintea limpede.

— Dar…

Sachs făcu un semn de uşoară nervozitate şi continuă:

— Acum. Aş vrea să trecem împreună prin tot ce s-a întâmplat. Ce ţi-a spus?

— Nu-mi aduc aminte prea bine, spuse el nerăbdător. În marea majoritate a timpului, a vorbit fără sens. Şi nici eu nu eram în dispoziţia cea mai potrivită să fiu atent.

— Poate ţie ţi s-a părut fără sens. Dar pariez că a spus şi lucruri de care ne-am putea servi.

— Sachs, o întrerupse el sarcastic, chiar nu iei în calcul posibilitatea să fi fost puţin speriat sau confuz? Adică să nu fiu tocmai atent?

Îi atinse uşor umărul; un loc unde putea simţi contactul.

— Uite, ştiu că nu ai încredere în martori de regulă. Dar câteodată mai şi observă lucruri, fără poate să-şi dea seama. Asta e specialitatea mea, Rhyme.

Amelia Sachs, agentul de poliţie popular.

— Hai să mai trecem cu atenţie o dată prin toată povestea. La fel cum m-ai învăţat tu să fac cu „grila”. Trebuie să găsim ceva important.

Se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşă.

— Kara?

Într-adevăr, nu avea încredere în martori, nici măcar în cei care se aflau într-un punct bun de observaţie şi nu luau parte direct la acţiune.

Oricine este direct implicat în desfăşurarea delictului – mai ales dacă e şi victima unei violenţe – nu are cum să fie luat în seamă ca mărturie. Chiar şi în cazul lui, când încerca să se gândească la vizita criminalului, tot ce vedea în faţa ochilor era o serie de incidente întâmplătoare, lipsite de orice fir logic: Magicianul în spatele lui, apoi peste el, aprinzând focul. Mirosul de whisky, cel de fum. Nici măcar nu îşi putea aminti care fusese ordinea exactă a acestor întâmplări.

Amintirile, aşa cum spusese Kara, nu sunt decât iluzii.

După un moment, apăru şi tânăra iluzionistă.

— Eşti bine, Lincoln?

— Destul de bine, murmură el.

Sachs explică de ce o chemase pe Kara; voia ca aceasta să asculte, în speranţa că va recunoaşte ceva din spusele Magicianului care le-ar putea fi de folos. Se aşeză apoi din nou pe scaun, trăgându-se mai aproape de Rhyme.

— Hai să ne întoarcem puţin în timp, Rhyme. Spune-ne ce s-a întâmplat. La modul general.

Criminalistul ezită puţin, rămânând cu privirea pe reportofon. Apoi începu să rememoreze evenimentele în ordinea în care şi le amintea. Apariţia Magicianului, apoi faptul că acesta recunoscuse furtul uniformei de poliţie şi uciderea agentului, apoi ce îi spusese despre cadavrul lui Larry Burke.

E destul de cald…

Făcu apoi o observaţie:

— Vorbea ca şi cum mima desfăşurarea unui spectacol de magie, iar eu eram unul din protagonişti. Îmi amintesc totuşi un lucru despre el. E astmatic. Sau cel puţin respira cu greutate. Se oprea adesea pentru a trage aer în piept şi vorbea şoptit.

— Foarte bine, spuse Sachs. Uitasem că am observat ceva similar după tentativa de crimă de la heleşteu. Altceva ce-a mai spus?

Rhyme privi tavanul întunecat al camerei de oaspeţi. Clătină din cap.

— Cam asta e tot. Voia să îmi dea foc şi m-a ameninţat că mă taie. Apropo, ai găsit vreo lamă în timpul investigaţiei?

— Nu.

— Uite, despre asta vorbeam – dovezi. Ştiu că mi-a pus o lamă în pantalonii de pijama. Doctorii nu au găsit-o. Probabil a căzut. Vezi, chestiile de genul ăsta ar trebui să descoperi tu.

— Nu cred că a fost vreun moment în pantalonii tăi, interveni Kara. Ştiu trucul. A palmat lama de ras în ultimul moment.

— Oricum, ideea era că ai tendinţa de a nu asculta cu prea mare atenţie oamenii atunci când se află prea aproape de tine şi te mai şi torturează.

— Haide, Rhyme, să zăbovim puţin la ce s-a întâmplat. Eu şi Kara eram plecate să cumpărăm mâncare. Tu te uitai peste dovezi. Thom te-a dus sus în dormitor. Erai obosit, aşa-i?

— Nu, răspunse criminalistul. Nu eram obosit. Dar m-a dus oricum în dormitor.

— Şi îmi imaginez că nu ţi-a picat prea bine.

— Absolut deloc.

— În fine. Deci erai sus în cameră…

Uitându-mă la luminile oraşului, la păsări. Thom închizând uşa.

— Era linişte… începu Sachs.

— Nu, de fapt nu era linişte deloc. Din cauza circului de vizavi. Revenind, tocmai setasem alarma…

— Pentru ce oră?

— Nu ştiu. La o oră diferenţă. Care-i relevanţa?

— Fiecare detaliu ajută la descoperirea altor două.

Rhyme se enervă.

— Pe asta de unde-ai mai scos-o? Dintr-o plăcintă cu răvaşe?

Ea zâmbi.

— Am inventat-o eu. Dar sună bine, nu crezi? Îţi dau voie să o foloseşti în noua ta carte.

— Eu nu scriu cărţi despre martori. Scriu despre indicii, spuse el simţindu-se a doua oară triumfător.

— Bine. Cum ţi-ai dat seama că mai e cineva în cameră? Ai auzit vreun zgomot suspect?

— Nu, am simţit o adiere pe obraz. Am crezut că e de la aerul condiţionat la început. Dar era el. Suflându-mi aer pe obraz şi pe gât.

— Ca să… Ca să ce?

— Să mă sperie, cred. A funcţionat, spuse Rhyme închizându-şi ochii şi încercând să îşi aducă aminte. Am încercat să-l sun pe Lon. Dar, şi aici aruncă o privire spre Kara, s-a prins de mişcarea mea. M-a ameninţat că mă omoară. Ba nu, m-a ameninţat că mă orbeşte dacă încerc să strig după ajutor. L-am crezut. Dar, într-un mod foarte dubios, părea mai degrabă impresionat. Chiar m-a complimentat pentru distragerea atenţiei…

Vocea i se stinse pe măsură ce îi dispăreau amintirile.

— Cum a reuşit să intre?

— A intrat odată cu agentul de poliţie care ne-a adus cutiile cu probe de la biroul lui Grady.

— La naiba, interveni Sellitto. De acum înainte verificăm actele tuturor celor care intră aici în casă. Şi chiar mă refer la toată lumea.

— Spuneai că vorbea despre distragerea atenţiei, continuă Sachs. Şi că te-a complimentat. Ce altceva a mai spus?

— Nu ştiu, murmură Rhyme. Nimic.

— Chiar nimic? întrebă ea cu voce descrescătoare.

— Nu… ştiu.

Lincoln se înfurie. Pe Sachs, pentru că îl forţa. Pentru că nu îl lăsa să bea un pahar pentru a risipi din teroarea pe care încă o simţea.

Dar cel mai furios era pe el însuşi pentru că o dezamăgise.

Dar trebuia să înţeleagă cât de greu îi este să se întoarcă la acele momente: la flăcări, la fumul care îi intra pe nas şi îi lua cu asalt plămânii lui preţioşi…

Stai puţin! Fumul…

Lincoln Rhyme se lumină:

— Foc.

— Foc?

— Cred că despre asta a vorbit cel mai mult. Parcă era obsedat. A menţionat şi un număr celebru. Era vorba despre… Da, „Oglinda în flăcări”. Asta era. Flăcări pe toată scena, parcă. Protagonistul trebuia să scape de ele. Se transformă în diavol. Sau altcineva se transformă în diavol.

Rhyme şi Sachs priviră amândoi spre Kara, care dădu din cap afirmativ.

— Am auzit de el. Dar e destul de rar pus în scenă. Necesită mult antrenament şi e destul de periculos. Majoritatea patronilor de săli de spectacol nu dau voie artiştilor să execute numărul ăsta.

— O ţinea întruna cu focul, care e singurul lucru pe care nu-l poţi falsifica pe scenă. Cum spectatorii văd focul şi speră în sinea lor ca iluzionistul să ardă. Stai. Îmi mai aduc aminte ceva. A…

— Continuă, Rhyme, eşti pe drumul cel bun.

— Nu mă întrerupe, se enervă el. V-am spus că se purta ca şi cum ar fi dat o reprezentaţie? Părea desprins de lume. Se tot uita la peretele gol şi se adresa cuiva. Era ceva de genul „auditoriul meu nu-ştiu-cum”. Nu-mi aduc aminte sintagma exactă. Era obsedat.

— Un public imaginar.

— Exact. Stai puţin. Cred că sintagma corectă era „stimat auditoriu”. Şi se adresa direct acestui public cu „stimat auditoriu”…

Sachs o privi stăruitor pe Kara; fata ridică din umeri.

— Noi vorbim totdeauna cu publicul. Un fel de sporovăială. Pe vremuri, artiştii se adresau privitorilor cu „preastimat auditoriu” sau „onorate doamne şi onoraţi domni”. Dar acum toată lumea crede că e cam pretenţios şi demodat. Se preferă astăzi expresii mai puţin formale.

— Să mergem mai departe.

— Nu mai ştiu, Sachs. Cred că sunt secătuit. Nu mai văd decât o mare pată neagră.

— Pot să pariez că asta nu e tot. La fel ca o probă la locul unei crime. E acolo, ar putea fi cheia întregului caz. Dar trebuie să gândeşti puţin altfel pentru a o găsi, spuse ea şi se apropie mai mult de Rhyme. Să spunem că acesta este dormitorul tău. Eşti în scaunul cu rotile. Unde stă el?

Criminalistul făcu un semn din cap.

— Acolo. Lângă piciorul patului, cu faţa la mine. E în stânga mea, aproape de uşă.

— Ce postură adoptase?

— Postura? Nu ştiu.

— Încearcă.

— În faţa mea. Îşi tot agita mâinile. Ca şi cum ar fi vorbit în public.

Sachs se ridică în picioare şi încercă să imite poziţia descrisă.

— Cam aşa?

— Mai aproape.

Se apropie de Rhyme.

— Uite.

Această încercare de reconstituire avu într-adevăr rezultate.

— Încă un lucru… A vorbit despre victime. Spunea că nu a avut nimic personal cu ele.

— Nimic personal.

— Le-a ucis pentru că… Da, acum îmi amintesc. Le-a ucis pentru ceea ce reprezentau ele.

Sachs începu să scrie note suplimentare pentru înregistrarea audio.

— Pentru ceea ce reprezentau ele? Ce o fi însemnând asta?

— Nu am reuşit să îmi dau seama. O muziciană, o avocată, un stilist. Vârste diferite, ocupaţii diferite, genuri diferite, domicilii diferite. Victimele nu se cunoşteau între ele. Zona superioară a clasei de mijloc, locuitori ai mediului urban, educaţie superioară… Poate doar unul din ei este cheia, motivul pentru care au fost toţi ceilalţi aleşi. Cine ştie?

Sachs se încruntă.

— Ceva scârţâie.

— Ce anume?

— Ceva în legătură cu ce îţi aminteşti, spuse ea într-un final.

— Păi normal, nu îmi aduc aminte chiar cuvânt cu cuvânt. Nu am stenografiat întâlnirea.

— Nu mă referam la asta.

Se opri să se gândească o vreme. Apoi încuviinţă din cap şi continuă:

— Tu descrii de fapt ce a spus el. Foloseşti limbajul tău, nu pe al lui. „Domiciliu.” „Ocupaţie.” Vreau cuvintele lui.

— Păcat. Pentru că nu îmi amintesc cuvintele lui, Sachs. A spus că nu a avut nimic personal cu victimele. Punct.

Ea clătină din cap.

— Nu. Pariez că nu a spus asta.

— Ce să nu spună?

— Criminalii nu se raportează niciodată la cei pe care îi omoară cu termenul de „victime”. E imposibil, pur şi simplu. Niciodată nu îşi umanizează ţintele. Cel puţin criminalii în serie, cum este şi Magicianul.

— Probabil aşa v-au spălat creierele la Academia de Poliţie, Sachs.

— Nu e vorba de asta, ci de viaţa reală. Noi ştim că ele sunt victime, dar criminalii cred întotdeauna că meritau să moară dintr-un motiv sau altul.

Gândeşte-te puţin la asta. Nu a folosit cuvântul „victimă”, nu-i aşa?

— Nu văd care ar fi relevanţa acestei descoperiri.

— A spus că sunt reprezentativi pentru ceva şi trebuie să aflăm pentru ce. Deci cum s-a referit la ele?

— Nu-mi amintesc.

— Oricum nu a spus „victime”. Ştiu sigur asta. A vorbit despre vreunul în parte? Svetlana, Tony… Sau poate Cheryl Marston? S-a referit la ea măcar ca la o blondă? Sau avocată? A spus ceva de tipa cu sânii mari? Pot să garantez că nu a spus „locuitor din mediul urban”.

Rhyme închise din nou ochii, încercând să se transpună înapoi la locul atacului. Scutură apoi din cap.

— Nu mai…

Şi apoi îşi aminti.

— „Călăreaţa”.

— Poftim?

— Ai dreptate. Nu a spus „victima”, ci „călăreaţa”.

— Excelent! spuse ea.

Rhyme simţi o izbucnire de mândrie inexplicabilă.

— Dar despre ceilalţi?

— Nu, doar despre ea a vorbit.

Rhyme era sigur. Interveni şi Sellitto:

— Deci se raportează la victime ca fiind oameni care fac un anumit lucru – care poate să fie sau nu chiar profesia lor.

— Aşa este, confirmă Rhyme. Cântatul la un instrument. Machiatul artiştilor. Echitaţia.

— Dar cum ne folosim de informaţia asta? întrebă Sellitto.

Răspunsul lui Sachs fu acelaşi pe care Rhyme i-l dădea tot timpul când punea această întrebare.

— Nu ştim încă. Dar suntem cu un pas mai aproape să ne dăm seama.

Îşi consultă apoi notele şi continuă:

— Să recapitulăm. A făcut câteva trucuri cu lamele de bărbierit, a adus vorba despre „Oglinda în flăcări”. Se adresa stimatului său auditoriu. E obsedat de foc. A ales un stilist, o muziciană şi o călăreaţă amatoare pentru ceea ce reprezentau, dar nu ştim încă sensul acestei fraze. Altceva la care te mai poţi gândi?

Închise ochii din nou. Încercă din greu. Dar vedea doar lame, flăcări şi simţea doar mirosul fumului.

— Nu, spuse el deschizând ochii şi privind-o. Cred că asta e tot.

— În regulă. E bine, Rhyme.

Îi recunoscu tonul. Îl recunoscu pentru că îl folosea el însuşi de multe ori. Însemna că nu a terminat.

Sachs îşi mai privi o dată notele şi spuse cu voce scăzută:

— Ştii, tu întotdeauna îl citezi pe Locard.

Rhyme încuviinţă din cap la această referire. Criminalistul şi detectivul francez pomenit de Sachs dezvoltase un principiu care mai târziu i-a luat numele. Acesta susţinea că la locul oricărei infracţiuni, are loc un schimb de probe între răufăcător şi victima sa.

— Iar eu mă gândeam că poate a avut loc şi un schimb psihologic. La fel ca acela fizic.

Rhyme râse la auzul acestei afirmaţii, care i se păruse de-a dreptul nebunească. Locard fusese un om de ştiinţă; s-ar fi opus cu vehemenţă aplicării principiului său într-un domeniu atât de imprevizibil, cum este cel al psihicului uman.

— Unde vrei să ajungi?

— Nu ai avut gura astupată tot timpul, nu-i aşa? continuă ea.

— Nu, doar la sfârşit.

— Asta înseamnă că ai comunicat şi tu cu criminalul. Ai fost părtaş al unui schimb.

— Eu?

— Păi nu? Nu i-ai spus nimic?

— Ba da. Şi ce dacă? Importante sunt cuvintele lui.

— Mă gândesc că poate a spus anumite lucruri doar ca răspuns la ce-ai spus tu.

Rhyme o privi cu atenţie pe Sachs. O pată de murdărie de forma unei semiluni pe obraz, câteva picături de transpiraţie deasupra buzei superioare. Stătea aplecată şi, deşi tonul ei era calm, îi simţea tensiunea şi concentrarea. Cu siguranţă nu îşi dădea seama, dar ceea ce simţea ea acum era foarte asemănător cu ce simţea el de fiecare dată când se aflau la distanţă şi încerca să o ghideze la locul unei crime.

— Gândeşte-te puţin, Rhyme, vorbi ea. Imaginează-ţi că eşti singur cu răufăcătorul. Nu neapărat cu Magicianul. Cu orice răufăcător. Ce i-ai spune? Ce ai vrea să afli de la el?

Prima lui reacţie fu un oftat obosit, care reuşise cumva să sune cinic. Dar, în mod sigur, întrebarea ei îi pusese mintea la contribuţie.

— Îmi amintesc! spuse el. L-am întrebat cine e.

— Bună întrebare. Şi care a fost răspunsul lui?

— A spus că este un vrăjitor… Nu, nu doar un vrăjitor, ci unul anume.

Rhyme se încruntă, încercând să călătorească înapoi în timp, la locul atentatului.

— Mi-a adus aminte de *Vrăjitorul din Oz.* Vrăjitoarea de la Apus. Da, mi-am adus aminte. Mi-a spus că este Vrăjitorul Nordului. Sunt sigur că aşa a fost.

— Îţi spune ceva acest nume? o întrebă Sachs pe Kara.

— Nu.

— A mai spus că poate să scape de orice şi de oricine, mai puţin de noi. De fapt, a spus că nu credea că este în stare să scape de mine. Îi era teamă că îl vom opri. De-asta a venit. A spus că trebuia să mă oprească până mâine după-amiază. Pentru că atunci va începe din nou să ucidă.

— Vrăjitorul Nordului, spuse Sachs, privindu-şi încă o dată notiţele. Acum…

Rhyme oftă:

— Chiar cred că asta a fost tot, Sachs. Izvorul. A secat.

Sachs opri reportofonul, apoi se apropie cu un şerveţel şi îi şterse transpiraţia de pe frunte.

— Mi-am dat seama. Ce voiam să spun e că acum eu am nevoie să beau ceva. Ce zici?

— Doar dacă torni tu sau Kara, răspunse Rhyme. Nu-l lăsaţi pe el să măsoare.

Făcu un semn sugestiv spre Thom.

— Tu vrei ceva? o întrebă Thom pe Kara.

— Vrea un *Irish coffee,* pun pariu… De ce nu comercializează Starbucks şi aşa ceva?

Kara refuză oferta, în schimb comandă o cafea Maxwell House sau Folgers. Sellitto se interesă asupra probabilităţii de a mânca ceva, mai ales că sandviciurile cubaneze mult aşteptate nu supravieţuiseră drumului de la restaurant înapoi acasă.

Thom se făcu nevăzut în bucătărie. Sachs îi înmâna Karei carneţelul pe care îşi luase notiţe, rugând-o să noteze orice i s-ar fi părut relevant despre profilul criminalului. Kara se ridică de pe scaun şi plecă în laborator.

— A fost foarte bine, îi spuse Sellitto lui Sachs. Interogatoriul. Nu cunosc niciun sergent care să se descurce mai bine.

Făcu un semn sobru de mulţumire, dar Rhyme ştia că era foarte încântată de compliment.

După câteva minute, în cameră îşi făcu apariţia Mel Cooper, cu faţa pătată, la fel ca Sachs. Ţinea în mână o pungă de plastic.

— Astea sunt toate probele găsite în Mazda.

Punga conţinea patru pagini, o singură coală împăturită în două, din ziarul *New York Times.* Se vedea că nu Sachs făcuse cercetările; probele ude trebuie depozitate în mape de hârtie sau textile, nu

în plastic, pentru că favorizează apariţia mucegaiului, care poate distruge conţinutul hârtiei.

— Asta e tot ce au găsit?

— Da, până acum. Dar nu au reuşit încă să scoată maşina din apă. E prea periculos.

— Se vede data de pe ziar? fu curios Rhyme.

Cooper studie cu atenţie foaia udă.

— E de acum două zile.

— Deci provine de la Magician, observă Rhyme. Maşina a fost furată mai demult. De ce ar păstra cineva doar o foaie din ziar şi nu toată ediţia?

Întrebarea, lucru foarte obişnuit pentru Rhyme, era una pur retorică, aşa că nu aşteptă să primească un răspuns la ea şi continuă:

— Pentru că e un articol important pentru el în aceste pagini. Important şi pentru noi, din această cauză. Fireşte, ar putea fi şi un bătrân pervers căruia îi plac reclamele la Victoria's Secret. Dar chiar şi asta ar putea fi o informaţie preţioasă pentru noi. Se mai poate descifra ceva pe foaie?

— Nu. Şi oricum nu vreau încă să o despăturesc. E prea udă.

— Bine. Trimite-o la laboratorul de analiză a documentelor. Chiar dacă nu vor putea să o despăturească, măcar pot să vizualizeze titlurile cu infraroşu.

Cooper aranjă imediat să fie dusă de un curier la laboratorul de criminalistică, din Queens. Îl sună apoi pe şeful Departamentului de Analiză a Documentelor şi dispuse ca rezultatele să-i fie trimise la adresa lui Rhyme. Dispăru în laborator pentru a schimba mapa în care să fie transportată foaia.

Între timp, Thom apăru cu băuturile şi cu un platou cu sandviciuri, pe care Sellitto îl atacă instantaneu.

După câteva minute, apăru şi Kara, care intră repede în posesia cănii de cafea pe care i-o

pregătise asistentul lui Rhyme. Începu apoi să îşi pună zahăr în cafea şi îi spuse lui Sachs:

— Scriam toate informaţiile pe care le-am adunat despre el. Şi mi-a venit o idee. Aşa că am dat un telefon şi cred că i-am aflat numele real.

— Al cui? întrebă Rhyme, sorbindu-şi cu poftă whisky-ul.

— Al Magicianului.

Clinchetul slab al linguriţei care se lovea de peretele cănii era singurul zgomot care se mai auzea în camera care altfel ar fi fost cufundată într-o tăcere mormântală.

Capitolul douăzeci şi opt

— I-ai aflat numele? întrebă Sellitto. Cine e?

— Cred că numele lui este Erick Weir.

— Cum se scrie? întrebă Rhyme.

— E-R-I-C-K W-E-I-R, spuse ea continuând să-şi pună zahăr în cafea. Era în activitate acum câţiva ani. L-am sunat pe domnul Balzac – nimeni nu cunoaşte industria asta mai bine decât el. I-am dat câteva detalii despre profilul lui şi i-am zis câte ceva din lucrurile pe care i le-a spus lui Lincoln mai devreme. Reacţia lui a fost ciudată, ca să nu zic înfuriată. Cam la fel ca azi-dimineaţă, continuă ea privind spre Sachs. Nu a vrut să mă ajute la început. Dar apoi s-a calmat şi mi-a spus că descrierea i se potriveşte lui Weir.

— De ce? întrebă Sachs.

— Păi, au cam aceeaşi vârstă. Puţin peste 50 de ani. Şi Weir era cunoscut pe vremuri pentru numerele sale extrem de periculoase. Lame şi cuţite. În plus, e printre puţinii artişti care au pus în scenă „Oglinda în flăcări". Şi vă aduceţi aminte că v-am spus că, de regulă, iluzioniştii se specializează? E mai degrabă ciudat să găseşti un singur artist care se pricepe la atât de multe lucruri – numere de magie, evadări, prestidigitaţie, pe deasupra mai e şi ventriloc şi mentalist. Weir era unul din puţinii care se pricepeau la toate astea. Şi era şi expert în Houdini. O parte din numerele pe care le-a făcut în acest weekend sunt de-ale lui Houdini sau derivaţii ale trucurilor acestuia. Apoi celălalt lucru pe care l-a zis, cum că este vrăjitor. Pe la începutul secolului al XIX-lea a existat un magician pe nume John Henry Anderson. Acesta era supranumele său – Vrăjitorul Nordului. Era cu adevărat talentat, dar a avut şi ghinioane cu flăcările. Reprezentaţiile au fost distruse de câteva ori de foc. Iar David mi-a spus despre Weir că, la rândul său, a fost ars într-un incendiu la circ.

— Cicatricele, spuse Rhyme. Obsesia sa cu flăcările.

— Şi poate că vocea lui nu e aşa din cauza astmului, sugeră Sachs. Poate că focul i-a afectat plămânii sau corzile vocale.

— Când a fost accidentul ăsta despre care vorbeşti? interveni şi Sellitto.

— Acum trei ani. Cortul în care repeta a fost distrus, iar soţia sa a murit în timpul incendiului. Abia se căsătoriseră. Nimeni altcineva nu a mai avut de suferit.

Era o pistă foarte bună.

— Mel! ţipă Rhyme, uitându-şi pentru o clipă grijile legate de proprii plămâni. Mel!

După un moment, Mel Cooper îşi făcu apariţia.

— Bag de seamă că te simţi mai bine.

— Caută în Lexis/Nexis, VICAP, NEAP şi în bazele de date ale statului orice detalii despre Erick Weir. W-E-I-R. Artist, iluzionist, magician. Ar putea fi criminalul nostru.

— Prenumele se scrie E-R-I-C-K, adăugă Kara.

— I-aţi aflat numele? întrebă impresionat Cooper.

— Ea i-a aflat numele, spuse Rhyme şi făcu un semn către Kara.

— Mamă!

După câteva minute, Cooper se întoarse cu mai multe foi listate la imprimantă. Începu să se adreseze echipei, răsfoind totodată prin ele.

— Nu cine ştie ce, spuse el. Ca şi cum şi-ar fi ţinut toată viaţa sub o mantie. Erick Albert Weir. Născut în Las Vegas, în octombrie 1950. Niciun detaliu despre copilărie. A lucrat ca asistent pentru mai multe trupe de circ, cazinouri şi companii de profil, apoi pe cont propriu ca iluzionist şi artist al deghizărilor. S-a căsătorit cu Marie Cosgrove acum trei ani. Apoi a lucrat pentru circul Thomas Hasbro şi pentru Fraţii Keller, în Cleveland. În timpul unei repetiţii, a izbucnit un incendiu. Cortul a fost distrus. A fost grav rănit – arsuri de gradul

trei – iar soţia sa a murit. După acest incident, nu mai există nicio informaţie.

— Vezi şi pe unde se află familia lui Weir.

Sellitto încuviinţă. De vreme ce Bedding şi Saul erau foarte ocupaţi, detectivul luă legătura cu câţiva detectivi de la sediul central şi le pasă sarcina.

— Câteva observaţii, spuse din nou Cooper, răsfoind prin materialele adunate. Cu câţiva ani înainte de incendiu a fost condamnat pentru comportament periculos iresponsabil în New Jersey şi a făcut 30 de zile muncă în folosul comunităţii. Un spectator a fost grav rănit în timpul unei reprezentaţii din cauza unui accident de pe scenă. Au mai fost câteva procese intentate de directori de săli cărora li s-au produs pagube materiale sau angajaţii au fost răniţi. De asemenea, câteva pentru nerespectarea contractelor. În timpul unui spectacol, un director a aflat că iluzionistul nostru folosea o armă adevărată şi gloanţe adevărate pentru un număr. Weir nu a vrut să renunţe la ele, aşa că a fost concediat.

Se opri pentru a mai citi de pe foi. Apoi continuă:

— Într-unul din articole am găsit şi numele a doi dintre asistenţii cu care a lucrat în perioada în care s-a petrecut incendiul. Unul e din Reno, iar celălalt din Las Vegas. Am obţinut numerele lor de telefon de la poliţia din Nevada.

— La ei e mai devreme, spuse Rhyme privind către ceasul de perete. Adu-mi telefonul, Thom.

— Nu. După tot ce s-a întâmplat în această seară, ai nevoie de odihnă.

— Doar două telefoane. Apoi mă culc. Promit.

Asistentul încercă să negocieze.

— Te rog şi mulţumesc? spuse Rhyme.

Thom încuviinţă şi ieşi din cameră. După câteva momente, reapăru cu telefonul, îl conecta la priză şi îl puse aproape de Rhyme, pe noptieră.

— Zece minute, după care îl scot din priză, spuse pe un ton care îl convinse pe Rhyme că era hotărât.

— De-ajuns.

Sellitto îşi termină sandviciul şi formă numărul primului asistent din lista lui Cooper. Le răspunse vocea înregistrată a soţiei lui Arthur Loesser şi le spuse că niciun membru al familiei nu era acasă, dar vă rog să lăsaţi un mesaj. Sellitto lăsă mesajul, apoi formă şi celălalt număr.

John Keating răspunse imediat, iar Sellitto îi explică faptul că erau în mijlocul unei anchete şi că voiau să le răspundă la câteva întrebări. Urmă o pauză, după care vocea emoţionată a bărbatului spuse:

— Mmm, despre ce este vorba? Sunteţi chiar de la poliţia din New York?

— Exact.

— Bine. Cred.

— Mai demult aţi lucrat pentru un om pe nume Erick Weir, nu-i aşa? întrebă Sellitto.

Din nou un moment de tăcere. Apoi bărbatul de la celălalt capăt al firului începu să vorbească pe un ton foarte sacadat:

— Domnul Weir? Păi, da. Am lucrat. De ce?

Vocea trăda nervozitate, iar tonul era foarte ridicat. Vorbea ca şi cum ar fi băut zece căni de cafea.

— Aveţi idee pe unde ar putea fi acum?

— Dar de ce mă întrebaţi despre el?

— Am vrea să luăm legătura cu el în legătură cu o investigaţie pe care o desfăşurăm.

— O, Dumnezeule… Despre ce e vorba? Despre ce vreţi să vorbiţi cu el, mai exact?

— Câteva întrebări generale, spuse Sellitto. Aţi mai luat legătura cu el în ultimul timp?

O nouă pauză. Era momentul crucial. Fie urma o destăinuire completă, fie se va ascunde cu totul. Rhyme ştia prea bine acest lucru.

— Domnule Keating?

— E amuzant. Să mă întrebaţi tocmai pe mine despre el. Vorbele îi zornăiau parcă, asemenea unor bile de marmură rostogolindu-se pe o bucată de metal. Hai să vă spun. Nu mai auzisem nimic de domnul Weir de ani buni. Am crezut că a murit. A fost un incendiu în Ohio, la ultimul spectacol la care am lucrat împreună. A fost cuprins de flăcări. A fost grav. A dispărut şi toţi am crezut că a murit. Dar apoi, acum şase sau şapte săptămâni, m-a sunat el.

— De unde? interveni Rhyme.

— Nu ştiu. Nu a spus şi nici eu nu am fost curios. Nu prea se întâmplă ca oamenii să fie curioşi de unde sunt sunaţi. Sau cel puţin nu e primul lucru la care te gândeşti. Voi v-aţi întrebat vreodată?

— Ce voia? întrebă Rhyme.

— Bine, bine. Voia să ştie dacă am ţinut legătura cu cineva de la circul la care s-a petrecut accidentul. Circul Hasbro. Dar totul se întâmplase cu trei ani în urmă în Ohio. Iar Circul Hasbro nici măcar nu mai există. După incendiu, patronul a abandonat afacerea şi a început alta. De ce aş mai ţine legătura cu cineva de acolo? Eu sunt în Reno. I-am spus că nu. Să ştiţi că nu i-a picat bine.

Rhyme se încruntă din nou.

— S-a enervat? încercă Sachs.

— O, da. Puţin spus.

— Continuă, vorbi din nou Rhyme, încercând să-şi păstreze calmul. Spune-ne ce a mai zis.

— Păi asta a fost tot. Ce v-am spus până acum. Adică au mai fost câteva chestii. S-a purtat ca de obicei. Din topor. Ca pe vremuri… Ştiţi ce a zis când a sunat?

— Ce anume? îl încuraja Rhyme.

— N-a spus decât „Sunt Erick”. Nu tu „Salut”, nu tu „John, cum îţi mai merge? Îţi aduci aminte de mine?”. Nu. „Sunt Erick”. Nu mai discutaserăm de la incendiu. Şi care sunt primele lui cuvinte? „Sunt Erick”. Toţi anii ăştia de când am scăpat de

el, lucrând pe brânci… e ca şi cum nu aş fi scăpat niciodată de el. Şi ştiu că nu am greşit cu nimic. Şi iată, el vorbeşte ca şi cum a fost doar vina mea. E ca şi cum ai lua comanda unui client şi, când îi duci mâncarea, susţine că a comandat altceva. Dar se ştie ce s-a întâmplat – s-a răzgândit şi vrea să facă să pară că tu ai înţeles greşit. Ca şi cum ar fi doar vina ta şi tu trebuie să rezolvi problema.

Sachs interveni:

— Ne-aţi putea spune câte ceva despre el? Alţi prieteni, locuri în care îi plăcea să se ducă, hobby-uri…

— Sigur, se auzi vocea. Unicul răspuns: iluzionismul.

— Poftim? întrebă de data acesta Rhyme.

— Da, la asta se reduceau prietenii lui, locurile în care îi plăcea să meargă, hobby-urile. Înţelegeţi ce spun? Nu exista nimic altceva pentru el. Era total absorbit de profesia lui.

Sachs mai încercă o dată:

— Bine, dar despre atitudinea lui faţă de ceilalţi oameni? Concepţia despre viaţă?

O pauză lungă.

— 50 de minute, de două ori pe săptămână, timp de trei ani, am încercat să îmi dau seama şi nu am reuşit. Timp de trei ani. Şi încă sunt chinuit. Eu…

Keating începu brusc să râdă. Un râs ciudat şi supărător.

— Aţi prins faza? Am spus „chinuit”. Voiam să spun „hăituit”. Încă mă simt hăituit. Ce ar spune Freud despre asta? O să am ce povesti lunea viitoare la nouă, nu-i aşa? Sunt încă hăituit şi habar nu am care este porcăria lui de concepţie despre viaţă.

Rhyme observa cum toată echipa era din ce în ce mai enervată de peroraţiile interlocutorului. Spuse:

— Am auzit că soţia lui a murit în acel incendiu. Ştiţi ceva despre familia ei?

— Marie? Nu. Se căsătoriseră abia de câteva săptămâni. Se iubeau. Ne gândeam că asta îl va mai calma. Îl va face să ne terorizeze mai puţin. Speram asta. Dar nu am apucat să o cunoaştem.

— Ne-ai putea spune numele cuiva care ar putea să ştie mai multe despre el?

— Art Loesser a fost primul lui asistent. Eu, al doilea. Noi eram băieţii lui. Eram „băieţii lui Erick". Toată lumea ne ştia.

— Avem numărul lui Loesser şi îl vom suna. Altcineva?

— Singurul la care mă pot gândi ar fi directorul Circului Hasbro. Îl chema Edward Kadesky. Mi se pare că acum e producător la Chicago.

Sellitto notă numele. Apoi întrebă:

— Weir a mai sunat de atunci?

— Nu. Dar nici nu era nevoie. Cinci minute au fost de-ajuns să-şi înfigă ghearele. Chinuindu-mă şi hăituindu-mă.

Sunt Erick…

— Eu trebuie să plec. Trebuie să-mi calc uniforma. Lucrez duminica în tura de dimineaţă şi am un program foarte încărcat.

După ce terminară conversaţia, Sachs se îndreptă către telefon pentru a-l închide de tot.

— Frate, murmură ea.

— Are nevoie de mai mult tratament, remarcă Sellitto.

— Măcar avem o nouă pistă, spuse Rhyme. Găseşte-l pe Kadesky.

Mel Cooper dispăru din nou pentru câteva momente şi, când se întoarse, aduse cu el şi o listă a companiilor de teatru. Kadesky Productions aveau sediul pe South Wells în Chicago. Sellitto încercă să ia legătura cu el, dar, deloc surprinzător, având în vedere că era sâmbătă seara, i-a răspuns robotul. Lăsă un mesaj. Apoi spuse:

— Bine. Deci Weir i-a distrus viaţa asistentului său. E instabil. A rănit persoane din public, iar

acum este criminal în serie. Dar ce anume îl evidenţiază?

Sachs se gândi o vreme, şi apoi spuse:

— Să-l sunăm pe Terry.

Terry Dobyns era psiholog în cadrul poliţiei. Mai erau şi alţii în departament, dar era singurul care putea schiţa profilul unui infractor pe baza comportamentului, o tehnică pe care o învăţase şi ulterior o dezvoltase la sediul FBI din Quantico, Virginia. Mulţumită presei şi mitologiei populare, multă lume aude despre această activitate şi are o părere puţin deformată despre valoarea ei: putea fi foarte utilă într-adevăr, însă, era de părere Rhyme, doar pentru anumite tipuri de infracţiuni. În general, nu există nimic misterios cu privire la mecanismele minţii unui ucigaş. Dar în cazul în care mobilul crimei este necunoscut şi e greu să anticipezi care va fi următoarea victimă, trasarea profilului poate fi foarte valoroasă. Îi ajută pe investigatori să găsească oameni care ar putea să îl cunoască pe susnec, care ar putea să anticipeze următoarea mutare a acestuia, să pună momeli în zonele potrivite, să îl dea în urmărire şi să caute crime similare în trecut.

Sellitto căută printr-o bază de date conţinând numerele de telefon ale membrilor poliţiei newyorkeze şi formă numărul de la reşedinţa lui Dobyns.

— Terry?

— Lon. Te aud cu ecou. Trag concluzia că şi Lincoln se află prin preajmă.

— Da, confirmă Rhyme.

Îi purta o consideraţie deosebită lui Dobyns, acesta fiind prima persoană pe care o văzuse în momentul în care îşi revenise după accidentul suferit. Rhyme îşi aduse aminte că îi plăcea foarte mult fotbalul, opera şi misterele minţii umane. Era chiar pasionat de toate în acelaşi timp.

— Îmi pare rău că sun aşa târziu, spuse Sellitto, fără pic de regret în glas. Dar avem nevoie de

ajutor cu un criminal în serie. Avem numele lui, dar în rest nu mare lucru.

— E cel de la ştiri? Care a ucis-o pe studenta de dimineaţă? Şi pe agentul acela de poliţie?

— Exact. A mai omorât şi un stilist şi a încercat să omoare şi o avocată care călărea. Pentru ceea ce reprezintă ei, chiar după spusele criminalului. Două femei hetero şi un bărbat homo. Nimic sexual. Suntem în pom. Şi i-a spus lui Lincoln că va continua mâine.

— I-a spus lui Lincoln? La telefon? Prin scrisoare?

— În persoană, fu răspunsul lui Rhyme.

— Hmm. Cred că a fost o conversaţie pe cinste.

— Nici nu-ţi poţi închipui.

Sellitto şi Rhyme relatară pe scurt crimele lui Weir şi informaţiile aflate despre el.

Dobyns puse la rândul lui câteva întrebări. Tăcu apoi câteva clipe şi, într-un final, spuse:

— Văd în el două tendinţe distincte. Care se influenţează reciproc şi duc la acelaşi rezultat… Încă mai activează ca iluzionist?

— Nu, interveni Kara. S-a oprit după incendiu. Sau, cel puţin, nimeni nu a mai auzit nimic de el.

— Activitatea de scenă, spuse atunci Dobyns, este o experienţă foarte intensă şi captivantă, şi când cineva care a avut succes nu o mai poate face, pierderea este enormă. Actori, muzicieni, chiar şi magicieni. Cred că ajung în punctul în care îşi definesc viaţa în funcţie de carieră. Practic, omul care era înainte a dispărut odată cu incendiul.

Omul dispărut, reflectă Rhyme.

— În schimb, asta înseamnă că acum nu este motivat de ambiţia de a reuşi sau de a-şi încânta publicul, nici de devotamentul pentru arta pe care o practică, ci de furie. Şi este agravată de cea de-a doua tendinţă: focul l-a deformat şi i-a afectat plămânii. În calitate de persoană obişnuită să fie mereu în faţa unui public, se concentrează foarte mult pe deformaţii. Asta îi multiplică furia

logaritmic. Am putea să numim asta sindromul Fantomei de la Operă, cred. Se percepe ca pe un monstru.

— Deci vrea să se răzbune?

— Da, dar nu la modul propriu: focul l-a omorât – vechea identitate – şi prin uciderea altcuiva se simte mai bine; reduce anxietatea pe care i-o creează furia.

— Dar de ce tocmai aceste victime?

— Nu am de unde să ştiu. „Pentru ceea ce reprezentau". Încă o dată, cu ce se ocupa fiecare?

— Studentă la muzică, stilist şi avocată, la care s-a referit cu termenul „călăreaţa".

— E o anumită legătură între toţi cei care i-au stârnit furia. Nu ştiu despre ce ar putea fi vorba – nu deocamdată, nu fără să cunosc mai multe. Răspunsul de manual este că fiecare din ei şi-a dedicat viaţa unor activităţi pe care Weir le asociază cu „elementele cruciale ale vieţii sale". Momente importante, care i-au influenţat întreaga viaţă. Poate că soţia lui era muzician sau poate că s-au cunoscut în timpul unui concert. Stilistul – ar putea avea legătură cu mama lui. De exemplu, singurele momente din copilăria lui în care s-a simţit fericit au fost cele în care o privea pe mama lui când se machia în baie. Călăria? Cine ştie? Poate că a fost odată cu tatăl său la călărie şi i-a plăcut. Fericirea acestor momente i-a fost răpită de foc şi acum ucide persoane care îi aduc aminte de acele vremuri. Sau ar putea fi opusul; face asocieri negative cu ce reprezintă victimele. Ai spus că soţia lui a murit în timpul unei repetiţii. Poate că se auzea muzică la momentul respectiv.

— Să depună atâta efort, să-i urmărească, să elaboreze tot felul de planuri complicate să-i găsească şi să-i ucidă? întrebă Rhyme. Probabil că i-au trebuit câteva luni pentru asta.

— Mintea trebuie să-şi scarpine mâncărimile, răspunse Dobyns.

— Încă un lucru, Terry. Părea să se adreseze tot timpul unui public imaginar… Stai, credeam că e „stimat auditoriu”. Dar acum mi-am adus aminte adjectivul era „onorat”. Vorbea ca şi cum ei ar fi fost acolo: „Şi acum, onorat auditoriu, vom face asta şi aia”.

— „Onorat”, spuse psihologul. E foarte important. După ce cariera şi iubita i-au fost răpite, şi-a concentrat toată iubirea şi preţuirea asupra unui public – o masă impersonală de oameni. Oamenii care preferă grupurile sau mulţimile se poartă abuziv, chiar periculos, cu entităţile individuale. Nu doar cu străinii, ci şi cu partenerii, soţiile, copiii sau membrii familiei.

John Keating, se gândi Rhyme, chiar aducea cu un copil care fusese abuzat de tatăl lui. Dobyns continuă:

— Şi, în cazul lui Weir, această tendinţă este mai pregnantă, pentru că nu i se adresează unui public real, ci unuia imaginar. Asta sugerează, în opinia mea, că oamenii reali nu înseamnă nimic pentru el. Nu va avea nicio problemă să ucidă la scară largă. Nu va fi uşor cu el.

— Mulţumim, Terry.

— Dacă îl prindeţi, daţi-mi de ştire. Mi-ar plăcea să-mi petrec puţin timp cu el.

După ce închiseră, Sellitto începu:

— Poate că ar trebui…

— Să mergem la culcare, spuse Thom.

— Poftim?

— Şi nu se pune problema cu „ar trebui”, ci cu „vei”. Vei merge la culcare, Lincoln. Şi toţi ceilalţi vor pleca. Arăţi palid şi obosit. Nu vom avea parte de accidente cardiovasculare sau neurologice cât timp sunt eu aici. Dacă îţi aminteşti, ţi-am cerut să mergi la culcare acum câteva ore.

— Bine, bine, cedă Rhyme.

Era într-adevăr obosit. Şi, chiar dacă nu ar fi recunoscut în faţa nimănui, focul îl speriase foarte tare.

Fiecare membru al echipei plecă spre casa lui. Kara îşi luă geaca şi, pe măsură ce o îmbrăca, Rhyme observă că era supărată.

— Eşti bine? o întrebă Sachs.

Tânăra ridică din umeri.

— A trebuit să îi spun domnului Balzac de ce îl întreb de Weir. E foarte supărat pe mine. Va trebui să fac ore în plus la magazin.

— Îţi vom scrie o scutire, glumi Sachs, prin care îţi vom motiva absenţa de la ore.

Kara zâmbi aproape imperceptibil.

— La naiba cu scutirea. Dacă nu erai tu, nici acum nu am fi avut vreo idee cu privire la identitatea criminalului. Spune-i să îmi dea un telefon. Rezolv eu problema.

— Mulţumesc, spuse Kara anemic.

— Sper că nu te duci acum la magazin, nu-i aşa? întrebă Sachs.

— Mă duc puţin. Domnul Balzac e neajutorat când vine vorba de detalii. Va trebui să înregistrez bonurile. Şi să-i arăt numărul de mâine.

Rhyme nu era surprins că va face exact cum i se ceruse. Observă de asemenea că spusese „domnul Balzac”. Câteodată era „David”. Nu şi acum. Asta rezona cu ceea ce auziseră mai devreme: chiar dacă Magicianul aproape îi distrusese viaţa lui John Keating, asistentul s-a referit la persoana criminalului cu acelaşi apelativ respectuos. Puterea mentorilor asupra discipolilor…

— Du-te acasă, insistă Sachs. Ai fost înjunghiată mortal astăzi.

Alt zâmbet slab, urmat de o nouă ridicare din umeri.

— Nu stau mult, spuse ea şi se opri în uşă. Ştiţi, am spectacol mâine după-amiază. Dar pot să mă întorc mâine de dimineaţă, dacă vreţi.

— Ţi-am fi foarte recunoscători, spuse Rhyme. Şi vom încerca să îl oprim pe Weir înainte de prânz, ca să nu te reţinem prea mult.

Thom o conduse apoi pe hol şi afară. Sachs apăru pe uşă şi inspiră adânc aerul plin de fum.

— Pff, făcu ea, dispărând apoi pe scări. Mă duc la duş.

După zece minute, Rhyme îi auzi paşii coborând pe aceleaşi trepte. Dar nu a intrat imediat în cameră. Din mai multe părţi ale casei, auzea succesiv bubuituri, scârţâituri şi şoapte schimbate cu Thom. Apăru, într-un final, în camera de oaspeţi. Era îmbrăcată în pijamalele ei favorite – tricou negru şi boxeri de mătase – dar avea două accesorii atipice pentru dormit. Pistolul ei Glock şi lanterna lunguiaţă pe care o folosea şi în timpul anchetelor. Le puse pe ambele pe noptieră.

— Tipul ajunge peste tot mult prea uşor, spuse ea, urcându-se în pat lângă el. Am verificat fiecare centimetru din casă, am pus scaune la toate uşile şi l-am instruit pe Thom ca, dacă aude ceva, să ţipe, dar fără să se mişte de la locul lui. Am chef să împuşc pe cineva, dar nu aş vrea să fie el persoana în cauză.

2
METODA

Duminică, 21 aprilie

„Un magician priceput caută să înşele mai degrabă mintea
decât ochiul.”

Sol Stein

Capitolul douăzeci şi nouă

Dimineaţa zilei de duminică trecea semănând disperare în rândul echipei, căci căutarea lui Erick Weir nu înregistrase niciun progres.

Aflaseră că după focul din Ohio, iluzionistul rămăsese internat într-un spital timp de câteva săptămâni, după care plecase pe cont propriu, fără să anunţe pe nimeni. Mai primiseră o ştire conform căreia îşi vânduse casa din Las Vegas la puţin timp după accident, fără ca în schimb să îşi cumpere oficial alta ulterior. Şi totuşi, medita Rhyme, nu trebuie să îţi fie prea greu să cumperi o casă în acel oraş cu un pumn de dolari şi fără nicio întrebare sau act oficial.

Echipa mai reuşise să o găsească pe mama fostei soţii a lui Weir. Dar doamna Cosgrove nu avea idee despre locul în care s-ar putea afla iluzionistul în acel moment. Nici măcar nu o contactase imediat după tragedie pentru a-şi prezenta condoleanţele. Dar asta nu o mira deloc pe femeie: Weir era un egoist, un om crud, explică ea, care devenise obsedat de fiica ei şi o hipnotizase de fapt pentru a se căsători cu el. Nici rudele familiei Cosgrove nu avuseseră vreun contact cu Weir.

Cooper alcătuise un dosar cu toate informaţiile găsite în bazele de date despre Weir, informaţii care erau foarte puţine. Nicio referire la el în VICAP sau NCIC, nicio informaţie mai semnificativă despre el, iar poliţiştii însărcinaţi să cerceteze familia lui Weir aflaseră doar că părinţii decedaseră, că fusese singurul copil şi că nicio altă rudă nu era de găsit.

Spre amiază, celălalt asistent al lui Weir, Art Loesser, sunase din Las Vegas după ce primise mesajul. Nu era deloc surprins că fostul lui şef era căutat de poliţie în legătură cu o crimă şi repetă ce aflaseră deja: că Weir fusese unul dintre cei mai talentaţi iluzionişti, dar că îşi luase profesia mult

prea în serios, ajungând renumit pentru periculozitatea numerelor pe care le punea în scenă şi pentru temperamentul său vulcanic. Loesser avea la rândul lui coşmaruri despre perioada petrecută ca discipol al lui Weir.

Am spus „chinuit”. Voiam să spun „hăituit”. Încă mă simt hăituit.

— Toţi asistenţii sunt influenţaţi într-o oarecare măsură de mentorii lor, spuse Loesser. Dar psihiatrul mi-a spus că la noi influenţa a fost mult prea mare.

Deci amândoi erau la terapie acum.

— A spus că prezenţa lui Weir a creat un veritabil sindrom Stockholm în minţile noastre. Ştiţi despre ce e vorba?

Rhyme răspunse că era în temă cu afecţiunea pomenită, care dezvoltă relaţii strânse între ostatici şi răpitori, ajungându-se uneori la simpatie şi chiar iubire.

— Când l-ai văzut ultima oară? întrebă Sachs.

Acum că testul practic se terminase, abordase o ţinută mai puţin riguroasă – o pereche de jeanşi şi o bluză tricotată de culoare verde.

— La spital, în salonul pentru cei cu arsuri. Acum trei ani. La început, mergeam destul de des pe la el, dar nu vorbea decât despre faptul că avea să se răzbune pe toţi cei care i-ai făcut rău de-a lungul timpului şi care nu au fost de acord cu tipul de magie pe care îl practica. Apoi a dispărut şi nu l-am mai văzut de atunci.

Dar, după cum povestea fostul învăţăcel, Weir îl sunase în urmă cu două luni. Cam în aceeaşi perioadă în care l-a sunat şi pe celălalt asistent, observă Rhyme. Se întâmplase ca soţia lui Loesser să răspundă la telefon.

— Nu a lăsat niciun număr de telefon şi a spus că va reveni. Dar nu a făcut-o. Slavă Domnului! Pentru că, vă spun, habar n-am cum aş fi făcut faţă.

— Ai idee unde se afla când a sunat?

— Nu. Am întrebat-o pe Kathy – mi-a fost teamă că se întorsese în oraş – dar a spus că nu şi telefonul a afişat „în afara reţelei”.

— Nu i-a spus soţiei tale de ce a sunat? A dat vreun indiciu despre unde ar fi putut fi?

— Kathy a spus că părea agitat. Vorbea şoptit, era greu să-l înţelegi. Aşa mi-l amintesc şi eu după incendiu. Plămânii i-au fost afectaţi. A devenit şi mai înfricoşător.

Nu-mi spune, gândi Rhyme.

— A întrebat dacă ştim ceva despre Edward Kadesky. Era directorul circului Hasbro când a avut loc incendiul. Cam asta a fost.

Într-adevăr, Loesser nu mai avea nimic de spus, aşa că au încheiat conversaţia.

Thom intră însoţit de două agente de poliţie în uniformă. Sachs le salută şi le prezentă lui Rhyme. Diane Franciscovich şi Nancy Ausonio. Fuseseră primele sosite la întâia crimă şi avuseseră între timp sarcina de a se interesa cu privire la vechile cătuşe găsite.

Franciscovich spuse:

— Am discutat cu toţi vânzătorii recomandaţi de directorul muzeului.

Erau îmbrăcate în uniformă şi ambele, atât bruneta cea înaltă, cât şi colega ei mai scundă şi blondă, arătau epuizate. Se părea că îşi luaseră misiunea foarte în serios şi, foarte probabil, nu apucaseră să doarmă noaptea trecută.

— Cătuşele sunt Darby, după cum aţi anticipat, spuse Ausonio. Sunt destul de rare. Şi scumpe. Dar am obţinut o listă cu douăsprezece persoane care…

— O, Doamne. Ia uite! îi tăie vorba Franciscovich, făcând un gest către tabla cu profilul criminalului, unde Thom scrisese:

• Identitatea criminalului: Erick A. Weir

Ausonio răsfoi repede printre hârtii şi spuse:

— Erick Weir a făcut luna trecută o comandă pentru o pereche de cătuşe la Ridgeway Antique Weapons, în Seattle.

— Adresa? întrebă Rhyme deodată însufleţit.

— O căsuţă poştală din Denver. Am verificat deja. Contractul a expirat şi nu există indicii despre o adresă permanentă.

— Şi niciun semn că Weir ar fi locuit în Denver.

— Modalitatea de plată?

— Bani gheaţă, răspunseră în acelaşi timp Ausonio şi Rhyme, care adăugă: Nu va face greşeli prosteşti. Sub nicio formă. Pista e moartă. Dar măcar ni s-a confirmat că e omul nostru.

Rhyme le mulţumi celor două, iar Sachs le conduse până în hol.

Se auzi soneria telefonului lui Rhyme. Prefixul numărului de telefon îi părea foarte cunoscut lui Rhyme, dar nu îşi dădea seama exact de unde.

— Comandă: telefon, răspunde. Alo?

— Aici locotenentul Lansing de la Poliţia Statului New York. Încerc să iau legătura cu detectivul Roland Bell. Mi s-a dat acest număr de telefon la care mi s-a spus că îl pot găsi temporar.

— Salut, Harv, spuse Bell, apropiindu-se de telefon. Sunt aici.

Apoi încet către Rhyme:

— Este omul nostru de legătură din Canton Falls, pentru cazul Constable.

Lansing vorbi:

— Am primit pachetul cu probe pe care l-ai trimis azi-dimineaţă. Criminaliştii noştri s-au uitat prin el. Am trimis deja nişte agenţi să stea de vorbă cu soţia lui Swenson, preotul pe care l-aţi arestat aseară. Nu a spus nimic care să ne fie de vreun ajutor, iar oamenii mei nu au descoperit nicio legătură cu Constable sau cu Sfatul Patrioţilor.

— Nimic? oftă Bell. Păcat. Mă aşteptam să fie mai neatent.

— Poate Patrioţii au ajuns înaintea noastră şi au făcut curat.

— E foarte posibil. Simt că ne trebuie puţin noroc. Bine. Ţine-mă la curent, Harv. Mersi.

— Cu siguranţă o vom face dacă descoperim ceva, Roland.

Conversaţia se termină.

— Cazul Constable e aproape la fel de greu, spuse Bell privind tabla.

Încă o bătaie în uşă. Cu o cafea uriaşă în mână, Kara îşi făcu intrarea în cameră, arătând mult mai obosită decât cele două poliţiste de mai devreme la un loc.

Sellitto tocmai purta un monolog despre noi tehnici de slăbit, când predica lui tip Jenny Craig[9] fu întreruptă de telefonul care sună din nou.

— Lincoln? se auzi vocea de la capătul celălalt al firului. Sunt Bedding. Am reuşit să reducem lista cu hoteluri care au carduri de tipul ăla la trei. Ne-a luat mult pentru că…

— Se pare că multe hoteluri unde poţi închiria camere pe termen lung folosesc astfel de carduri, se auzi vocea lui Saul.

— Ca să nu mai vorbim de motelurile unde poţi închiria cu ora. Dar asta e cu totul altă poveste.

— A trebuit să le verificăm pe toate. Oricum, am rămas cu trei. Probabil, spun eu, probabil e Chelsea Lodge, Beckman sau… cum îi zice?

— Sau Lanham Arms, îl ajută partenerul său.

— Aşa. Sunt singurele care folosesc modelul 42 cu această culoare. Suntem acum la Beckman. Intersecţia 34th cu 5th. Urmează să îl încercăm.

— Cum adică să îl încercaţi? întrebă Rhyme.

— Cum îl introduc? se auzi vocea lui Bedding sau a lui Saul. Cardurile merg doar într-o parte, nu în amândouă.

— Ce vrei să spui?

— Păi, doar aparatul din faţa camerei de hotel poate citi cardul. Aparatul de la recepţie care inscripţionează codurile de acces pe cardurile goale nu mai poate citi un card care a fost deja scris, pentru a-ţi spune de la ce cameră e.

— De ce nu? E aiurea.

— Pentru că nimeni nu are nevoie de această informaţie.

— În afară de noi, bineînţeles. De aceea vom merge din uşă în uşă şi îl vom încerca.

— Rahat, izbucni Rhyme.

— Se potriveşte foarte bine cu ce simţim şi noi acum, spuse unul din detectivi.

Sellitto întrebă:

— Bine. Aveţi nevoie de mai mulţi oameni?

— Nu. Nu putem încerca decât fiecare uşă pe rând. Nu e nicio altă cale. Şi dacă există cineva nou cazat în camera cu pricina…

— Cardul va fi invalid. Lucru care nu ne va îmbunătăţi starea de spirit.

— Băieţi? spuse Bell.

— Salut, Roland.

— Ţi-am recunoscut accentul.

— Aţi spus Lanham Arms. Unde e ăsta?

— Pe 75th. Lângă Lex.

— Îmi sună cunoscut numele. Dar nu îmi dau seama de unde.

Bell se încruntase, clătinând din cap.

— E următorul pe lista noastră.

— După Beckman.

— Care are 682 de camere. Mai bine ne-am apuca de treabă.

Cei doi fură lăsaţi să-şi înceapă munca deloc uşoară.

Computerul lui Cooper îl atenţiona că are un mesaj nou.

— Laboratorul FBI din Washington… În sfârşit raportul despre pulberea de metal din geanta Magicianului. Spun că semnele găsite sugerează o conexiune cu mecanismul unui ceas.

— Păi, nu e un ceas, spuse Rhyme. E evident.

— De unde ştii? întrebă Bell.

— E un detonator, spuse Sachs solemn.

— Aşa zic şi eu, confirmă Rhyme.

— O bombă cu benzină? întrebă Cooper, arătând spre batista pe care Weir o lăsase drept suvenir noaptea trecută şi care era îmbibată cu benzină.

— Probabil.

— E obsedat de foc şi are o provizie de benzină. Va da foc următoarei victime.

Focul l-a omorât – vechea identitate – şi prin uciderea altcuiva se simte mai bine; reduce anxietatea pe care i-o creează furia…

Rhyme observă că era aproape ora 12:00. Aproape după-amiază… Următoarea victimă va muri în curând. Dar când? La 12:01 sau la 16:00? Un fior de frustrare şi de mânie se făcu simţit la baza craniului şi dispăru apoi în corpul lui de piatră. Mai era atât de puţin timp.

Poate nu mai era deloc timp.

Dar nu putea desprinde nicio concluzie din indiciile pe care le aveau deocamdată. Şi ziua se scurgea încet, precum picăturile dintr-o perfuzie intravenoasă.

Sosi un fax. Cooper începu să îl citească.

— E de la departamentul de analiză a documentelor din Queens. Au reuşit să despăturească foaia de ziar din Mazda. Nu au găsit nicio amprentă. Iată titlurile:

O PANĂ DE CURENT A OPRIT ACTIVITATEA
DINTR-O SECŢIE DE POLIŢIE MAI BINE DE 4 ORE

NEW YORK PE ULTIMA SUTĂ DE METRI
PENTRU CONGRESUL REPUBLICANILOR

PĂRINŢII PROTESTEAZĂ: PAZĂ INSUFICIENTĂ
ÎN ŞCOLILE DE FETE

O FORMAŢIUNE MILITANTĂ VA FI JUDECATĂ LUNI
PENTRU COMPLOT CRIMINAL.

GALĂ ÎN ACEST WEEKEND

PENTRU STRÂNGERE DE FONDURI

DISTRACŢII DE PRIMĂVARĂ
PENTRU COPIII DE TOATE VÂRSTELE

GUVERNATORUL ŞI PRIMARUL SE ÎNTÂLNESC
PENTRU A DISCUTA PLANUL
DE EXTINDERE A PĂRŢII DE VEST

— Unul din ele este relevant, spuse Rhyme.

Dar care? Oare plănuia un atentat la vreo şcoală de fete? Sau la gală? A testat un nou truc prin care a întrerupt curentul la secţia de poliţie? Se simţea şi mai frustrat acum că aveau o nouă probă, dar semnificaţia acesteia rămânea necunoscută.

Mobilul lui Sellitto sună. Toată lumea îl privi cum răspunde, anticipând o nouă moarte. Era deja 13:03.

Deja după-amiază, deja vremea crimelor.

Dar ştirile nu păreau rele. Detectivul ridică o sprânceană, plăcut surprins de ce auzea, şi spuse:

— Excelent… Serios? Păi, nu e deloc departe. Aţi putea să veniţi până aici?

Îi dictă apoi adresa lui Rhyme şi închise.

— Cine era?

— Edward Kadesky. Directorul circului din Ohio la care a avut loc accidentul lui Weir. E în oraş. A primit mesajul de la angajaţii lui din Chicago şi va trece pe aici pentru a discuta cu noi.

MAGICIANUL

Crima de la Şcoala de Muzică

• Descrierea criminalului: brunet, barbă falsă, fără semne distinctive, statură medie, vârsta: cam 50 de ani. Inelarul şi degetul mic de la mâna stângă lipite. S-a deghizat după crimă într-un om de serviciu bătrân şi chel.

• Fără motiv aparent.

• Victima: Svetlana Rasnikov.
• Studentă la zi, conservator.
• De verificat familia, prietenii, colegii de la facultate pentru eventuale piste: fără iubit, fără duşmani declaraţi. Cânta la petreceri de copii.
• Placă de circuite cu difuzor.
• Trimisă la FBI în New York pentru analiză.
• Recorder cu vocea înregistrată a criminalului, probabil. Toate datele distruse.
• Recorderul e artizanal.
• A folosit cătuşe vechi din oţel pentru a imobiliza mâinile victimei.
• Cătuşele sunt Darby. Folosite de Scotland Yard. De verificat la Muzeul Houdini din New Orleans.
• A distrus ceasul victimei exact la ora 8:00.
• Scaune legate cu o frânghie de bumbac obişnuit. Prea multe piste.
• Petardă pentru a simula un foc de armă. Distrusă.
• Prea multe surse de verificat.
• Fitil. Comun.
• Prea multe surse de verificat.
• Agentele de patrulare au fost orbite de o lumină foarte puternică. Nu s-a găsit niciun dispozitiv.
• Nicio pistă validă.
• Pantofii criminalului: Ecco, mărimea 42.
• Fibre de mătase, vopsite în cenuşiu, culoare mată.
• Provin de la deghizarea în om de serviciu.
• Posibil purta perucă brunetă.
• Pe pantofi fragmente de hicori roşu şi lichen *Parmelia Conspersa,* probabil din Central Park.
• Noroi impregnat cu ulei mineral neobişnuit. Trimis la FBI pentru analiză.
• Bucată de mătase neagră, dimensiuni 180 cm pe 120 cm. Folosită drept camuflaj. Fără semne distinctive.
• Folosită adesea de iluzionişti.
• Latex pentru a-şi acoperi amprentele.
• Provenienţă: magazine cu articole pentru iluzionişti.
• Urme de ulei de ricin, latex, farduri.
• Machiaj de teatru.
• Urme de alginat.

• Folosit pentru fixarea amprentelor false din latex.
• Arma crimei: o bucată de frânghie din bumbac albă cu miez negru din mătase.
• Frânghia e articol de magie. Îşi schimbă culoarea. Fără piste.
• Nod neobişnuit.
• Trimis la FBI şi la Muzeul Marinei; nicio informaţie.
• Nodul face parte din trucurile lui Houdini, aproape imposibil de desfăcut.
• A folosit cerneală simpatică pentru a se semna în registrul de la Intrare.

Crima din East Village

• Victima 2: Tony Calvert.
• Stilist, angajat la teatru.
• Fără duşmani declaraţi.
• Nicio legătură aparentă cu prima victimă.
• Niciun motiv aparent.
• Cauza decesului: Traumă cervicală provocată de un obiect contondent, urmată de dezmembrare post-mortem cu un ferăstrău.
• Criminalul a scăpat deghizându-se în femeie de 70 de ani. De verificat împrejurimile pentru găsirea costumului sau a altor articole.
• Nu s-a găsit nimic.
• Ceasul zdrobit exact la 12:00.
• Tipar? Următoarea victimă probabil la 16:00.
• Criminalul s-a ascuns în spatele unei oglinzi. Fără semne distinctive. Amprentele trimise la FBI.
• Niciun rezultat.
• A folosit o pisică de jucărie (artificiu) pentru atragerea victimei pe alee. Jucărie comună. Fără piste.
• Ulei mineral – acelaşi tip ca la prima crimă. De aşteptat raportul FBI.
• Ulei Tack-Pure pentru şei, hamuri şi alte articole de piele.
• Latex şi farduri pentru amprentele false.
• Alginat.
• Recuperat pantofi Ecco.

• Păr de câine găsit în pantofi, de la trei rase diferite. Plus excremente.
• Excremente de cal, nu de câine.

Tentativa de crimă de la râul Hudson şi locurile auxiliare

• Victimă: Cheryl Marston.
• Avocată.
• Divorţată, dar soţul nu este suspect.
• Fără motiv aparent.
• Criminalul s-a prezentat drept „John". Are cicatrice pe gât şi pe piept. Victima a confirmat că are mâna deformată.
• Criminalul s-a deghizat în om de afaceri fără barbă, îmbrăcat în pantaloni de trening, geacă, pantofi sport, apoi în motociclist cu tricou Harley.
• Maşina e în râul Hudson.
• A astupat gura victimei cu bandă adezivă. Fără semne distinctive.
• Petarde. La fel ca primele. Nicio pistă.
• Lanţuri, închizători. Comune – fără piste.
• Frânghie, comună, nicio pistă.
• Din nou machiaj, ulei Tack-Pure, latex.
• Geantă sport, fabricată în China, fără semne distinctive. Conţine:
• Urme de flunitrazepam.
• Ceară adezivă – nu poate fi verificată.
• Pulbere de metal (alamă?). Trimisă la FBI.
• Cerneală neagră.
• Geacă bleumarin găsită, fără etichete. Conţine:
• Permis de acces presă, eliberat de reţeaua CTN pe numele Stanley Saferstein (nu e suspect – fără înregistrări în NCIC şi VICAP).
• Card de acces în cameră de hotel: American Plastic Cards, Akron, Ohio. Model APC-42, fără amprente.
• Directorul firmei caută registrul de vânzări.
• Detectivii Bedding şi Saul trimişi să investigheze hotelurile.

• Se potrivesc trei: Chelsea Lodge, Beckman şi Lanham Arms.
• Notă de plată de la restaurantul Riverside Inn, Bedford Junction, NY – 4 oameni au luat masa, masa 12, sâmbătă, în urmă cu 2 săptămâni: curcan, chiftele, o friptură şi specialitatea zilei, răcoritoare. Angajaţii nu ştiu nimic (complici?).
• Aleea unde a fost arestat Magicianul:
• Şi-a desfăcut cătuşele.
• Urme de salivă (şperaclu ascuns în gură).
• Grupa de sânge neidentificabilă.
• Lamă zimţată pentru a scăpa de legăturile de la picioare (ascunsă tot în gură).
• Nu se ştie unde este agentul Lawrence Burke.
• Găsit undeva în Upper East Side.
• Râul Harlem:
• Nicio urmă găsită pe mal, în afară de urmele de cauciucuri în noroi.
• Pagină de ziar recuperată din maşină – titluri:

O PANĂ DE CURENT A OPRIT ACTIVITATEA
DINTR-O SECŢIE DE POLIŢIE MAI BINE DE 4 ORE

NEW YORK PE ULTIMA SUTĂ DE METRI
PENTRU CONGRESUL REPUBLICANILOR

PĂRINŢII PROTESTEAZĂ: PAZĂ INSUFICIENTĂ
ÎN ŞCOLILE DE FETE

O FORMAŢIUNE MILITANTĂ VA FI JUDECATĂ LUNI
PENTRU COMPLOT CRIMINAL.

GALĂ ÎN ACEST WEEKEND
PENTRU STRÂNGERE DE FONDURI

DISTRACŢII DE PRIMĂVARĂ
PENTRU COPIII DE TOATE VÂRSTELE

GUVERNATORUL ŞI PRIMARUL SE ÎNTÂLNESC
PENTRU A DISCUTA PLANUL
DE EXTINDERE A PĂRŢII DE VEST

Tentativa de crimă de la casa lui Lincoln Rhyme.

• Victima: Lincoln Rhyme.
• Identitatea criminalului: Erick A. Weir.
• Născut la Las Vegas.
• Victimă a unui incendiu în Ohio acum 3 ani. Circul Hasbro şi Fraţii Keller. A dispărut imediat după. Arsuri de gradul III. Directorul circului era Edward Kadesky.
• Arestat în New Jersey pentru comportament periculos.
• Obsedat de foc.
• Maniac. Se adresează unui „onorat auditoriu”.
• Punea în scenă trucuri periculoase.
• Căsătorit cu Marie Cosgrove, decedată în incendiu.
• Nu a încercat să mai ia legătura cu familia el.
• Ambii părinţi morţi, fără alte rude.
• Fără informaţii în NCIC sau VICAP.
• S-a autoproclamat „Vrăjitorul Nordului”.
• L-a atacat pe Rhyme pentru că trebuia să-l oprească până duminică după-amiaza (următoarea victimă?).
• Culoarea ochilor: căprui.
• Profil psihologic (Terry Dobyns): motivat de răzbunare, deşi s-ar putea să nu fie conştient de asta; furie; prin uciderea altor oameni îşi alină durerea cauzată de moartea soţiei sale şi imposibilitatea de a-şi continua cariera.
• A luat legătura cu foştii săi asistenţi, John Keating şi Arthur Loesser din Nevada. A întrebat despre incendiu şi despre persoanele implicate. Weir a fost descris de amândoi ca fiind scrupulos, maniac, periculos, dar genial.
• A luat legătura cu fostul director al circului la data incendiului; Edward Kadesky.
• Şi-a ucis victimele pentru ceea ce reprezentau – posibil momente fericite sau traumatice ale vieţii anterioare accidentului.

• Batistă muiată în benzină, neidentificabilă.
• Pantofi Ecco, nu a lăsat urme.

Profilul de iluzionist

• Criminalul va încerca să inducă în eroare atât victimele, cât şi poliţia.
• Fizic (pentru distragerea atenţiei).
• Psihic (pentru a elimina suspiciunile).
• Evadarea de la Şcoala de Muzică a fost similară cu trucul „Omul dispărut". Prea multe piste.
• Criminalul este iluzionist.
• Priceput la prestidigitaţie.
• Se pricepe la deghizări foarte rapide pentru a evada: costume din nailon, mătase, chelie falsă, amprente false şi alte articole din latex. Poate arăta de orice vârstă, rasă sau sex.
• Moartea lui Calvert: „Femeia tăiată în două" (Selbit).
• Expert în spartul yalelor (posibil să folosească tehnica „polizatului").
• Cunoaşte tehnici avansate de evadare.
• A folosit procedee de mentalism pentru a afla informaţii despre victimă.
• A folosit un truc de prestidigitaţie pentru a droga victima.
• Pentru uciderea victimei urma să folosească un număr de-al lui Houdini, „Celula de tortură subacvatică".
• Ventriloc.
• Capabil să folosească lame, instrumente ascuţite.
• Cunoaşte „Oglinda în flăcări", truc foarte periculos, rareori interpretat de iluzionişti.

Omul era îndesat şi de statură medie. Purta o barbă argintie, care se potrivea perfect cu părul ondulat.

Rhyme, foarte suspicios după vizita lui Weir din seara trecută, îl salută pe Edward Kadesky şi îi ceru apoi să se legitimeze.

— Sper că nu te superi, spuse Sellitto şi îi povesti pe scurt un caz în care răufăcătorul se dăduse drept altcineva.

Kadesky, un om care nu era obişnuit să nu fie recunoscut, aşa că se simţi ofensat la început, dar apoi cedă şi îşi scoase permisul de conducere din Illinois. Mel Cooper privi atent la poză, apoi la producător şi făcu un semn de încuviinţare către Rhyme. Înainte de sosirea oaspetelui, luase legătura cu Evidenţa Rutieră a Statului Illinois şi primise semnalmentele lui Kadesky, împreună cu o poză a acestuia. Toate se potriveau.

— Mi s-a transmis că este vorba de Erick Weir. Aşa este? întrebă producătorul.

Privirea îi era mândră şi impetuoasă.

— Exact.

— Deci e încă în viaţă?

Întrebarea bărbatului era dezamăgitoare pentru Rhyme; căci însemna că producătorul ştia chiar mai puţine lucruri decât ştiau ei. Răspunse:

— Foarte în viaţă. E suspectul principal pentru mai multe crime în oraş.

— Nu se poate! Pe cine a omorât?

— Cetăţeni din New York. Şi un poliţist.

— Nu am mai auzit de el de la incendiu. Ştiţi despre asta?

— Puţin, răspunse Sachs. Spuneţi-ne!

— M-a învinuit pe mine, dacă nu ştiaţi… Totul s-a petrecut acum trei ani. El şi asistenţii lui se ocupau de partea de iluzionism şi de deghizări din spectacolul nostru. Erau buni. Chiar uimitori. Dar am avut zeci de plângeri de-a lungul timpului. Din partea angajaţilor şi din partea spectatorilor deopotrivă. Weir sperria oamenii. Era un mic dictator. Iar pe asistenţii săi, lumea îi botezase Visătorii. Reuşise să-i îndoctrineze. Iluzionismul era pentru el o religie. Câteodată, oamenii erau răniţi în timpul repetiţiilor sau chiar în timpul spectacolelor – uneori era vorba chiar de voluntari din public. Iar lui Weir efectiv nu-i păsa. Era de

părere că magia este mai interesantă atunci când ai de-a face cu un factor de risc. Obişnuia să spună că magia trebuie să fie ca un fier încins, care să-ţi însemneze sufletul. Producătorul începu să râdă sinistru. Dar nu avem voie cu aşa ceva în această industrie, nu-i aşa? Aşa că am vorbit cu Sidney Keller – care era proprietarul circului – şi am decis că trebuia concediat. Într-o duminică, înainte de primul spectacol al zilei, i-am spus directorului de scenă că trebuie să-l dăm afară.

— A fost cumva chiar ziua incendiului? fu curios Rhyme.

Kadesky încuviinţă.

— Directorul de scenă l-a găsit pe Weir montând ţevi de propan pe scenă pentru unul din numerele sale. „Oglinda în flăcări". I-a comunicat decizia noastră. Weir s-a enervat: l-a împins pe director jos de pe scenă şi a continuat să-şi pregătească reprezentaţia. Atunci m-am dus şi eu la el. A sărit şi la mine. Nu ne-am bătut cu adevărat, doar ne-am îmbrâncit puţin, dar a fost o scurgere de gaze pe undeva. Am căzut peste nişte scaune de metal şi probabil o scânteie a aprins gazul. El s-a ars, iar soţia lui a murit. Tot cortul a fost distrus. Ne gândeam să-l dăm în judecată, dar a fugit din spital şi a dispărut cu totul.

— Am descoperit un caz în New Jersey în care a fost implicat. Comportament periculos iresponsabil. Ştiţi dacă a mai fost arestat prin alte locuri? întrebă Rhyme.

— N-am idee, spuse Kadesky, clătinând din cap. Nu ar fi trebuit să-l angajez de la început. Dar dacă aţi fi văzut un spectacol, aţi fi înţeles. Era cel mai bun. Poate că publicul era îngrozit, poate că spectatorii au fost uneori, în fine, abuzaţi, dar cumpărau bilete doar ca să-l vadă pe el. Şi ar fi trebuit să auziţi ovaţiile de la sfârşitul spectacolelor.

Producătorul îşi privi ceasul. Era 13:45.

— Ştiţi, spectacolul meu începe în 15 minute… Cred că n-ar fi o idee rea dacă aţi trimite o patrulă acolo. Cu Weir prin preajmă şi cu tot ce s-a întâmplat între noi…

— Unde să trimitem? întrebă Rhyme.

— La spectacolul meu.

Făcu un semn din cap spre Central Park West.

— E al tău? Cirque Fantastique?

— Da. Credeam că ştiţi. Mai ales că o maşină de poliţie e tot timpul parcată în apropiere… Ştiţi că Cirque Fantastique e urmaşul lui Hasbro şi al circului Fraţilor Keller, nu-i aşa?

— Poftim? se miră Sellitto.

Rhyme privi la Kara, care începuse să scuture din cap.

— Domnul Balzac nu mi-a spus asta când am vorbit cu el aseară.

— După incendiu, spuse Kadesky, ne-am reorganizat. Cirque du Soleil avusese atât de mult succes pe vremuri, încât i-am propus lui Sid Keller să introducem în program numerele pe care le făceau ei. După ce am obţinut banii de asigurare, am început Cirque Fantastique.

— Nu, nu, nu, şopti Rhyme holbându-se la lista cu probe.

— Ce e, Linc? întrebă Sellitto.

— Asta face Weir aici, anunţă el. Spectacolul tău este ţinta lui finală. Cirque Fantastique.

— Poftim?

Rhyme mai privi o dată lista. Puse cap la cap premisele şi faptele. Apoi dădu din cap.

— Câinii!

— Cum? întrebă nedumerită Sachs.

— Ai dracului câini! Priveşte lista. Părul animal şi noroiul din Central Park provin de la Movila Câinilor! Uitaţi-vă afară pe fereastră, spuse el şi făcu un gest sugestiv spre priveliştea din faţa casei. Nu o spiona pe Cheryl Marston de fapt pe potecă; atenţia lui era fixată pe circ. Ziarul, foaia găsită în Mazda, priviţi titlul: „Distracţii de primăvară

pentru copiii de toate vârstele". Sunaţi la ziar – vedeţi dacă este despre circ. Thom, sună-l pe Peter! Urgent!

Asistentul era bun prieten cu un reporter de la *Times,* un tânăr care le mai dădea o mână de ajutor din când în când. Luă în grabă telefonul şi formă numărul cu pricina. Peter Hoddins lucra la Ştiri Internaţionale, dar îi luă mai puţin de un minut să găsească răspunsul. Îl informă pe Thom, care la rândul lui, anunţă cu voce tare:

— Articolul era despre circ şi cuprindea toate detaliile: ore de începere, program, biografii ale protagoniştilor. Chiar şi o notă cu privire la securitate.

— La naiba, se înfurie Rhyme. Asta făcea! Se documenta. Iar permisul de trecere? Era pentru accesul în culise.

Începu din nou să studieze tabla cu indicii.

— Da! Acum m-am prins. Victimele. Ce reprezentau? Ocupaţii de circ. Un stilist. O călăreaţă… Şi prima victimă! Da, era studentă, dar care era ocupaţia ei? Cânta şi distra copii – la fel ca un clovn.

— Chiar tehnicile pe care le-a folosit pentru a ucide, interveni şi Sachs. Sunt toate numere de magie.

— Da. Se leagă de spectacolul tău. Terry Dobyns a spus că motivul lui numărul unu este răzbunarea. La naiba, cred că a pus o bombă.

— Dumnezeule! exclamă Kadesky. Sunt 2000 de oameni acolo. Iar spectacolul începe în zece minute.

La ora 2:00 a *după-amiezii.*

— Primul spectacol de duminică, adăugă Rhyme. La fel ca în Ohio, acum trei ani.

Sellitto îşi scoase staţia de emisie-recepţie şi îi sună pe agenţii de patrulă din incinta circului. Aceştia nu răspunseră. Detectivul se încruntă şi formă numărul şi de pe telefonul lui Rhyme.

— Aici agent Koslovski, răspunse o voce de această dată.

Sellitto începu să-l muştruluiască:

— De ce nu ai staţia pornită, Koslovski?

— Staţia? Am ieşit din tură, domnule locotenent.

— Cum adică aţi ieşit din tură? Tocmai aţi început tura.

— Păi, ni s-a spus să ne luăm liber.

— Vi s-a spus să ce?

— Acum jumătate de oră, a apărut un detectiv şi ne-a spus că nu mai e nevoie de noi şi că ne putem lua liber pentru tot restul zilei. Acum sunt în drum spre plaja Rockaway, împreună cu familia mea. Aş putea…

— Descrie-l.

— 50 de ani. Cu barbă. Brunet.

— Unde s-a dus?

— Nu ştiu. A venit la noi la maşină, ne-a arătat insigna şi ne-a spus să plecăm.

Sellitto închise furios.

— Se întâmplă… O, Doamne, chiar se întâmplă. Sună la Secţia 6 şi spune-le să trimită pirotehniştii, ţipă el la Sachs.

Apoi, el însuşi sună la sediul central şi ceru maşini de intervenţie rapidă şi pompieri la circ. Kadesky se grăbi spre uşă:

— Mă duc să evacuez cortul.

Bell spuse că va suna la Serviciul de Ambulanţă şi va dispune echipe de pirotehnişti la Biserica Prezbiteriană.

— Vreau mai mulţi poliţişti în civil în parc, spuse Rhyme. Cât de mulţi. Simt că Magicianul va fi acolo.

— Va fi acolo?

— Să privească focul. Va fi aproape. Îmi amintesc ochii lui când privea focul în camera mea. Îi place să privească flăcările. Nu, nu va pierde asta pentru nimic în lume.

Capitolul treizeci

Nu era îngrijorat cel mai tare de foc.

Pe măsură ce parcurgea distanţa care despărţea casa lui Rhyme de cortul Cirque Fantastique, se gândea că, datorită noilor reglementări şi a materialelor folosite, chiar şi cele mai aprige incendii înaintau destul de încet. Nu, pericolul real era panica, tonele de muşchi uman, învălmăşeala care striveşte, sfâşie, zdrobeşte şi sufocă. Oase rupte, plămâni distruşi, asfixiere…

Să salvezi oamenii dintr-un astfel de dezastru presupune să îi evacuezi din incinta cortului fără să se panicheze. În mod tradiţional, primii anunţaţi trebuiau să fie clovnii, acrobaţii şi ceilalţi artişti. Prezentatorul ar transmite apoi un semnal subtil către liderul formaţiei muzicale, care ar da tonul pentru marşul energic al lui John Philip Sousa, *Stars and Stripes Forever.* Lucrătorii ar înţelege despre ce este vorba şi, înarmaţi cu portavoce, ar ghida cu calm evacuarea publicului prin ieşirile special amenajate (la rândul lor, nu ar părăsi corabia atât de repede).

Fluxul a fost modificat odată cu trecerea timpului, apărând noi proceduri de evacuare din cort. Dar dacă ar exploda o bombă care ar împrăştia lichid inflamabil peste tot?

Spectatorii ar lua-o la goană spre ieşiri şi ar muri striviţi cu sutele.

Edward Kadesky intră grăbit în cort şi văzu 2500 de oameni aşteptând nerăbdători începerea spectacolului.

Spectacolul său.

La asta se gândea el acum. La propria lui creaţie. Kadesky fusese pe rând vânzător ambulant, responsabil cu cortina în teatre de mâna a doua din oraşe de mâna a treia, responsabil cu salarizarea şi vânzător de bilete în circuri locale. Se zbătuse cu anii să scoată din anonimat diferite

trupe de circ, să le facă profitabile şi să le dea prestanţă. Reuşise prima dată cu circul Hasbro şi Fraţii Keller, pe care Erick Weir îl distrusese. Apoi repetase isprava cu Cirque Fantastique, făcându-l cunoscut în toată lumea şi asigurând legitimitate, chiar prestigiu, unor profesii care erau dispreţuite de cei care făceau teatru sau film şi ignorate de amatorii de MTV.

Îşi aduse aminte valul de căldură de la incendiul din Ohio. Particulele de cenuşă ca o zăpadă mortală şi gri. Urletul flăcărilor – gălăgia neobişnuită – care au ars totul, chiar în faţa lui.

Era o diferenţă, totuşi: acum trei ani, cortul fusese gol. Astăzi, mii de bărbaţi, femei şi copii vor fi în mijlocul flăcărilor. Adjuncta lui Kadesky, Katherine Tunney, o tânără brunetă care făcuse carieră la Disneyland înainte de a veni să lucreze cu el, îi observă privirea îngrijorată şi veni imediat la el. Acesta era unul din cele mai mari talente pe care Katherine le avea: îi citea gândurile aproape telepatic.

— Ce e? şopti ea.

Îi povesti pe scurt ce aflase de la Lincoln Rhyme şi de la echipa acestuia. Ochii ei începură să scruteze toate cotloanele cortului, repetând gestul pe care îl făcea el încă de când ajunsese, căutând bomba şi privind spectatorii în acelaşi timp.

— Şi ce facem acum? întrebă ea.

Se gândi o vreme, apoi îi dădu câteva instrucţiuni. La final, adăugă:

— Apoi tu pleci. Părăseşti locul.

— Adică tu rămâi? Care…

— Acum! spuse el ferm.

Apoi îi strânse uşor braţul şi spuse cu o voce mai calmă:

— Ne vedem afară. Va fi bine.

Ar fi vrut să îl îmbrăţişeze, simţi el. Dar privirea pe care el i-o aruncase îi tăiase elanul. Erau prea în centrul atenţiei acolo; nu voia ca cineva din public

să se gândească măcar pentru o clipă că ar putea fi ceva în neregulă.

— Mergi încet. Continuă să zâmbeşti. Suntem artişti în primul rând, să nu uiţi asta!

Katherine încuviinţă din cap, apoi merse pe rând la luminist şi la liderul formaţiei pentru a le împărtăşi instrucţiunile date de Kadesky. Într-un final, se îndreptă cu pas normal spre ieşirea principală.

Aranjându-şi cravata şi încheindu-se la jachetă, făcu un semn scurt către orchestră. Imediat, se auzi o bătaie de tobe.

Să înceapă spectacolul, gândi el.

Pe măsură ce înainta spre mijlocul ringului, zâmbind larg, publicul începu să amuţească. Se opri în exact în centru, odată cu bătaia tobelor. După un moment, rămaseră doar două reflectoare aprinse, poziţionate exact pe el. Deşi îi spusese lui Katherine că avea nevoie de luminile principale, tot avu un scurt moment de pierdere în care se gândi că lumina era de la bomba cu benzină ce tocmai explodase.

Dar depăşi momentul cu bine, fără ca zâmbetul să-i dispară vreo clipă. Puse microfonul la gură şi începu să vorbească:

— Bună ziua, doamnelor şi domnilor! Bine aţi venit la Cirque Fantastique. Calm, plăcut, captivant. Avem un spectacol extraordinar pentru dumneavoastră astăzi. Dar pentru început, vă voi cere puţină indulgenţă. Mă tem că va fi necesar să vă deranjez de la locurile dumneavoastră pentru scurt timp, dar am ferma convingere că va merita efortul. Avem un număr special pentru dumneavoastră afară, în aer liber. Îmi cer scuze… Am încercat să aducem hotelul Plaza înăuntru, dar managerii lor nu au fost de acord. Cică oaspeţii nu ar fi de acord.

Pauză pentru râsete.

— Aşa că vă cer să păstraţi cotoarele de la bilete şi să păşiţi afară în Central Park.

Spectatorii începură să murmure, întrebându-se despre ce ar putea fi vorba.

— Aşezaţi-vă oriunde, spuse el zâmbind. Dacă puteţi vedea clădirile din sudul Central Park, atunci cu siguranţă veţi putea privi şi surpriza pregătită.

Buna dispoziţie şi nerăbdarea cuprinseră întreaga audienţă. Despre ce ar putea fi vorba? Ce numere cu îndrăzneţi făcând giumbuşlucuri pe zgârie-nori le-o fi pregătit?

— Acum rândurile de jos întâi, cât mai ordonat, dacă se poate. Folosiţi cea mai apropiată ieşire de locul în care vă aflaţi.

Toate luminile se aprinseră. O zări pe Katherine Tunney la ieşire, zâmbind şi îndemnând oamenii să iasă. Te rog, îi spuse el în gând, ieşi odată. Pleacă!

Spectatorii sporovăiau însufleţiţi în timp ce se ridicau de pe scaune – putea vedea asta vag, din cauza luminilor încă fixate pe el. Toţi priveau către însoţitorii lor, întrebându-se cine să iasă primul. Şi în ce parte să o apuce. Începură apoi să îşi cheme copiii, să îşi adune poşetele şi paharele cu popcorn şi să îşi caute prin buzunare cotoarele biletelor.

Kadesky zâmbea văzându-i cum se ridică şi se îndreaptă spre ieşirile de siguranţă. Dar gândurile sale erau cu totul în altă parte:

Decembrie 1903, Chicago, Illinois. La un spectacol în timpul zilei, când Eddie Foy tocmai interpreta faimosul său vodevil, un spot luminos produsese un mic incendiu care se răspândise în câteva clipe de pe scenă în tot teatrul Iroquois. Cei 2000 de oameni aflaţi înăuntru au luat-o la fugă spre ieşiri, îmbulzeala făcând imposibilă intervenţia pompierilor. Accidentul se soldase cu mai mult de 600 de victime.

Iulie 1944, Hartford, Connecticut. Alt spectacol de zi, de data aceasta al circurilor Fraţii Ringling şi Barnum & Bailey. Abia începuse numărul de căţărare la înălţime al familiei Wallenda, că un mic

incendiu se iscase în partea de sud-est a cortului şi se extinsese foarte repede, cuprinzând pânza, care era îmbibată cu gazolină şi parafină. În câteva minute, 150 de oameni au murit arşi de vii, asfixiaţi sau călcaţi în picioare.

Chicago, Hartford şi câte altele. Mii de victime ale acestor accidente teribile în teatre sau corturi de-a lungul vremii. Ce se va întâmpla aici? Despre asta îşi va aduce aminte lumea când va vorbi despre Cirque Fantastique şi spectacolele sale?

Cortul se golea cu greutate. Acesta era preţul ce trebuia plătit pentru evitarea panicii. Erau încă prea mulţi oameni înăuntru. Se părea chiar că o parte din ei nu avea de gând să-şi părăsească locurile, preferând să rateze spectacolul de afară. Când majoritatea va fi ieşit, va fi nevoit să le spună despre ce este de fapt vorba.

Oare la cât era programată bomba? Probabil nu chiar atunci. Weir e genul de om care le-ar da chiar şi ultimilor sosiţi şansa de a-şi lua locurile în primire, pentru a cauza mai multe pagube. Era 14:10. Poate a setat-o la o oră rotundă: şi un sfert sau şi jumate.

Şi unde oare o plantase?

Habar n-avea unde ar trebui pusă o bombă pentru a cauza cele mai multe pagube.

Privi din nou masa de oameni care se grăbea spre ieşirea principală şi o zări pe Katherine, care îi făcea semn cu mâna să iasă.

Dar nu avea de gând să iasă. Va face tot ce era necesar pentru a evacua cortul în întregime, chiar dacă va trebui să îi ia personal de mână şi să îi conducă spre ieşire, să îi însoţească afară şi apoi să se întoarcă pentru următorii – chiar dacă flăcările vor cuprinde cortul şi se va dărâma totul în jurul lui. Va fi ultima persoană care va părăsi cortul.

Zâmbind în continuare larg, îi făcu semn din cap că nu va ieşi, apucă din nou microfonul şi continuă să povestească publicului despre ce spectacol extraordinar îi aştepta afară. Deodată, fu întrerupt

de o melodie care se auzea foarte tare. Privi spre locul orchestrei. Toţi membrii plecaseră, după cum Kadesky le ceruse, în afara liderului, care se aşezase la computerul pe care îl mai foloseau uneori pentru a pune muzică înregistrată. Privirile li se întâlniră, iar Kadesky încuviinţă uşor din cap. Omul, un veteran al vieţii de circ, pusese o melodie şi dăduse volumul la maxim. Melodia era *Stars and Stripes Forever.*

Amelia Sachs îşi făcu loc printre spectatorii care ieşeau şi o luă la fugă până în centrul cortului Cirque Fantastique, de unde se auzea foarte puternic un marş, acompaniat de vocea lui Edward Kadesky, care îndemna entuziast publicul să iasă pentru a vedea un număr special pregătit – pentru a evita panica, îşi spuse ea.

O idee foarte bună, gândi ea, imaginându-şi ce tragedie s-ar întâmpla dacă toţi aceşti oameni ar fugi în acelaşi timp spre ieşiri.

Sachs fusese primul poliţist sosit şi, deşi sirenele care se auzeau din ce în ce mai tare îi spuneau că, în curând, alţi colegi vor ajunge, decise că nu e cazul să mai aştepte pe nimeni; îşi începu căutarea imediat. Privea în jur, încercând să descopere cel mai bun loc pentru a lăsa o bombă cu benzină. Pentru a face un număr cât mai mare de victime, presupuse ea, bomba trebuia pusă la intrare, sub canapelele de lemn.

Pe de altă parte, dispozitivul era cu siguranţă voluminos. Spre deosebire de dinamită sau alt exploziv, o bombă cu benzină trebuie să fie mare pentru a crea pagube majore. Ar putea fi ascuns în vreo cutie de lemn sau de carton, folosită pentru transportul echipamentelor. Sau poate într-un butoi de petrol. Zări un tomberon de plastic – unul mare, de vreo 200 de litri, după cum aproximă ea. Era chiar lângă ieşirea principală şi zeci de oameni înaintau încet pe lângă el în drumul spre ieşire. Privind încă o dată prin cort, realiză că mai erau

încă 20 sau 25 de astfel de recipiente de dimensiuni mari în tot cortul. Aceste containere verzi păreau a fi alegerea perfectă pentru a ascunde o bombă.

Se grăbi către cel mai apropiat dinte ele. Era imposibil să vadă în interiorul lor, căci toate aveau forma literei V şi erau prevăzute cu capac. Sachs ştiu de la început că aceste capace nu puteau declanşa detonatorul, pentru că analiza metalului le dezvăluise faptul că folosise un cronometru la fabricarea bombei. Scoase dintr-un buzunar o lanternă şi lumină interiorul murdar şi urât mirositor al pubelei. Era deja mai mult de jumătate plină cu ambalaje de la mâncare şi pahare de plastic goale; nu putea vedea fundul. Îl ridică puţin de la pământ: era prea uşor chiar şi pentru a depozita 5 litri de benzină.

Încă o privire în jurul ei. Încă se aflau sute de oameni înăuntru, îndreptându-se spre ieşiri. Şi încă 20 de tomberoane de verificat. Se îndreptă spre următorul. Se opri pentru că zărise sub o prelată neagră un obiect de formă pătrată, cu latura de un metru. Îşi aduse aminte de trucul lui Weir de a folosi o haină pentru a se ascunde. Orice era sub acea prelată era practic invizibil şi totuşi putea conţine sute de litri de benzină.

O masă destul de mare de oameni se afla la doar câţiva metri de respectivul obiect acoperit.

De afară, sirenele se auzeau din ce în ce mai tare, oprindu-se apoi una câte una, pe măsură ce vehiculele de urgenţă parcau în apropierea cortului. Poliţişti şi pompieri începură să intre înăuntru. Sachs merse până la cel mai apropiat dintre ei şi îi arătă legitimaţia.

— Au ajuns pirotehniştii?

— Or să ajungă în cinci-şase minute.

Încuviinţă din cap şi le spuse să verifice cu atenţie toate tomberoanele, iar ea se îndreptă decisă spre cutia acoperită cu prelată pe care o

descoperise mai devreme. Şi atunci se petrecu tragedia.

Nu, nu despre bombă era vorba. Ci despre panica iscată, care păru să erupă la fel de neaşteptat precum o explozie.

Sachs nu ştia exact care fusese cauza – vederea maşinilor de intervenţie de afară şi a pompierilor încercând să-şi croiască drum în interior probabil îi tulburase pe unii din clienţi. Apoi Sachs auzi o serie de pocnete la poarta principală. Recunoscu sunetul din ziua precedentă: era sunetul pe care steagul cu Arlecchino din commedia dell'arte îl făcea atunci când vântul bătea mai tare. Probabil cei aflaţi în acel moment la ieşire au crezut că sunt împuşcături şi s-au întors panicaţi spre interior, în căutarea altor ieşiri. Aproape instantaneu, incinta fu umplută de o singură voce colectivă, ca o respiraţie întretăiată. Un murmur al groazei, un muget.

Apoi totul scăpă de sub control.

Ţipând de groază, mulţimea se învălmăşi spre ieşiri. Sachs fu lovită din spate de mulţimea îngrozită. Se izbi cu putere cu obrazul de umărul unui bărbat care se afla în faţa ei, rămânând pentru o clipă şocată. Ţipetele se înmulţeau, creşteau în intensitate, avertizând despre incendii, despre bombe, despre terorişti.

— Nu împingeţi! strigă ea.

Dar nimeni nu o auzi. Ar fi fost oricum imposibil să oprească valul, căci o mie de oameni deveniseră o singură entitate, o forţă comună şi devastatoare. Câţiva au încercat să se opună, dar forţa cu care au fost împinşi le-a fost infinit superioară, transformându-i în parte a bestiei, care înainta disperată spre ieşire.

Sachs îşi eliberă braţul dintre doi adolescenţi, ale căror feţe erau roşii de spaimă şi efort. Capul îi fu smucit în faţă şi zări o bucată de carne terciuită pe pământul din cort. Suspină, gândindu-se că un copil fusese strivit. Dar nu, era doar o fâşie de

balon spart. Un biberon, o bucată verde de material, provenind probabil din hainele cuiva, popcorn, o mască Arlecchino suvenir, o jucărie – toate fuseseră strivite de greutatea mulţimii. Dacă cineva ar cădea, ar fi omorât în câteva secunde. Sachs însăşi avea probleme în a-şi menţine echilibrul şi controlul mişcărilor; i se părea că în orice moment ar putea cădea pe pământ, sub picioarele mulţimii.

Apoi, chiar îşi simţi picioarele ridicate de la sol, fiind făcută sandvici între două trupuri asudate – un bărbat înalt, într-un tricou roşu, care îşi ţinea copilul deasupra capului şi o femeie care părea că leşinase. Ţipetele, ale copiilor şi ale adulţilor deopotrivă, se intensificară din nou, mărind panica. Tot acest zbucium determinase şi o eliberare de căldură din corpurile tuturor, mărind alarmant temperatura aerului. Sachs simţea că nu mai poate respira, iar presiunea corpurilor pe pieptul ei ameninţa să îi oprească activitatea inimii. Claustrofobia – una din cele mai mari temeri pe care ea le avea – îşi încleştase mâinile în jurul ei, simţindu-se deodată absorbită într-o senzaţie puternică de captivitate.

Dacă te mişti, nu pun mâna pe tine…

Dar ea nu se putea mişca. Era ţinută pe loc de acea masă sufocantă de trupuri puternice şi umede, care deja nu mai aparţineau speciei umane; un amalgam de muşchi, transpiraţie, pumni, scuipat, picioare, care se încleşta din ce în ce mai tare.

Nu! Lăsaţi-mă să mă mişc! Vă rog! Lăsaţi-mă să-mi eliberez o mână măcar! Lăsaţi-mă să iau o gură de aer măcar!

Crezu că vede sânge. I se păru că vede carne sfâşiată.

Poate era chiar a ei.

Din cauza terorii, a durerii şi a senzaţiei de sufocare, Amelia Sachs simţi ea însăşi că este pe cale să leşine. Nu! Nu sub picioarele lor! Să nu cazi! Te rog!

Nu mai putea să respire. Nici măcar un centimetru de aer nu-i mai pătrundea în plămâni. Văzu un genunchi la câţiva centimetri de faţa ei. O lovi în obraz şi rămase imobilizat acolo. Simţi miros de jeanşi murdari, văzu un bocanc scâlciat la câţiva centimetri.

Vă rog! Nu mă lăsaţi să cad!

Apoi îşi dădu seama că se putea foarte bine chiar să fi căzut deja.

Capitolul treizeci şi unu

Îmbrăcat într-o uniformă de hamal, care se asemăna foarte mult cu cele purtate de angajaţii hotelului Lanham Arms, situat în Upper East Side, Malerick mergea pe holul de la etajul 15. În mână avea o tavă pe care se puteau vedea un platou mare cu capac şi o vază conţinând o lalea roşie imensă.

Aspectul său era în perfectă armonie cu decorul hotelului, pentru a nu da de bănuit. Putea fi luat foarte bine drept un hamal deferent şi agreabil. Privirea coborâtă, zâmbetul abia perceptibil, mersul regulamentar, tava fără pată.

Un singur lucru îl diferenţia de toţi ceilalţi angajaţi de la Lanham Arms: sub capacul platoului pe care îl purta pe tavă nu se aflau ouă Benedict sau vreun sandvici, ci un pistol automat Beretta încărcat, echipat cu amortizor, un şperaclu într-o teacă de piele şi alte câteva unelte folositoare.

— Vă pot ajuta cu ceva? se adresă el unui cuplu.

Nu, totul era perfect, şi îi urară o după-amiază plăcută. Îşi continuă drumul, zâmbind şi salutând respectuos din cap turiştii care se întorceau în cameră după ce luaseră masa sau ieşeau la o plimbare în această frumoasă zi de primăvară.

Trecu pe lângă o fereastră, prin care putea zări o porţiune verde din Central Park. Se întrebă ce se petrecea acolo, înăuntrul marelui cort alb al Cirque Fantastique – locul spre care îşi concentrase zilele trecute toate eforturile pentru a direcţiona poliţia prin indiciile lăsate la locul crimelor săvârşite.

Sau pentru a-i induce în eroare, după cum ar spune el.

Inducerea în eroare şi trucurile erau esenţiale pentru un număr de succes şi nimeni nu era mai priceput ca Malerick, omul cu un milion de feţe, omul care se materializa cât ai scapără un băţ de chibrit şi care dispărea cât ai stingere o lumânare.

Omul dispărut.

Eforturile poliţiei erau cu siguranţă frenetice în tentativa de a găsi bomba cu benzină, care, credeau ei, putea să explodeze dintr-un moment în altul. Numai că nu era nicio bombă, niciun pericol pentru cei două mii de oameni de la Cirque Fantastique; niciun pericol în afara aceluia ca o parte din ei să fie striviţi în panica lor nebună.

La capătul coridorului, Malerick privi înapoi şi văzu cu satisfacţie că era singur. Aşeză repede tava pe podea, în faţa unei uşi, şi înlătură capacul platoului, înşfacă iute pistolul, făcându-l nevăzut într-un buzunar al uniformei. Procedă întocmai şi cu teaca şperaclului.

Mişcându-se în continuare cu rapiditate, desfăcu yala care împiedica geamul să se deschidă mai mult de câţiva centimetri (la urma urmei, oamenii au tendinţa de a se sinucide la tot pasul, nu-i aşa? reflectă el) şi îl deschise cu totul. Puse şperaclul la loc în teacă şi îl strecură într-unul din buzunare. În câteva clipe, se ridică pe pervaz doar prin forţa mâinilor. Păşi pe marginea din afară a ferestrei, la 100 de metri deasupra solului.

Marginea avea 50 de centimetri în lăţime – o măsurase el însuşi când închiriase cu doar câteva zile în urmă o cameră în hotel – şi, cu toate că făcuse un număr limitat de acrobaţii în viaţa lui, păstră un echilibru natural, specific marilor iluzionişti. Începu să se deplaseze pe bordura de calcar lejer, ca şi cum ar fi fost pe trotuar. După cinci metri, se afla în colţul clădirii şi se opri pentru a privi la clădirea învecinată hotelului Lanham Arms.

Aceasta, un bloc de apartamente situat pe 55th Street, nu avea margini, dar avea o ieşire de incendiu, la doi metri de locul în care se afla el acum, încercând să privească dincolo de aerul plin de impurităţi emanat de un aparat de aer condiţionat. Malerick alergă câţiva metri şi sări peste gaura fără fund dintre cele două clădiri, aterizând cu uşurinţă lângă ieşirea de incendiu şi

săltându-se peste balustrada protectoare. Urcă apoi cu repeziciune două scări şi se opri la etajul 17. Privi înăuntru. Nu era nimeni pe hol. Puse arma şi teaca şperaclului pe pervazul ferestrei, îşi dezbrăcă printr-o singură mişcare uniforma de hamal, scoţând la iveală un costum gri simplu, cămaşă albă şi cravată. Îşi puse arma la brâu şi folosi din nou şperaclul pentru a deschide fereastra şi a pătrunde în clădire. Se opri pentru a-şi trage sufletul. Porni apoi pe culoar, spre apartamentul cu pricina. Se opri în faţa uşii şi se aşeză în genunchi pentru a-şi scoate uneltele. Prima dată, introduse în gaura cheii o bară de tensiune, iar deasupra şperaclul. În trei secunde, yala era descuiată. Deschise apoi uşa, doar atât cât să poată vedea balamalele, pe care le stropi cu ulei dintr-un recipient foarte mic, pentru a nu face niciun zgomot. După alte câteva momente, era deja în holul întunecos al apartamentului, închise uşa în urma lui.

Începu să se orienteze, privind în jur.

Pe pereţii holului, erau expuse câteva reproduceri ieftine ale unor picturi suprarealiste ale lui Dali, câteva portrete de familie şi, cel mai proeminent, un tablou în acuarelă în care era reprezentat oraşul New York, pictat de un copil (semnătura din colţul tabloului era „Chrissy”). O masă de duzină era aşezată lângă uşă, piciorul ei fiind împăturit cu hârtie de culoare galbenă. Un singur schi, cu legătura ruptă, stătea părăsit într-un colţ. Tapetul de pe pereţi era vechi şi pătat.

Malerick porni cu băgare de seamă pe coridor, ghidându-se după sunetul televizorului care se auzea din sufragerie, şi pătrunse într-o cameră mică şi întunecată, în care majoritatea spaţiului era ocupat cu o pianină Kawai pentru copii, de culoarea abanosului. O partitură cu multe adnotări pe margine stătea deschisă pe pianină. Numele „Chrissy” apărea din nou, scris pe coperta partiturii. Malerick avea cunoştinţe superficiale de

muzică, dar, frunzărind partitura, îşi dădu seama că piesele păreau destul de dificile.

Poate că era o pictoriţă nepricepută, dar o muziciană destul de talentată, decise el – această Christine Grady, fiica procurorului adjunct al districtului New York, Charles Grady.

Omul în al cărui apartament se afla. Omul pentru uciderea căruia Malerick primise 100.000 de dolari.

Amelia Sachs stătea pe iarba din faţa cortului Cirque Fantastique, tresărind din când în când din cauza durerii pe care o resimţea la rinichiul drept. Ajutase zeci de oameni să iasă din învălmăşeală şi găsise într-un final acest loc pentru a-şi trage sufletul.

Arlecchino se holba în continuare la ea de pe afişul alb-negru de deasupra ei, pocnind la fel de tare în bătaia vântului. I se păruse sinistru cu o zi în urmă; acum, după panica din cort – pe care chiar el o cauzase – părea respingător şi grotesc.

Reuşise să evite în ultima clipă să fie strivită. Genunchiul şi bocancul de care se lovise aparţineau unui bărbat care depusese toate eforturile pentru a îndruma publicul spre ieşire. Cu toate acestea, spatele, coastele şi faţa îi fuseseră afectate. Stătea pe iarbă de un sfert de oră deja, sleită de puteri, pe de o parte din cauza izbiturii, iar pe de alta din cauza claustrofobiei de care suferea. Putea, în general, să tolereze camerele mici, chiar şi lifturile. Dar fiind complet imobilizată, fără vreo posibilitate de a scăpa din strânsoare, o afectase fizic şi fusese încolţită de panică.

În jurul ei, răniţii erau îngrijiţi. Nu fusese niciun incident major, conform celor spuse de şeful serviciului de ambulanţă, doar câteva luxaţii şi tăieturi. Puţine dizlocări şi o singură mână ruptă.

Sachs şi cei din jurul ei fuseseră scoşi pe la ieşirea din partea din sud a cortului. O dată ieşită

afară, se aruncase în genunchi şi se târâse departe de mulţime. Izbăviţi de spaţiul închis şi de potenţiala bombă din interior sau de teroristul înarmat, spectatorii deveniră cu toţii buni samariteni şi îi ajutară pe cei răniţi sau ameţiţi.

Zări un agent din echipa de pirotehnişti şi, privindu-l de jos în sus din iarbă, îi arătase insigna şi îl informase cu privire la obiectul de formă cubică şi acoperit cu prelată, aşezat sub scaunele de lângă ieşirea din sud. Acesta se întoarse iute la colegii lui dinăuntru.

Apoi muzica din cort se opri şi Edward Kadesky păşi afară din cort.

Văzând echipa de pirotehnişti la lucru, o parte a publicului realiză că fusese o ameninţare reală cu bombă, iar inspiraţia de moment a lui Kadesky îi salvase de la o tragedie şi mai mare. Începură să-l aplaude, iar el le mulţumi cu modestie, continuând să verifice starea angajaţilor şi a oamenilor veniţi la spectacol. Alţi spectatori erau mai puţin generoşi, privindu-l cu mânie şi cerând să afle ce se întâmplase şi plângându-se că evacuarea ar fi putut să se desfăşoare mai bine.

Între timp, echipa de pirotehnişti, ajutată de câţiva pompieri, răscolise cortul fără a găsi vreun semn de bombă. Obiectul pe care îl semnalase Sachs se dovedise a fi un bax de hârtie igienică. Căutarea se extinsese apoi la tomberoane şi la camioanele cu echipamente ale circului, dar agenţii nu găsiră nimic nici aici.

Sachs se încruntă. Oare se înşelaseră? Dar cum era posibil? se întrebă ea. Indiciile erau atât de clare. Sigur, era în firea lui Rhyme să facă asumpţii pripite despre dovezi şi, uneori, să greşească. Dar în cazul Magicianului, totul părea să se lege şi să indice Cirque Fantastique drept ţinta sa.

Oare Rhyme aflase că nu găsiseră nicio bombă? se întrebă ea. Se ridică cu mişcări nesigure şi rezervate şi porni în căutarea unei staţii de emisie-

recepţie; aparatul ei Motorola, zăcând sfărâmat lângă ieşirea dinspre sud, părea a fi printre singurele victime ale panicii create.

Ieşind fără zgomot din camera cu pianul, Malerick ajunse din nou în holul întunecat şi se opri, încercând să distingă vocile care se auzeau din sufragerie şi din bucătărie.

Se întrebă cât de periculos va fi.

Îşi dăduse toată silinţa ca să reducă posibilitatea de a fi împuşcat de gărzile de corp ale lui Grady. La întâlnirea cu Jeddy Barnes şi cu ceilalţi la Riverside Inn, în Bedford Junction, hotărâseră toate detaliile planului. Au decis că este cel mai bine să existe un atentat la viaţa procurorului înainte de mutarea de astăzi a lui Malerick. Drept „precursor" fusese ales unanim un preot maniac sexual din Canton Falls pe nume Ralph Swenson. Se părea că Barnes îl avusese cu ceva la mână pe preot, dar nu avea în totalitate încredere în el. Aşa că, după ce reuşise să scape cu o zi în urmă de la râul Harlem, iluzionistul îşi pusese costumul de îngrijitor şi îl urmărise pe Swenson încă de la bomba păduchioasă de hotel în care stătea şi până la Greenwich Village doar pentru a fi sigur că acesta nu calcă în strâchini în ultimul moment.

Planul lui Malerick cerea ca planul lui Swenson să eşueze; arma pe care Barnes i-o dăduse era oricum stricată. Ideea lui Malerick era că prinderea unui asasin le-ar induce gărzilor de corp o stare de mulţumire şi încredere şi ar reduce posibilitatea de a reacţiona violent la vederea unui al doilea criminal.

Ei bine, asta fusese ideea, reflectă el neliniştit. Să vedem dacă funcţionează şi în practică.

Îşi continuă mersul pe lângă tablouri proaste, pe lângă portrete de familie, pe lângă teancuri de reviste juridice, *Vogue* sau *The New Yorker* şi pe lângă obiecte decorative prăfuite, achiziţionate de membrii familiei de la anticarii de pe stradă cu

intenţia de a redecora, dar care zăceau acolo ca dovadă clară a faptului că ziua avea mult prea puţine ore.

Malerick cunoştea configuraţia apartamentului, căci mai fusese aici o dată, deghizat în instalator, dar nu fusese vorba decât de o recunoaştere sumară: poziţia camerelor, intrarea şi eventualele căi de evadare. Nu avusese timp să observe şi aspectele personale ale vieţii familiei: unde absolviseră şcoala Grady şi soţia lui, care era la rândul ei procuror, poze de la nuntă, fotografii ale rudelor şi poate o galerie întreagă dedicată fiicei lor blonde în vârstă de nouă ani.

Malerick îşi aduse aminte de întâlnirea cu Barnes şi cu asociaţii lui. Patrioţii discutaseră foarte aprins dacă avea vreun sens ca soţia şi fiica lui Grady să fie cruţate. Conform planului lui Malerick, sacrificarea lui Swenson era perfect logică. Dar ce sens avea, se întrebă el, să ucizi şi familia lui Grady? Pusese această întrebare lui Barnes şi celorlalţi printre bucăţile foarte gustoase de friptură de curcan.

— Păi, domnule Weir, răspunsese Jeddy Barnes, asta e o întrebare foarte bună. Eu aş spune să-i ucideţi de-aia.

Şi Malerick încuviinţase din cap cu o mină foarte îngândurată; ştia că niciodată nu trebuie să-ţi priveşti cu condescendenţă publicul sau camarazii.

— Păi, nu mă deranjează să le omor şi pe ele, explicase el. Dar nu ar fi mai logic să le las în viaţă? Cu excepţia cazului când ar prezenta un risc – de exemplu, riscul de a mă identifica? Sau cazul în care fetiţa ar fugi la telefon să sune poliţia? Mă gândesc că există şi oameni de-ai voştri care nu ar fi de acord să ucidă femei sau copii.

— E planul tău, domnule Weir, spusese atunci Barnes. Vom merge pe mâna dumneavoastră.

Deşi ideea de a fi temperat părea să nu îl satisfacă.

Acum, Malerick se opri în faţa uşii de la sufrageria lui Grady şi îşi atârnă de gât o insignă de poliţie falsă – aceeaşi pe care o folosise pentru a-i trimite acasă pe agenţi la Cirque Fantastique. Privi într-o oglindă cumpărată de la un târg de antichităţi, a cărei margine trebuia să fie recondiţionată.

Da, îşi intrase în rol, arătând ca un detectiv venit pentru a-l proteja pe procurorul ameninţat de atâtea ori cu moartea.

Trase adânc aer în piept. Nicio emoţie.

Şi acum, onorat auditoriu, să se aprindă luminile, să se ridice cortina.

Adevăratul spectacol e pe cale să înceapă…

Cu mâinile pe lângă corp, într-o poziţie foarte naturală, Malerick dădu colţul coridorului şi pătrunse în sufragerie.

Capitolul treizeci şi doi

— Hei, cum merge? întrebă omul în costum gri, îndreptându-se decis spre Luis Martinez, detectivul voinic şi liniştit care lucra pentru Roland Bell.

Acesta din urmă stătea pe canapea în faţa televizorului, cu ediţia de duminică a ziarului *New York Times* pe genunchi.

— Frate, ce m-ai speriat, spuse el schiţând un salut şi privind în trecere insigna nou-venitului. Apoi cercetă faţa acestuia. Tu eşti înlocuitorul?

— Exact.

— Cum ai intrat? Ţi-au dat cheie?

— Am luat de la centru.

Vocea îi era răguşită şi întretăiată, ca şi cum ar fi fost răcit.

— Ce noroc pe tine, murmură Luis. Va trebui să împarţi cu mine. Corvoada.

— Unde e domnul Grady?

— În bucătărie. Cu nevastă-sa şi cu Chrissy. Cum de ai ajuns aşa devreme?

— Habar n-am, răspunse bărbatul. Mie doar mi-au zis ce am de făcut. Şi mi-au spus că trebuie să vin acum.

— Nu e prima dată, nu? spuse Luis, apoi subit se încruntă. Nu cred că ne-am mai văzut.

— Mă cheamă Joe David, răspunse nou-venitul. De obicei, îmi fac veacul prin Brooklyn.

Luis încuviinţă.

— Da, acolo mi-am spart dintele. La Seventy.

— La mine, e prima dată. Ca bodyguard, vreau să spun.

O reclamă foarte zgomotoasă de la televizor îi întrerupse.

— Scuză-mă, reîncepu Luis. Nu te-am auzit. Ai spus că este prima ta tură?

— Da.

Corpolentul detectiv spuse:

— Bine, ce ai zice să fie şi ultima?

Luis aruncă ziarul şi sări de pe canapea, scoţându-şi la iveală pistolul, pe care îl îndreptă spre omul despre care ştia că este Erick Weir. De obicei calm, acum ţipă cât putu de tare în microfon:

— A intrat! E aici, în sufragerie!

Doi alţi poliţişti care aşteptau în bucătărie, detectivul Bell şi Lon Sellitto, locotenentul gras, îşi făcură apariţia pe o altă uşă şi, cu expresii foarte surprinse pe chip, îl înşfăcară de braţe şi îl dezarmară de pistolul cu amortizor pe care îl avea la brâu.

— La pământ, acum, acum, acum! strigă Sellitto cu voce dură şi apăsând în acelaşi timp ţeava pistolului său pe faţa bărbatului.

Şi ce expresie avea! se gândi Luis. Văzuse multe feţe de criminali surprinşi în toată viaţa lui, dar tipul ăsta îi depăşise pe toţi la un loc. Gemea, nu putea să vorbească. Dar Luis presupuse că nici cei doi poliţişti nu erau mai puţin surprinşi.

— Cum dracu' a intrat? întrebă Sellitto, încercând să-şi recapete suflul.

Bell se mulţumi să clatine uimit din cap. În timp ce Luis punea şi a doua pereche de cătuşe pe mâinile lui Weir, Sellitto se apropie de Weir.

— Eşti singur? Sau ai pe cineva afară?

— Sunt singur.

— Nu mă minţi!

— Mâinile, mă dor mâinile! gemu criminalul.

— Mai e cineva cu tine?

— Nu. Jur că nu.

Bell îi chema pe ceilalţi prin staţie.

— Doamne, apără-mă! A intrat înăuntru… Habar n-am cum.

Doi agenţi în uniformă, lucrând şi ei pentru Echipa de Salvare a Curului Martorilor, dădură buzna în apartament din hol, unde stătuseră ascunşi lângă lift tot timpul.

— Se pare că a forţat fereastra din capătul holului. De lângă ieşirea de incendiu, spuse unul

din ei.

Bell îi aruncă o privire lui Weir şi înţelese.

— Pervazul de la Lanham? Ai sărit de acolo?

Weir nu răspunse nimic, dar tăcerea lui era elocventă. Plasaseră o patrulă între Lanham Arms şi clădirea în care locuia Grady şi câte una pe ambele acoperişuri. Dar nimeni nu se aşteptase să escaladeze marginea şi să sară. Bell îi întrebă pe agenţi:

— Vreun semn că ar mai fi cu cineva?

— Nu. Se pare că era pe cont propriu.

Sellitto îşi puse o pereche de mănuşi de cauciuc şi îl culcă la pământ. Percheziţia corporală scoase la iveală tot felul de instrumente folosite de spărgători şi articole de magie. Cele mai ciudate erau amprentele false, lipite foarte strâns de degetele răufăcătorului. Sellitto le trase de pe degetele acestuia şi le puse într-o pungă de plastic. Dacă întreaga situaţie nu ar fi fost descurajatoare – un criminal plătit a reuşit să pătrundă în casa celui pe care trebuiau să îl protejeze – imaginea celor zece cerculeţe ar fost de-a dreptul comică.

Continuară să îl supravegheze îndeaproape, în timp ce Sellitto mergea mai departe cu percheziţia. Weir era musculos şi într-o formă fizică excelentă, în ciuda faptului că incendiul îl deteriorase parţial – cicatricele erau destul de extinse pe corp.

— Vreun act? întrebă Bell.

Sellitto clătină din cap.

— F.A.O. Schwarz.

În traducere, insignă falsă NYPD de calitate inferioară. Cu nimic mai bună decât o jucărie.

Weir privi înspre bucătărie, unde, spre surprinderea lui, nu se afla nimeni. Se încruntă.

— A, familia Grady nu e acasă, spuse Bell ca şi cum ar fi fost evident.

Bărbatul îşi închise ochii şi îşi odihni capul pe covor.

— Cum? Cum v-aţi dat seama?

Răspunsul lui Sellitto fu unul neobişnuit:

— Păi, ghici ce? E cineva căruia i-ar făcea o deosebită plăcere să îţi răspundă. Hai, mergem puţin la plimbare.

Privindu-l din cap până în picioare pe criminalul aflat în uşa laboratorului său, Lincoln Rhyme spuse:

— Bine ai revenit!

— Dar… focul!

Descumpănit, bărbatul privi spre treptele care duceau spre dormitor.

— Îmi pare rău că ţi-am stricat reprezentaţia, spuse Rhyme cu răceală. Cred că, până la urmă, nu ai reuşit să scapi de mine, nu-i aşa, domnule Weir?

Acesta îi întoarse privirea criminalistului şi şuieră:

— Nu mai răspund la acest nume.

— Ţi l-ai schimbat?

Weir clătină din cap.

— Nu oficial. Dar Weir e omul care am fost înainte. Acum sunt altcineva.

Rhyme îşi aduse aminte de ce îi spusese psihologul Terry Dobyns – că incendiul îi „ucisese" vechea identitate, devenind o cu totul altă persoană.

Criminalul privi trupul lui Rhyme.

— Înţelegi ce-ţi spun, nu-i aşa? Îmi imaginez că ţi-ar plăcea şi ţie să uiţi trecutul şi să devii altcineva.

— Şi cum te-ai botezat acum?

— Asta mă priveşte doar pe mine şi pe spectatorii mei.

A, da, onoratul lui auditoriu.

Cu două perechi de cătuşe, arătând tulburat şi slăbit, Weir era îmbrăcat într-un costum elegant de culoare gri. Peruca pe care o purtase în seara trecută dispăruse; părul lui adevărat era lung, des şi de culoare şaten deschis. Acum, la lumina zilei, Rhyme putu distinge mai bine cicatricile de pe pieptul lui Weir; arătau destul de urât.

— Cum m-ai găsit? întrebă omul cu voce şoptită. Eu v-am îndreptat spre…

— Cirque Fantastique? Aşa este.

Odată ce reuşea să captureze un răufăcător, dispoziţia lui Rhyme se îmbunătăţea considerabil şi avea chef să pălăvrăgească.

— Vrei să spui că ne-ai indus în eroare. Păi, mă tot uitam pe indicii şi mi-am dat seama că întregul caz pare totuşi mult prea uşor.

— Uşor? întrebă surprins Weir.

— La locul crimelor, găseşti de regulă două tipuri de indicii. Cele lăsate de făptaş neintenţionat şi cele pe care le plantează, pentru a ne induce în eroare. După ce toată lumea s-a dus să caute bomba cu benzină de la circ, am început să bănuiesc că unele dintre dovezi erau lăsate intenţionat acolo. De pildă, era evident că ai lăsat pantofii intenţionat la locul celei de-a doua crime, pantofi pe care am găsit noroi şi păr de câine, indicii care ne-au condus către Central Park. Mi-am dat seama că un criminal inteligent ar fi putut să lipească părul de câine şi noroiul de talpa pantofilor, lăsându-i la locul crimei pentru ca noi să-i găsim şi să ne gândim la Movila Câinilor. Şi toată vorbăraia aia despre foc de aseară…

Privi spre Kara.

— Distragere verbală, nu-i aşa, Kara?

Bărbatul o cântări pe tânără din cap până-n picioare.

— Aha, spuse ea continuând să-şi pună zahăr în cafea.

— Dar eu am încercat să te omor, icni Weir. Dacă ţi-aş fi spus toate lucrurile astea pentru a te distrage, aş fi avut nevoie de tine în viaţă.

Rhyme pufni în râs.

— Nu vorbi prostii. Nu ai încercat să mă omori. Nu ai avut niciun moment intenţia asta. Ai vrut doar să pară că vrei, pentru a da credibilitate celor spuse de tine. Dar primul lucru pe care l-ai făcut după ce ai aprins focul în dormitorul meu a fost să

fugi afară şi să suni la 911 de la un telefon public. Am discutat cu cei de la dispecerat. Persoana care a sunat a spus că vede flăcări din cabina telefonică. Problema e că se află după colţ şi camera mea nu poate fi văzută de acolo. Thom a verificat asta. Mulţumesc, Thom, i se adresă Rhyme asistentului său, care se întâmpla să treacă pe acolo.

— Pentru puţin, fu răspunsul grăbit al acestuia.

Weir închise ochii şi clătină din cap, înţelegând greşeala gravă pe care o comisese.

Rhyme îl privi cu coada ochiului, cercetând în continuare tabla cu indicii.

— Toate victimele aveau preocupări legate de circ: muzician, stilist, călăreţ amator. Iar tehnicile folosite pentru a-i ucide erau toate numere de magie. Dar dacă intenţia ta reală era să îl omori pe Kadesky, ai fi încercat să ne distragi atenţia *de la* Cirque Fantastique, nu spre. Asta însemna că încerci să ne distragi atenţia de la altceva. Dar de la ce? M-am uitat din nou peste indicii. La cea de-a treia crimă, la râu, atunci când te-am încolţit, nu ai avut timp să îţi mai iei şi jacheta cu permisul de trecere şi cu cartela de la hotel din buzunar, ceea ce însemna că respectivele dovezi nu aveau cum să fie plantate şi aveau legătură cu ceea ce puneai de fapt la cale. Cardul de acces putea fi de le trei hoteluri, dintre care unul era Lanham Arms. Numele i s-a părut cunoscut detectivului Bell, aşa că şi-a verificat agenda. A ieşit la iveală că stătuse acolo la o cafea în urmă cu o săptămână pentru a pune la punct toate detaliile despre asigurarea protecţiei familiei lui Grady. Roland mi-a spus că hotelul este chiar lângă clădirea unde locuieşte Grady. Apoi permisul de acces? Am stat de vorbă cu reporterul de la care l-ai furat. Lucrează la cazul lui Andrew Constable şi l-a intervievat de câteva ori pe procurorul adjunct… Am găsit pe urmă nişte pilitură de metal şi am presupus ce era mai rău – că provenea de la cronometrul unei bombe. Deşi ar

fi putut fi foarte bine de la vreo cheie sau vreo unealtă.

Sachs prelua povestirea din acest punct.

— Apoi pagina din *New York Times,* cea pe care am găsit-o în maşina abandonată în râu. Era într-adevăr un articol despre circ. Dar mai era unul despre procesul lui Andrew Constable.

Un gest sugestiv spre tabla cu indicii.

O GRUPARE MILITANTĂ VA FI JUDECATĂ LUNI PENTRU COMPLOT CRIMINAL.

Rhyme continuă:

— De asemenea, nota de la restaurant. Ar fi trebuit să o arunci.

— Care notă? întrebă Weir încruntându-se.

— Cea din jachetă. De acum două sâmbete.

— Dar în acel weekend, n-am fost…

Se opri brusc.

— În oraş voiai să spui? întrebă Sachs. Da, ştim. Nota era de la un restaurant din Bedford Junction.

— Habar n-am despre ce vorbiţi.

— Un detectiv din Canton Falls care investighează cazul „Sfatului Patrioţilor" m-a sunat pe telefon pentru a vorbi cu Roland, spuse Rhyme. Am recunoscut prefixul: era acelaşi pe care îl avea şi numărul de la restaurantul la care aţi fost.

Ochii lui Weir trădară uimire, iar Rhyme vorbi mai departe.

— S-a dovedit că Bedford Junction e un sat de lângă Canton Falls, unde locuieşte Andrew Constable.

— Şi cine este acest Constable despre care tot vorbiţi? izbucni el.

Dar Rhyme putu vedea semne elocvente pe faţa lui Weir, semne care îl trădau. Interveni şi Sellitto:

— Barnes a fost unul din oamenii cu care ai luat masa? Jeddy Barnes?

— Nu ştiu la cine te referi.

— Ai auzit totuşi de *Sfatul Patrioţilor,* nu-i aşa?

— Doar ce am citit prin ziare.

— Nu te credem, spuse Sellitto.

— Credeţi ce vreţi, se precipită Weir.

Rhyme observă furia care i se citea tot mai clar în ochi, furie pe care o preconizase Dobyns. După un scurt răgaz, întrebă:

— Cum aţi aflat numele meu adevărat?

Nimeni nu răspunse, dar ochii lui Weir se opriră pe ultimele observaţii adăugate pe tablă. Faţa i se întunecă şi izbucni:

— Cineva m-a trădat, aşa-i? V-au povestit despre incendiu şi despre Kadesky. Cine a fost?

Un zâmbet ciudat, în timp ce îşi plimba privirea de la Sachs la Kara şi într-un final se opri la Rhyme.

— John Keating? V-a spus că l-am sunat, nu-i aşa? Rahat cu ochi. Niciodată nu a avut curajul să mă înfrunte. Şi Art Loesser, nu? Nişte Iude. O să îi ţin minte. Niciodată nu-i uit pe cei care mă trădează.

Avu un acces de tuse. Când se termină, Weir începu din nou să privească de jur împrejurul camerei.

— Kara… Aşa spuneai că te cheamă? Tu cine mai eşti?

— Sunt iluzionistă, răspunse ea sfidător.

— Una de-a noastră, spuse Weir sarcastic, măsurând-o din priviri. O femeie iluzionist. De fapt ce eşti? Consultant sau ceva de genul ăsta? După ce scap, poate vin să te vizitez. Poate te dispar.

Sachs interveni:

— Stai liniştit, nu o să fii eliberat secolul ăsta.

Magicianul râse cu poftă.

— Atunci după ce evadez? Pereţii sunt, la urma urmei, doar nişte iluzii.

— Nici evadarea nu cred că este o opţiune, adăugă Sellitto.

Rhyme prelua din nou discuţia:

— Deci ţi-am spus „cum”, Weir. Sau cum naiba te cheamă acum. Dar ce-ar fi să îmi spui şi tu „de ce”? Am crezut că este o răzbunare pe Kadesky. Dar apoi, ne-am dat seama că ţinta ta este Grady. Ce eşti? Un fel de magician plătit să ucidă?

— Răzbunare? întrebă Weir furios. La ce dracu’ foloseşte răzbunarea? Va înlătura cicatricele şi îmi va vindeca plămânii? Îmi va aduce soţia înapoi? Nu înţelegeţi nimic!… Singurul lucru din viaţa mea, singurul lucru care a însemnat ceva vreodată pentru mine a fost iluzionismul, magia. Mentorul meu mi-a băgat asta în sânge. Dar focul a luat totul. Nu mai am puterea să interpretez. Mâna îmi este deformată. Vocea îmi este distrusă. Cine ar mai veni să mă vadă? Nu mai sunt în stare să fac singurul lucru pentru care am fost înzestrat cu talent de Dumnezeu. Şi dacă singura posibilitate pentru a-mi continua activitatea este să încalc legea, atunci asta am să fac.

Sindromul Fantomei de la operă…

Privi din nou insistent la corpul lui Rhyme.

— Tu cum te-ai simţit după accident, gândindu-te că nu vei mai putea fi vreodată poliţist?

Rhyme nu răspunse nimic. Cuvintele criminalului loviseră unde trebuia. Cum se simţise? Aceeaşi furie cu care se otrăvise şi Erick Weir, da. Şi, într-adevăr, după accident, conceptele de bine şi rău dispăruseră cu totul. De ce să nu fie criminal? se gândise el atunci, furios şi deprimat deopotrivă. Pot să descopăr indiciile mai bine decât orice om de pe această planetă. Asta înseamnă că le pot manipula la fel de bine. Aş putea să comit crima perfectă…

În final, graţie unor oameni precum Terry Dobyns şi a altor doctori, poliţiştilor şi graţie propriei sale conştiinţe, reuşise să-şi înfrâneze aceste porniri. Însă ştia exact despre ce vorbeşte Weir. Oricum, nici chiar în cele mai sumbre momente de frustrare, nu se gândise să ia viaţa cuiva – în afară, bineînţeles, de a lui.

— Deci ţi-ai vândut talentul ca mercenar?

Weir îşi dădu seama că mai devreme îşi pierduse controlul şi că spusese deja prea multe. Refuză să mai vorbească.

Sachs simţi deodată cum o cuprinde furia; se îndreptă către panoul de pe perete şi smulse câteva fotografii ale primelor două victime, aruncându-le apoi în faţă lui Weir şi ţipând:

— I-ai omorât pe oamenii ăştia doar pentru a ne distrage atenţia? E tot ce-au însemnat pentru tine.

Weir o înfruntă cu privirea, indiferent. Apoi privi în jurul lui şi râse.

— Chiar credeţi că mă puteţi ţine în închisoare? Aveţi habar că, pentru o provocare, Harry Houdini a fost dezbrăcat la piele şi aruncat în temniţa condamnaţilor la moarte din Washington? A evadat din celulă atât de repede, încât a avut timp să deschidă uşile tuturor celorlalte celule şi să îi schimbe pe condamnaţi dintr-o celulă în alta – şi asta până ca juriul să se întoarcă de la masă.

Sellitto interveni:

— Da, dar asta a fost cu mult timp în urmă. Acum suntem puţin mai echipaţi.

Apoi către Rhyme şi Sachs:

— Îl duc la centru, poate vrea să mai povestească ceva despre el.

Dar când ajunseră, aproape de ieşire, Rhyme spuse:

— Stai aşa.

Privea spre tabla cu indicii.

— Ce e? întrebă Sellitto.

— Când a scăpat de Larry Burke după târg, şi-a deschis întâi cătuşele.

— Aşa.

— Am găsit salivă, îţi aduci aminte? Verificaţi-i gura. Vedeţi dacă nu cumva are ceva ascuns pe acolo.

— Nu am. Serios, spuse Weir.

Sellitto îşi puse o pereche de mănuşi de latex pe care i le dăduse Mel Cooper.

— Deschide gura. Dacă mă muşti, te las fără moştenitori. Ai înţeles? Mă muşti, ţi le tai!

— Am înţeles.

Magicianul îşi deschise gura, iar Sellitto lumină cu lanterna, pipăind puţin şi cu mâinile.

— Nimic.

Rhyme spuse:

— Mai e un loc în care ar trebui să căutăm.

Sellitto se încruntă.

— Mă voi asigura că o vom face la centru, Linc. Sunt lucruri pe care nu le fac pentru banii pe care îi primesc.

Porniră din nou spre uşă şi atunci interveni şi Kara:

— Stai. Verifică-i şi dinţii. Uită-te între ei. Mai ales molarii.

Weir îşi încleşta maxilarele în timp ce Sellitto se apropie din nou de el.

— Nu poţi să faci asta.

— Deschide, îl întrerupse locotenentul. Şi ţine minte: avertismentul cu moştenitorii rămâne valabil.

Magicianul oftă.

— În partea dreaptă, molarul de sus. În partea mea dreaptă, voiam să spun.

Sellitto privi spre Rhyme şi apoi căută în locul indicat cu băgare de seamă. Mâna îi ieşi afară ţinând un dinte fals. Înăuntru, găsi un ac de metal arcuit. Îl puse atent pe masă şi montă la loc dintele.

Detectivul spuse:

— E destul de mic. Poate să se folosească de aşa ceva?

Kara examina obiectul de metal.

— Oho, cu ăsta poate deschide o pereche de cătuşe normale în aproximativ patru secunde.

— Mare figură eşti, Weir. Acum să mergem.

Rhyme păru că se gândeşte la ceva.

— Hei, Lon?

Detectivul se întoarse spre el.

— Nu ai sentimentul că, ajutându-ne să găsim instrumentul din gura lui, ne-a distras de fapt atenţia puţin?

— Ai dreptate, încuviinţă Kara.

Weir privi dezgustat cum Sellitto se pregăteşte să cotrobăie din nou. De această dată, detectivul verifică fiecare dinte în parte. Găsi un al doilea instrument într-un dinte fals similar în partea din stânga jos.

— Voi avea grijă să fii pus într-un loc special, spuse locotenentul ameninţător.

Chemă apoi prin staţie un agent de poliţie, care intră în cameră cu două perechi de cătuşe pe care le folosi pentru picioarele lui Weir.

— Dar aşa nu pot să mai merg, se lamentă iluzionistul.

— Copăcel, spuse cu răceală Sellitto. Ca un bebeluş.

Capitolul treizeci şi trei

Bărbatul primi mesajul la un restaurant de pe Autostrada 244, care, pentru că nu avea telefon acasă în rulotă – nu voia unul, nu avea încredere în ele – era locul în care primea şi dădea toate telefoanele.

Câteodată treceau zile până să preia mesajele, dar astăzi, pentru că aştepta un telefon important, se grăbise – în măsura în care se poate spune un astfel de lucru despre modul său de a se deplasa – la Bistroul Elmei imediat după ce ieşise de la lecţia despre Biblie.

Hobbs Wentworth era un bărbat masiv ca un urs, cu o barbă roşie şi cu un păr cârlionţat ceva mai deschis la culoare. Cuvântul „carieră" nu fusese niciodată asociat de vreun locuitor din Canton Falls, New York, cu Hobbs, dar asta nu însemna în niciun caz că nu muncea ca un catâr. Căci accepta să facă orice treabă, atâta timp cât nu era în spaţiu închis, nu necesita prea mult calcul şi angajatorul era alb şi creştin.

Hobbs era căsătorit cu o femeie liniştită şi spălăcită pe nume Cindy, care îşi petrecea cea mai mare parte a timpului învăţând acasă, gătind, croşetând şi făcând vizite prietenelor ei, care se ocupau cu aceleaşi lucruri. Pe de altă parte, Hobbs îşi petrecea majoritatea timpului lucrând, mergând la vânătoare şi stând serile cu prietenii lui bărbaţi, bând şi discutând în contradictoriu (deşi, cel mai adesea, certurile erau de fapt opusul, fiind vorba despre oameni cu mentalităţi foarte asemănătoare).

Toată viaţa şi-o petrecuse în Canton Falls şi îi plăcea aici. Erau atâtea locuri în care puteai vâna, deşi niciunul din ele nu era oficial. Oamenii de aici erau toţi voinici şi amabili şi ştiau mersul lucrurilor („mentalităţi asemănătoare" se aplica tuturor locuitorilor din Canton Falls). Hobbs avea aproape mereu posibilitatea de a face ce-şi dorea.

De pildă, să predea la şcoala de duminică. Cu opt clase terminate şi cu o togă furată, dar fără cunoştinţele necesare pentru a o merita, chiar şi lui i-ar fi venit greu să creadă că cineva ar vrea ca el să predea.

Dar se părea că era înzestrat pentru copiii de la şcoala de duminică. Nu prea făcea sesiuni de rugăciune cu ea şi nici nu îi învăţa cântece cu Iisus-mă-iubeşte… Nu. Tot ce făcea era să le spună copiilor pilde din Biblie. Şi totdeauna erau încântaţi să-l asculte – datorită mai ales faptului că obişnuia să improvizeze. De pildă, varianta lui de poveste nu spunea că Iisus hrănise mulţimea cu doi peşti şi cinci pâini, ci cum Fiul lui Dumnezeu a plecat cu arcul la vânătoare şi a nimerit un cerb de la mai bine de o sută de metri distanţă, pe care apoi l-a golit de intestine şi l-a pregătit pentru a fi fript. Apoi a hrănit oamenii cu el (pentru ca povestea să fie mai sugestivă, venise de acasă cu propriul său arc Clearwater MX Flex şi înfipsese o săgeată în peretele de zgură, spre încântarea copiilor).

După o astfel de lecţie venea el astăzi când intră în Bistroul Elmei. Chelneriţa îi ieşi în întâmpinare.

— Salut, Hobbs. Plăcintă?

— Nu. Adu-mi o bere Vernors şi o omletă cu caşcaval. Condimentată. Am primit vreun telefon cât…?

Până să-şi termine întrebarea, i se înmâna un petic de hârtie, pe care scria: „Sună-mă. JB”. Chelneriţa întrebă:

— De la Jeddy? Părea să fie el. De când poliţia dă târcoale, el şi oamenii lui… adică, nu l-am mai văzut deloc pe aici.

Îi ignoră întrebarea, mulţumindu-se să spună:

— Nu-mi aduce comanda încă.

În timp ce se îndrepta spre telefonul public, scotocindu-se prin buzunare după monede, gândul îi zbură la masa de acum două săptămâni de la Riverside Inn din Bedford Junction. În afară de el, mai fuseseră prezenţi Frank Stemple, Jeddy Barnes

şi un tip pe nume Erick Weir, pe care Barnes îl numea Vrăjitorul, din cauză că era magician profesionist.

Barnes îl făcuse pe Hobbs să se simtă atât de bine în acea zi, zâmbindu-i şi ridicându-se în picioare când el intrase. Barnes îi spusese atunci lui Weir.

— Iată, domnule Weir, faceţi cunoştinţă cu cel mai bun ţintaş din ţară. Ca să nu mai spunem de vânător de cerbi. Şi un conducător al naibii de priceput.

Hobbs se aşezase atunci la masă în acel restaurant de lux, mândru de laudele primite, dar agitat, căci nu visase niciodată să ia masa la Riverside. Mâncase cu poftă din specialitatea zilei, în timp ce Barnes şi Stemple îi povestiseră cum îl cunoscuseră pe Weir. Era un fel de mercenar, despre care Hobbs ştia totul, fiind abonat la *Soldier of Fortune.* Observase cicatricile de pe gâtul bărbatului şi mâna deformată, întrebându-se de unde s-o fi ales cu ele. Napalm, probabil.

La început, Barnes avusese dubii cu privire la Weir şi nu fusese de acord să-l întâlnească, gândindu-se la o capcană. Dar Vrăjitorul îşi câştigase încrederea spunându-le să se uite la ştiri într-o anumită zi. Reportajul zilei fusese despre uciderea unui grădinar mexican, un imigrant ilegal, care lucra pentru o familie bogată într-un orăşel din apropiere. Weir venise apoi cu portofelul celui ucis. Un trofeu, precum coarnele unui căprior.

Weir fusese foarte direct atunci. Le spusese că îl alesese pe mexican din cauza aversiunii lui Barnes faţă de imigranţi, dar personal nu avea nimic împotriva lor – interesul lui era doar acela de a face bani cu talentul său. Ceea ce fu pe placul tuturor. În timpul mesei, Vrăjitorul îşi expusese planul despre Charles Grady, îşi strânseră mâinile şi plecase. Acum câteva zile, Barnes şi Stemple îl expediaseră pe preotul iubitor de fetiţe, Swenson,

la New York cu instrucţiuni de a-l ucide pe Grady sâmbătă seara. Dăduse greş, cum era de aşteptat.

Hobbs fusese instruit să „rămână pe poziţii”, cum se exprimase domnul Weir, „în caz că era nevoie de el”.

Şi se pare că era. Formă în grabă numărul de telefon mobil al lui Barnes, înregistrat bineînţeles pe numele altcuiva, şi auzi:

— Da?

— Eu sunt.

Pentru că poliţia era pe urmele lui Barnes, stabiliseră să menţină convorbirile la nivelul minim. Barnes spuse:

— Trebuie să faci ce ţi-am spus atunci la masă.

— Aha. Hai la lac.

— Bine.

— Hai la lac. Vii la mine în barcă? întrebă Hobbs.

— Vin.

— Bun. Când?

— Chiar acum. Cât de repede.

— Bine. Hai că vin.

Barnes închise repede, iar Hobbs comandă în locul omletei o cafea şi un sandvici cu ou, condimentat din plin. Când Jeddy Barnes spunea acum sau cât de repede, însemna chiar în acel moment, indiferent de ce făceai şi ce anume ţi se cerea.

Când i se aduse comanda, Hobbs se grăbi să iasă, ambală motorul dubitei şi demară în trombă spre şosea. Avea o singură oprire – la rulotă. Acolo se va urca în camioneta Dodge înregistrată pe un nume fictiv şi se va duce la „lac”, care bineînţeles că nu se referea propriu-zis la un lac, ci la un anumit loc de întâlnire din oraşul New York.

La fel cum „barca de pescuit” în care aveau să se urce nu însemna nici barcă, nici şalupă.

Înapoi la Cavou.

Pe o latură a mesei prinse de podea, stătea cu o expresie sălbatică pe chip Joe Roth, avocatul corpolent al lui Andrew Constable.

Charles Grady era aşezat pe latura opusă, flancat de adjunctul său, Roland Bell. În aceeaşi cameră se afla şi Amelia Sachs. Întunecimea camerei de interogatoriu, amplificată de dimensiunile reduse ale ferestrelor şi de zgârcenia cu care lăsau să pătrundă lumina înăuntru, îi producea acesteia o puternică senzaţie de claustrofobie, senzaţie care oricum nu o părăsise cu totul după episodul cu panica de la Cirque Fantastique. Nu-şi găsea astâmpărul, mişcându-se tot timpul de colo-colo prin cameră.

Uşa de fier se deschise, iar paznicul lui Constable lăsă deţinutul să intre, încătuşându-i mâinile în faţă. Apoi închise uşa cu zgomot şi se întoarse pe coridor să aştepte.

— Nu ţi-a mers, fu primul lucru pe care i-l spuse Grady.

Vocea îi era în mod ciudat calmă şi indiferentă, se gândi Sachs, ţinând cont de faptul că familia îi fusese în pericol.

— Ce nu mi-a…? începu Constable. Vorbiţi despre idiotul de Ralph Swenson?

— Nu. Despre Erick Weir, îi spuse Grady.

— Cine?

Grimasa bărbatului părea foarte autentică.

Procurorul începu să-i explice despre tentativa de asasinare a familiei sale a fostului iluzionist, reprofilat acum ca ucigaş plătit.

— Nu, nu… Nu am avut nimic de-a face cu Swenson. Şi nu am avut nimic de-a face nici cu asta.

Bărbatul privi neajutorat la suprafaţa zgâriată a mesei. Era o mâzgălitură pe vopseaua cenuşie a mesei. Părea să fie un A, apoi un C, apoi un K.

— Ţi-am spus de mult timp, Charles, sunt câţiva oameni pe care i-am întâlnit în trecut şi care au cam întrecut măsura. Pentru ei, tu şi statul sunteţi

duşmanii lor, mână în mână cu evreii, cu afro-americanii sau cu ştiu eu mai cine. Nu fac decât să îmi răstălmăcească vorbele şi să mă folosească drept scuză pentru a ajunge la tine. Apoi coborî vocea: Ţi-o spun din nou. Îţi garantez că nu am avut nimic de-a face cu toate astea.

În acest punct, interveni şi Roth, care se adresă procurorului:

— Hai să nu ne jucăm de-a baba oarba, Charles. Acum nu faci decât să arunci momeala. Dacă ai vreo dovadă clară care îl conectează pe clientul meu de atentatul de la tine din apartament…

— Weir a ucis doi oameni ieri. Şi un agent de poliţie. Asta înseamnă crimă capitală.

Constable tresări. Vorbi din nou avocatul său, deloc impresionat:

— Îmi pare foarte rău să aud asta. Dar observ că nu l-ai pus pe clientul meu sub acuzare. Pentru că nu ai nicio dovadă că ar avea vreo legătură cu Weir, nu-i aşa?

Grady îl ignoră cu totul şi continuă:

— Negociem chiar acum cu Weir pentru a ne da anumite informaţii.

Constable îşi întoarse privirea spre Sachs, privind-o din cap până în picioare de mai multe ori. Părea total neajutorat, iar privirea din ochii lui o implora să îl ajute în vreun fel. Probabil că ea ar fi trebuit să fie vocea raţiunii feminine. Dar Sachs nu spuse nimic, la fel făcu şi Bell. Nu era treaba lor să discute cu suspecţii. Detectivul era aici pentru a-l şti în siguranţă pe Grady şi pentru a afla eventual mai multe informaţii despre tentativa de crimă şi despre posibile atentate viitoare. Sachs era aici pentru a încerca să afle mai multe despre Constable şi despre partenerii lui, informaţii pe care le-ar folosi pentru solidificarea cazului lui Weir.

Totodată, era curioasă cu privire la acest om – i se spusese că este răul întruchipat, dar până acum păruse rezonabil, înţelegător şi afectat într-un mod

foarte sincer de evenimentele ultimelor zile. Rhyme îşi concentra toată atenţia pe examinarea probelor; nu avea răbdarea necesară pentru a pătrunde în mintea sau în sufletul unui criminal. De cealaltă parte, Sachs era de-a dreptul fascinată de problemele care se puneau în termeni de bine şi rău. Avea în faţă un om nevinovat sau un alt Adolf Hitler?

Constable scutură din cap:

— Gândeşte-te, nu îmi foloseşte la nimic să te omor. Statul oricum ar trimite un înlocuitor. Procesul ar continua, singura diferenţă fiind că aş avea o acuzaţie de crimă atârnată de gât. De ce mi-aş dori asta? Ce motiv aş avea eu să te omor pe tine?

— Pentru că eşti un bigot şi un criminal şi…

Constable îl întrerupse cu înverşunare:

— Ascultă! Am suportat deja destule. Am fost arestat şi umilit în faţa întregii mele familii. Am fost abuzat aici şi în presă. Şi ştii care este singura crimă pe care am săvârşit-o? Am pus întrebările incomode.

Îl privea pe Grady drept în ochi.

— Andrew, spuse Roth, atingându-i umărul.

Acesta i-l înlătură cu un gest energic. Era foarte indignat şi vorbea pe un ton foarte ridicat:

— Chiar acum, chiar aici în această cameră, voi repeta crimele de care mă fac vinovat. Prima: te întreb dacă nu eşti de acord cu mine când spun că un guvern, atunci când devine prea mare, pierde contactul cu poporul. Atunci poliţiştii se aleg cu libertatea de a înfige o coadă de mătură în rectul unui prizonier de culoare. Un prizonier nevinovat, pe deasupra.

— Au fost prinşi, comentă Grady apatic.

— Condamnarea lor nu-i va reda acelui om demnitatea, am dreptate? Şi, pe deasupra, câţi din ei nu sunt prinşi?… Să vedem ce s-a întâmplat la Washington. Îi lasă pe terorişti să intre în ţară, cu intenţia de a ne ucide, şi noi nu avem curajul să le

luăm amprentele sau să îi forţăm să poarte acte cu ei, pentru că ne e teamă să nu le aducem vreo ofensă… Următoarea mea crimă. Să te întreb, de ce nu acceptăm cu toţii că există diferenţe între rase şi culturi? Nu am afirmat niciodată că o rasă ar fi superioară sau inferioară alteia. Spun doar că nu-i a bine dacă încerci să le amesteci între ele.

— Am trecut de faza segregării încă de acum zeci de ani, rosti tărăgănat Bell. Chiar e un delict, să ştii.

— Pe vremuri, era un delict să vinzi alcool, domnule detectiv. Sau să lucrezi duminica. Era legal ca puşti de 10 ani să lucreze în uzină. Apoi oamenii s-au mai deşteptat şi au schimbat acele legi, pentru că nu reflectau natura umană.

Se aplecă în faţă, pentru a-i privi mai îndeaproape pe Sachs şi pe Bell.

— Dragii mei prieteni din poliţie. Să vă pun şi vouă o întrebare incomodă. Să spunem că aţi aflat de posibilitatea ca un anumit om să se facă vinovat de o crimă săvârşită şi să adăugăm că omul respectiv este afro-american sau hispanic. Îl vedeţi pe stradă. Nu aţi strânge mai tare pistolul în mână decât dacă el ar fi alb? Sau dacă suspectul e alb şi mai arată şi decent, adică are toţi dinţii în gură şi poartă haine care nu miros ca un WC public, nu cumva aţi avea mâna mai relaxată pe armă? Nu cumva l-aţi percheziţiona puţin mai lejer?

Prizonierul se rezemă de spătarul scaunului şi clătină încă o dată din cap.

— Astea sunt crimele mele. Atât. Să pun astfel de întrebări cu voce tare.

— Foarte bine jucat, Andrew, spuse Grady pe un ton cinic. Dar până să joci rolul de persecutat, spune-ne mai bine ce părere ai despre faptul că Erick Weir a luat prânzul cu alţi trei oameni la Riverside Inn, în Bedford Junction, acum două săptămâni. Care e la o aruncătură de băţ de sala de întâlnire a Sfatului Patrioţilor şi la încă una de casa ta.

Constable clipi uimit.

— La Riverside Inn?

Încercă să privească afară pe fereastră, dar era atât de murdară încât nu îţi puteai da seama dacă cerul era albastru, galben de atâta poluare sau înnorat.

Ochii lui Grady se îngustară.

— Ce? Ştii ceva despre acel loc?

— Eu…

Avocatul îl atinse pe umăr pentru a-l face să tacă. Apoi discutară puţin în şoaptă. Grady nu se putu abţine şi încercă să forţeze:

— Ştii pe cineva care obişnuieşte să meargă pe acolo?

Constable privi sugestiv la Roth, care scutură din cap cu vehemenţă, şi rămase tăcut.

— Cum e celula în care stai, Andrew? întrebă procurorul după câteva momente.

— Celula mea…

— Celula ta de aici, din detenţie.

— Nu prea îmi place. După cum bănuiesc că ştii.

— Îţi garantez că e şi mai rău la închisoare. Şi va trebui să stai singur. Pentru că ceata de negri te aşteaptă cu drag pentru a…

— Haide, Charles, spuse Roth plictisit. Chiar nu avem nevoie de aşa ceva.

Procurorul îi răspunse:

— Păi, Joe, să ştii că am cam ajuns la capătul răbdării. Tot ce am auzit până acum a fost eu nu am făcut asta, eu nu am făcut aia. Şi că cineva înscenează totul şi se foloseşte de el. Dacă aşa stau lucrurile, şi aici Grady se întoarse către Constable, trebuie să aduci dovezi să te cred. Arată-mi că nu ai avut nicio legătură cu tentativa de omor asupra mea şi a familiei mele şi dă-mi numele persoanelor care au pus la cale totul. Apoi putem discuta.

Încă o sesiune intempestivă de consultaţii şoptite între client şi avocatul său. Într-un final, Roth spuse:

— Clientul meu trebuie să dea nişte telefoane. Depinzând de ce vom afla, vom lua în considerare cooperarea.

— Nu e de ajuns. Vreau nişte nume acum.

Pus în dificultate, Constable se adresă direct lui Grady:

— Trebuie să discut cu nişte oameni înainte. Trebuie să fiu sigur.

— Ţi-e teamă că va trebui să-ţi torni câţiva amici? întrebă relaxat procurorul. Hm. Spuneai că îţi place să pui întrebări incomode. Am şi eu una pentru tine. Ce fel de prieteni îţi sunt aceştia dacă sunt dispuşi să te trimită la închisoare pentru tot restul vieţii?

Grady se ridică în picioare.

— Dacă nu te hotărăşti să vorbeşti până la ora nouă în seara asta, începem procesul mâine, aşa cum am stabilit.

Capitolul treizeci şi patru

Nu era cine ştie ce scenă.

Când David Balzac se retrăsese cu 10 ani în urmă din iluzionism şi cumpărase Smoke&Mirrors, separase jumătatea din spate a magazinului, unde amenajase o mică sală. Nu avea licenţă pentru spectacole, aşa că nu putea percepe taxă de intrare, dar organiza în fiecare duminică după-amiaza mici spectacole aici, pentru ca elevii lui să se poată obişnui cu reprezentaţiile în faţa unui public.

Şi ce diferenţă era.

Kara ştia că practica de acasă şi cea în faţa unui public erau ca ziua şi noaptea. Ceva inexplicabil se întâmpla când urcai pe scenă în faţa spectatorilor. Trucuri imposibile, care acasă dădeau greş, mergeau aici perfect datorită unei adrenaline spirituale misterioase, care se insinua în mâinile tale şi îţi poruncea pe un ton răspicat:

— Nu o da în bară de data asta!

În mod invers, în timpul unei reprezentaţii cu spectatori, putea să nu îţi iasă un număr care înainte părea floare la ureche, de exemplu, moneda franţuzească, truc atât de simplu încât nu ţi-ar trece prin cap să îţi iei o rezervă pentru cazul în care ai da greş.

O cortină neagră separa acum sala de spectacol de restul magazinului. Se ondula uşor de fiecare dată când uşa de la intrare se deschidea sau se închidea şi era urmată de un zgomot discret făcut de ochiul electric de pe tavan.

Era aproape 4 după-amiaza. Duminică. Oamenii intrau în sala de teatru şi îşi căutau locuri; întotdeauna se începea cu locurile din spate (la spectacolele de magie şi iluzionism, nimeni nu vrea să stea în faţă – niciodată nu poţi şti cum vei fi ales tocmai tu „voluntarul” care urmează să fie făcut de râs pe scenă, în faţa celorlalţi).

Stând în spatele cortinei, Kara privea scena. Pereţii negri erau decoloraţi şi deterioraţi pe alocuri, iar podeaua de stejar era cârpită în zeci de locuri, urme lăsate de greşelile iluzioniştilor din timpul repetiţiilor. Iar cortina nu era decât o bucată roasă de material de culoare roşu întunecat. Întreaga platformă era mai degrabă mică: doar trei metri pe patru.

În ciuda tuturor acestora, pentru Kara era Carnegie Hall din Manhattan şi MGM Grand din Las Vegas la un loc şi era pregătită să dea tot în faţa publicului.

La fel ca actorii de vodevil sau magicienii de salon, cei mai mulţi iluzionişti doar înşiruie nişte trucuri în timpul unui spectacol. Chiar dacă poate lucrează puţin şi la ritm şi culminează cu un final care te ţine cu sufletul la gură, acest tip de performanţă era, în opinia Karei, precum un foc de artificii – fiecare izbucnire mai mult sau mai puţin spectaculoasă, dar în ansamblu nesatisfăcătoare, pentru că exploziile nu aveau continuitate sau vreo temă comună. Reprezentaţia unui iluzionist trebuia să spună o poveste, în care toate numerele erau legate între ele, urmarea lor să fie naturală şi logică, şi cu reluarea unora dintre ele la sfârşit, pentru a contribui la superba serie care să îi lase, spera ea, fără respiraţie.

Şi mai mulţi oameni intraseră în sală. Se întrebă dacă vor fi mulţi astăzi acolo, deşi asta nu prea conta pentru ea. Iubea la nebunie povestea cu Robert Houdini care a urcat într-o seară pe scenă şi a văzut în sală doar trei spectatori. Reprezentaţia lui a fost aceeaşi ca atunci când sala era plină, cu o mică excepţie: finalul. Căci i-a invitat pe toţi trei acasă la el pentru a lua cina.

Avea încredere în ce avea să facă – domnul Balzac o punea să exerseze săptămâni în şir, chiar şi pentru aceste spectacole mici. Şi acum, cu doar câteva minute înainte de ridicarea cortinei, gândul nu îi era la reprezentaţie, mulţumindu-se să

privească spectatorii intrând şi profitând de acest scurt răgaz de linişte mentală. Se simţi vinovată de această stare. Avea atâtea motive pentru care să nu fie aşa mulţumită: starea mamei ei care se înrăutăţea, banii care nu îi ajungeau, progresele insesizabile pe care le realiza în ochii domnului Balzac, tipul care o părăsise acum trei săptămâni şi care promisese că o va suna. Cu siguranţă. Promit.

Dar trucul cu Iubitul dispărut, ca şi cele cu evaporarea banilor sau îmbolnăvirea mamei, nu o atingea defel în acest loc.

Cel puţin nu cât timp se afla pe scenă.

Nimic nu conta în afara provocării de a crea o anumită expresie pe feţele spectatorilor. Kara cunoştea atât de bine această expresie: ochii care se deschid de surpriză, gura zâmbind vag, sprâncenele arcuindu-se şi, mai presus de toate, întrebarea cea mai măgulitoare pentru un iluzionist: cum a reuşit să facă asta?

În magia de scenă, există anumite gesturi de prestidigitaţie care pot fi definite prin verbele „a lua" şi „a pune". Creezi efectul de transformare a unui obiect într-altul *luând* în mod subtil obiectul iniţial şi *punând* un altul în locul lui; ca efect, audienţa vede doar obiectul care se transformă. Şi asta era şi filosofia care stătea la baza reprezentaţiei pentru Kara: să iei plictiseala, tristeţea sau enervarea audienţei şi să pui în loc fericire, fascinaţie, seninătate – să-i transformi în oameni bucuroşi în adâncul sufletului lor, fără a ţine cont de efemeritatea acestei stări.

E aproape să înceapă. Mai privi o dată prin cortină.

Era surprinsă să vadă că majoritatea locurilor erau ocupate. În astfel de zile frumoase, publicul venea în număr destul de restrâns. Fu foarte încântată când o zări intrând pe Jaynene, asistenta de la azilul unde era mama ei. Statura ei impresionantă bloca pentru un moment intrarea din spate. Era însoţită de alte câteva colege de la

Stuyvesant Manor. Intrară în sală şi găsiră locuri libere. Mai văzu şi alte câteva prietene de la revistă şi câteva vecine din Greenwich.

Apoi, la câteva secunde după ora 16:00, cortina se ridică în acelaşi timp în care ultimul spectator pătrundea în sală – cineva de la care nu s-ar fi aşteptat într-un milion de ani să vină pentru a-i vedea spectacolul.

— Bine că e accesibil, comentă Lincoln Rhyme sec, conducându-şi scaunul cu rotile Storm Arrow în Smoke&Mirrors şi parcându-l într-un loc incomod, pe jumătate în sală şi pe jumătate pe hol. Nu dau pe nimeni în judecată azi.

Cu doar o oră în urmă, reuşise să îi surprindă pe Sachs şi pe Thom când sugerase să vină aici la magazin, în dubiţa sa Rolix echipată cu rampă, pentru a vedea spectacolul Karei. La sfârşit adăugase:

— Ar fi păcat să irosim o zi atât de frumoasă stând în casă.

În acel moment, cei doi începură să se holbeze la el, căci rareori ieşea din casă „într-o zi atât de frumoasă", chiar şi înainte de accident. Rhyme spuse:

— Glumeam. Thom, poţi să aduci dubiţa, te rog?

— Nici nu trebuie să mă rogi, răspunse asistentul.

Privind în jur prin sala ponosită, Rhyme observă o femeie foarte voinică de culoare privindu-i insistent. Se ridică încet de la locul ei şi veni lângă ei, aşezându-se lângă Sachs. Făcu un semn cu mâna către Rhyme şi îl întrebă dacă el era poliţistul despre care îi povestise Kara. Răspunse afirmativ şi făcură imediat cunoştinţă.

Numele ei era Jaynene şi era asistentă la un centru de îngrijire a persoanelor de vârsta a treia unde era internată şi mama Karei.

Femeia îşi întoarse privirea intenţionat spre Rhyme, care o privea la rândul său foarte sever, datorită descrierii făcute.

— Hopa! Am zis „centru de îngrijire”? Voiam să spun „azil de bătrâni”.

— Am făcut cursuri la C.R.A.T., spuse criminalistul.

Asistenta se gândi pentru câteva clipe şi, într-un final, spuse:

— Nu ştiu ce e asta.

— Centrul de Recuperare după Accidente Traumatice, spuse Thom.

— Mie îmi place să-i spun „Clubul Schilozilor”, adăugă Rhyme.

— Dar el este tendenţios dinadins acum, interveni din nou Thom.

— Am lucrat cu pacienţi cu probleme la coloană, întotdeauna mi-au plăcut cei neprietenoşi. Cei liniştiţi şi de treabă mă speriau.

Asta pentru că ei erau cei care aveau câte un prieten plin de solicitudine care le amesteca 100 de mililitri de Seconal[10] în băutură sau care, dacă îşi mai puteau folosi vreuna din mâini, deschideau gazul de la aragaz la maximum.

— Tu eşti cu vertebra a patra? îl întrebă Jaynene pe Rhyme.

— Exact.

— Fără ventilator. Foarte bine.

— E şi mama Karei? întrebă Sachs.

Jaynene se încruntă pentru o clipă.

— Păi, nu.

— A venit vreodată să o vadă?

— Mama ei nu prea are treabă cu cariera ei, spuse femeia precaut.

Rhyme spuse:

— Kara mi-a spus că e bolnavă. Se simte mai bine?

— Da, puţin.

Era de dezvoltat subiectul, intui Rhyme, dar tonul din vocea femeii transmitea că nu era treaba

unei asistente să discute informaţii confidenţiale cu străinii.

Apoi luminile se stinseră treptat şi se aşternu liniştea.

Pe scenă, îşi făcu apariţia un bărbat cu părul alb. În ciuda vârstei sale şi a semnelor vieţii tumultuoase pe care o dusese – nasul de alcoolic şi barba unui fumător înrăit – ochii îi erau foarte ageri, ţinuta impecabilă şi pluti spre mijlocul scenei cu gesturile unui mare artist. Se opri lângă singurul stâlp de pe platformă, o sculptură din lemn a unui fragment de coloană romană. Interiorul sălii era unul mai degrabă sărăcăcios, dar omul purta un costum foarte bine croit, ca şi cum ar fi avut o regulă de a arăta tot timpul bine în faţa publicului.

Aha, deduse Rhyme, mentorul veşnic nemulţumit, David Balzac. Acesta nu îl recunoscuse, dar privise cu aminte audienţa, oprindu-şi ochii ceva mai mult pe figura lui Rhyme.

— Astăzi, doamnelor şi domnilor, sunt mândru să vă prezint pe unul dintre elevii mei cei mai talentaţi. Kara studiază sub îndrumarea mea de un an deja. Urmează să vă arate unele din cele mai ezoterice numere de magie din câte există: o parte ale mele şi o parte ale ei. Nu fiţi surprinşi, spuse el cu o privire demonică în ochi, privire care părea aţintită la Rhyme, sau şocaţi de ceea ce veţi vedea astăzi. Şi acum, doamnelor şi domnilor… Kara.

Rhyme luase decizia de a folosi şi acest prilej în scopuri ştiinţifice. Îi plăcea foarte mult să priceapă metoda iluziilor ei, observând cu atenţie procedeele, cum ascundea în palmă monedele şi cărţile şi unde tăinuia costumele pentru deghizări. Kara încă avea un avans considerabil în acest joc de-a „Prinde mişcarea”, joc pe care, fără îndoială, nici nu ştia că îl joacă.

Tânăra femeie apăru pe scenă într-un costum negru, strâns pe corp, cu o tăietură mare în formă

de semilună în dreptul stomacului. Pe deasupra, o mantie strălucitoare şi transparentă, semănând cu o robă din antichitate. Nu o percepuse niciun moment pe Kara ca fiind atractivă sau sexy, dar trebuia să recunoască faptul că ţinuta din această seară îi dădea o puternică notă de senzualitate. Se deplasa ca un dansator, lin şi totuşi hotărât. Luă o scurtă pauză, pentru a examina audienţa. Părea că se uită la fiecare persoană în parte. Tensiunea începu să crească. Într-un final:

— Schimbarea, spuse ea pe un ton teatral. Schimbarea… Cum ne fascinează. Alchimia: schimbarea plumbului şi a tinichelei în aur…

Într-o mână avea o monedă de argint. Închise iute palma şi o redeschise aproape instantaneu. Avea acum o monedă din aur, pe care o aruncă în aer; aceasta se transformă în mici confetti aurii.

Aplauze din public şi un murmur de încântare general.

— Noaptea…

Luminile se stinseră deodată, lăsând sala în întuneric. Un moment mai târziu, nu mai mult de câteva secunde, se reaprinseră.

— …devine zi.

Kara purta acelaşi costum, doar că era auriu şi tăietura de pe piept avea formă de stea. Lui Rhyme nu îi rămase decât să zâmbească observând viteza cu care îşi schimbase hainele.

— Viaţa…

Un trandafir roşu apăru în mâna ei.

— …devine moarte…

Strânse trandafirul în palmă, iar acesta se transformă într-o floare uscată şi galbenă.

— …care devine viaţă.

Avea acum în mână un buchet de flori proaspete. Îl aruncă unei femei din public, care fu foarte încântată. Rhyme auzi o şoaptă de surpriză:

— Sunt adevărate.

Kara îşi lăsă mâinile să cadă pe lângă corp şi privi din nou spre public cu o expresie serioasă pe

chip.

— Există o carte, spuse ea, cu o voce care umplu încăperea. O carte scrisă acum mii de ani de poetul roman Ovidiu. Cartea se numeşte *Metamorfoze.* De la metamorfoză: când o omidă devine…

Îşi deschise palma şi un fluture îşi luă zborul, dispărând în spatele scenei.

Rhyme făcuse patru ani de latină în şcoală. Îşi aduse aminte de chinul său de a traduce câteva versuri din Ovidiu pentru o temă. Erau, îşi aminti el, 14 sau 15 mituri în formă poetică. Ce punea la cale Kara? Să ţină cursuri de literatură unor mame avocaţi şi unor copii care se gândesc doar la consolele lor Xbox sau Nintendo (deşi observase că, prin costumul ei foarte strâmt, atrăgea privirile tuturor adolescenţilor din public).

— *Metamorfoze…* continuă ea. Este o carte despre schimbare. Despre oameni devenind alţi oameni, sau animale, copaci, obiecte neînsufleţite. Unele din poveştile lui Ovidiu sunt tragice, altele sunt vesele, dar toate au ceva în comun…

O pauză, apoi ridică vocea:

— Magia!

Cu o izbucnire de lumină şi un nor de fum, se făcu nevăzută.

În următoarele 30 de minute, Kara îi captivă pe spectatori cu o serie de trucuri de magie şi prestidigitaţie, toate având legătură cu poemele din carte. În ceea ce priveşte dibuitul mişcărilor, Rhyme abandonă complet această intenţie. Da, chiar şi el era absorbit de desfăşurarea poveştilor ei. Dar chiar şi atunci când reuşea să se smulgă din vraja ei şi să se concentreze la mişcarea mâinilor ei, nu putea să-i prindă metodele. După lungi ovaţii şi după un bis, în timpul căruia se deghizase într-o femeie bătrână şi pipernicită şi apoi revenise la costumaţia iniţială („Bătrânul devine tânăr… tânărul bătrân"), părăsi scena. Cinci minute mai

târziu, apăru în sală îmbrăcată lejer în jeanşi şi o bluză albă pentru a-şi saluta prietenii.

Un angajat al magazinului puse la dispoziţie o masă cu vin, cafea, apă minerală şi prăjituri.

— Whisky? întrebă Rhyme, uitându-se la masa ieftină.

— Regret, domnule, răspunse omul cu barbă.

Sachs, cu un pahar de vin în mână, făcu un semn scurt din cap către Kara, care se apropie.

— Ce grozav. Nu mă aşteptam să vă văd aici.

— Ce pot să spun? vorbi Sachs. Fantastic!

— Excelent, spuse şi Rhyme, după care se întoarse spre barul improvizat. Poate găsim totuşi nişte whisky, Thom.

Thom îi făcu un semn de încuviinţare lui Rhyme, apoi se adresă şi el Karei:

— Poţi să transformi şi mentalităţile?

Luă două pahare cu Chardonnay şi îl ajută pe şeful său să bea.

— Vin sau nimic, Lincoln.

Luă o înghiţitură şi continuă:

— Mi-a plăcut finalul cu tânăr-bătrân. Nu mă aşteptam, îmi făceam griji că te vei transforma în fluture la sfârşit. Un clişeu, de altfel.

— Era planificat să îţi faci griji. Cu mine, aşteaptă-te la inimaginabil. Mă joc cu mintea ta, îţi aduci aminte?

— Kara, spuse Sachs, tu chiar trebuie să fii la Cirque Fantastique.

Tânăra femeie râse, dar nu spuse nimic.

— Nu, eu chiar vorbesc serios. Am văzut ceva extraordinar astăzi, insistă Sachs.

Rhyme îşi putu da seama că nu avea de gând să continue discuţia. Spuse pe un ton calm:

— Sunt în grafic. Nu e nicio grabă. Mulţi fac greşeala de a se pripi.

— Hai să luăm ceva de mâncare, sugeră Thom. Mor de foame. Jaynene, hai şi tu.

Femeia acceptă cu plăcere şi propuse un local deschis de curând, lângă Piaţa Jefferson, la

intersecţia lui 6th cu 10th Street.

Kara şovăi, motivând că are de lucru la nişte numere care nu i-au ieşit cum ar fi trebuit în timpul spectacolului.

— Fato, nici nu se pune problema, spuse asistenta, încruntându-se. Chiar trebuie să lucrezi?

— Doar câteva ore. Prietenul domnului Balzac organizează un spectacol privat în această seară şi va închide magazinul mai devreme pentru a merge să-l vadă.

Kara o îmbrăţişă pe Sachs şi îşi luă la revedere. Făcură schimb de numere de telefon şi îşi promiseră că vor ţine legătura. Rhyme îi mulţumi pentru ajutorul de la cazul lui Weir.

— Vom veni să te vedem şi în Las Vegas, promise Thom.

Rhyme porni Storm Arrow-ul şi se îndreptă spre ieşire. Întoarse capul spre stânga şi văzu cum privirea îngheţată a lui Balzac îl urmăreşte. Iluzionistul îşi îndreptă apoi privirea spre Kara, care tocmai se apropiase de el. În prezenţa lui, Kara devenise o cu totul altă persoană, timidă şi care îşi cunoaşte limitele.

Metamorfoză, gândi Rhyme, în timp ce îl privea la rândul său pe Balzac cum închide uşa, separându-i pe vrăjitor şi pe ucenica sa de restul lumii.

Capitolul treizeci şi cinci

— O să repet. Dacă vrei, poţi avea un avocat cu tine.

— Am înţeles asta, murmură Erick Weir cu vocea lui întretăiată.

Se aflau în biroul lui Lon Sellitto, în sediul central al NYPD, One Police Plaza. Era o cameră mai degrabă mică, în care predomina culoarea gri, decorată cu – după cum ar spune chiar el dacă ar scrie un raport pe tema asta – „o poză cu un copil mic, o poză cu un adolescent, o poză cu o femeie adultă, un peisaj cu un lac, dintr-un loc nedeterminat, o plantă. Moartă".

Sellitto intervievase sute de suspecţi în acest birou. Singura diferenţă între Weir şi ceilalţi era că acest suspect era dublu încătuşat de scaun şi un agent înarmat de poliţie stătea tot timpul chiar în spatele lui.

— Ai înţeles?

— Am spus că da, repetă Weir.

Şi aşa începu interogatoriul.

Spre deosebire de Rhyme, care se specializase în criminalistică, detectivul de rang întâi Lon Sellitto era poliţist 100%. Era un detectiv în adevăratul sens al cuvântului. „Detecta" adevărul, folosindu-se de toate resursele necesare pe care poliţia şi agenţiile celelalte i le puneau la dispoziţie şi de toată înţelepciunea lui acumulată pe stradă, ca şi tenacitatea lui caracteristică. Era cea mai interesantă muncă din lume, spunea adesea. Trebuia să fii actor, politician, jucător de şah şi, uneori, lunetist sau luptător corp la corp.

Şi una din cele mai frumoase părţi era jocul interogatoriului, să-i facă pe suspecţi să mărturisească sau să dea în vileag numele asociaţilor sau locul în care au ascuns prada sau corpul victimei.

Dar a fost clar încă de la început că nemernicul ăsta nu avea de gând să dea nimic din el.

— Deci, Erick, ce ştii despre Sfatul Patrioţilor?

— Cum am spus, doar ce am citit prin ziare, răspunse Weir, scărpinându-şi barba cu umărul. Vrei să desfaci puţin cătuşele astea?

— Nu. Deci, doar ai citit despre Sfatul Patrioţilor?

— Exact, spuse Weir într-un acces de tuse.

— Unde?

— În *Time,* cred.

— Eşti educat, vorbeşti bine. Bănuiesc că nu le împărtăşeşti filosofia.

— Bineînţeles că nu, şuieră el. Mi se par nişte bigoţi scăpaţi de sub control.

— Deci, dacă nu crezi în ideile lor, înseamnă că singurul motiv pentru care ai încercat să-l ucizi pe Charles Grady a fost banii lor. Ceea ce ai şi recunoscut de faţă cu Rhyme. Aş vrea să ştiu cine anume te-a angajat pentru această treabă.

— Dar nu aveam de gând să-l omor, spuse în şoaptă deţinutul. M-ai înţeles greşit.

— Ce e de înţeles greşit în toată chestia asta? Ai pătruns în casa lui înarmat.

— Să zicem că îmi plac provocările. Una din ele este să văd dacă pot pătrunde în locuri în care nimeni altcineva nu poate. Dar nu aş răni pe nimeni.

Asta era jumătate pentru urechile lui Lon Sellitto şi jumătate pentru o cameră video cu obiectivul pe faţa lui.

— Ia spune, cum a fost friptura? Sau ai mâncat curcan la grătar?

— Unde?

— În Bedford Junction. La Riverside Inn. Eu cred că tu ai comandat curcan, iar băieţii lui Constable friptură şi specialitatea zilei. De care a comandat Jeddy?

— Cine? A, cel despre care mă tot întrebaţi… Barnes. Vorbeşti despre nota de plată, nu-i aşa?

întrebă Weir. Adevărul e că eu doar am găsit-o. Aveam nevoie să notez ceva şi am luat prima bucată de hârtie pe care am găsit-o.

— Ăsta-i adevărul? spuse gânditor Sellitto. Aveai nevoie de ceva de scris?

Respirând adânc, Weir încuviinţă.

— Unde erai? insistă Lon Sellitto, din ce în ce mai plictisit. Când ai avut nevoie de ceva de scris.

— Nu mai ştiu. La un Starbucks, cred.

— La care Starbucks?

Weir se încruntă.

— Nu-mi aduc aminte.

Infractorii pomeneau din ce în ce mai des numele Starbucks când era vorba să ofere alibiuri. Probabil pentru că erau atât de multe şi semănau atât de tare, gândi Sellitto; infractorii puteau astfel să pară credibili când afirmau că nu mai ştiau exact în care din ele se aflau.

— De ce era goală? continuă Sellitto.

— Ce era goală?

— Nota de plată pe spate. Dacă ai luat-o doar pentru a scrie ceva pe ea, de ce nu ai şi făcut-o?

— Nu am găsit pix, parcă.

— Pixuri găseşti din belşug la Starbucks. Toate chelneriţele au pixuri acolo. E nevoie de el când semnezi pe bonul de la cardul de credit.

— Chelneriţa era ocupată. Nu am vrut s-o deranjez.

— Şi ce voiai să notezi?

— Ăăă, rosti el cu vocea întretăiată, ora la care începea un film.

— Unde e cadavrul lui Larry Burke?

— Al cui?

— Al poliţistului care te-a arestat pe 88th Street. I-ai spus lui Lincoln Rhyme noaptea trecută că l-ai omorât şi că i-ai abandonat corpul undeva prin West Side.

— Voiam doar să-l fac să creadă că am de gând să atac circul. Să-l păcălesc. Să-i dau informaţii greşite.

— Şi când ai recunoscut că ai ucis celelalte victime? La fel, ai minţit?

— Exact. Nu am ucis pe nimeni. Altcineva a făcut-o şi acum încearcă să mi le pună mie în cârcă.

A, da, cea mai veche scuză din manual. Cea mai neconvingătoare şi cea mai penibilă. Deşi, câteodată, mai mergea; depindea de cât de creduli erau membrii juriului.

— Şi cine vrea să îţi însceneze ţie toate astea?

— Nu ştiu. Dar e cineva care mă cunoaşte, fireşte.

— Ca să aibă acces la hainele tale, la firele tale de păr, la lucrurile tale. Pentru a putea să le planteze la locul crimelor.

— Exact.

— Excelent. Atunci nu va fi greu să găsim vinovatul. Dă-mi nişte nume.

Weir îşi închise ochii.

— Nu-mi vine niciunul în cap. E foarte frustrant.

Nici Sellitto nu ar fi putut să o spună mai bine.

Se scursese deja o jumătate de oră anostă din acest joc. Detectivul să dădu bătut într-un final. Era nervos, gândindu-se că în curând va merge acasă la iubita lui şi la cina pe care aceasta i-o pregăteşte – curcan, ce ironie, exact ce fusese pe masă şi la Riverside Inn, în Bedford Junction – dar Larry Burke nu se va mai întoarce niciodată la soţia lui. Aşa că lăsă deoparte aparenţa unui interogator persistent, dar prietenos, şi murmură:

— Piei din faţa mea!

Sellitto şi ceilalţi poliţişti îl escortară pe Weir la Centrul de Detenţie Manhattan, unde era ţinut în arest pentru omor, tentativă de omor şi incendiere. Detectivul îi avertiză pe agenţii Departamentului de Corecţie cu privire la aptitudinile prizonierului de a evada, iar aceştia îl asigurară că Weir va fi plasat în celulele speciale, un loc de unde era imposibil să evadezi.

— A, domnule Sellitto? spuse Weir cu vocea gâtuită.

Detectivul se întoarse.

— Jur pe Dumnezeu că nu am făcut-o eu, spuse el gâfâind şi lăsând impresia unui veritabil sentiment de remuşcare. Poate după ce mă odihnesc puţin, îmi aduc aminte câte ceva pentru a-l găsi pe adevăratul criminal. Chiar vreau să ajut.

Jos în Cavou, cei doi agenţi care îl încadrau pe deţinut şi cărora li se spusese să stea tot timpul foarte aproape de el, îl conduseră spre biroul unde avea să fie trecut în registrul de intrări.

Nu arată aşa înfricoşător, gândi Linda Welles, poliţist în Departamentul de Corecţie. Era într-adevăr puternic, asta putea simţi, dar nici nu se compara cu bestiile pe care le aduseseră aici de-a lungul timpului, acei tineri din Alphabet City sau din Harlem, cu trupurile perfecte, pe care nici drogurile, nici bătaia, nici băutura nu le puteau afecta.

Nu, chiar nu îşi putea da seama de ce făceau atâta zarvă pentru tipul ăsta bătrân şi slăbănog, Weir Erick A.

— Nu te depărta de el şi fii atentă mai ales la mâini. Orice-ai face, nu-i da cătuşele jos.

Acestea fuseseră cuvintele lui Lon Sellitto. Dar suspectul arăta obosit, deprimat, unde mai pui că nici nu putea respira bine. Se întreba ce o fi cu cicatricile de pe gât şi de pe piept. Un incendiu sau poate ulei încins. Gândul la această durere o făcu să se înfioare.

Welles îşi aduse aminte şi ce îi spusese suspectul detectivului Sellitto la intrare. *Chiar vreau să ajut.* Arăta mai degrabă ca un puşti care îşi dezamăgise părinţii.

În ciuda grijilor exprimate de Sellitto, luarea amprentelor şi fotografierea trecură fără incidente şi, imediat după, fu încătuşat la mâini şi la picioare. Welles şi Hank Gersham, un agent foarte

voinic al Departamentului, îl apucară de câte un braţ şi porniră agale pe coridor spre celulă.

Welles avusese de-a face cu sute de criminali aici, în Centrul de Detenţie, şi credea că este imună la rugăminţile, protestele sau lacrimile lor. Dar era ceva în promisiunea tristă la lui Weir în faţa lui Lon Sellitto care o tulburase. Poate chiar era nevinovat. Nici nu arăta a criminal.

Suspectul tresări, iar Welles slăbi strânsoarea. După doar o clipă, scoase un geamăt şi se împinse înspre ea. Faţa îi era schimonosită de durere.

— Ce e? întrebă Hank.

— Cârcel, gâfâi el. Mă doare… O, Doamne! Cătuşele! strigă el.

Piciorul stâng îi era tare ca lemnul şi tremura. Gardianul o întrebă:

— Îl dezleg?

Welles ezită. Apoi spuse:

— Nu. Apoi lui Weir: Întinde-te pe dreapta. O să te masez.

Ca alergător, ştia cum trebuie să procedeze. Probabil nu mima – agonia părea veritabilă, iar piciorul era tare ca piatra.

— Iisuse! ţipă de durere Weir. Cătuşele!

— Trebuie să i le dăm jos, spuse partenerul ei.

— Nu, repetă Welles ferm. Culcă-l la podea. Mă ocup eu de el.

Prizonierul fu culcat la pământ, iar Welles începu să-i maseze piciorul imobil. Hank rămase în picioare, privind-o. Apoi privi la Weir. Văzu că îşi deplasase mâinile într-o parte, deşi rămăseseră în spate, şi că îşi trăsese puţin pantalonii în jos de pe şold.

Privi îndeaproape. Văzu că un pansament era uşor dezlipit de pe şold: ce naiba mai era şi asta? Realiză că avea o deschizătură în piele sub pansament.

Chiar atunci fu lovită cu palma drept în nas, simţind cu cartilagiul i se deplasează. Durerea

explodă în toată faţa şi simţi cum nu mai poate să respire.

O cheie! Avea o cheie sau un şperaclu ascuns în acea deschizătură de piele de sub bandaj.

Hank se apropie foarte repede, dar Weir fu şi mai iute ridicându-se şi lovindu-l cu cotul în gât. Omul se prăbuşi la pământ, gemând şi apucându-se cu mâinile de gât, înecându-se şi zbătându-se să tragă aer în piept. Weir puse o mână pe pistolul lui Welles şi încercă să îl tragă afară din teacă. Încercă să-l împiedice cu ambele mâini, folosindu-şi fiecare dram de forţă. Încercă să ţipe, dar sângele care curgea din nas îi alunecă în gât şi începu să tuşească.

Cu o mână strânsă pe armă, deţinutul se aplecă şi îşi eliberă picioarele din cătuşe cu mâna stângă în doar câteva secunde. Apoi începu să tragă cu ambele mâini de pistol.

— Ajutor! strigă ea, simţind cum sângele îi inundă gura. Cineva să mă ajute!

Weir reuşi să tragă pistolul afară din teacă, dar Welles, gândindu-se la copiii ei, se apucă strâns de încheietura lui. Lupta continuă în jurul lui Hank, care stătea în patru labe, vomitând şi încercând să inspire aer.

— Ajutor! Poliţist la pământ! Ajutor! ţipă din nou Welles.

Se auziră zgomote de la capătul coridorului, ca şi cum o uşă s-ar fi deschis şi cineva s-ar fi apropiat în fugă. Dar părea să fie la 10 kilometri distanţă, iar Weir avea o priză din ce în ce mai bună pe armă. Se rostogoliră la podea, iar ochii lui în care se putea citi disperarea se apropiară la doar câţiva centimetri de ai ei, iar ţeava pistolului se îndreptă încet spre ea. Cu un geamăt, Weir încercă să-şi pună arătătorul pe trăgaci.

— Nu, te implor, nu, nu! se lamenta ea.

Prizonierul zâmbi cu cruzime, în timp ce ea privea gaura neagră a ţevii, aşteptându-se dintr-o clipă în alta să se declanşeze.

Văzându-şi copiii, văzându-şi soţul, văzându-şi propria mamă…

Sub nicio formă, gândi Welles furioasă. Îşi propti piciorul în perete şi se împinse cu putere. Weir căzu pe spate şi ea ajunse deasupra lui.

Pistolul se descărcă cu un zgomot surd. Încheietura se deplasă din cauza reculului şi fu surzită de explozie.

Peretele era pătat de sânge.

Nu, nu, nu!

Nu Hank! Te rog, nu Hank!

Dar Welles îşi văzu partenerul ridicându-se în picioare. Apoi îşi dădu seama că nu se mai lupta cu nimeni pentru armă. Rămăsese în mâna ei; Weir avea mâna prăbuşită pe lângă corp. Clătinându-se, reuşi să se salte în picioare şi să se depărteze de el.

Dumnezeule…

Glonţul îl nimerise pe prizonier direct în cap, lăsând o rană imensă. Pe peretele din spatele lui, erau stropi de sânge, bucăţi de creier şi de os. Weir era întins pe spate, cu ochii goi îndreptaţi spre tavan.

Tremurând din tot corpul, începu să plângă:

— La dracu', uite ce am făcut! O, Doamne! Cineva să-l ajute!

Mai mulţi poliţişti se apropiaseră; se întoarse pentru a-i putea privi, dar îi văzu cum ridică mâinile sau se aruncă la pământ.

Welles gemu. Era cineva în spatele ei? Se întoarse iute, dar văzu coridorul gol. Apoi privi din nou la colegii ei, care nu îşi modificaseră poziţiile. Ţipau ceva. Dar urechile încă îi ţiuiau de la împuşcătură, aşa că nu reuşea să înţeleagă.

Într-un final, reuşi să distingă:

— Dumnezeule, arma, Linda! Bag-o în teacă! Fii atentă unde o îndrepţi!

Îşi dădu seama că ţinea Glock-ul strâns în mână şi degetul pe trăgaci. Îl îndreptase spre tavan, spre podea, spre ei, ca un copil cu o armă de jucărie.

Începu să râdă zgomotos de neglijenţa ei. În timp ce îl punea la loc în teacă, simţi ceva tare pe centură. Se uită cu atenţie şi văzu că era o bucată de os cranian, plină de sânge. Îl aruncă deoparte şi avu un nou acces de râs, precum fiica ei atunci când era gâdilată. Îşi scuipă în palmă şi începu să şi-o frece pe pantaloni. Mişcarea era din ce în ce mai frenetică, până când se opri brusc din râs şi căzu în genunchi, începând în acelaşi timp să plângă cu mişcări convulsive din umeri.

Capitolul treizeci şi şase

— Ar fi trebuit să fii acolo, mamă. Cred că i-am dat gata.

Kara stătea pe marginea scaunului, ţinând în mână paharul de cafea Starbucks, căldura lui armonizându-se perfect cu temperatura pielii umane – temperatura pielii mamei ei, de exemplu, piele încă roz, încă strălucitoare.

— Scena a fost doar a mea pentru 45 de minute. Ce zici de asta?

— Tu…?

Acest cuvânt nu făcea parte dintr-un dialog imaginar. Femeia chiar se trezise şi rostise cuvântul cu o voce foarte fermă.

Tu.

Kara nu avea nici cea mai vagă idee despre ce voia să însemne acest cuvânt.

Ar fi putut să însemne: Tu ai vorbit?

Sau: Tu cine eşti? De ce vii mereu la mine în cameră şi stai ca şi cum ne-am cunoaşte de undeva?

Sau: Am auzit cuvântul „tu” mai demult, dar nu ştiu ce înseamnă şi mi-e prea ruşine să întreb. E important, ştiu, dar nu îmi aduc aminte. Tu, tu, tu…

Apoi, mama ei privi pe fereastră, la iedera ce se zărea, şi spuse:

— Totul a mers cum trebuia. Am trecut cu bine.

Kara ştia că ar fi fost prea frustrant pentru ea să încerce să poarte o conversaţie când mama ei era în această stare. Propoziţiile ei nu au nicio legătură între ele. Câteodată, chiar pierdea şirul gândurilor în mijlocul propoziţiei, vocea estompându-se într-o linişte perplexă.

Ca urmare, Kara însăşi continuă să trăncănească despre *Metamorfoze* şi despre spectacolul din acea seară. Apoi, chiar şi mai încântată, îi povesti mamei ei cum ajută poliţia să prindă un criminal.

Pentru o clipă, mama ei îşi ridică sprâncenele, ca şi cum ar înţelege. Inima Karei începu să bată cu putere. Se apropie de pat.

— Am găsit insigna. Nu credeam că o voi mai vedea vreodată.

Capul îi căzu înapoi pe pernă. Mâinile Karei se încleştară şi începu să respire precipitat:

— Mamă, eu sunt! Eu! Odorul regal! Nu mă vezi?

— Tu?

Să te ia naiba! urlă Kara în gând către demonul care îi poseda mama şi care îi sufocase sufletul. Las-o în pace! Dă-mi-o înapoi!

— Bună!

Vocea unei femei răzbătu în cameră dinspre uşă, iar Kara îşi şterse în grabă, dar cu mişcări foarte subtile, câteva lacrimi de pe obraz. Apoi se întoarse.

— Bună, o salută ea pe Amelia Sachs. M-ai găsit.

— Sunt poliţistă. Noi cu asta ne ocupăm.

Păşi în cameră, ţinând în mâini două pahare Starbucks. Îl zări pe cel din mâna Karei.

— Îmi pare rău. O surpriză redundantă.

Kara mototoli paharul de carton pe care îl ţinea în mână. Era aproape gol. Luă încântată un pahar din mâna lui Sachs.

— N-o să am niciodată prea multă cofeină în sânge, spuse ea luând o înghiţitură. Mulţumesc. V-aţi distrat la masă?

— Clar. Femeia aia e trăsnet. Jaynene. Thom pur şi simplu o iubeşte. Şi chiar l-a făcut pe Rhyme să râdă.

— Da. Are acest efect asupra oamenilor, spuse Kara. E foarte bună la suflet.

Amelia spuse:

— Balzac te-a luat repede de lângă noi după spectacol. De fapt, am venit să îţi spun mulţumesc din nou. Şi chiar ar trebui să ne faci o notă de plată pentru timpul pierdut.

— Nici vorbă. Voi mi-aţi arătat cafeaua cubaneză. E deja achitat totul.

— Nu, eu chiar vorbeam serios. Trimite-mi şi mă voi asigura că va ajunge la centru.

— M-am jucat de-a detectiva, spuse Kara. Asta va fi o poveste pentru nepoţii mei… Hei, dar eu sunt liberă toată seara. Domnul Balzac e plecat cu amicul lui. Mă duc să vizitez nişte prieteni în Soho. Vrei să vii?

— Cum să nu? Am putea să… spuse ea şi se opri, privind peste umărul Karei. Bună ziua!

Kara privi la rândul ei în spate şi o văzu pe mama ei, privind-o cu interes pe nou-venită.

— Nu e cu noi aici, de fapt.

— Era vară, spuse bătrâna. Iunie, dacă îmi aduc bine aminte.

Închise ochii şi se întinse la loc pe pat.

— Cum îi e?

— E doar o chestie temporară. Îşi va reveni. Mintea ei o ia câteodată razna, atât.

Kara puse o mână pe umărul Ameliei şi întrebă:

— Dar părinţii tăi?

— Ştiu că ţi se va părea foarte cunoscută povestea. Tata a murit. Mama locuieşte în Brooklyn, în apropierea apartamentului meu. Puţin cam prea aproape pentru a mă simţi comod. Dar am făcut un fel de… înţelegere.

Kara ştia că înţelegerile între mamă şi fiică sunt la fel de complexe ca tratatele internaţionale, aşa că nu ceru detalii. Cel puţin nu acum, îşi spuse ea. E destul timp în viitor.

Un ţiuit umplu camera şi amândouă femeile îşi duseră mâna la buzunar. Amelia câştigă.

— Mi-am închis telefonul când am intrat. Era un semn pe hol care interzicea folosirea lui în incinta spitalului. Te superi? întrebă ea, făcând un semn spre telefonul de pe masă.

— Deloc.

Formă un număr şi duse telefonul la ureche. Între timp, Kara începu să aranjeze pătura de pe

patul mamei ei.

— Îţi aduci aminte de pensiunea în care am stat la Warwick, mamă? Cea de lângă castel?

Îţi aduci aminte? Spune-mi că îţi aduci aminte!

Vocea Ameliei:

— Rhyme? Eu sunt.

Monologul Karei fu întrerupt câteva secunde mai târziu, când vocea poliţistei întrebă scurt:

— Poftim? Când?

Se întoarse pentru a o privi. Amelia se uita la ea şi clătina din cap.

— Bine, vin cât pot de repede… Da, sunt cu ea acum. O să îi spun.

Închise telefonul.

— Ce e?

— Se pare că nu te pot însoţi astă-seară. Probabil am ratat o cheie sau un şperaclu. Weir s-a eliberat de cătuşe la Centrul de Detenţie şi a vrut să ia arma cuiva. A fost împuşcat.

— O, Doamne!

Amelia se pregăti să iasă.

— Trebuie să mă duc să văd.

Apoi se opri şi privi la Kara:

— Ştii, mi-a fost teamă să îl ţin în arest până la proces. Omul era prea alunecos. Dar ajung să cred că există dreptate pe lumea asta. Iar nota de plată? Oricât ai fi vrut să scrii pe ea, dublează!

— Constable a obţinut nişte informaţii, se auzi prin telefon vocea bărbatului.

— S-a jucat de-a detectivul, nu? îl întrebă cu maliţiozitate Charles Grady pe avocat.

Cu maliţiozitate, nu cu sarcasm. Procurorul nu avea nimic personal cu Joseph Roth, care, deşi era reprezentant al tuturor mizeriilor, era un avocat al apărării care reuşea destul de bine să separe adevărul de minciună din spusele clienţilor săi şi care mereu trata poliţiştii şi procurorii cu respect. Charles Grady era la fel în raport cu el.

— Se pare că da. A dat câteva telefoane în Canton Falls şi le-a vârât frica de Dumnezeu în oase unora din membrii Sfatului Patrioţilor. Aceştia au făcut câteva verificări. Se pare că unii din oamenii de pe acolo au cam luat-o razna.

— Cine? Barnes? Stemple?

— Nu am intrat în amănunte. Tot ce ştiu e că nu i-a picat prea bine. O ţinea întruna „Iude, Iude, Iude". Doar atât.

Grady nu se arătă prea impresionat. Cum îţi aşterni… Îi spuse avocatului:

— N-o să-l las să iasă cu faţa curată.

— Înţelege şi singur asta, Charles.

— Ştii că Weir e mort?

— Da… Şi îţi pot spune că Andrew a fost încântat să audă asta. Chiar îl cred că nu a avut nicio legătură cu atentatul, Charles.

Grady nu era însă omul care să pună preţ pe spusele avocaţilor, nici măcar când era vorba de oameni integri ca Roth.

— Şi are dovezi clare? întrebă el.

— Da, are.

Grady îl crezu. Roth nu era omul pe care să-l poţi păcăli; dacă el credea că Andrew Constable avea să-şi dea în vileag câţiva din oameni, atunci aşa era. Care vor fi consecinţele în economia cazului, asta era desigur o cu totul altă problemă. Dar dacă informaţiile lui Constable erau cât de cât utile şi poliţiştii îşi făceau treaba destul de bine cu investigaţiile şi cu arestările, erau şanse destul de mari să aibă şi rezultate bune. Oricum, Grady se gândea că toate probele şi informaţiile noi trebuie să ajungă şi pe masa lui Lincoln Rhyme.

Grady avea sentimente contradictorii când se gândea la moartea lui Weir. Deşi în public îşi manifestase îngrijorarea cu privire la împuşcarea acestuia şi promisese că va analiza situaţia, era personal foarte încântat că nemernicul se curăţase. Era încă puţin şocat şi furios din cauză că un criminal reuşise să pătrundă în casa lui, unde se

aflau soţia şi fiica lui, cu intenţia de a le omorî şi pe ele.

Grady privi paharul de vin din faţa sa, din care voia atât de tare să ia o înghiţitură, dar îşi dădu seama că prima consecinţă a acestui telefon era că, pentru moment cel puţin, excludea total consumul de alcool. Cazul Constable era atât de important, încât avea nevoie de toată inteligenţa pentru a-l duce la bun sfârşit.

— Vrea să te vadă faţă în faţă, spuse Roth.

Vinul era Cabernet Sauvignon de Grgich Hills, din 1997. Podgorie bună, an bun. Roth continuă:

— Cât de repede poţi să vii la Centrul de Detenţie?

— În jumătate de oră. Plec chiar acum.

Grady închise şi îi spuse soţiei:

— Vestea bună e că nu va mai fi niciun proces.

Luis, poliţistul cu privirea atât de liniştită spuse:

— Vin cu tine.

După moartea lui Weir, Lon Sellitto redusese echipa de protecţie la un singur om.

— Nu, tu stai aici cu familia mea, Luis. M-aş simţi mai bine.

Soţia lui îl întrebă precaută:

— Dacă asta e vestea cea bună, care e cea rea, dragule?

— Nu voi fi aici la cină, spuse procurorul, luând o mână zdravănă de biscuiţi crocanţi Goldfish, pe care o băgă în gură şi clăti totul cu o gură din paharul de vin bun, gândindu-se: La naiba, e momentul să sărbătorim!

Automobilul Camaro SS al lui Sachs, care arăta acum ca după război, intră cu viteză pe 100 Centre Street şi parcă brusc. Luă girofarul de pe capotă, îl puse în torpedou şi apoi ieşi din maşină. Salută din cap câţiva investigatori care stăteau afară lângă autovehiculul lor de intervenţie în accidente.

— Unde e locul crimei?

— În jos pe scara din spate. Pe coridorul spre celule.

— L-aţi sigilat?

— Da.

— A cui a fost arma crimei?

— A Lindei Welles de la Departamentul de Corecţie. E foarte tulburată. Nemernicul i-a rupt nasul.

Sachs apucă una din serviete şi o puse pe un cărucior cu rotile. Porni apoi spre uşa clădirii, urmată de tehnicieni.

Investigaţia va fi floare la ureche, desigur. Un agent care a împuşcat accidental un suspect care încerca să evadeze? O formalitate. Totuşi, era vorba despre o crimă şi necesita un raport complet de la Biroul de Incidente Armate, precedat de o investigaţie şi un proces.

Un paznic le verifică legitimaţiile, şi îi conduse printr-un labirint de coridoare până la subsol. Într-un final, ajunseră la o bandă de culoare galbenă purtând însemnele poliţiei, în faţa unei uşi. Tot acolo, găsi un detectiv stând de vorbă cu o femeie în uniformă şi cu nasul bandajat.

Sachs se prezentă şi îi anunţă că urma să investigheze locul. Detectivul se depărta şi Sachs o întrebă pe Linda ce se întâmplase.

Cu o voce nazală şi aproape de nedesluşit, aceasta povesti că în drum spre celula ce-i fusese rezervată, suspectul reuşise cumva să scape de cătuşe.

— Nu i-a luat mai mult de două-trei secunde. Să le desfacă pe toate. Cât ai zice peşte, era liber. Şi nu s-a folosit de cheile mele.

Făcu un semn spre buzunarul ei de la piept, unde probabil se aflau şi acum.

— A avut o cheie sau ceva de genul ăsta la şold.

— În buzunar? întrebă Sachs, întunecându-se.

Îşi amintea foarte bine că îl percheziţionaseră înainte de a-l aduce acolo.

— Nu, în picior. O să vezi, spuse ea făcând un semn spre coridorul unde se afla corpul lui Weir. Are o tăietură în piele. Sub un bandaj. Totul s-a petrecut atât de repede.

Sachs presupuse că se tăiase pentru a-şi face o ascunzătoare. Dezgustător.

— Apoi a pus mâna pe arma mea şi am început să ne luptăm pentru ea. S-a descărcat. Nu am vrut să apăs pe trăgaci. Serios, nu am vrut. Dar… am încercat să ţin totul sub control şi nu am putut. Pur şi simplu, s-a descărcat.

Control… Descărcare. În limbajul poliţiştilor, cuvintele erau menite să-i atenueze vina. Nu se putea gândi la faptul că lumea scăpase de un criminal, că propria ei viaţă fusese pusă în pericol sau că alţi poliţişti fuseseră victimele acestui om; nu, totul se rezumă la faptul că dăduse greş. Femeile din poliţia newyorkeză au aşteptări foarte mari de la ele; căderile de acest gen sunt întotdeauna mai greu de suportat decât pentru bărbaţi.

— L-am percheziţionat şi i-am pus cătuşele încă de când l-am prins, spuse Sachs pe un ton blajin. Nici noi nu am găsit ascunzătoarea.

— Poate că da, murmură poliţista. Dar tot va ieşi la iveală.

Se referea la anchetă. Şi da, aşa va fi.

Sachs se hotărî să facă tot posibilul ca în raport să o susţină pe femeie. Welles îşi atinse uşor nasul. Lacrimile i se prelinseră pe obraji.

— Au, doare. Ce vor spune copiii mei? Mereu mă întreabă dacă fac chestii periculoase. Şi le spun că nu. Şi acum, uite…

Punându-şi mănuşile de cauciuc, Sachs îi ceru agentei pistolul. Aceasta îl scoase din teacă şi îl descărcă într-o pungă, care avea să fie păstrată ca probă.

Intrând în rolul de sergent, Sachs îi spuse:

— Poţi să-ţi iei un concediu de odihnă, să ştii.

Dar Welles nu o auzi.

— Pur şi simplu s-a descărcat, vorbi ea pe un ton deprimat. Nu am vrut. Eu nu voiam să omor pe nimeni.

— Linda? o întrerupse Sachs. Ai putea să-ţi iei un concediu. O săptămână, zece zile.

— Da?

— Vorbeşte cu şeful tău.

— Da. Sigur. Ar trebui să fac asta.

Welles se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre partenerul ei, care era acum îngrijit de un medic. Avea o rană destul de urâtă pe gât, dar în rest totul părea în regulă.

Echipa de tehnicieni se oprise în faţa uşii spre coridorul unde avusese loc incidentul şi începuse să-şi despacheteze arsenalul: echipamentele de colectare a dovezilor, camerele video, aparatele foto. Sachs îmbrăcă un costum alb Tyvek şi îşi puse benzile de cauciuc pe tălpi. Îşi montă apoi microfonul aproape de gură şi ceru legătura cu Lincoln Rhyme. Rupse apoi banda care înconjura locul şi deschise uşa, reflectând: O tăietură în piele pentru a ascunde un şperaclu? Dintre toţi criminalii cu care ea şi Rhyme avuseseră de-a face, Magicianul era…

— La naiba, izbucni ea.

— Bună şi ţie, Sachs, o salută el pe un ton destul de tăios. Sau cel puţin cred că eşti tu. Prea multe intermitenţe.

— Rhyme, nu-mi vine să cred. Au luat corpul înainte să apuc să mă uit la el.

Sachs privea acum coridorul însângerat, dar gol.

— Ce? se enervă şi el deodată. Cine a dat aprobare?

Procedura spunea că medicii din echipa de intervenţie aveau voie să intervină la locul accidentului pentru a salva un rănit, dar dacă era vorba de o crimă, cadavrul trebuia să rămână neatins, chiar şi de către personalul medical, până când cineva de la criminalistică intervenea. Era o regulă fundamentală şi oricine dăduse dispoziţia că

trupul Magicianului să fie luat urma să aibă mari probleme.

— Care-i problema, Amelia? întrebă unul din tehnicieni, aflat în uşă.

— Uită-te singur, spuse ea enervată, făcând un semn spre coridor. Medicii au luat corpul înainte să venim noi. Ai idee ce s-a întâmplat?

Tânărul se încruntă. Îşi privi colegul şi apoi spuse:

— Păi, doctorul e chiar aici. Cu el vorbeam când ai venit. Care hrănea porumbeii. Ne aştepta să ne facem treaba pentru a lua cadavrul.

— Ce se întâmplă acolo? mormăi Rhyme. Aud mai multe voci, Sachs.

— Se pare că medicul e pe undeva pe aici, îi răspunse ea. Nu s-au atins de cadavru. Ce…

— O, Doamne, nu!

Sachs simţi cum i se înmoaie picioarele.

— Rhyme, doar nu crezi că…?

— Tu ce vezi acolo, Sachs? se răsti el. Cum arată urmele de sânge?

Porni grăbit spre locul unde se petrecuse crima. Se opri şi studie cu atenţie pata de sânge de pe perete.

— O, nu. Nu arată ca după o împuşcătură, Rhyme.

— Bucăţi de creier, de os?

— Materie cenuşie, da. Dar nici asta nu arată cum trebuie. Şi nişte oase. Nu prea multe, totuşi, pentru o împuşcătură de aproape.

— Fă un test rapid de sânge, Sachs. Ar trebui să ne lămurească.

Fugi înapoi spre ieşire.

— Ce s-a…? începu unul din tehnicieni, dar se opri degrabă când o văzu scotocind grăbită prin serviete.

Găsi într-un final ceea ce căuta – o trusă Kastle-Meyer[11] – şi se întoarse iute pe coridor, unde colectă o probă de sânge. Adăugă fenolftaleină şi, după doar câteva momente, avu răspunsul:

— Nu ştiu ce este, dar cu siguranţă nu sânge.

Privi petele roşii de pe podea. Acestea, spre deosebire de primele, păreau reale. Luă şi de acolo o mostră şi testul fu pozitiv. Apoi observă un briceag abandonat lângă perete.

— Doamne, Rhyme, a simulat împuşcătura. S-a tăiat în alt loc şi i-a păcălit pe agenţi.

— Cheamă paza.

Sachs ţipă:

— E o evadare! Închideţi toate ieşirile!

Detectivul apăru în cadrul uşii şi privi podeaua.

Linda Welles i se alătură, cu ochii holbaţi. Eliberarea de moment pe care o simţi la gândul că nu era responsabilă de moartea unui om dispăru în câteva secunde, înţelegând implicaţiile a tot ceea ce se întâmplase.

— Nu! Era acolo. Cu ochii deschişi. Era mort.

Vocea îi era foarte ridicată.

— Adică, tot capul… era plin de sânge. I-am văzut… I-am văzut rana!

Ai văzut iluzia unei răni, comentă Sachs acru în sinea ei.

Detectivul spuse:

— Toţi paznicii au fost anunţaţi. Dar coridorul ăsta nu poate fi încuiat. Imediat ce uşa a fost închisă, a putut să se ridice şi să umble liber. Chiar acum, ar putea fura o nouă maşină sau ar putea fi în metrou spre Queens.

Amelia Sachs începu să dea ordine. Orice rang avea detectivul, era atât de speriat de evadarea lui Weir, încât nu-i puse la îndoială autoritatea.

— Anunţă evadarea, spuse ea. Către toate patrulele de la metrou. Federale sau ale statului. Nu uita de Agenţia de Transport. Numele lui este Erick Weir. Bărbat alb, aproximativ 50 de ani. Cam atât.

— Cu ce era îmbrăcat? îi întrebă detectivul pe Welles şi pe partenerul ei, care amândoi se chinuiră să îşi amintească.

Oferiră, într-un final, câteva detalii.

Oricum nu prea contează, gândi Sachs. Sigur s-a schimbat de haine între timp. Privi în jurul ei la sutele de coridoare înguste şi întunecoase, dispuse în toate direcţiile. Văzu zeci de siluete. Paznici, îngrijitori, poliţişti…

Sau poate chiar pe Magician, deghizat în vreunul din ei.

Dar pentru moment, lăsă urmărirea în mâinile celorlalţi şi se întoarse la munca ei: investigarea locului crimei care se presupunea a fi doar o formalitate, dar între timp devenise o chestiune vitală.

Capitolul treizeci şi şapte

Croindu-şi drum cu atenţie prin subsolul Centrului de Detenţie Manhattan, Malerick reflecta la evadarea sa, ţinând un nou discurs onoratului său auditoriu.

Acum să vă împărtăşesc un mic secret despre misiunea unui iluzionist.

Pentru a-i păcăli pe oameni, nu e de ajuns să îi induci în eroare în timpul reprezentaţiei propriu-zise. Asta pentru că, atunci când este pus faţă în faţă cu un fapt care sfidează logica, creierul uman continuă să-şi reprezinte acel fapt şi după terminarea lui, pentru a-l înţelege. Noi, iluzionştii, numim asta „reconstrucţie", şi dacă un truc nu este pregătit îndeajuns de bine, publicul, întotdeauna suspicios, va fi păcălit doar pentru un interval foarte scurt de timp şi îşi va da seama de metodă imediat ce reprezentaţia ia sfârşit.

Deci, cum reuşim de fapt să păcălim spectatorii?

Folosim cea mai neplauzibilă metodă: fie una absurd de simplă, fie una extraordinar de complicată.

Exemplu: un iluzionist faimos pare să treacă o pană de păun printr-o batistă. Publicul îşi dă seama rareori de trucul folosit pentru a face să pară că pana penetrează bucata de bumbac. Care e metoda? Chiar trece prin ea. Batista are o gaură! Publicul ia în calcul această metodă, chiar la început, dar o abandonează la fel de repede; decide că e prea simplă pentru un artist de asemenea calibru. Mai degrabă se gândesc că face ceva mult mai elaborat.

Alt exemplu: un iluzionist se întâlneşte cu câţiva prieteni într-un restaurant pentru a lua cina şi este rugat să le arate câteva trucuri. La început, refuză, dar apoi este de acord. Aşa că ia o faţă de masă şi

o ţine în faţa unei mese la care cinează doi îndrăgostiţi. Într-o secundă, îi face să dispară cu tot cu masă. Prietenii au fost de-a dreptul uluiţi. Cum reuşise? Nu se gândiseră niciun moment că iluzionistul a ghicit că urma să fie invitat să le arate câte ceva şi a aranjat cu unul din chelneri să amplaseze o masă rabatabilă, angajând totodată doi actori pe post de cuplu de îndrăgostiţi. Când a ridicat faţa de masă, cei doi au ştiut că trebuie să iasă din cadru.

Când şi-au reprezentat ulterior performanţa prietenului lor, cei prezenţi au respins din start o astfel de explicaţie pentru un număr atât de spontan.

Acelaşi lucru s-a întâmplat cu iluzia la care aţi fost martori, iluzie pe care eu o numesc „Prizonierul împuşcat”...

Reconstrucţia. Foarte mulţi iluzionişti uită de acest proces psihologic. Nu şi Malerick. Se gândise foarte mult timp la asta, atunci când planificase evadarea de la Centrul de Detenţie. Agenţii care îl escortau pe coridor au crezut că văd un deţinut care îşi desface cătuşele, se chinuie să ia arma unuia dintre ei şi sfârşeşte împuşcat chiar în faţa lor.

Şoc, panică, groază.

Dar chiar şi în aceste momente extreme, mintea îşi continuă procesele obişnuite; aşa că, înainte ca fumul să dispară, cei doi agenţi analizau deja evenimentele şi luau în calcul tot felul de ipoteze despre cele văzute. La fel ca orice spectator, s-au angajat în reconstrucţie şi, ştiind că Erick Weir este un iluzionist foarte priceput, s-au întrebat probabil dacă împuşcătura fusese regizată.

Dar au auzit cu urechile lor o armă adevărată din care iese un glonţ adevărat.

Reconstrucţia a avut drept concluzie unică faptul că e mult prea neplauzibil ca cineva să depună eforturi atât de mari pentru a înscena împuşcătura. Aşa că, siguri de faptul că murise, îl

abandonaseră acolo fără cătuşe şi plecaseră pentru a da telefoane.

Şi metoda, onorat auditoriu?

În timp ce mergea pe coridor flancat de cei doi agenţi, Malerick îşi dăduse la o parte bandajul de pe şold şi scosese o cheie universală pentru cătuşe dintr-un buzunar tăiat în piele. Odată eliberat, o lovise pe agentă în faţă, pe colegul ei în gât şi îi scosese arma din teacă. A urmat o luptă… într-un final, a reuşit să îndrepte arma în spatele capului său şi a apăsat pe trăgaci. În acelaşi timp, a spart capsula care era lipită pe o porţiune rasă de pe capul său şi care conţinea sânge fals, bucăţi de cauciuc gri şi fragmente de os de vită. Pentru a contribui la gradul de credibilitate al întregii scene, se folosise de un mic briceag ascuns tot în deschizătura din şold, în acelaşi loc cu cheia, şi se tăiase la cap, într-un loc care sângera cu abundenţă fără a provoca însă vreo durere.

Apoi rămăsese imobil ca o păpuşă de cârpă abandonată. Ochii îi rămăseseră deschişi pentru că îşi turnase picături vâscoase în ochi, care creaseră aparenţa imobilităţii acestora şi îl ajutaseră să nu clipească.

La dracu', uite ce am făcut! O, Doamne! Cineva să-l ajute!

A, dar doamnă Welles, era prea târziu să mai fiu ajutat. Eram mort ca un cerb pe mijlocul şoselei.

Mergea acum prin coridoarele întortocheate ale subsolului comun al tuturor clădirilor guvernamentale din acea zonă, ajungând într-un final la o cămăruţă de aprovizionare unde ascunsese un rând de haine cu câteva zile în urmă. Înăuntrul camerei, se schimbă iute de haine, şi le ascunse pe cele vechi în spatele unor cutii. La fel procedă şi cu pantofii şi cu pansamentele. Îşi aranjă noua ţinută şi aplică puţin machiaj – era gata în mai puţin de 10 secunde.

Privi afară pe uşă. Holul era gol. Se strecură afară şi se grăbi până la scări. Aproape se făcuse

ora marelui final.

— A fost o ieşire, spuse Kara.

Fusese adusă acum câteva secunde înapoi în casa lui Rhyme de la Stuyvesant Manor.

— O ieşire? se miră Rhyme. Ce mai e şi asta?

— Un plan de rezervă. Toţi marii iluzionişti au aşa ceva pentru fiecare număr. Dacă o dai în bară sau dacă publicul se prinde, ai ceva pregătit pentru a salva aparenţa unui truc reuşit. Probabil a luat în calcul ipoteza de a fi prins, aşa că şi-a pregătit o ieşire.

— Cum a făcut?

— Cu o capsulă de sânge ascunsă în păr. Împuşcătura? Se poate să fi fost o armă falsă, sugeră ea. Cele mai multe trucuri gen prinde-glonţul întrebuinţează arme false. Au două încărcătoare. Sau sunt arme adevărate cu gloanţe oarbe. Poate că a schimbat o astfel de armă cu cea pe care o avea agentul care îl escorta spre celulă.

— Mă îndoiesc cu privire la ultima parte, spuse Rhyme, privind la Sellitto.

— Da, nu prea văd cum ar fi putut să schimbe arma, fu de acord detectivul cel şifonat. Sau cum ar fi putut să o descarce şi să o încarce atât de repede cu gloanţe oarbe.

— Bine, poate doar s-a prefăcut împuşcat. S-a jucat puţin cu unghiurile de vedere, spuse Kara.

— Şi ochii? întrebă Rhyme. Martorii au spus că avea ochii deschişi. Nu a clipit deloc. Şi era sticloşi.

— Există o mie de trucuri pentru a te preface mort. Se poate să fi folosit, de exemplu, picături care umezesc globii oculari. Poţi să îi ţii apoi deschişi 10 sau 15 minute. Mai există şi lentile de contact care se menţin umede. Şi care au un aspect sticlos, poţi arăta ca un zombi.

Zombi şi sânge fals… Iisuse, ce nebunie.

— Şi totuşi, cum a trecut de detectorul de metale?

— Încă nu ajunseseră în zona deţinuţilor, explică Sellitto. Atunci erau în drum spre.

Rhyme oftă. Apoi izbucni pe neaşteptate:

— Unde naiba sunt probele?

Privi spre Mel Cooper, ca şi cum acesta ar fi putut să facă livrarea probelor de la Centrul de Detenţie la comandă. Aflară curând că erau două locuri de investigat: unul era coridorul unde fusese împuşcătura falsă şi celălalt în subsolul tribunalului, în cămăruţa unui îngrijitor. Una din echipele de căutare găsise acolo pansamente, haine şi alte câteva lucruri ascunse într-o pungă.

Se auzi soneria şi Thom merse să răspundă. După un moment, Roland Bell pătrunse în încăpere. Era transpirat tot, iar părul i se lipise de frunte.

— Nu-mi vine să cred, spuse el trăgându-şi suflul. Pe bune? A scăpat?

— Bineînţeles că da, răspunse Rhyme supărat. Au fost trimise patrule care îl caută şi acum. E şi Amelia acolo. Dar nu au găsit nicio pistă.

— Poate se va da la fund un timp, vorbi Bell tărăgănat. Dar cred că e momentul să îl pun la adăpost pe Charles şi pe familia lui, până aflăm ce urmăreşte.

— Normal, spuse Sellitto.

Detectivul îşi scoase telefonul mobil şi formă un număr.

— Luis? Sunt Roland. Fii atent, Weir a scăpat… Nu, nu a murit. A fost o înscenare. Vreau să-i duci pe Grady şi pe familia lui într-un loc sigur până îl prindem pe individ. Trimit… Ce?

La auzul ultimului cuvânt, care fusese spus şi pe un ton răstit, toată lumea îşi îndreptă atenţia spre Bell.

— Cine mai e cu el?… E singur? Ce vrei să spui?

Rhyme privea faţa lui Bell, foarte calmă de regulă, dar pe care acum era întipărită o expresie de îngrijorare şi tensiune aproape inexplicabilă. O

dată în plus, cum adesea se întâmplase în acest caz, Rhyme simţi că evenimentele, care păreau imprevizibile, dar care fuseseră planificate cu mult timp înainte, scapă iar de sub control.

Bell se întoarse spre Sellitto.

— Luis spune că ai sunat şi ai dat ordin să se reducă echipa de protecţie.

— Am sunat unde?

— La Grady acasă. I-ai spus lui Luis să trimită pe toată lumea acasă şi să rămână doar el acolo.

— De ce aş face aşa ceva? întrebă Sellitto. Pe dracu', iar a făcut-o. La fel cum a trimis patrula de la circ acasă.

Bell continuă:

— Încă nu aţi aflat tot. E şi mai rău. Grady a plecat de unul singur în oraş să se întâlnească cu Constable, să discute un aranjament. Apoi spuse în telefon: Tu stai cu familia, Luis. Şi sună-i pe ceilalţi din echipă. Cheamă-i înapoi chiar acum. Nu lăsa pe nimeni în apartament dacă nu îl cunoşti. Eu încerc să dau de Charles.

Închise şi sună la alt număr imediat. Stătu în receptor un timp mai îndelungat.

— Nu răspunde.

Lăsă apoi un mesaj pe robot:

— Charles, sunt Roland. Weir a scăpat şi nu avem idee unde e şi ce vrea să facă. Imediat ce asculţi mesajul, du-te la primul poliţist înarmat pe care îl cunoşti şi sună-mă.

Îşi lăsă numărul de telefon şi apoi mai formă un număr, al lui Bo Haumann, şeful Serviciului de Intervenţie, îi comunică faptul că Grady era în drum spre Centrul de Detenţie, fără escortă.

Omul cu două pistoale termină apoi şi această conversaţie şi clătină din cap.

— La asta nu m-am gândit nicio clipă, spuse el, privind tabla cu indicii. Ce mai pune la cale tipul acum?

— Ştiu un singur lucru, spuse Rhyme. Nu are de gând să părăsească oraşul. Îi place prea mult ce

face.

Singurul lucru din viaţa mea, singurul lucru care a însemnat ceva vreodată pentru mine a fost iluzionismul, magia.

— Mulţumesc, domnule. Mulţumesc.

Gardianul ezită o clipă la auzul acestor cuvinte politicoase în timp ce-i deschidea uşa sălii de interogatoriu a Cavoului din Manhattan omului care le rostise, Andrew Constable. Deţinutul zâmbi ca un preot în faţa enoriaşilor care tocmai îşi plătiseră dările către biserică.

Mâinile îi fură descătuşate de la spate şi apoi legate din nou în faţă.

— A ajuns şi domnul Roth?

— Stai jos şi taci din gură.

— Sigur ca da.

Constable se aşeză.

— Taci.

Făcu şi asta. Gardianul ieşi; lăsat singur în cameră, deţinutul privi afară către oraş prin fereastra soioasă. Era un om de la ţară şi totuşi îi plăcea New York-ul. Fusese şocat şi înfuriat dincolo de cuvinte de cele întâmplate la 11 Septembrie 2001. Dacă el şi Sfatul Patrioţilor ar fi fost lăsaţi liberi să acţioneze, incidentele nu ar fi avut loc, pentru că toţi cei care voiau răul Americii ar fi fost de mult expulzaţi.

Întrebările incomode…

Câteva clipe mai târziu, uşa de metal se deschise cu zgomot şi în cameră îşi făcu apariţia Joseph Roth.

— Salut, Joe. Grady a fost de acord să negocieze?

— Da. Ar trebui să apară şi el în 10 minute, cred. Dar te previn. Aşteaptă ceva substanţial de la tine, Andrew.

— Stai liniştit, va avea ce-şi doreşte, oftă prizonierul. Şi am aflat multe lucruri noi de când am vorbit ultima dată cu tine. Îţi spun, Joseph, mă

doare sufletul când aud ce se întâmplă în Canton Falls. Şi totul se petrecea chiar sub nasul meu de mai bine de un an. Povestea despre care tot vorbea Grady, cu uciderea unor poliţişti? Credeam că e o tâmpenie. Dar de fapt nu e, câţiva oameni de-ai mei chiar plănuiau să facă asta.

— Ai şi numele lor?

— Evident că da, spuse Constable. Prieteni de-ai mei. Buni prieteni, chiar. Sau cel puţin aşa credeam. Masa de la Riverside Inn? Da, chiar a existat. O parte din ei chiar l-au angajat pe Weir să-l ucidă pe Grady. Am tot: nume, date, locuri, numere de telefon. Şi asta nu e tot. Mulţi din Patrioţi vor coopera la prinderea lor. Nu-ţi face griji.

— Bine, spuse Roth, deodată uşurat. Ne va fi greu la început cu Grady. Ăsta e stilul lui. Dar până la urmă se va da pe brazdă, cred.

— Mulţumesc, Joe. Mă bucur că te-am angajat, îşi lăudă Constable avocatul.

— Trebuie să-ţi mărturisesc, Andrew, am fost puţin surprins la început că vrei să-ţi angajezi un avocat evreu. Ştii, din cauza poveştilor despre tine.

— Dar apoi ai ajuns să mă cunoşti mai bine.

— Dar apoi am ajuns să te cunosc mai bine.

— Asta îmi aduce aminte, Joe. De mult voiam să te întreb. Când e Paştele?

— Poftim?

— Când e sărbătoarea aceea a voastră?

— A fost cam acum o lună. Îţi aduci aminte în seara aceea când am plecat mai devreme?

— Da, încuviinţă el din cap. De unde vine cuvântul „Paşti”?

— Păi, în ebraică, înseamnă „Trecere”. Vine de la faptul că în noaptea în care Moise a dezlănţuit a zecea plagă, ucigând toţi primii născuţi ai egiptenilor, Dumnezeu a „trecut” pe lângă casele evreilor. Le-a cruţat fiii.

— Aha, eu credeam că vine de la faptul că aţi „trecut” graniţa, spre un loc mai sigur. Cum s-a

întâmplat cu Marea Roşie.

— Da, nu e total lipsit de sens, râse Roth.

— Oricum, îmi pare rău că nu ţi-am urat sărbători fericite.

— Apreciez asta, Andrew, spuse el privind în ochii clientului său. Dacă lucrurile se aranjează aşa cum sper, poate tu şi soţia ta veniţi la Seder la anul. Este cina din seara de Paşti. În fiecare an, ne strângem în jur de 15 oameni. Nu sunt toţi evrei. O să îţi placă.

— Accept cu plăcere invitaţia, spuse el strângându-i mâna lui Roth. Un motiv în plus să ies de aici. Să ne apucăm de treabă. Mai enumeră-mi încă o dată toate acuzaţiile şi spune-mi la care din ele crezi că va ceda Grady.

Constable se întinse. Se simţea bine acum că nu mai avea mâinile la spate şi picioarele încătuşate. De fapt, se simţea atât de bine, încât i se păru amuzant să audă lista cu motivele pentru care oficialii statului New York îl considerau inapt pentru a avea relaţii sociale. Monologul fu, câteva momente mai târziu, întrerupt, atunci când gardianul apăru la uşă şi îi făcu semn lui Roth să iasă puţin.

Când se întoarse, avocatul arăta tulburat. Spuse:

— Cred că va trebui să mai aşteptăm puţin aici. Weir a scăpat.

— Nu se poate! Şi Grady e bine?

— Nu ştiu. Cred că gărzile de corp se îndreaptă chiar acum spre el.

Deţinutul oftă dezgustat.

— Ştii cine va trage ponoasele pentru toate astea? Eu, nimeni altcineva. M-am cam săturat. Toată porcăria asta mă cam oboseşte. Voi afla unde e Weir acum şi ce pune la cale.

— Tu? Cum?

— Voi face apel către toţi locuitorii din Canton Falls să-l găsească pe Jeddy Barnes. Poate că îl vor convinge să ne spună unde e Weir şi ce plănuieşte.

— Stai puţin, Andrew, spuse Roth şovăitor. Ai grijă să nu fie nimic ilegal.

— Mă voi asigura de asta.

— Sunt sigur că Grady va aprecia gestul.

— Între noi doi fie vorba, Joe. Nu dau o ceapă degerată pe Grady. Fac totul pentru mine. O să le servesc capetele lui Weir şi Jeddy pe o tavă – poate mă vor crede că nu am nimic de ascuns. Acum hai să dăm nişte telefoane şi să atacăm miezul problemei.

Capitolul treizeci şi opt

Hobbs Wentworth nu părăsea prea des Canton Falls.

Îmbrăcat în haine de om de serviciu şi trăgând după el un cărucior în care erau câteva mături şi „undiţa lui” (carabina semiautomată Colt AR-15), Hobbs Wentworth îşi dădu seama că viaţa la oraş nu mai era aceeaşi ca acum 20 de ani, ultima dată când fusese aici.

Şi mai observă că tot ce auzise despre cancerul care distruge încet-încet rasa albă era adevărat.

Dumnezeu al tuturor păşunilor, priveşte: erau mai mulţi japonezi, sau chinezi, sau ce erau ăştia – cine ar fi putut să îşi dea seama? – decât în Tokyo. La fel şi hispanicii, erau peste tot în această parte a New Yorkului, la fel de mulţi ca ţânţarii. Ca să nu mai vorbim despre arabi, despre care nu înţelegea de ce nu sunt aliniaţi şi împuşcaţi, după cele întâmplate cu Turnurile Gemene. O astfel de femeie, cu voal din acela musulman peste gură tocmai trecea strada. Avu un impuls subit să o omoare, gândindu-se că mai mult ca sigur cunoştea pe cineva care cunoştea pe cineva care îi cunoştea pe cei care îi atacaseră ţara.

Mulţi indieni şi pakistanezi peste tot, care ar trebui şi ei să fie trimişi acasă, pentru că nu înţelegea niciodată ce mama dracu’ spun, ca să nu mai vorbim că nu erau creştini.

Hobbs era furios de ce făcuse guvernul, deschizând graniţele şi lăsând să pătrundă în ţară animalele astea, care forţaseră oamenii decenţi să se retragă în mici oaze unde se simţeau în siguranţă – locuri precum Canton Falls – care deveneau din ce în ce mai mici de la o zi la alta.

Dar Dumnezeu îi zâmbise lui Hobbs Wentworth şi îl înzestrase cu talentul luptătorului pentru libertate. Iar Jeddy Barnes şi prietenii lui ştiau că Hobbs e priceput şi la altceva decât la povestitul

pildelor din Biblie copiilor. Omora oameni. Şi o făcea foarte, foarte bine. Câteodată, undiţa sa era un cuţit Ka-Bar[12], alteori o funie sau carabina Colt, atât de dragă lui. Toate misiunile lui din ultimii ani fuseseră duse la îndeplinire perfect. Un hispanic în Massachusetts, un politician de stânga în Albany, un cioroi în Burlington, un doctor care omoară copii înainte să se nască în Pennsylvania.

Şi acum va adăuga pe listă un procuror.

Trase după el căruciorul, pătrunzând în parcarea subterană aproape goală a unei clădiri din centru şi se postă în faţa uneia dintre uşi, aşteptând. Părând foarte apatic, ca un om de serviciu care urmează să înceapă tura de noapte. După câteva minute de aşteptare, uşa se deschise şi o femeie ieşi din clădire, îmbrăcată în jeanşi şi o bluză albă şi cu o servietă în mână. O salută printr-un gest al capului. Femeia îi zâmbi, dar închise uşa în urma ei, spunând că îi pare rău, dar nu putea să îl lase înăuntru, speră că înţelege, mai ales cu normele de siguranţă din ziua de azi.

Răspunse că da, înţelege. Şi îi întoarse zâmbetul.

Un minut mai târziu, îi aruncă trupul în cărucior şi îi scoase de la gât cardul de acces. Îl folosi ca să deschidă uşa.

Luă apoi liftul până la etajul trei, trăgând după el căruciorul, în care zăcea corpul femeii, ascuns vederii de mai multe straturi de saci de gunoi. Hobbs găsi încăperea cu pricina, despre care domnul Weir spusese că este cea mai potrivită. Vederea către stradă era foarte bună şi, dat fiind faptul că aparţinea Departamentului de Statistică a Drumurilor, era foarte probabil să nu existe treburi atât de urgente încât să necesite prezenţa angajaţilor duminică seara. Uşa era încuiată, dar o lovitură puternică rezolvă toată problema (domnul Weir spusese că nu avea timp să-l înveţe cum să spargă încuietori).

Odată intrat, Hobbs îşi scoase arma din cărucior, montă luneta şi privi prin ea la strada din faţa clădirii. Da, condiţii perfecte. Nu avea cum să dea greş.

Deşi, pentru a spune adevărul, era puţin tulburat.

Problema nu era să-l nimerească pe Grady; din contră, îi era uşor să îşi ducă misiunea la bun sfârşit. Cum avea să fugă după îl cam îngrijora. Îi plăcea viaţa pe care o ducea în Canton Falls, îi plăcea să povestească Biblia copiilor, îi plăcea să meargă la pescuit sau la vânătoare şi îi plăcea să stea la taclale cu prietenii lui cu mentalităţi foarte asemănătoare. Chiar şi Cindy era binevenită în unele nopţi, dacă lumina şi cantitatea de alcool erau potrivite.

Ce-i drept, planul Vrăjitorului includea şi evadarea de după.

Când Grady va apărea, Hobbs va trage cinci rafale, una după alta, spre geamul blindat. Poate că primul glonţ va sparge doar geamul şi va ricoşa, dar restul de patru sigur îi vor veni de hac procurorului. Apoi, îi explicase domnul Weir, Hobbs trebuia să deschidă o uşa de incendiu, dar să nu iasă pe acolo. Asta îi va face pe poliţişti să creadă că a ieşit pe acolo, dar de fapt el se va întoarce în parcare. Va muta Dodge-ul într-un loc pentru persoanele handicapate şi se va ascunde în portbagaj. La un moment dat, posibil chiar în acea noapte, dar cel mai probabil a doua zi, maşina va fi tractată în garajul pentru automobilele care încalcă normele de parcare.

Cei în sarcina cărora se afla această muncă nu aveau voie sub nicio formă să deschidă uşile sau portbagajul maşinii, aşa că nu vor avea cum să-şi dea seama că un pasager se află în ea. Aşa că o vor tracta dincolo de toate baricadele şi filtrele ce vor fi amplasate. Odată ajuns cu tot cu maşină în garaj, Hobbs va ieşi din portbagaj şi va fugi înapoi în Canton Falls. Era destulă apă şi mâncare în

portbagaj şi un borcan dacă îi venea să îşi facă nevoile.

Era un plan foarte deştept.

Şi, ca luptător al lui Dumnezeu, va face tot posibilul să îl ducă la bun sfârşit.

Privind la întâmplare trecătorii prin lunetă, se gândea că spectacolele de magie ale domnului Weir trebuie să fie al naibii de bune. Se întrebă dacă ar putea, după terminarea acestui război, să-l convingă să vină în Canton Falls pentru o reprezentaţie la şcoala de duminică.

Oricum, decise Hobbs, chiar dacă nu se va putea, va inventa el câteva povestiri despre Iisus magicianul, care şi-a folosit puterile pentru a-i face pe romani şi pe necredincioşi să dispară.

Transpirase.

Simţea picăturile reci de sudoare alunecându-i pe şira spinării şi de-a lungul coastelor. Transpirase şi din cauza fricii.

Caută cu atenţie…

Sachs pătrunse pe un alt coridor întunecos din subsolul clădirii, cu mâna strânsă pe pistol…*dar fii cu ochii în patru.*

Sigur, Rhyme. Uşor de zis. Dar să fiu cu ochii în patru după cine? După un bărbat de cincizeci de ani, care poate are barbă sau poate nu are? După o femeie în vârstă în uniformă de angajat al cafenelei? După un muncitor, după un gardian de la Corecţie, după un poliţist, medic, bucătar, pompier, femeie de serviciu, asistentă? După oricare din zecile de oameni aflaţi în mod justificat aici duminica?

După cine, după cine, după cine?

Fu sunată prin staţie. Era Sellitto.

— Sunt la etajul trei, Amelia. Nimic.

— Eu sunt la subsol. Văd zeci de oameni. Au toţi legitimaţii, dar cine ştie, poate a plănuit-o şi pe asta de săptămâni bune şi a lăsat pe aici o insignă de care se foloseşte acum.

— Urc la patru.

Terminară convorbirea, iar Sachs îşi reluă căutarea. Zeci de coridoare. Sute de uşi. Toate încuiate.

Oricum, încuietori simple ca astea nu însemnau nimic pentru el. Ar putea-o deschide pe oricare într-o secundă şi să se ascundă apoi în vreo magazie. Sau ar putea să ajungă în cabinetul vreunui judecător şi să rămână ascuns până luni. Sau ar putea să iasă prin oricare din aceste porţi cu gratii care îl despărţeau de tunelurile de salubritate, care comunicau cu jumătate din clădirile din centrul Manhattanului şi cu metroul.

Coti spre un nou coridor, la fel de întunecat. Încerca să deschidă fiecare uşă pe care o vedea. Găsi una din ele descuiată.

Dacă era înăuntru, ar fi auzit-o – ar fi auzit clanţa, dacă nu chiar sunetul paşilor ei – aşa că nu prea avea altă soluţie decât să intre cât mai repede. Aşa că împinse cu putere uşa şi lumină cu lanterna interiorul camerei, fiind gata în orice moment să sară la stânga dacă ar vedea vreo armă îndreptată spre ea, aducându-şi aminte că dreptacii au tendinţa să mişte arma spre stânga lor atunci când sunt surprinşi, ceea ce înseamnă că toate gloanţele merg la dreapta ţintei lor.

Simţi o durere surdă în genunchi din cauza şocului şi a artritei de care suferea. Continuă să agite lanterna cu halogen prin toată încăperea. Câteva cutii şi dosare cu acte. Nimic altceva. Se pregăti să iasă, dar îşi aduse aminte că avea obiceiul să se ascundă în umbră doar cu o bucată neagră de material deasupra lui. Mai privi o dată prin cameră, de data asta mai încet, insistând cu lanterna în toate colţurile.

Simţi o atingere uşoară pe gât.

Gemu şi se întoarse în grabă, ţintind cu arma în centrul unei pânze de păianjen care îi atinsese gâtul.

Înapoi pe coridor. Mai multe uşi, mai multe fundături.

Auzi paşi. Un bărbat trecu prin faţa ei; era chel, purta o uniformă de gardian şi avea atârnată la gât o legitimaţie care părea în ordine. O salută din cap. Era mai înalt decât Weir, aşa că se mulţumi doar să-l privească în trecere.

Dar apoi să gândi că poate era o metodă şi pentru luarea în înălţime.

Se întoarse repede.

Bărbatul dispăruse; văzu doar un coridor gol. Sau un coridor gol în aparenţă. Îşi aminti din nou de mantia de mătase cu care se ascunsese pentru a o ucide pe Svetlana Rasnikov, de oglinda de care se folosise pentru a-l ucide pe Tony Calvert. Simţi cum pulsul îi creşte; scoase arma din teacă şi porni în viteză spre locul unde gardianul – gardian, în aparenţă – se făcuse nevăzut.

Unde? Unde era Weir?

Alergând pe Centre Street, Roland Bell scruta cu atenţie priveliştea. Maşini, camioane, vânzători de hot-dogi cu gheretele lor aburinde, tineri care lucrau la firmele de avocatură sau băncile cu program non-stop, oameni ameţiţi de atâta bere venind dinspre port, oameni care ieşiseră să-şi plimbe câinii sau la cumpărături, zeci de locuitori ai Manhattanului care cutreierau de regulă străzile în zilele frumoase şi înnorate doar pentru că energia oraşului îi atrăgea afară din case.

Unde?

Bell reflectă că o mare parte a vieţii era ca aruncatul cuielor – a trage cu arma, în dialectul său natal. Fusese crescut în Albemarle Sound, Carolina de Nord, unde armele erau o necesitate, nu un moft. Fusese învăţat să le respecte. Folosirea lor însemna concentrare. Chiar şi cele mai simple focuri de armă – la ţintă, vreun şarpe cu clopoţei, şarpe-mocasin, căprior – puteau să aibă urmări neplăcute dacă nu te concentrai la ţintă.

Viaţa era tot cam aşa. Şi Bell ştia că orice s-ar întâmpla în Cavou acum, trebuia să rămână concentrat la singura lui sarcină: protejarea lui Grady.

Amelia Sachs sunase şi raportase că verifica orice fiinţă umană pe care o zărea, indiferent de vârstă, rasă sau talie (tocmai urmărise şi legitimase un gardian mult mai înalt decât Weir şi fără să semene vreun pic cu acesta, dar care o privise ciudat – se dovedise până la urmă că îl cunoscuse pe tatăl ei). Terminase de inspectat o aripă a clădirii şi urma să o înceapă şi pe cealaltă.

Sub comanda lui Sellitto şi Bo Haumann, echipele de căutare încă răscoleau etajele superioare ale clădirii. Şi cel mai ciudat lucru, de departe, era că însuşi Constable se alăturase echipei de vânătoare, dând tot felul de telefoane pentru a afla unde să găsea Weir. Da, asta ar putea fi o surpriză de proporţii, gândi Bell, dacă cel acuzat de tentativă de omor la adresa lui Grady se dovedea a fi singurul în stare să afle unde se găsea adevăratul suspect.

Privea în continuare în interiorul maşinilor pe lângă care trecea, al camioanelor, privea cu luare-aminte aleile, cu armele pregătite la centură. Bell se hotărâse că ipoteza cea mai logică era ca Grady să fie atacat aici, pe stradă, înainte de a intra în clădire, unde şansele de a scăpa teafăr erau mult mai mari. Avea îndoieli că oamenii aceia erau sinucigaşi: nu prea se potrivea cu profilul lor. Lovitura va avea loc, cel mai probabil, în intervalul scurs între momentul când Grady avea să iasă din maşină şi până intra în clădire, mai ales că nu prea existau obstacole în calea unei împuşcături.

Unde era Weir?

Dar şi mai important, unde era Grady?

Soţia lui spusese că luase maşina de familie, nu pe cea de serviciu. Bell dăduse prin staţie

dispoziţii să fie găsită, dar nimeni nu văzuse vreun Volvo care să se potrivească descrierii.

Bell îşi continuă atenta supraveghere, rotindu-se precum un far. Ochii i se opriră pe clădirea de vizavi, o clădire nouă a guvernului, cu sute de ferestre cu vedere spre Centre Street. Bell fusese implicat în operaţiunile de salvare a unor ostatici în această clădire şi ştia că nu era aproape nimeni înăuntru acum, duminica. Locul perfect să te ascunzi şi să îl pândeşti pe Grady.

Dar şi strada ar putea fi un loc potrivit – dintr-o maşină în trecere, de exemplu. Unde, unde?

Roland îşi aminti de un episod când mersese la vânătoare cu tatăl său, la mlaştina Great Dismal din sudul Virginiei. Fuseseră atacaţi atunci de un porc mistreţ, iar tatăl trăsese în animal, fără a-l omorî însă. Dispăru înapoi în tufişuri. Bărbatul oftase atunci şi spusese:

— Trebuie să mergem după el. Nu-l putem abandona rănit, cum e.

— Dar a încercat să ne atace, protestase copilul.

— Fiule, noi am pătruns în lumea lui. Nu el într-a noastră. Dar nu aşa se pune problema, despre echitate. Problema se pune că trebuie să-l găsim, chiar dacă ne va lua o zi întreagă. Nu l-am ucis din prima şi acum e de două ori mai periculos pentru oricine va mai trece pe aici.

Privind în jur, la miile de tufişuri, stufărişuri şi păpurişuri, întinzându-se pe câţiva kilometri, tânărul Roland spuse:

— Dar, tată, ar putea să fie oriunde.

Tatăl lui începu să râdă.

— O, nu-ţi face griji că nu îl vom găsi. Ne va găsi el pe noi. Stai cu degetul pe trăgaci, fiule. Poate va trebui să tragi rapid. Eşti pregătit pentru asta?

— Da, tată.

Bell mai privi o dată maşinile, aleile şi clădirile din jur sau de vizavi. Nimeni.

Nici Charles Grady.

Nici Erick Weir, nici vreun complice de-al criminalului.

Bell bătu uşor în tocul pistolului.

Nu-ţi face griji că nu îl vom găsi. Ne va găsi el pe noi…

Capitolul treizeci şi nouă

— Am luat-o din uşă în uşă, Rhyme. Ultima parte a subsolului.

— Lasă asta în seama celor de la intervenţie, spuse el, dându-şi seama că îşi simţea capul foarte rigid vorbind în microfon.

— E nevoie de toată lumea, şopti Sachs. Subsolul e al naibii de mare.

Se afla acum sub Cavou, croindu-şi drum pe coridoarele întortocheate.

— Locul e atât de sinistru. Ca la şcoala de muzică.

Înfiorător…

— Va trebui la un moment dat să scrii un capitol în cartea ta despre cum să investighezi o crimă în astfel de locuri ciudate, glumi ea, simţind cum o cuprinde teama. Acum trebuie să închid, Rhyme. Te sun mai târziu.

Rhyme şi Cooper se întoarseră la cercetarea probelor. În primul coridor, Sachs recuperase briceagul şi găsise bucăţile de os şi de cauciuc cenuşiu, folosite de Weir pentru a simula osul cranian şi materia cenuşie. Luase şi mostre din sângele fals găsit: se dovedise a fi sirop de zahăr ars cu colorant alimentar roşu. Îşi folosise bluza sau tricoul pentru a împiedica curgerea sângelui său adevărat, dar Sachs investigase foarte bine scena şi reuşise să identifice şi câteva picături reale, ce urmau a fi analizate în laborator. Cum luase cu el cheia folosită pentru desfacerea cătuşelor, nu mai aveau nimic spectaculos de găsit în primul coridor.

În schimb, ancheta din cabina îngrijitorului se dovedise mai productivă: fu descoperită o pungă de hârtie în care criminalul ascunsese capsula de sânge deja golită, hainele cu care fusese îmbrăcat când fusese prins acasă la Grady, mai precis costumul elegant de culoare gri, cămaşa albă şi o

pereche de pantofi Oxford. Cooper găsi dovezi substanţiale când le cercetă: urme de latex şi de farduri, ceară adezivă magică, pete de cerneală similare celor găsite mai devreme, fibre de nailon şi alte pete uscate de sânge fals.

Fibrele se dovediseră a proveni dintr-un covor de culoare gri. Sângele fals era de fapt vopsea. Bazele de date la care aveau acces nu oferiră prea multe informaţii, aşa că trimiseră materialele către laboratoarele FBI pentru o analiză a compoziţiei chimice, cu menţiunea „Urgent”.

O idee îi veni atunci lui Rhyme. O strigă pe Kara, care stătea lângă Mel Cooper, jucându-se cu o monedă şi privind absorbită la ecranul computerului, pe care apărea imaginea mărită a unei fibre.

— Poţi să ne ajuţi cu o chestie?

— Sigur.

— Poţi să te duci până la Cirque Fantastique şi să îl cauţi pe Kadesky? Povesteşte-i despre evadare şi vezi dacă îşi mai aminteşte ceva despre Weir. Numere care îi plăceau, deghizări mai frecvente, ce gen de trucuri repeta cel mai adesea… Orice care ne-ar putea ajuta să ne dăm seama ce pune la cale.

— Da. Poate chiar are câteva fotografii cu Weir în timpul reprezentaţiilor, sugeră ea, luându-şi poşeta alb cu negru şi punându-şi-o pe umăr.

Îi spuse că era o idee foarte bună şi apoi se întoarse la studiul tablei cu indicii, care stătea acolo ca mărturie a observaţiei pe care o făcuse cu o zi în urmă: *Aflăm din ce în ce mai multe, dar avem din ce în ce mai puţine certitudini.*

MAGICIANUL

Crima de la Şcoala de Muzică

• Descrierea criminalului: brunet, barbă falsă, fără semne distinctive, statură medie, vârsta: cam 50 de

ani. Inelarul şi degetul mic de la mâna stângă lipite. S-a deghizat după crimă într-un om de serviciu bătrân şi chel.

• Fără motiv aparent.

• Victima: Svetlana Rasnikov.

• Studentă la zi, conservator.

• De verificat familia, prietenii, colegii de la facultate pentru eventuale piste: fără iubit, fără duşmani declaraţi. Cânta la petreceri de copii.

• Placă de circuite cu difuzor.

• Trimisă la FBI în New York pentru analiză.

• Recorder cu vocea înregistrată a criminalului, probabil. Toate datele distruse.

• Recorderul e artizanal.

• A folosit cătuşe vechi din oţel pentru a imobiliza mâinile victimei.

• Cătuşele sunt Darby. Folosite de Scotland Yard. De verificat la Muzeul Houdini din New Orleans.

• A distrus ceasul victimei exact la ora 8:00.

• Scaune legate cu o frânghie de bumbac obişnuit. Prea multe piste.

• Petardă pentru a simula un foc de armă. Distrusă.

• Prea multe surse de verificat.

• Fitil. Comun.

• Prea multe surse de verificat.

• Agentele de patrulare au fost orbite de o lumină foarte puternică. Nu s-a găsit niciun dispozitiv.

• Nicio pistă validă.

• Pantofii criminalului: Ecco, mărimea 42.

• Fibre de mătase, vopsite în cenuşiu, culoare mată.

• Provin de la deghizarea în om de serviciu.

• Posibil purta perucă brunetă.

• Pe pantofi fragmente de hicori roşu şi lichen *Parmelia Conspersa,* probabil din Central Park.

• Noroi impregnat cu ulei mineral neobişnuit. Trimis la FBI pentru analiză.

• Bucată de mătase neagră, dimensiuni 180 cm pe 120 cm. Folosită drept camuflaj. Fără semne distinctive.

• Folosită adesea de iluzionişti.

• Latex pentru a-şi acoperi amprentele.

• Proveniență: magazine cu articole pentru iluzioniști.
• Urme de ulei de ricin, latex, farduri.
• Machiaj de teatru.
• Urme de alginat.
• Folosit pentru fixarea amprentelor false din latex.
• Arma crimei: o bucată de frânghie din bumbac albă cu miez negru din mătase.
• Frânghia e articol de magie. Își schimbă culoarea. Fără piste.
• Nodul frânghiei neobișnuit.
• Trimis la FBI și la Muzeul Marinei; nicio informație.
• Nodul face parte din trucurile lui Houdini, aproape imposibil de desfăcut.
• A folosit cerneală simpatică pentru a se semna în registrul de la Intrare.

Crima din East Village

• Victima 2: Tony Calvert.
• Stilist, angajat la teatru.
• Fără dușmani declarați.
• Nicio legătură aparentă cu prima victimă.
• Niciun motiv aparent.
• Cauza decesului: Traumă cervicală provocată de un obiect contondent, urmată de dezmembrare post-mortem cu un ferăstrău.
• Criminalul a scăpat deghizându-se în femeie de 70 de ani. De verificat împrejurimile pentru găsirea costumului sau a altor articole.
• Nu s-a găsit nimic.
• Ceasul zdrobit exact la 12:00.
• Tipar? Următoarea victimă probabil la 16:00.
• Criminalul s-a ascuns în spatele unei oglinzi. Fără semne distinctive. Amprentele trimise la FBI.
• Niciun rezultat.
• A folosit o pisică de jucărie (artificiu) pentru atragerea victimei pe alee. Jucărie comună. Fără piste.
• Ulei mineral – același tip ca la prima crimă. De așteptat raportul FBI.

• Ulei Tack-Pure pentru şei, hamuri şi alte articole de piele.
• Latex şi farduri pentru amprentele false.
• Alginat.
• Recuperat pantofi Ecco.
• Păr de câine găsit în pantofi, de la trei rase diferite. Plus excremente.
• Excremente de cal, nu de câine.

Tentativa de crimă de la râul Hudson şi locurile auxiliare

• Victimă: Cheryl Marston.
• Avocată.
• Divorţată, dar soţul nu este suspect.
• Fără motiv aparent.
• Criminalul s-a prezentat drept „John". Are cicatrice pe gât şi pe piept. Victima a confirmat că are mâna deformată.
• Criminalul s-a deghizat în om de afaceri fără barbă, îmbrăcat în pantaloni de trening, geacă, pantofi sport, apoi în motociclist cu tricou Harley.
• Maşina e în râul Hudson.
• A astupat gura victimei cu bandă adezivă. Fără semne distinctive.
• Petarde. La fel ca primele. Nicio pistă.
• Lanţuri, închizători. Comune – fără piste.
• Frânghie, comună, nicio pistă.
• Din nou machiaj, ulei Tack-Pure, latex.
• Geantă sport, fabricată în China, fără semne distinctive. Conţine:
• Urme de flunitrazepam.
• Ceară adezivă – nu poate fi verificată.
• Pulbere de metal (alamă?). Trimisă la FBI.
• Cerneală neagră.
• Geacă bleumarin găsită, fără etichete. Conţine:
• Permis de acces presă, eliberat de reţeaua CTN pe numele Stanley Saferstein (nu e suspect – fără înregistrări în NCIC şi VICAP).

• Card de acces în cameră de hotel: American Plastic Cards, Akron, Ohio. Model APC-42, fără amprente.
• Directorul firmei caută registrul de vânzări.
• Detectivii Bedding şi Saul trimişi să investigheze hotelurile.
• Se potrivesc trei: Chelsea Lodge, Beckman şi Lanham Arms.
• Notă de plată de la restaurantul Riverside Inn, Bedford Junction, NY – 4 oameni au luat masa, masa 12, sâmbătă, în urmă cu 2 săptămâni: curcan, chiftele, o friptură şi specialitatea zilei, răcoritoare. Angajaţii nu ştiu nimic (complici?).
• Aleea unde a fost arestat Magicianul:
• Şi-a desfăcut cătuşele.
• Urme de salivă (şperaclu ascuns în gură).
• Grupa de sânge neidentificabilă.
• Lamă zimţată pentru a scăpa de legăturile de la picioare (ascunsă tot în gură).
• Nu se ştie unde este agentul Lawrence Burke.
• Găsit undeva în Upper East Side.
• Râul Harlem:
• Nicio urmă găsită pe mal, în afară de urmele de cauciucuri în noroi.
• Pagină de ziar recuperată din maşină – titluri:

O PANĂ DE CURENT A OPRIT ACTIVITATEA
DINTR-O SECŢIE DE POLIŢIE MAI BINE DE 4 ORE

NEW YORK PE ULTIMA SUTĂ DE METRI
PENTRU CONGRESUL REPUBLICANILOR

PĂRINŢII PROTESTEAZĂ: PAZĂ INSUFICIENTĂ
ÎN ŞCOLILE DE FETE

O FORMAŢIUNE MILITANTĂ VA FI JUDECATĂ LUNI
PENTRU COMPLOT CRIMINAL.

GALĂ ÎN ACEST WEEKEND

PENTRU STRÂNGERE DE FONDURI

DISTRACŢII DE PRIMĂVARĂ
PENTRU COPIII DE TOATE VÂRSTELE

GUVERNATORUL ŞI PRIMARUL SE ÎNTÂLNESC
PENTRU A DISCUTA PLANUL
DE EXTINDERE A PĂRŢII DE VEST

Tentativa de crimă de la casa lui Lincoln Rhyme.

• Victima: Lincoln Rhyme.
• Identitatea criminalului: Erick A. Weir.
• Născut la Las Vegas.
• Victimă a unui incendiu în Ohio acum 3 ani. Circul Hasbro şi Fraţii Keller. A dispărut imediat după. Arsuri de gradul III. Directorul circului era Edward Kadesky.
• Arestat în New Jersey pentru comportament periculos.
• Obsedat de foc.
• Maniac. Se adresează unui „onorat auditoriu”.
• Punea în scenă trucuri periculoase.
• Căsătorit cu Marie Cosgrove, decedată în incendiu.
• Nu a încercat să mai ia legătura cu familia el.
• Ambii părinţi morţi, fără alte rude.
• Fără informaţii în NCIC sau VICAP.
• S-a autoproclamat „Vrăjitorul Nordului”.
• L-a atacat pe Rhyme pentru că trebuia să-l oprească până duminică după-amiaza (următoarea victimă).
• Culoarea ochilor: căprui.
• Profil psihologic (Terry Dobyns): motivat de răzbunare, deşi s-ar putea să nu fie conştient de asta; furie; prin uciderea altor oameni îşi alină durerea cauzată de moartea soţiei sale şi imposibilitatea de a-şi continua cariera.
• A luat legătura cu foştii săi asistenţi, John Keating şi Arthur Loesser din Nevada. A întrebat despre incendiu şi despre persoanele implicate. Weir a fost descris de amândoi ca fiind scrupulos, maniac, periculos, dar genial.

• A luat legătura cu fostul director al circului la data incendiului; Edward Kadesky.
• Şi-a ucis victimele pentru ceea ce reprezentau – posibil momente fericite sau traumatice ale vieţii anterioare accidentului.
• Batistă muiată în benzină, neidentificabilă.
• Pantofi Ecco, nu a lăsat urme.

Evadarea de la Centrul de Detenţie.

• Petarde şi capsulă de sânge, pentru simularea unei răni – artizanală, materiale neidentificabile.
• Sânge artificial (sirop de zahăr ars + colorant alimentar), fragmente de os de vită, cauciuc cenuşiu pentru a simula creier, sânge adevărat, lamă de ras.
• Glock-ul agentului Departamentului de Corecţie.
• Cătuşe.
• Tentativă nereuşită de a curăţa sângele adevărat.
• Fragmente de latex, machiaj – la fel ca în crimele anterioare.
• Ceară adezivă.
• Cerneală neagră, asemănătoare cu cea găsită anterior.
• Sânge artificial uscat, trimis proba la FBI.
• Fibre dintr-un covor sau mochetă, trimise la FBI.

Profilul de iluzionist

• Criminalul va încerca să inducă în eroare atât victimele, cât şi poliţia.
• Fizic (pentru distragerea atenţiei).
• Psihic (pentru a elimina suspiciunile).
• Evadarea de la Şcoala de Muzică a fost similară cu trucul „Omul dispărut”. Prea multe piste.
• Criminalul este iluzionist.
• Priceput la prestidigitaţie.
• Se pricepe la deghizări foarte rapide pentru a evada: costume din nailon, mătase, chelie falsă, amprente false şi alte articole din latex. Poate arăta de orice vârstă, rasă sau sex.
• Moartea lui Calvert: „Femeia tăiată în două” (Selbit).

• Expert în spartul yalelor (posibil să folosească tehnica „polizatului”).

• Cunoaşte tehnici avansate de evadare.

• A folosit procedee de mentalism pentru a afla informaţii despre victimă.

• A folosit un truc de prestidigitaţie pentru a droga victima.

• Pentru uciderea victimei urma să folosească un număr de-al lui Houdini, „Celula de tortură subacvatică”.

• Ventriloc.

• Capabil să folosească lame, instrumente ascuţite.

• Cunoaşte „Oglinda în flăcări”, truc foarte periculos, rareori interpretat de iluzionişti.

Cirque Fantastique începea să se trezească la viaţă. Mai era doar o oră până la spectacolul din acea seară.

Kara trecu de afişul cu Arlecchino şi zări o maşină de poliţie parcată. Rhyme dăduse dispoziţie ca o patrulă să rămână acolo în permanenţă, după cele întâmplate în acea după-amiază. Simţi un sentiment de fraternitate care o lega de ei, căci ea însuşi era acum pe post de poliţistă. Le zâmbi şi le făcu un semn cu mâna şi, deşi nu o cunoşteau, aceştia îi răspunseră la salut.

Nu era nimeni la intrare, aşa că pătrunse în cort şi se îndreptă spre culise. Văzu un tânăr cu un dosar în mână. La centură, avea atârnat un ecuson de angajat al circului, întocmai cum avea Amelia Sachs tocul armei.

— Mă scuzaţi, începu ea.

— Da? răspunse el cu un puternic accent franţuzesc sau canadian.

— Îl caut pe domnul Kadesky.

— Nu e aici. Eu sunt unul dintre asistenţi.

— Şi unde este?

— E plecat. Cine sunteţi?

— Lucrez cu poliţia. Ne-am întâlnit mai devreme cu el şi mai avem câteva întrebări.

Tânărul îi privi pieptul, în căutarea unei legitimaţii probabil, dar nu în mod necesar cu acest scop.

— Da, da. Poliţia. Păi, a plecat să ia cina. Se va întoarce în curând.

— Şi ştiţi unde s-a dus să ia cina? întrebă ea.

— Nu. Va trebui să plecaţi. Nu aveţi voie aici.

— Dar trebuie neapărat să…

— Aveţi bilet?

— Nu, pentru că…

— Atunci nu mai puteţi rămâne. Trebuie să plecaţi. Nu mi s-a spus nimic despre poliţie.

— Dar chiar trebuie să-l văd, îi spuse ea ferm tânărului arătos, dar cu un comportament deloc amabil.

— Chiar trebuie să plecaţi. Îl puteţi aştepta afară.

— S-ar putea să nu-l văd când vine.

— Va trebui să chem paza, ameninţă el cu puternicul lui accent. Chiar o voi face.

— Cumpăr bilet, spuse ea.

— S-au vândut toate. Şi chiar dacă aţi cumpăra unul, tot nu aţi avea voie să intraţi aici. Vă conduc afară.

O escortă până la uşa principală, unde paznicii îşi făceau acum treaba. Ajunsă afară, se opri şi îndreptă mâna peste umărul tânărului, spre o rulotă pe care era scris „Casa de bilete”.

— De acolo îmi pot cumpăra bilet?

Angajatul îi zâmbi sarcastic.

— De obicei, la asta se referă conceptul de casă de bilete. Dar, aşa cum am spus, nu mai există bilete. Va trebui să o sunaţi pe secretara domnului Kadesky dacă vreţi să îl întrebaţi ceva.

După ce tânărul dispăru înapoi în cort, Kara aşteptă câteva secunde şi porni decisă spre intrarea angajaţilor. Îi zâmbi paznicului, care îi zâmbi la rândul său, privind doar în treacăt către centura ei, unde acum avea ecusonul angajatului francez sau canadian, pe care reuşise să-l sustragă cu uşurinţă

atunci când arătase spre acea rulotă şi pusese întrebarea despre casa de bilete, întrebare prostească, dar cu care îşi atinsese scopul de a-i distrage atenţia.

Prima regulă, prietene, gândi ea: niciodată să nu te pui cu cineva care se pricepe la prestidigitaţie.

În culise, ascunse imediat ecusonul în buzunar, întâlnindu-se apoi cu un angajat mult mai amabil decât primul. Femeia fu foarte empatică atunci când Kara îi explică motivul pentru care se afla acolo: un iluzionist căutat pentru crimă lucrase cu mai mult timp în urmă pentru domnul Kadesky. Femeia, Katherine Tunney, auzise şi ea despre crime şi o invită pe Kara înăuntru să aştepte întoarcerea producătorului. Îi înmâna Karei un permis pentru a pătrunde în zona lojelor pentru VIP-uri şi apoi plecă, motivând că mai avea câteva lucruri de terminat, dar promiţându-i Karei că va da dispoziţii paznicilor să îl anunţe pe domnul Kadesky că era căutat încă de când avea să intre.

Croindu-şi drum spre loja în care avea loc, îi sună pagerul. Se uită repede să vadă cine o căutase şi scoase un geamăt profund. Ieşi în viteză din cort, îndreptându-se spre o baracă unde mai multe telefoane publice fuseseră amplasate temporar. Cu mâna tremurândă, formă numărul.

— Stuyvesant Manor, i se răspunse.

— Cu Jaynene Williams, vă rog.

O aşteptare prelungă.

— Alo?

— Sunt eu. Kara. Mama e bine?

— O, da, e foarte bine, fato. Dar voiam să te anunţ. Să nu sari în sus prea tare, s-ar putea să nu fie nimic. Acum câteva minute s-a trezit şi a întrebat de tine. Ştie că e duminică seară şi că vii mai devreme la ea.

— Vrei să spui că a întrebat chiar despre „mine”, despre fiica ei?

— Da, ţi-a pronunţat numele. Apoi s-a încruntat şi a spus: asta dacă nu o cunoaşteţi cumva toţi

după numele ăla trăsnit de scenă, Kara.

Dumnezeule… E oare posibil să-şi fi revenit?

— M-a recunoscut şi pe mine şi m-a întrebat unde eşti. A spus că vrea să îţi spună ceva.

Pulsul Karei se acceleră brusc. *Să-mi spună ceva…*

— Ar fi bine să vii cât mai repede, păpuşă. S-ar putea să dureze. Dar s-ar putea să nu. Ştii şi tu cum stau lucrurile.

— Of, acum am treabă, Jaynene. Vin imediat ce termin.

Închise telefonul şi, foarte exaltată, Kara merse la locul ei. Tensiunea era insuportabilă. Chiar în acest moment ar putea să întrebe unde este fiica ei. Supărată şi dezamăgită că fiica ei nu era acolo cu ea.

Haide, imploră ea în gând, privind insistent spre uşă după Kadesky.

Nimic.

Îşi dorea cu disperare să fi avut o baghetă magică cu care să bată uşor în gardul de protecţie din faţa ei, să arate apoi spre intrare şi să-l facă pe Kadesky să apară.

Haide, spuse ea din nou în gând, îndreptând bagheta imaginară spre uşă. *Haide…*

Din nou, nimic. Apoi câţiva oameni îşi făcură apariţia. Niciunul dintre ei nu era Kadesky. Erau, de fapt, trei femei îmbrăcate în costume medievale şi purtând măşti, ale căror expresii de tristeţe erau contrazise parcă de pasul săltăreţ al actriţelor gata să îşi înceapă numărul.

Roland Bell stătea acum într-unul din canioanele artificiale ale Manhattanului: pe Centre Street, chiar între cele două clădiri guvernamentale cu aspect mohorât, încoronate de Puntea Suspinelor, şi clădirea de birouri cu multe ferestre de vizavi.

Nimic despre Volvo-ul lui Charles Grady.

Repetă (pentru a câta oară?) mişcarea circulară, asemănătoare cu a unui far. Unde, unde, unde?

Un claxon foarte puternic se auzi din direcţia intrării în clădire. Apoi un ţipăt.

Bell se întoarse repede şi făcu câţiva paşi spre locul de unde se auziseră zgomotele. Distragere a atenţiei?

Nu, era doar o ceartă în trafic.

Apoi se întoarse spre cealaltă intrare în clădire şi îl zări la câteva zeci de metri chiar pe Charles Grady, mergând liniştit pe trotuar. Părea să fie pierdut în gânduri. Detectivul o luă la goană spre procuror, strigând:

— Charles! Jos! Weir a evadat!

Grady se opri pe loc, vădit încurcat.

— La pământ! strigă din nou Bell, simţind că nu mai are aer.

Omul, reuşind să înţeleagă ce i se spunea, se culcă pe trotuar între două maşini parcate.

— Ce s-a întâmplat? ţipă el. Familia mea!

— Am trimis oameni să aibă grijă de ei, răspunse detectivul. Strigă apoi către pietonii aflaţi pe stradă: Toată lumea! Aici e o operaţiune a poliţiei! Eliberaţi zona!

Trecătorii se conformară imediat.

— Familia mea! repetă acesta cu disperare. Eşti sigur?

— Sunt în siguranţă.

— Dar Weir…

— S-a prefăcut doar că este împuşcat. A scăpat şi acum, probabil, e pe undeva pe aici. Am chemat o dubă blindată.

Îşi întoarse apoi privirea spre stradă, cercetând împrejurimile. Roland Bell reuşi într-un final să ajungă la Grady şi se culcă la pământ lângă el, cu spatele la clădirea de vizavi, încercând astfel să-l protejeze.

— Nu te mişca, Charles, spuse el. Totul va fi bine.

Îşi scoase staţia radio şi o duse la gură.

Ce mai era şi asta?

Hobbs Wentworth îşi urmări ţinta – procurorul – cum se întinde pe trotuar în spatele unui om îmbrăcat cu o haină sport, care era evident poliţist.

Hobbs îşi plimbă privirea prin lunetă pe spatele agentului, căutând, fără succes însă, un loc în care putea să tragă şi să fie sigur că va nimeri.

Dar procurorul stătea jos, iar poliţistul, în picioare. Se gândea că dacă l-ar împuşca pe bărbat în spate, glonţul ar trece şi l-ar lovi pe Grady în piept, de vreme ce stătea aşezat. Dar exista şi riscul ca glonţul să ricoşeze şi să-l rănească doar pe procuror, putând apoi să se ascundă în spatele unei maşini.

Nu mai avea mult timp. Trebuia să facă ceva. Poliţistul vorbea prin staţie. În curând, vor veni cu sutele. Haide, soldat, îşi făcu el curaj! Ce ai de gând?

Jos în faţa lui, poliţistul încă cerceta împrejurimile, acoperindu-l cu trupul său pe Grady, care stătea ghemuit ca o căţea care îşi face nevoile.

Bine! Îl va împuşca pe poliţist în partea de sus a piciorului, în coapsă. Cel mai probabil, va cădea pe spate şi îl va expune pe procuror. Puşca era semiautomată, deci putea trage cinci focuri în două secunde. Nu era o soluţie foarte sigură, dar era cea mai bună la care Hobbs se putea gândi.

Îi mai lăsă răgaz poliţistului câteva momente, îndeajuns de mult să se dea la o parte.

Cu ambii ochi deschişi, dar numai cu dreptul privind prin lunetă, fixă arma spre punctul ales şi gândindu-se că acasă în Canton Falls, va fabrica o pildă din Biblie despre asta. Iisus îşi va juca rolul, fiind înarmat cu un arc cu săgeţi trăsnet, şi se va lupta cu o ceată de soldaţi romani care torturau creştini. Iulius Cezar va fi ascuns în spatele unui soldat, crezând să este în siguranţă, dar Iisus va

trage o săgeată prin soldat şi îl va omorî şi pe nemernic.

Foarte bună povestea. O să-i dea pe spate pe copii.

Poliţistul încă îl acoperea pe procuror.

Ei, asta e, gândi Hobbs, trăgând piedica armei. Timpul a expirat. Ardeţi în focurile Iadului, ucigaşi de drept-credincioşi!

Fixă ţinta pe coapsa poliţistului şi începu să aplice uşor-uşor presiune pe trăgaci, gândindu-se că singurul său regret este că poliţistul era alb, nu negru.

Dar unul din lucrurile pe care Hobbs le învăţase de-a lungul vieţii era că trebuie să dobori ţintele exact aşa cum îţi ies în faţă.

Capitolul patruzeci

Roland Bell simţi mirosul specific de plastic-transpiraţie-metal al staţiei Motorola când şi-o apropie de faţă.

— Patru, eşti gata, da? vorbi el în microfon.

— Gata, veni răspunsul prompt.

— Bine, acum…

Atunci răsunară zgomotele înăbuşite ale câtorva împuşcături. Bell sări.

— Focuri de armă! ţipă Charles Grady. Am auzit focuri de armă! Eşti rănit?

— Nu te mişca, spuse Bell ghemuindu-se.

Să răsuci apoi, scoţându-şi arma şi privind cu atenţie ferestrele clădirii de vizavi. Numără în şoaptă, enervat din cale-afară.

— M-am prins unde este, spuse el în staţie. Etajul trei, al cincilea birou de la stânga.

Apoi examină geamul:

— Au!

— Nu s-a înţeles, se auzi o voce prin radio.

— Am spus „Au!”.

— Mda. Recepţionat! Terminat.

Grady, întins pe caldarâm, spuse:

— Ce se întâmplă? începu să se ridice.

— Rămâi unde eşti, îi spuse detectivul, ridicându-se în picioare cu băgare de seamă.

Îşi luă privirea dinspre fereastră şi se uită în jur, pe stradă. Era posibil să mai fie şi alţi lunetişti. După câteva secunde, un vehicul blindat al Serviciului de Intervenţie opri în dreptul lor, un moment mai târziu aflându-se amândoi înăuntru, în deplină siguranţă, şi demară apoi în trombă, depărtându-se de locul atentatului şi îndreptându-se spre familia lui din Upper West Side.

Bell privi în urma maşinii, unde mai mulţi agenţi de intervenţie înarmaţi pătrundeau în clădirea de vizavi de Centrul de Detenţie.

Nu-ţi face griji… Ne va găsi el pe noi.

Da, evident că ne-a găsit.

Bell a dedus că cel mai bun loc din care puteai să-l împuşti pe Grady era clădirea de vizavi, mai ales că era destul de uşor să pătrunzi înăuntru la unul din etajele inferioare. Era foarte puţin probabil să fi escaladat acoperişul, căci era împânzit cu zeci de camere de supraveghere. Bell rămăsese în picioare pe post de momeală pentru că ştia ceva foarte important despre clădire, din episodul anterior cu ostaticii: ferestrele, la fel ca în majoritatea clădirilor guvernamentale construite recent, nu puteau fi deschise şi erau blindate.

Exista totuşi un risc minor, presupuse el, acela ca lunetistul să folosească gloanţe de calibru foarte mare, care ar putea trece prin geamul gros. Dar s-a mulţumit să repete un panseu pe care îl auzise cu mai mulţi ani în urmă în timpul unei investigaţii: „Dumnezeu nu oferă niciodată certitudini”.

Îşi luase singur sarcina de a-l ademeni pe atentator să tragă, în speranţa că glonţul va crăpa totuşi geamul şi va indica locul în care se află acesta.

Planul funcţionase, deşi cu o mică variaţie pe care Bell o menţionase prin staţie: *Au…*

— Unitatea de Intervenţie 4 către Bell. Aici Haumann. Ai avut dreptate. Terminat.

— Continuă.

Conducătorul unităţii de intervenţie spuse:

— Suntem înăuntru. Am izolat scena. Cum le zice? Premiul Darwin? Ştii tu, când răufăcătorii fac greşeli stupide? Terminat.

— Ştiu, răspunse Bell. Unde s-a împuşcat? Terminat.

Bell îl localizase pe asasin nu din cauza vreunei spărturi în geam, ci din cauza unei mari pete de sânge pe una din ferestre. Haumann îi explică lui Bell că bărbatul folosise gloanţe îmbrăcate în cupru, care se loviseră de geam, explodaseră şi apoi se întoarseră spre el, rănindu-l în şase locuri. Cea mai gravă a fost o rană în burtă, căci se părea

că alicea i-a atins o arteră sau o venă; omul a sângerat abundent până la sosirea echipei de intervenţie.

— Spune-mi că e Weir. Terminat.

— Nu. Îmi pare rău. Îl cheamă Hobbs Wentworth. E din Canton Falls.

Bell se încruntă. Deci Weir şi poate alţi complici de-ai lui erau încă prin preajmă.

— Ai găsit ceva care-ar putea să ne dea vreun indiciu despre unde s-ar putea afla Weir sau ce urmează să facă?

— Nu, răspunse comandantul unităţii. Doar un act de identitate. Şi, fii atent, o carte cu povestiri din Biblie pentru copii. Urmă o pauză: îmi pare rău să ţi-o spun, Roland, dar mai avem o victimă. Se pare că a omorât o femeie pentru a intra în clădire… Bine, acum vom securiza toată clădirea şi vom continua să-l căutăm pe Weir. Terminat.

Detectivul clătină din cap şi spuse către Grady:

— Niciun indiciu despre el.

Sigur, în afara faptului că – asta era de fapt cea mai mare problemă dintre toate – poate, din contră, găsiseră foarte multe indicii despre Weir, poate chiar îl văzuseră în persoană, deghizat în poliţist, tehnician, medic, reporter, detectiv în haine civile, trecător sau vagabond, dar nu şi-au dat seama că e el.

Prin geamul vechi al sălii de interogatoriu, Andrew Constable zări chipul întunecat al unui gardian care îl privea cu atenţie. Chipul dispăru apoi din cadru, gardianul apoi depărtându-se de uşă.

Constable se ridică grăbit de la masă şi ajunse lângă uşă. Privi în hol, unde văzu doi gardieni, discutând cu gravitate.

Foarte bine.

— Poftim? îl întrebă Roth pe clientul său.

— Nimic, răspunse Constable. Nu am spus nimic.

— Aha. Mi s-a părut.

— Nu.

Deşi avea şi el dubii dacă nu cumva spusese ceva. Vreun comentariu sau poate vreo rugăciune.

Se întoarse la masă, unde avocatul său se uita pe o foaie care conţinea mai multe nume şi numere de telefon, pe care camarazii lui Constable din Canton Falls le obţinuseră ca răspuns la întrebările despre ce pune la cale Weir şi unde s-ar putea afla.

Roth era puţin tulburat. Tocmai aflaseră că un bărbat înarmat încercase să-l ucidă pe Grady chiar în faţa clădirii, cu câteva minute în urmă. Dar nu fusese Weir, care încă era de negăsit. Avocatul spuse:

— Mi-e teamă ca Grady să nu fie prea speriat să mai trateze cu noi în seara asta. Cred că ar trebui să-l sunăm acasă şi să-i spunem ce am aflat. Sau cel puţin să-i dăm foile astea detectivului acela. Cum îl cheamă? Bell, nu?

— Aşa, răspunse Constable.

Plimbându-şi degetul scurt şi gros peste lista cu nume şi numere de telefon, Roth spuse:

— Crezi că vreunul din ei ştie ceva sigur despre Weir? Pentru că asta va dori Grady, informaţii specifice.

Constable se apropie de masă şi privi lista. Apoi, sub ochii nedumeriţi ai avocatului, clătină uşor din cap.

— Mă îndoiesc, spuse el.

— Te… Te îndoieşti?

— Da. Vezi primul număr de telefon?

— Da.

— Este de la curăţătoria de pe Harrison Street din Canton Falls. Cel de dedesubt este numărul de la super-marketul IGA. Următorul este de la biserica baptistă. Iar toate numele? continuă deţinutul. Ed Davis, Brett Samuels, Joe James Watkins?

— Da, spuse din nou Roth. Numele colaboratorilor lui Jeddy Barnes.

Constable începu să râdă.

— Pe naiba. Sunt inventate.

— Poftim? întrebă Roth, încruntându-se.

Apropiindu-se de avocat, deţinutul privi adânc în ochii săi în care se citea o profundă nedumerire.

— Spun doar că toate numele şi numerele de telefon de acolo sunt false.

— Nu înţeleg.

— Nici nu mă aşteptam să înţelegi, jidan împuţit, şopti Constable şi îl lovi fulgerător cu ambii pumni în faţă pe Roth, fără ca acesta să aibă măcar timp să îşi ridice braţele pentru a se apăra.

Capitolul patruzeci şi unu

Andrew Constable era un tip puternic, mai ales pentru că mergea pe jos către locurile îndepărtate de vânătoare şi de pescuit, pentru că tăbăcea piei de căprioară şi secţiona oase, pentru că tăia lemne.

Dolofanul de Joe Roth nu se putea compara cu el. Avocatul încercase să se ridice şi să strige după ajutor, dar Constable îl lovise cu putere în gât. Ţipătul i se transformase într-un horcăit.

Deţinutul îl culcă la podea şi începu să îi care pumni grei omului deja plin de sânge. Într-o clipă, Roth era inconştient, iar faţa i se umflase cât un pepene. Constable îl târî înapoi la masă şi îl propti acolo, cu spatele către uşă. În caz că vreunul dintre gardieni s-ar fi uitat iar înăuntru, ar fi rămas cu impresia că omul citeşte ziarele, cu capul aplecat. Constable se aplecă şi îi scoase pantoful şi şoseta, apoi şterse sângele de pe masă cât putu de bine şi acoperi urmele cu acte şi bucăţi de hârtie. Îl va ucide mai târziu pe avocat. Deocamdată, cel puţin pentru câteva minute, avea nevoie de cadrul acesta inocent.

Câteva minute – după care avea să fie liber.

Libertatea…

Era tocmai scopul planului pus la punct de Erick Weir. Jeddy Barnes, al doilea în grad în cadrul Sfatului Patrioţilor, nu îl angajase pe Weir să îl ucidă pe Grady, ci să îl scoată pe Constable din Centrul de Detenţie din Manhattan, renumit pentru nivelul său de siguranţă, să îl transporte afară pe Puntea Suspinelor şi, în final, undeva la ţară în New England, unde Sfatul îşi va putea relua lupta contra celor impuri, murdari şi ignoranţi. Va putea să şteargă de pe faţa pământului negrii, homosexualii, evreii, hispanicii, străinii – toţi aceia faţă de care se revolta Constable în cadrul alocuţiunilor sale săptămânale de la Sfatul Patrioţilor şi pe website-urile secrete, frecventate

de mii de cetăţeni cu „gândire dreaptă” de pe tot cuprinsul ţării.

Constable se ridică, păşi către uşă şi privi din nou afară. Paznicii nu aveau nici cea mai vagă idee despre ceea ce tocmai se petrecuse în camera de interogatoriu.

Deţinutul îşi dădu seama că are nevoie de o armă sau de ceva asemănător şi luă din cămaşa însângerată a avocatului un creion mecanic, potrivindu-i capătul în şoseta făcută ghem pentru a-şi proteja astfel palma. Vârful ascuţit va fi ideal pentru înjunghiere.

Se aşeză apoi în faţa lui Roth aşteptând, cu gândul la planul elaborat de Weir, sau Vrăjitorul, cum îl numea Barnes. Era o capodoperă şi implica folosirea a numeroase trucuri din repertoriul unui iluzionist. Tertipuri şi duble tertipuri, cronometrare atentă, diversiuni iscusite. Totul pornea de la ideea sugerată de Weir poliţiei, cum că exista o conspiraţie ce avea ca unic scop asasinarea lui Grady. Preotul Ralph Swenson fusese cel care pregătise terenul în acest sens, atentând primul la viaţa procurorului. Încercarea aceasta ratată urma să întărească presupunerea poliţiştilor în ceea ce priveşte existenţa unui complot împotriva procurorului, astfel că vor înceta să se mai gândească şi la alte infracţiuni, cum ar fi evadarea pe care o plănuiau.

Urma ca Weir însuşi să se lase prins în cadrul unei a doua tentative de asasinare a lui Grady şi să fie dus la închisoare.

Între timp, Constable trebuia să îi ademenească şi el pe nişte piste false. Urma să îşi dezarmeze răpitorii în calitate de voce a raţiunii, susţinându-şi nevinovăţia, câştigându-le compasiunea, ademenindu-l pe Grady la tribunal în seara aceea, oferindu-se să îi denunţe pe Barnes şi pe ceilalţi conspiratori.

Ba chiar ar fi ajutat şi la depistarea iluzionistului, păcălind poliţia şi având astfel şansa

de a transmite un mesaj cifrat în care să îşi indice cu precizie localizarea în Centrul de Detenţie, mesaj pe care Barnes l-ar fi trimis mai departe lui Weir.

În momentul în care Grady va fi ajuns, Hobbs Wentworth ar fi urmat să încerce să îl ucidă pe procuror, fără să conteze dacă reuşea sau nu; important era ca Hobbs să distragă atenţia poliţiei de la ce se întâmpla în Centrul de Detenţie. Apoi Weir, umblând liber în incintă după ce îşi va fi înscenat propria moarte, s-ar fi strecurat deghizat, ar fi ucis gardienii şi l-ar fi eliberat pe Constable.

Planul mai avea şi o parte pe care Constable o aştepta cu nerăbdare de săptămâni întregi. Chiar înainte să ajungă Weir în camera de interogatoriu, Jeddy Barnes îi spusese „să aibă grijă” de avocat.

— Weir a zis că depinde de tine. A zis că trebuie doar să ai grijă de Roth, să nu îţi stea în cale.

Acum, privind sângele care se scurgea din ochii şi din gura avocatului, fu convins că „avusese grijă” de evreu.

Constable se întreba cum va scăpa Weir de gardieni, ce deghizări va folosi, care le va fi traseul de evadare. În acel moment, conform programului, auzi sunetul distinctiv al soneriei de la exterior.

Aha, trenul spre libertate sosise.

Constable îl trase pe Roth de pe bancă şi îl abandonă în colţul camerei de interogatoriu. Se gândea dacă să îl ucidă acum călcându-l în picioare. Dar presupuse că Weir avea cu el un pistol cu amortizor. Sau un cuţit. Se va putea folosi de aşa ceva.

Auzi sunetul cheii introduse în broasca uşii camerei de interogatoriu. Uşa se deschise larg.

Preţ de o clipă gândi: Uimitor! Weir reuşise să se deghizeze în femeie.

Apoi o recunoscu: era poliţista roşcată care îl însoţise cu o zi înainte pe detectivul Bell.

— Avem un rănit, ţipă ea imediat ce dădu cu ochii de Roth. Chemaţi salvarea!

În spatele ei, unul dintre gardieni înşfacă telefonul, iar celălalt apăsă un buton roşu de pe hol, declanşând alarma.

Ce se întâmpla? Constable nu reuşea să înţeleagă. Unde era Weir?

Privi din nou femeia şi observă tubul cu spray paralizant, singura armă permisă în spaţiile de detenţie, din mâna ei. Gândind cu rapiditate, îşi cuprinse burta cu mâinile şi începu să geamă foarte tare:

— A intrat cineva aici! Alt deţinut. A încercat să ne ucidă! Ascunzând creionul ascuţit, îşi încleştă şi mai tare mâinile însângerate în jurul burţii. Sunt rănit! Am fost înjunghiat!

Aruncă o privire scurtă afară. Nici urmă de Vrăjitor.

Femeia se încruntă şi aruncă o privire prin încăpere, în timp ce Constable se prăvălea pe podea. Se gândea că, în momentul în care se va fi îndeajuns de aproape de ea, o va înjunghia cu creionul în faţă. Poate chiar o va lovi în ochi. Ar putea să îi ia spray-ul şi să i-l pulverizeze în gură sau în ochi. Sau poate să o ameninţe de la spate cu creionul. Gardienii vor crede că e un pistol şi îi vor deschide uşa. Probabil că Weir era aproape – eventual chiar dincolo de uşile de siguranţă.

Haide, draga mea. Puţin mai aproape. E posibil să aibă vestă anti-glonţ, îşi aminti el; e mai bine să ţintească feţişoara-i drăgălaşă.

— Şi avocatul tău? întrebă ea, aplecându-se asupra lui Roth. A fost şi el înjunghiat?

— Da! A fost un deţinut negru. A spus că sunt rasist şi că vrea să îmi dea o lecţie, răspunse el, stând cu capul aplecat, dar simţind-o că se apropie. Joe e rănit grav. Trebuie să îl salvăm!

Doar câţiva paşi…

Sau dacă suspectul e alb şi mai arată şi decent, adică are toţi dinţii în gură şi poartă haine care nu miros ca un WC public, nu cumva aţi avea mâna mai relaxată pe armă?

Constable gemu. Simţea că e foarte aproape. Îi spuse:

— Lasă-mă să văd cât de grav eşti rănit.

Strânse cu putere creionul. Se pregăti să sară. Privi în sus, pentru a-şi localiza ţinta. Văzu duza sprayului paralizant îndreptată spre el, la doar câteva zeci de centimetri de ochi.

Ea apăsă pe buton şi jetul îl nimeri în plin. O sută de ace înroşite îi străpunseră gura, nasul şi ochii.

Constable încă urla în clipa în care femeia îi smulse pixul din mână şi îl lovi în spate.

— De ce-ai făcut asta? se smiorcăi el, sprijinindu-se într-un cot ca să se ridice. De ce?

Drept răspuns, Sachs păru să stea pe gânduri câteva clipe, apoi îl împroşcă iar cu un jet de spray arzător.

Capitolul patruzeci şi doi

Amelia Sachs lăsă deoparte tubul de spray paralizant.

Sergentul dinăuntrul fiinţei ei era cumva necăjit de a doua pulverizare, absolut nejustificată, pe faţa lui Constable.

Dar, chiar şi aşa, observând şişul de paisprezece karate ascuns în mâna lui, agentul din Sachs se bucurase pe deplin să îl audă pe bigotul ăla fără milă guiţând ca un porc în clipa în care îl pulverizase din nou. Se dădu la o parte când mai mulţi gardieni, veniţi şi de la celelalte etaje, apucaseră prizonierul şi îl târâseră afară.

— Un doctor! Chemaţi un doctor. Ochii mei! Am dreptul la un doctor!

— Ţi-am mai zis: ţine-ţi gura!

Gardienii continuară să îl târască pe hol. Constable începu să smucească din picioare, aşa că se opriră, îi încătuşară gleznele şi apoi îl traseră după colţ.

Sachs şi alţi doi gardieni verificară starea lui Joseph Roth. Încă respira, dar era inconştient şi grav rănit. Decise că e cel mai bine să nu îl mişte de acolo. În scurt timp, îşi făcu apariţia un echipaj al salvării şi, după ce Sachs le verifică atent legitimaţiile, trecură la treabă: eliberară căile respiratorii ale avocatului, îi puseră un guler de protecţie în jurul gâtului, îl imobilizară pe o planşetă şi îl puseră astfel pe o targă. Îl scoaseră apoi din zona securizată pentru a fi condus la spital.

Sachs rămase la urmă să verifice încăperea şi holul pentru a se asigura că Weir nu se strecurase înăuntru fără a fi observat. Era sigură că nu reuşise. Ieşi apoi, dar abia după ce îşi recuperă pistolul Glock de la ofiţerul de la birou, se simţi ceva mai în largul ei. Îl sună pe Rhyme ca să îi povestească cele întâmplate. Apoi adăugă:

— Constable îl aştepta, Rhyme.

— Îl aştepta pe Weir?

— Aşa cred. A fost surprins când am deschis uşa. A încercat să îşi revină, dar mi-am dat seama că aştepta pe cineva.

— Deci asta plănuieşte Weir? Să îl ajute pe Constable să evadeze?

— Eu aşa cred.

— A naibii păcăleală, mormăi el nemulţumit. A reuşit să ne distragă atenţia prin complotul împotriva lui Grady. N-am crezut nicio clipă că plănuiesc o evadare. Apoi adăugă: Asta în afara cazului în care evadarea este, de fapt, păcăleala, iar misiunea lui Weir chiar este să îl ucidă pe Grady.

Se gândi şi la varianta aceasta.

— Da, e posibil.

— Şi nu era nicio urmă de Weir pe nicăieri?

— Niciuna.

— Bine, eu încă mă uit peste ce ai găsit tu în subsol, Sachs. Vino înapoi şi ne uităm împreună.

— Nu am cum, Rhyme, îi spuse ea, studiind holul unde douăsprezece privitori asistau la agitaţia iscată în zona securizată. Trebuie să fie pe undeva. O să caut în continuare.

Lecţiile de pian pentru copii după metoda Suzuki implică o serie de cărţi de muzică din ce în ce mai dificile, care cuprind cam douăsprezece piese. Când un elev ajunge la finele unei cărţi cu bine, părinţii organizează adesea o petrecere pentru prieteni, membrii familiei şi profesor, în timpul căreia elevul oferă un scurt recital.

Petrecerea pentru *Suzuki – Volumul 3* a Christinei Grady era programată peste exact o săptămână şi exersase îndelung pentru minirecitalul ei. Stătea acum în camera de muzică din apartamentul familiei şi tocmai se pregătea să încheie *Călăreţul sălbatic* de Schumann.

Camera de muzică era mică şi întunecată, dar lui Chrissy îi plăcea acolo. Erau doar câteva scaune,

rafturi cu partituri şi o frumoasă pianină strălucitoare – de unde şi porecla pe care o dăduse încăperii aceleia.

Depunând ceva efort, reuşise să interpreteze fragmentul andante al *Sonatei în de major* a lui Clementi, iar apoi îşi oferise drept recompensă sonatina lui Mozart, una dintre preferatele ei. Cu toate acestea, nu credea că interpretarea ei este prea bună. Fusese distrasă de prezenţa poliţiei în apartament. Bărbaţii şi femeile erau cu toţii foarte drăguţi şi flecăreau cu însufleţire despre *Războiul Stelelor,* despre *Harry Potter* sau despre jocurile Xbox, cu zâmbete largi întipărite pe feţe. Dar Chrissy ştia că, de fapt, nu zâmbeau absolut deloc în sinea lor; ştia că se comportă astfel doar pentru a o face pe ea să se simtă bine. Pe ea, toate acele rânjete politicoase o speriau şi mai tare.

Asta pentru că, deşi nimeni nu spunea pe faţă, prezenţa poliţiei însemna doar că există cineva care vrea să îi facă rău tăticului ei. Nu îşi făcea griji la gândul că ar putea să fie ea însăşi rănită. Se temea doar că un om rău ar putea să îl ia pe tăticul ei de lângă ea. Îşi dorea să nu mai aibă postul de la tribunal pe care îl avea. Odată, îşi făcuse curaj şi îl întrebase. La rândul lui, îi răspunsese printr-o întrebare:

— Scumpo, cât de mult îţi place să cânţi în camera de muzică?

— Foarte mult.

— Păi vezi, la fel de mult îmi place şi mie ce fac.

— Aha. Bine, spusese ea.

Chiar dacă nu era deloc bine. Pentru că a cânta nu înseamnă a-i face pe oameni să te urască şi să vrea să te ucidă. Îşi miji şi mai tare ochi şi se concentră. Măcelări un pasaj şi încercă din nou.

Iar acum, aflase ea, urmau să se mute în alt loc pentru o vreme. O zi sau două, aşa îi spusese mama. Dar ce se întâmpla dacă era pentru mai multă vreme? Dacă va fi nevoie să anuleze

petrecerea Suzuki? Supărată fiind, renunţă la cântat, închise caietul cu note şi îşi puse partiturile în geantă.

Hei, ia te uită!

Pe stativul partiturii era pus un baton mentolat York. Nu unul mic, ci unul dintr-alea mari, care se puteau cumpăra de la standurile din Food Emporium. Se întrebă cine îl lăsase acolo. Mamei ei nu îi plăcea să se mănânce în camera cu pianina, iar lui Chrissy nu i se permitea niciodată să mănânce bomboane sau altceva lipicios atunci când cânta.

Poate să fi fost tatăl ei. Ştia că îi pare rău din pricina tuturor poliţiştilor care mişunau pe acolo şi din cauză că nu se putuse duce la recitalul din seara precedentă de la Şcoala de Cartier.

Asta trebuia să fie: un cadou secret din partea tatălui ei.

Chrissy aruncă o privire în spatele ei, prin uşa întredeschisă. Văzu oameni care se plimbau de ici-colo. Auzi vocea calmă a poliţistului din Carolina de Nord, tatăl celor doi băieţi pe care îi va cunoaşte cândva. Mama aduse valiza din dormitor. Avea acea expresie nefericită a ei şi le spunea:

— E o nebunie. De ce nu-l puteţi găsi? E un singur om. Voi sunteţi sute. Nu pricep.

Chrissy se aşeză, desfăcu ambalajul şi mâncă încet batonul. La final, îşi privi cu atenţie degetele. Da, erau murdare de ciocolată. Se va duce la baie să se spele. Şi dacă tot se duce până acolo, va arunca şi învelitoarea în vasul de toaletă, ca să nu afle mama ei. Era o „eliminarea a dovezilor”, despre care aflase din emisiunea aceea de pe CSI la care părinţii ei nu o lăsau să se uite, dar pe care, din când în când, reuşea să o vadă.

Rolland Bell se întorsese cu bine în apartament alături de Charles Grady, unde acum toată familia îşi împacheta lucrurile pentru a merge la una dintre locuinţele păzite ale poliţiei newyorkeze, aflată în

zona Murray Hill. Lăsase în jos storurile şi le ceruse membrilor familiei să stea departe de ferestre. Îşi dădu seamă că nu făcuse, prin asta, decât să le sporească starea de disconfort. Dar misiunea lui nu era să îi cocoloşească. Misiunea lui era să împiedice un asasin foarte isteţ să le ia vieţile.

Îi sună celularul. Era Rhyme.

— Totul în regulă acolo? întrebă criminalistul.

— Cum nu se poate mai bine, răspunse Bell.

— Pe Constable l-am băgat într-o celulă securizată.

— Şi îi cunoaştem pe gardieni, nu-i aşa? vru Bell să ştie.

— Amelia ne-a avertizat că Weir e bun, dar nu e chiar atât de bun încât să se transforme în două sosii ale lui Shaquille O'Neal.

— Am înţeles. Şi avocatul în ce stare e?

— Roth? O să supravieţuiască. A încasat totuşi o bătaie serioasă. Încă mă uit pe ce a găsit Amelia la locul infracţiunii din Centrul de Detenţie. Nu am nicio pistă precisă încă. Dar am mai dat peste ceva despre care vreau să-ţi spun. Bedding şi Saul au reuşit în sfârşit să afle numărul camerei de la Lanham Arms căreia îi corespundea cartela.

— Pe numele cui era?

— Nume şi adresă false, îi explică Rhyme. Dar recepţionerul a zis că bărbatul se potriveşte perfect cu descrierea lui Weir. Cei de la investigaţii n-au reuşit să descopere prea multe, dar au găsit o seringă goală în spatele şifonierului. Nu ştim sigur dacă a lăsat-o Weir, dar eu am să merg pe varianta asta. Mel a găsit urme de ciocolată şi de zaharoză pe ac.

— Zaharoză? Adică zahăr?

— Exact. Şi nişte arsenic în rezervorul seringii.

— Deci a injectat otravă în nişte dulciuri, spuse Bell.

— Aşa se pare. Ia întreabă-l pe Grady dacă le-a trimis cineva dulciuri de curând.

Bell adresase întrebarea procurorului şi soţiei acestuia, dar amândoi clătinaseră din cap, surprinşi până şi de întrebare în sine.

— Nu, nu avem dulciuri în casă, spusese soţia procurorului.

Criminalistul îl întrebase apoi pe Bell:

— Ai spus că te-a surprins azi că a reuşit să pătrundă în apartamentul lui.

— Mda. Ne gândeam că punem mâna pe el în holul blocului, în pivniţă sau pe acoperiş. Nu ne aşteptam să intre pe uşa din faţă.

— Şi după ce a intrat, unde s-a dus?

— A apărut pur şi simplu în sufragerie. Ne-a lăsat pe toţi mască.

— Aşadar, e posibil să fi avut destul timp să lase nişte dulciuri în bucătărie.

— Nu, nu se poate să fi lăsat ceva în bucătărie, îi explică Bell, Lon şi cu mine eram acolo.

— În ce alte camere ar mai fi putut ajunge?

Bell repetă întrebarea pentru Grady şi pentru soţia lui.

— De fapt unde baţi, Roland? întrebă procurorul.

— Lincoln tocmai a găsi nişte dovezi şi crede că Weir ar fi putut să încerce să aducă nişte otravă în casa voastră. Se pare că ar fi injectată în nişte dulciuri. Nu suntem siguri că a făcut chestia asta, dar…

— Dulciuri? se auzi o voce suavă şi subţire din spate.

Bell, soţii Grady şi doi dintre poliţiştii însărcinaţi cu protecţia familiei se întoarseră şi dădură cu ochii de fiica procurorului, care se holba la detectiv vizibil speriată.

— Chrissy? întrebase mama. Ce s-a întâmplat?

— Dulciuri? şopti fetiţa din nou.

Un ambalaj de staniol i se desprinse din mână şi fata începu să plângă.

Cu palmele transpirate, Bell privea trecătorii de pe trotuarul din faţa blocului unde era apartamentul lui Charles Grady.

Zeci de oameni.

Să fi fost vreunul dintre ei Weir?

Sau altcineva din nenorocitul de Sfat al Patrioţilor?

Ambulanţa se opri şi doi medici săriră afară. Dar înainte de a-i lăsa să intre pe uşa din faţă, detectivul le examină cu atenţie legitimaţiile.

— De ce atâtea formalităţi? întrebă ofensat unul dintre ei.

Bell nu-i dădu nicio atenţie şi verifică din ochi maşinile de pe stradă, trecătorii, ferestrele clădirilor din apropiere. Când fu convins că totul e sigur, fluieră scurt şi Luis Martinez, bodyguardul cel tăcut, scoase rapid fata din casă şi o puse în ambulanţă, însoţită de mama ei.

Chrissy nu manifesta deocamdată niciunul dintre simptomele otrăvirii, deşi era palidă şi tremura de teamă. Fata mâncase un baton mentolat care apăruse în mod misterios în camera cu pianul. Răul acesta depăşea orice limite din punctul de vedere al lui Bell: a face rău copiilor. Astfel că, deşi fusese păcălit pe moment de graiul plăcut al lui Constable, incidentul îl ajutase să clarifice nivelul de depravare al celor care făceau parte din Sfatul Patrioţilor.

Diferenţe între culturi? Între rase? Nici vorbă de aşa ceva. Diferenţa e una singură. Binele şi decenţa stau de o parte, iar răul de cealaltă.

În caz că fata murea, Bell ar fi considerat o datorie personală să se asigure că atât Weir, cât şi Constable primesc pedeapsa meritată pentru ceea ce făcuseră, adică injecţia letală.

— Nu îţi face griji, scumpo, îi spuse el pe când unul din medici îi lua tensiunea, o să te faci bine.

Răspunsul veni sub forma unui scâncet stins. O privi pe furiş pe mama lui Chrissy, pe faţa căreia

se citea tandreţea, însă aceasta nu putea masca o furie inimaginabilă faţă de cea a lui Bell.

Detectivul solicită centrala prin staţia radio şi i se făcu legătura la secţia de urgenţă a spitalului spre care se îndreptau. Îi spuse şefului de secţie:

— Ajungem la bancul de internare în două minute. Fii atentă ce îţi spun – vreau ca întreaga zonă şi o cale de acces către secţia pentru otrăviri să fie complet eliberate de oameni. Să nu fie nimeni pe acolo dacă nu are legitimaţie cu poză.

— Păi, domnule detectiv, nu putem face asta, îi spuse femeia. E una dintre secţiile cele mai aglomerate ale spitalului.

— Doamnă, nici nu mă gândesc să nu fie cum spun eu. Sunt neclintit ca un catâr.

— Sunteţi cum?

— Încăpăţânat. Există un criminal înarmat care o urmăreşte pe fetiţa asta şi pe familia ei. Şi dacă văd pe careva fără insignă, îl arestez cât ai zice peşte.

— Asta e camera de urgenţă a unui spital municipal, domnule detectiv, răspunse femeia nemulţumită. Aveţi idee cam câţi oameni sunt aici în clipa asta?

— Nu, doamnă, nu am idee, dar imaginaţi-vă că îi vedeţi cu burta în jos şi legaţi fedeleş. Şi aşa o să fie dacă nu dispar până ajungem noi acolo. Şi, apropo, asta înseamnă cam două minute începând din clipa asta.

Capitolul patruzeci şi trei

— Cazurile îşi schimbă nuanţa.

Charles Grady se aplecase în faţă, aşezat pe un scaun portocaliu de plastic într-una din sălile de aşteptare de la Urgenţă şi privea în gol, la linoleumul verde, uzat de atâţia paşi disperaţi şi nerăbdători.

— Cazurile de crimă, vreau să spun.

Rolland Bell era aşezat lângă el. Statura vigilentă a lui Luis umplea una dintre uşi şi, în apropierea sa, la intrarea într-un hol foarte aglomerat, se afla alt ofiţer din echipa SWAT coordonată de Bell, pe nume Graham Wilson; era un detectiv arătos şi dedicat, cu o privire dură şi insistentă, care avea talentul de a depista oamenii înarmaţi ca şi cum vederea sa era una cu raze X.

Soţia lui Grady o însoţise pe Chrissy în camera de gardă, împreună cu Luis şi cu un alt membru al echipei de protecţie.

— Aveam la un moment dat un profesor la Facultatea de Drept, continuă Grady, ţeapăn ca o scândură. Fusese procuror şi apoi judecător. Odată, la curs, ne-a povestit că niciodată în cariera sa nu avusese de-a face cu un caz clar, alb-negru. Toate aveau, în opinia lui, nuanţe de gri. Griul ăsta putea fi îngrozitor de închis sau deschis. Dar toate cazurile erau gri.

Bell aruncă o privire în lungul coridorului în direcţia camerei de aşteptare improvizate de asistenta de gardă pentru skateboarderii şi bicicliştii răniţi. La insistenţele lui Bell, această aripă a spitalului fusese eliberată.

— Sigur că, odată ce te-ai implicat în caz personal, acesta îşi schimbă nuanţele. Devine alb şi negru. Nu contează dacă eşti de partea apărării sau a acuzării, griul oricum dispare. Versiunea ta este sută la sută bună. Cealaltă versiune este sută la sută rea. Corect sau greşit. Profesorul meu spunea

că trebuie să te păzeşti de aşa ceva. Trebuie să ţii mereu minte că un caz e gri.

Bell observă un infirmier. Tânărul latino-american părea inofensiv, dar Bell făcu un semn din cap către Wilson, care îl opri şi îi verifică pentru orice eventualitate legitimaţia. Îi făcu un semn lui Bell că totul e în ordine.

Chrissy se afla în camera de operaţie de cincisprezece minute. De ce nu ieşea nimeni să le spună măcar cum evolua situaţia?

Grady continuă:

— Dar să ştii, Rolland, că în toate lunile astea de când am aflat despre conspiraţia de la Canton Falls, am considerat mereu că acest caz al lui Constable e unul alb-negru. Nici măcar o dată nu m-am gândit că ar fi gri. Mi-am pus în joc toate forţele, spuse el cu un râs trist.

Privi din nou de-a lungul holului, iar zâmbetul îngrijorat începu să-i pălească. Unde naiba era doctorul?

Îşi plecă din nou capul.

— Poate că dacă aş fi văzut ceva mai mult gri, dacă nu m-aş fi implicat atât de tare şi dacă aş fi făcut mai multe compromisuri, nu l-ar fi angajat pe Weir. Poate că el nu ar fi…

Clătină din cap în direcţia unde se afla în momentul acela fiica lui. Se sufocă şi plânse în tăcere preţ de o clipă.

Bell spuse:

— Cred că profesorul tău se înşela, Charles. Cel puţin în privinţa oamenilor cum e Constable. Oricine ar fi în stare să facă ceea ce a făcut el, ei bine, pur şi simplu nu se poate vorbi de gri cu oamenii ăştia.

Grady îşi şterse faţa.

— Băieţii tăi, Roland. Au fost vreodată la spital?

Într-o primă fază, detectivul se gândi că fuseseră să îşi viziteze mama. Dar nu menţionă nimic despre asta.

— Din când în când. Nimic grav: au fost examinaţi după ce s-au lovit la frunte sau degete în meciuri de softball. Sau au încasat vreo lovitură când au placat pe cineva.

— Ei bine, spuse Grady privind încă o dată holul gol, ţi se taie respiraţia. Ţi-o taie instantaneu.

Peste câteva minute, detectivul observă o mişcare dubioasă în hol. Un doctor cu halat verde îl văzuse pe Grady şi venea încet înspre ei. Bell nu putea citi nimic pe faţa lui.

— Charles, spuse detectivul cu blândeţe.

Numai că, deşi stătea cu capul aplecat, Grady era deja atent la apropierea bărbatului.

— Alb-negru, şopti el. Dumnezeule!

Se ridică pentru a-l întâmpina pe doctor.

Privind fără ţintă la cerul cenuşiu al serii, Lincoln Rhyme îşi auzi telefonul sunând.

— Comandă: răspunde.

Clic.

— Da?

— Lincoln? Sunt Roland.

Mel Cooper se întoarse cu o mină gravă să îl privească. Ştiau că Bell se află la spital cu Christine Grady şi familia acesteia.

— Ce veşti ai?

— E bine.

Cooper închise ochii preţ de-o clipă şi, dacă vreodată vreun protestant se gândise la binecuvântare, cu siguranţă acesta fusese momentul. Rhyme se simţi la rândul său cuprins de uşurare.

— Nu e otravă?

— Nimic. Era doar ciocolată. Nici urmă de vreo toxină.

— Deci şi asta a fost o păcăleală, conchise criminalistul.

— Se pare că da.

— Şi ce dracu' vrea să însemne?

Rhyme pusese întrebarea cu o voce slabă, nu atât lui Bell, cât sieşi. Detectivul spuse:

— De ce ne îndreaptă Weir atenţia asupra lui Grady? Eu cred că tot o să încerce să facă ceva să îl scoată pe Constable. E pe undeva prin tribunal.

— Sunteţi pe drum spre casa păzită?

— Da. Toată familia. O să stăm aici până îl prindeţi pe tip.

Până? Mai bine zis dacă.

Închiseră telefoanele şi, depărtându-se de fereastră, Rhyme reveni la panoul cu indicii.

Mâna e mai iute decât privirea.

Numai că nu e.

Ce plan avea maestrul iluziilor, Erick Weir?

Simţind că e pe cale să i se pună un cârcel la ceafă din pricina încordării, privi pe fereastră cu gândul la enigma pe care o aveau acum în faţă: Hobbs Wentworth, asasinul plătit, era mort, iar Grady şi familia acestuia erau în siguranţă. Evident, Constable se pregătise să evadeze din camera de interogatoriu din Cavou, dar nu fusese înregistrată nicio tentativă din partea lui Weir de a-l elibera. Prin urmare, se părea că planurile lui Weir se duc de râpă.

Numai că Rhyme nu putea accepta această concluzie logică. Folosindu-se de această presupusă tentativă asupra lui Christine Grady, reuşise să le distragă atenţia de la Centrul de Detenţie, şi Rhyme înclina spre concluzia lui Bell cum că va avea loc cât de curând o nouă tentativă de salvare a lui Constable.

Sau poate că se punea altceva la cale: poate o tentativă de a-l ucide pe Constable pentru ca acesta să nu poată depune mărturie.

Îl cuprindea din nou frustrarea. Rhyme acceptase cu mult timp în urmă că, dat fiind handicapul său, nu va reuşi vreodată să captureze, fizic vorbind, vreun infractor. Compensaţia stătea în faptul că poseda o minte deosebit de pricepută. Stând nemişcat în scaunul său sau în pat, putea

măcar să îi depăşească prin gândire pe criminalii pe care îi urmărea.

Numai că, în cazul lui Erick Weir, sau Magicianul, cum îl botezaseră, nu putea. Era un om al cărui suflet era dedicat înşelăciunii.

Rhyme se gândea la posibilitatea să mai fie şi altceva de făcut pentru a găsi răspunsuri la întrebările imposibile ridicate de acest caz.

Sachs, Sellitto şi echipele de intervenţie cercetau minuţios Centrul de Detenţie şi tribunalul din împrejurimi. Kara îl aştepta pe Kadesky la Cirque Fantastique. Thom le dădea telefoane lui Keating şi Loesser, foştii asistenţi ai asasinului, pentru a vedea dacă nu cumva fuseseră contactaţi de acesta astăzi sau dacă nu cumva îşi mai aminteau ceva care le-ar putea fi de folos. O Echipă de Cercetare a Dovezilor Fizice, împrumutată de la FBI, căutau indicii în clădirea de birouri în care se împuşcase Hobbs Wentworth, iar tehnicienii de la Washington încă mai analizau fibrele şi vopseaua ce imita sângele, descoperite de Sachs în subsolul Centrului de Detenţie.

Ce mai putea face Rhyme pentru a descoperi ce plănuia Weir?

Un singur lucru.

Decise să încerce ceva ce nu mai făcuse de ani de zile.

Rhyme însuşi porni pe teren. Cercetarea începu de la scena sângeroasă a evadării din Centrul de Detenţie şi fu purtat apoi pe coridoare întortocheate, luminate fluorescent în culoarea algelor verzi. Prin colţuri izbite de nenumărate ori de cărucioarele cu provizii şi de paleţi. Prin debarale şi încăperi de încălzire. Toate în încercarea de a călca pe urmele, şi mai ales de a ghici gândurile lui Erick Weir.

Traseul fusese parcurs, desigur, cu ochii închişi, şi doar în mintea sa. Cu toate acestea, i se păru că ar fi potrivit să se angajeze într-o urmărire ca-n

filme, întru totul imaginară, mai ales că prada pe care o căuta era un om care „se făcea dispărut”.

Semaforul arătă verde şi Malerick apăsă lent pe acceleraţie.

Se gândea la Andrew Constable, un iluzionist în toată puterea cuvântului, dacă se lua după Jeddy Barnes. Ca un maestru al minţii, Constable putea imobiliza un om în doar câteva secunde, afişând în acelaşi timp o mină care să te relaxeze instantaneu. Vorbea cu umor, inteligenţă şi înţelegere. Îşi asuma poziţii raţionale, pline de compasiune.

Vindea leacuri celor creduli.

Şi erau suficienţi de soiul ăsta, desigur. Ai putea crede că oamenii nu mai pot de prostiile pe care le difuzează grupurile ca Sfatul Patrioţilor. Numai că, aşa cum observa marele impresar al artei lui Malerick, P.T. Barnum, se naşte un fraier în fiecare clipă.

Croindu-şi drum prin traficul de duminică seara, Malerick se amuza gândindu-se la furia care îl cuprinsese probabil pe Constable chiar în acele clipe. O parte a planului de evadare presupunea ca avocatul lui Constable să fie scos din joc chiar de acesta. Cu două săptămâni în urmă, în restaurantul de la Bedford Junction, Jeddy Barnes îi spusese:

— Ştiţi, domnule Weir, chestia e că Roth e evreu. Lui Andrew o să îi placă destul de mult să îl rănească.

— Mie îmi e egal, îi replicase Malerick. Poate să îl şi ucidă, dacă asta vrea. Nu îmi va afecta cu nimic planul. Vreau doar să fie eliminat. Să nu mai stea în cale.

Barnes clătinase din cap aprobator.

— Bănuiesc că va fi o veste bună pentru domnul Constable.

Îşi putea imagina cum mânia şi panica se acumulau acum în Constable, aplecat asupra trupului în răcire al avocatului său, aşteptând ca Weir să vină cu armele şi costumele pentru a-l

scoate pe furiş din clădire – un eveniment care, desigur, nu urma să aibă niciodată loc.

Uşa de la celulă se va deschide şi zece gardieni îl vor împinge înapoi în interior. Procesul va merge înainte, iar Andrew Constable, la fel de confuz ca Barnes, Wentworth şi toţi ceilalţi membri ai clanului de neandarthalieni din statul New York, nu îşi va da niciodată seama că a fost folosit.

Oprindu-se la un alt semafor, se întreba în ce stadiu se află cealaltă păcăleală a sa. Numărul cu „Fetiţa otrăvită" (melodramatic, considerase Malerick, dacă nu chiar un clişeu; dar experienţele acumulate de-a lungul anilor de spectacole îl învăţaseră că publicului îi e mai uşor să se descurce cu ceea ce e deja evident). Sigur că nu era cea mai bună inducere în eroare din lume; nu fusese sigur nici că vor descoperi seringa de la Lanham. Şi nici că fetiţa sau altcineva va mânca batonul de ciocolată. Numai că Rhyme şi oamenii săi erau atât de buni, încât presupusese că există şanse ca ei să ajungă la concluzia terifiantă că era vorba despre o altă tentativă la adresa vieţii procurorului şi familiei acestuia. Apoi vor afla că nu era niciun fel de otravă în ciocolată.

Ce să creadă din toate astea? Să existe oare alte dulciuri otrăvite?

Sau era vorba de o pistă falsă, care să îi îndepărteze de Centrul de Detenţie din Manhattan, unde era posibil ca Malerick să încerce din nou să îl elibereze pe Constable?

Pe scurt, poliţia se va învârti în tot acest talmeş-balmeş, neavând habar ce se întâmpla de fapt.

Ceea ce se petrece de două zile, onorat auditoriu, este un spectacol sublim, care combină perfect elementele iluziilor fizice şi psihice.

Fizice, pentru că direcţionează atenţia poliţiei către apartamentul lui Charles Grady şi către Centrul de Detenţie.

Psihice, pentru că îndepărtează bănuielile de la ceea ce face de fapt Malerick către motivul, de

altfel foarte credibil, pe care Lincoln Rhyme, mândru de sine, crede că l-a descoperit: asasinarea contra cost a lui Grady şi orchestrarea evadării lui Andrew Constable. Odată ce poliţia va fi dedus asta, minţile vor înceta să mai caute alte explicaţii pentru ceea ce se petrecea de fapt.

Lucru care nu avea nimic de-a face cu dosarul lui Constable. Toate indiciile pe care le lăsase într-un mod evident – atacurile cu trucuri de iluzionist asupra primelor trei victime, care constituiau aspecte ale circului, pantoful cu fire de păr de câine şi pământ care conduceau către Central Park, referirile la incendiul din Ohio şi relaţia cu Cirque Fantastique – toate acestea îi convinseseră pe poliţişti că intenţia lui reală nu poate fi răzbunarea împotriva lui Kadesky pentru că, aşa cum îi spusese Lincoln Rhyme, era prea evidentă. Trebuia să pună la cale altceva.

Numai că nu era aşa.

Acum, purtând o uniformă de tehnician medical, strecură ambulanţa pe care o conducea pe poarta de serviciu a cortului care găzduia Renumitul la Nivel Mondial, Medaliatul Internaţional şi Aclamatul Cirque Fantastique.

Parcă sub eşafodul cu loje, coborî şi încuie portiera. Nimeni dintre muncitorii din spatele scenei, poliţiştii şi numeroşii paznici nu îi acordă vreo atenţie lui sau ambulanţei. După sperietura cu bomba de mai devreme, era perfect normal ca un vehicul de urgenţă să fie parcat acolo – perfect natural, cum ar spune un iluzionist de profesie.

Priviţi, onorat auditoriu, priviţi la iluzionistul dumneavoastră, aflat la mijlocul scenei şi totuşi cu totul invizibil.

Este omul dispărut, prezent, dar nevăzut.

Nimeni nu aruncă vreo privire vehiculului, care nici măcar nu era o ambulanţă obişnuită, ci una falsă. În loc de echipament medical, conţinea doisprezece butoaie de plastic, în care se aflau în total două tone şi jumătate de benzină, toate

conectate la un dispozitiv de detonare simplu, care avea să aprindă în curând lichidul, un şuvoi mortal care va năvăli peste arenă, peste pânza de cort, peste publicul compus din peste două mii de oameni.

Printre care se va număra şi Edward Kadesky.

Vedeţi, domnule Rhyme, am vorbit mai devreme. Cuvintele mele erau vorbe goale. Kadesky şi Cirque Fantastique mi-au distrus viaţa şi iubirea şi eu am să îl distrug pe el. E vorba doar de răzbunare.

Ignorat în continuare de toată lumea, iluzionistul păşi relaxat afară din cort şi porni către Central Park. Se va schimba de uniforma medicală, punându-şi un alt costum şi se va întoarce la adăpostul nopţii, devenind, ca niciodată, el însuşi un simplu privitor din public, căutând doar un loc avantajos pentru a se putea bucura de finalul spectacolului său.

Capitolul patruzeci şi patru

Familii, grupuri de prieteni, cupluri, copii, toţi intrau încet-încet în cort, îşi găseau locurile, umpleau lojele şi arena, transformându-se lent din indivizi în creatura aceea care se numeşte public, în care întregul devine foarte deosebit de părţile sale componente.

Metamorfoza…

Kara îşi luă ochii de la privelişte şi opri un paznic:

— Aştept de ceva vreme. Ai idee când revine domnul Kadesky? E foarte important.

Nu, nu ştia şi nu ştiau nici ceilalţi doi oameni pe care îi întrebase.

Aruncă încă o privire ceasului de la mână. Îi veni în minte imaginea mamei sale, întinsă undeva în azilul Stuyvesant Manor, privind prin încăpere, pătrunsă de luciditate şi întrebându-se unde îi este fiica. Karei îi venea să plângă din pricina frustrării de a fi captivă în acel loc. Din pricină că trebuia să rămână, să facă tot ce poate pentru a-l opri pe Weir, dar dorindu-şi cu disperare să fie alături de mama ei.

Îşi întoarse din nou privirea către interiorul strălucitor al cortului uriaş de circ. Artiştii aşteptau cu nerăbdare, pregătindu-se pentru actul de deschidere, purtând măştile lor înfricoşătoare de commedia dell'arte. Puştii din public purtau şi ei câte ceva pe feţe, suveniruri la suprapreţ de la standurile de afară. Nasuri turtite şi coroiate, ciocuri. Priveau în toate părţile, majoritatea entuziasmaţi şi bucuroşi. Câţiva erau totuşi stingheriţi, îşi dădu ea seama. Măştile şi celelalte decoraţiuni din toată lumea făceau, cel mai probabil, ca arena de circ să semene cu o scenă dintr-un film de groază. Kara adora să facă reprezentaţii pentru copii, dar ştia că trebuie să fie atentă; realitatea lor e diferită de cea a adulţilor, iar

un iluzionist poate să alunge lesne senzaţia puternică de disconfort a micuţilor. În cadrul spectacolelor pentru copii, făcea doar trucuri amuzante şi, adesea, la final, îi strângea pe toţi în jurul ei şi le dezvăluia şmecheria.

Se uita la vraja din jurul ei, simţea entuziasmul, sentimentul de nerăbdare… Palmele îi transpirau de parcă ea însăşi urma să intre pe scenă. Ah, ar fi dat orice să fie în culise chiar acum. Bucuroasă, încrezătoare şi foarte agitată, simţea bătăile accelerate ale inimii, în timp ce secundele rămase până la spectacol sunt marcate de ticăitul ceasului. Nicio senzaţie din lume nu se compara cu aceea.

Râse tristă pentru sine. Iată că reuşise să ajungă la Cirque Fantastique.

Însă doar cu o misiune precisă.

Se întreba acum în sinea ei: oare sunt suficient de bună? În ciuda a ceea ce spunea David Balzac, uneori chiar credea că este. Cel puţin la fel de bună ca, să spunem, Harry Houdini pe timpul primelor sale spectacole, când singurele numere de evadare fuseseră acelea executate de spectatori care se strecurau afară pe coridoare, plictisiţi sau jenaţi să îl vadă cum ratează chiar şi cele mai simple trucuri. Robert-Houdin se simţea atât de prost la primele sale spectacole încât ajunsese să ofere publicului jucării mecanice, de exemplu turci care se rotesc şi joacă şah.

Dar, privind în spatele scenei, la sutele de artişti care erau în branşă de mici, vocea fermă a lui Balzac îi răsună în minte: *Nu încă, nu încă, nu încă…* Ascultă cuvintele cu dezamăgire, dar cu o oarecare linişte. Avea dreptate, decise ea tranşant. El era expertul, ea era ucenica. Trebuia să aibă încredere în el. Un an sau doi. Aşteptarea va merita pe deplin.

În plus, mai era şi mama ei…

Care, poate chiar în momentul acela, stătea aşezată în pat, la taclale cu Jaynene, întrebându-se

unde era fiica ei, fiica aceea care o abandonase tocmai în seara în care ar fi trebuit să îi fie alături.

Asistenta lui Kadesky, Katherine Tunney, apăru în capul scărilor şi făcu un gest sugestiv în direcţia ei.

Era Kadesky cumva acolo? Te rog…

Dar femeia îi spuse:

— Tocmai a sunat. A avut de dat un interviu la radio imediat după cină şi va întârzia puţin. Dar va ajunge curând. Loja aceea din faţă este a lui. Ce-ar fi să îl aştepţi acolo?

Kara aprobă printr-un gest din cap şi, descurajată, se îndreptă către locul indicat de Katherine, se aşeză şi privi în jurul ei prin cort. Observă că transformarea magică se încheiase; toate locurile erau pline. Copiii, bărbaţii şi femeile formau acum un public.

Poc.

Kara tresări la sunetul surd al unei tobe uriaşe, care se împrăştia prin cort.

Luminile se estompară, apoi se stinseră complet, aruncându-i pe toţi în întunericul fragmentat pe alocuri de luminile roşii care marcau ieşirile.

Poc.

Mulţimea amuţise instantaneu.

Poc… Poc… Poc.

Toba bătea rar. Se simţea în piepturi.

Poc… Poc…

Lumina strălucitoare a unui reflector izbucni în mijlocul ringului, luminând actorul are îl interpreta pe Arlecchino, îmbrăcat în costumul său cu model de tablă de şah, cu pătrăţele albe şi negre, cu jumătatea sa de mască asortată. Privi viclean în jur, ţinând ridicat în aer un sceptru lung.

Poc.

Păşi înainte şi porni în marş prin ring, iar o procesiune de artişti i se insinua în spate; alte personaje din commedia dell’arte, precum şi spirite, zâne, prinţese şi prinţi, vrăjitori. Unii păşeau, alţii dansau, veneau pe roţi, atât de încet

încât păreau că se află sub apă, unii pe catalige, păşind mai graţios decât cei mai mulţi oameni care se plimbă pe bulevard, alţii în care sau cărucioare decorate cu pene, dantelă şi luminiţe sclipitoare.

Toţi se mişcau în perfectă armonie cu sunetul tobei.

Poc… Poc…

Feţe mascate, feţe pictate cu alb sau negru sau argintiu sau auriu, feţe pudrate cu sclipici. Mâini ce jonglau cu mingi, mâini ce purtau globuri sau artificii sau lumânări sau lanterne, mâini ce împrăştiau confetti ca zăpada sclipitoare.

Solemn, regal, jucăuş, grotesc.

Poc…

Medievală şi futuristă deopotrivă, parada era hipnotizantă. Iar mesajul ce era transmis nu putea fi înţeles decât într-un fel: tot ceea ce exista în afara cortului era lipsit de valoare înăuntru. Ai putea uita tot ce ai învăţat despre viaţă, despre natura umană, chiar despre legile fizicii. Inima îţi bate acum nu în propriul ritm, ci în acela al tobelor, iar sufletul nu îţi mai aparţine; a fost prins de această paradă din altă lume, care îşi croieşte clar drumul în lumea iluziilor.

Capitolul patruzeci şi cinci

Ajungem acum la finele spectacolului nostru, onorat auditoriu.

E timpul să oferim cea mai renumită, dar şi controversată, iluzie a noastră. O variaţiune pe tema „Oglinzii în flăcări”.

În spectacolul nostru de la acest sfârşit de săptămână, aţi putut vedea numere, de iluzionism ale unor maeştri precum Harry Houdini, P.T. Selbit şi Howard Thurston. Dar nici măcar ei nu ar încerca un număr ca „Oglinda în flăcări”.

Artistul nostru, captiv într-un mediu care seamănă cu Iadul, înconjurat de flăcări ce se apropie inevitabil de el, singura cale de scăpare fiind o uşă mică, în faţa căreia se află un perete de foc.

Numai că, bineînţeles, e posibil ca nici uşiţa să nu fie calea de scăpare.

Poate e doar o iluzie.

Trebuie să vă previn, onorat auditoriu, că ultima tentativă de a pune în aplicare acest număr s-a sfârşit cu o tragedie.

Ştiu asta pentru că am fost de faţă.

Aşa că, vă rog, pentru binele dumneavoastră, priviţi preţ de o clipă prin cort şi gândiţi-vă la ce aţi face dacă dezastrul s-ar produce…

Dar pentru reflecţii, e deja prea târziu. Poate că ar fi cel mai bine să speraţi şi să vă rugaţi.

Malerick revenise în Central Park şi stătea sub un copac cam la cincizeci de metri de cortul alb şi strălucitor al Cirque Fantastique.

Purtând din nou barbă, avea pe el un costum de trening şi un pulover croşetat cu guler. Smocuri de păr blond transpirat se iţeau de sub o şapcă inscripţionată cu emblema cursei de 10 kilometri din Manhattan pentru sprijinirea bolnavilor de cancer. Pete false de transpiraţie contribuiau la deghizare: un directoraş financiar de la o mare

bancă, ieşit la alergarea de duminică seara. Se oprise să îşi tragă sufletul şi privea absent la cortul de circ.

Extrem de natural.

Descoperise că e ciudat de calm. Serenitatea aceasta îi amintea de momentul imediat următor incendiului de la circul Hasbro din Ohio, înainte ca toate implicaţiile dezastrului să devină evidente. Deşi ar fi fost normal să urle, descoperise de fapt că e amorţit. În comă emoţională. Simţea acelaşi lucru şi acum ascultând muzica, başii amplificaţi, se părea, chiar de pânza întinsă a cortului. Aplauze difuze, râsete, murmure de uimire.

În toţi anii în care îşi interpretase numerele, i se întâmplase rareori să aibă trac. Atunci când îţi ştii numărul pe dinafară, atunci când ai repetat suficient, ce motive ai putea avea să fii agitat? Exact acelaşi lucru îl simţea acum. Totul fusese atât de atent planificat încât era convins că spectacolul se va desfăşura conform planului.

Cercetând cu privirea cortul care îşi trăia ultimele minute pe pământ, observase două siluete chiar lângă intrarea cea mare de serviciu prin care condusese ambulanţa nu cu mult timp înainte. Un bărbat şi o tânără. Îşi vorbeau, ţipând fiecare în urechea celuilalt, pentru a putea discuta peste muzică.

Da! Una era Kadesky. Se temuse că producătorul nu va fi de faţă în momentul exploziei. Cealaltă persoană era Kara.

Kadesky îi arătase ceva înăuntru şi porniseră amândoi în direcţia aceea. Malerick estimă că se aflau la doar câţiva metri de ambulanţă.

Aruncă o privire la ceasul de mână. Momentul aproape venise.

Iar acum, prieteni, onorat auditoriu…

La ora nouă fix un jet de flăcări ţâşni pe uşa cortului. O clipă mai târziu, contururile uriaşe ale flăcărilor dinăuntru dansau pe pânza sclipitoare a cortului, în timp ce focul cuprindea arena,

publicul, decoraţiile. Muzica se oprise brusc, fiind înlocuită de ţipete, iar rotocoale de fum negru se ridicau prin tavan cortului.

Se aplecă înainte, captivat de oroarea acelei privelişti.

Şi mai mult fum, şi mai multe ţipete.

Luptându-se cu sine pentru a nu permite unui zâmbet nenatural să îi apară pe faţă, înălţă o rugă de mulţumire. Nu exista vreo divinitate în care să creadă Malerick, dar aceste vorbe de mulţumire i le adresase sufletului lui Harry Houdini, tizul şi idolul său, sfântul patron al magicienilor.

Se auzeau icnete şi ţipete în jurul său, în partea aceasta izolată de parc, iar toţi cei aflaţi acolo fugeau să ajute sau să caşte gura. Malerick mai aşteptă câteva minute, ştiind însă că în scurt timp sute de poliţişti vor împânzi parcul. Cu un aer preocupat, îşi scoase telefonul şi se prefăcu a telefona la pompieri, strecurându-se către trotuar. Cu toate acestea, nu se putu abţine să nu facă încă o pauză. Privi în urmă spre afişele uriaşe din faţa cortului, pe jumătate ascunse de fum. Pe unul dintre ele se mai vedea un Arlecchino cu mască aplecat înainte, cu palmele goale deschise în sus.

Priviţi, onorat auditoriu, nu am nimic în mână.

Numai că, precum un prestidigitator iscusit, personajul chiar ţinea ceva în mână, ceva ascuns privirilor în degetele unite.

Şi numai Malerick ştia despre ce e vorba.

Sfiosul Arlecchino ţinea în mână moartea.

3
DECONSPIRAREA ILUZIEI

Duminică, 21 aprilie – joi, 25 aprilie

„Pentru a fi un mare magician, trebuie să poţi să oferi
iluzia astfel încât oamenii să nu fie doar uimiţi, ci şi
emoţionaţi adânc.”

S.H. Sharp

Capitolul patruzeci şi şase

Camaro-ul Ameliei Sachs atinse viteza de 130 de kilometri pe oră pe autostrada din West Side, gonind către Central Park.

Spre deosebire de autostrada F.D. Roosevelt, o autostradă cu acces controlat, traseul acesta avea semafoare şi, la intersecţia cu 14th Street, o tamponare uşoară îi propulsă Chevroletul într-o altă ciocnire alarmantă, finalizată cu o atingere cu scântei între plăcile de oţel şi pilonii de beton.

Aşadar, ucigaşul reuşise să îi păcălească printr-o nouă lovitură de maestru. Nici moartea lui Charles Grady şi nici evadarea lui Andrew Constable nu constituiau scopul lui Weir, dar fuseseră cele mai bune păcăleli. Criminalul urmărea exact ceea ce ei înşişi respinseseră cu o zi înainte ca fiind prea evident: Cirque Fantastique.

Chiar în momentul în care era pe cale să năvălească într-una dintre ultimele posibile ascunzători din subsolul tribunalului şi al Centrului de Detenţie, cu pistolul Glock la nivelul umărului, Rhyme o sunase şi îi prezentase situaţia. Lon Sellitto şi Roland Bell se îndreptau către circ, Mel Cooper alerga şi el să dea o mână de ajutor. Bo Haumann şi câteva echipe de intervenţie erau pe drum de asemenea. Era nevoie de toată lumea şi Rhyme voia ca şi ea să ajungă la faţa locului cât se putea de repede.

— Am pornit, spuse ea închizând telefonul.

Se întorsese şi o luase la fugă spre ieşire, dar se oprise, revenind la uşa în faţa căreia stătuse şi o forţă, în caz că era ceva.

Era complet goală şi tăcută, cu excepţia hohotului de râs batjocoritor al criminalului, care îi răsuna în minte.

După cinci minute se afla deja în Camaro, călcând pedala de acceleraţie până la podea.

Semaforul de la 23rd Street era în defavoarea ei, dar traficul nu era prea aglomerat, aşa că trecu rapid, bazându-se pentru a trece de intersecţie mai mult pe volan decât pe frâne sau pe eventualul acces de conştiinciozitate al cetăţenilor, care ar da prioritate sirenei albastre.

Odată trecută, schimbă rapid vitezele, apăsă pedala din nou până la podea şi motorul o aduse clănţănind la 120. Pipăi cu mâna în căutarea staţiei Motorola şi îl sună pe Rhyme pentru a-i spune unde se afla şi pentru a-l întreba ce anume are de făcut.

Malerick păşi lent afară din parc, lovindu-se de cei care alergau în direcţia opusă, către incendiu.

— Ce se întâmplă?

— Iisuse!

— Poliţia… A sunat cineva la poliţie?

— Auziţi ţipetele? Auziţi?

Pe colţul dintre Central Park West şi o stradă laterală se ciocni cu o tânără asiatică, privind îngrijorată spre parc. Îl întrebă:

— Ştii ce s-a întâmplat?

Malerick se gândi că da, ştia, bărbatul şi circul îi distruseseră viaţa şi acum mureau. Dar se încruntă şi îi spuse pe un ton sumbru:

— Nu ştiu. Dar pare destul de grav.

Merse mai departe spre vest, începând ceea ce avea să fie un drum circular de o jumătate de oră spre apartamentul său, timp în care se va deghiza de câteva ori şi se va asigura pe deplin că nu îl urmăreşte nimeni.

Planul îi cerea să rămână în seara aceea în apartament şi apoi, de dimineaţă, să pornească spre Europa, unde, după câteva luni de pregătire, îşi va relua reprezentaţiile cu noul său nume. Nimeni, în afară de onoratul lui auditoriu nu îl cunoştea sub numele de Malerick, iar aceasta avea să devină identitatea sa în faţa publicului de acum înainte. Avea totuşi un regret, şi anume că nu va putea

interpreta numărul său favorit, „Oglinda în flăcări”; dar prea mulţi oameni asociau numărul cu persoana lui. În plus, va fi nevoie să elimine o mulţime de elemente. Va renunţa la a fi ventriloc, mentalist şi la numerele cu încătuşări pe care obişnuia să le interpreteze. Având la dispoziţie un repertoriu atât de amplu, va putea, aşa cum fusese cazul şi în weekendul trecut, să creeze iluzia identităţii sale.

Malerick merse mai departe spre Broadway, apoi reveni pe traseu înapoi către propriul apartament. Continuă să verifice străzile în spate şi în lateral. Nu observase pe nimeni care să îl urmărească.

Intră în hol şi făcu o pauză, studiind strada preţ de cinci minute întregi.

Un bărbat în vârstă – Malerick îl recunoscuse ca fiind vecinul de peste drum – îşi plimba pudelul. Un puşti pe role. Două adolescente cu cornete de îngheţată. Nimeni altcineva. Strada era goală: a doua zi era luni, zi de muncă şi de mers la şcoală. Oamenii erau pe la casele lor, călcându-şi hainele, ajutându-şi copiii la teme… şi lipiţi de televizoare, urmărind reportajele de pe CNN despre tragedia îngrozitoare din Central Park.

Se grăbi să ajungă în apartamentul său, şi stinse toate luminile.

Iar acum, spectacolul se încheie, onorat auditoriu, aşa cum se întâmplă mereu.

Numai că, prin natura artei noastre, ceea ce e deja vechi pentru spectatorii din această seară se va dovedi nou şi inventiv pentru alţi spectatori din alte locuri, mâine şi în zilele ce vor urma.

Ştiaţi, dragii mei prieteni, că aplauzele la scenă deschisă nu sunt pentru a mulţumi artistului, ci pentru a-i oferi şansa de a mulţumi el publicului – acelor oameni care au fost suficient de amabili încât să îi acorde atenţia lor pe timpul spectacolului?

Aşa că vă aplaud acum pentru că m-aţi fericit cu prezenţa dumneavoastră pe durata acestor numere neînsemnate. Sper că v-am adus entuziasm şi bucurie. Sper că v-am adus în suflete încântarea în clipele în care mi-aţi fost alături în lumea aceasta caraghioasă, în care viaţa devine moarte, moartea viaţă şi realul ireal.

Mă înclin în faţa dumneavoastră, onorat auditoriu…

Aprinse o lumânare şi se instală pe canapea. Îşi fixase ochii asupra flăcării. În seara aceea, ştia că va tremura, căci va primi un mesaj.

Privea fix, stând aplecat înainte, scăldat în bucuria răzbunării duse la îndeplinire, legănându-se hipnotizant înainte şi înapoi, respirând uşor.

Lumânarea pâlpâi. Da!

Vorbeşte-mi.

Pâlpâi din nou…

Şi, într-adevăr, pâlpâi după doar o clipă.

Dar tremurul nu fusese un mesaj de la vreun spirit supranatural sau de la cineva drag plecat de mult, ci doar boarea răcoroasă a unei seri de aprilie, care umpluse încăperea în momentul în care cei şase poliţişti în echipamente de luptă spărseseră uşa cu un berbec. Îl trântiră pe iluzionistul stupefiat la podea, unde unul dintre ei, poliţista cea roşcată pe care şi-o amintea din apartamentul lui Lincoln Rhyme, îi puse un pistol în ceafă şi îi recită ferm drepturile.

Capitolul patruzeci şi şapte

Cu braţele tremurând sub povara corpului lui Lincoln Rhyme şi a scaunului său cu rotile Storm Arrow, doi agenţi asudaţi ai serviciului de intervenţie rapidă căraseră pe scările clădirii toată greutatea şi îl depuseseră pe criminalist în hol. Acesta preluase apoi comanda şi îşi manevrase scaunul în apartamentul Magicianului, unde se oprise lângă Amelia Sachs.

În timp ce colegii lor de la intervenţii verificau toate încăperile, Rhyme îi privea pe Bell şi Sellitto, care îl percheziţionau atent pe ucigaşul în continuare siderat. Rhyme le sugerase să împrumute un doctor de la Biroul Medical pentru a-i ajuta. Acesta ajunse neaşteptat de repede şi făcea întocmai cum i se ceruse. Ideea se dovedise deosebit de bună; căci medicul descoperise o serie de fante tăiate în pielea criminalului – arătau ca nişte cicatrice de mici dimensiuni, dar se puteau deschide, înăuntrul lor se aflau mici instrumente de metal.

— Faceţi-i o radiografie la infirmeria Centrului de detenţie, spuse Rhyme. La naiba, mai bine îi faceţi un test complet de rezonanţă magnetică. Pentru fiecare centimetru pătrat.

După ce Magicianului i se puseseră trei perechi de cătuşe la mâini şi două la picioare, doi ofiţeri îl aşezară pe podea. Criminalistul examina dormitorul, în care se găsea o colecţie impresionantă de instrumente din arsenalul oricărui iluzionist. Evident, măştile, mâinile false şi mulajele din latex dădeau un aer înfricoşător locului. Dar Rhyme detectă în adâncul sufletului criminalului singurătatea, la vederea acestor obiecte depozitate aici pentru a servi scopurilor sale terifiante, în loc să fie folosite pentru scopul lor original, acela de a lua parte la un spectacol care să încânte mii de oameni.

— Cum? şopti Magicianul.

Rhyme îi observă privirea uimită. Era şi o doză de neîncredere. Criminalistul savură senzaţia. Orice vânător va mărturisi că partea cea mai bună a jocului este chiar căutarea prăzii. Însă niciun vânător nu poate fi cu adevărat mare dacă nu simte la maxim plăcere atunci când îşi doboară prada.

— Cum ţi-ai dat seama? repetă el cu un şuier astmatic.

— Că de fapt ţinta ta este circul? spuse Rhyme, privind-o pe Sachs.

Aceasta spuse:

— Nu erau prea multe dovezi, dar sugerau…

— „Sugerau", Sachs? Eu chiar aş spune că zbierau.

— Sugerau, continuă ea deloc afectată de întreruperea lui, ce aveai de gând să faci de fapt. În dulap, în cel din subsolul clădirii tribunalului, am găsit punga cu hainele tale de schimb, rana falsă.

— Aţi găsit sacoşa?

Ea continuă:

— Era nişte vopsea roşie uscată pe pantofi şi pe costumul tău. Şi fibre din covor.

— Am crezut că vopseaua e sânge fals, clătină din cap Rhyme, furios pe sine. Era logic să facem presupunerea asta, dar ar fi trebuit să mă gândesc şi la alte posibilităţi. S-a dovedit, în urma identificării efectuate în baza de date a FBI, că este vorba despre vopsea pentru autovehicule marca Jenkin Manufacturing. Nuanţa este un roşu-portocaliu folosit exclusiv pentru vehiculele de urgenţă. Formula aceea este vândută în canistre mici, pentru retuşuri. Fibrele proveneau şi ele dintr-un vehicul: erau dintr-o mochetă pentru trafic intens instalată în ambulanţele GMC până acum opt ani.

Sachs:

— Prin urmare, Lincoln a dedus că fie ai cumpărat, fie ai furat o ambulanţă veche, reparată de curând, pe care urma să o foloseşti pentru o

evadare sau pentru o nouă tentativă de asasinare a lui Charles Grady. Dar apoi şi-a amintit de pulberea de alamă: ce se întâmpla dacă într-adevăr provenea de la un cronometru, aşa cum ne-am gândit de prima dată? Şi, dat fiind faptul că ai folosit benzină pe batista din apartamentul lui Lincoln, ei bine, asta presupunea că, eventual, aveai de gând să ascunzi o bombă pe bază de benzină într-o ambulanţă falsă.

Rhyme interveni:

— Am folosit doar logica…

— Adică a avut o bănuială, îl corectă Bell.

— Bănuielile, se enervă Rhyme, sunt doar prostii. Logica nu e. Logica e coloana vertebrală a ştiinţei, iar criminalistica e ştiinţa în stare pură.

Sellitto îşi dădu ochii peste cap în direcţia lui Bell.

Dar lipsa de subordonare în faţa superiorilor nu avea să tulbure entuziasmul lui Rhyme.

— Logica, aşa cum spuneam. Kara ne explicase că e important să atragi atenţia publicului către locul în care nu vrei să se uite.

Cei mai buni iluzionişti înfăptuiesc atât de bine trucurile încât îşi vor dezvălui chiar metoda, arătând exact ce urmează să facă. Dar publicul nu va crede şi va privi exact în direcţia opusă. Odată ce a procedat aşa, jocul s-a terminat. Cu victoria lor.

— Exact asta ai făcut tu. Şi trebuie să recunosc că ideea a fost strălucită. Nu e un compliment pe care să îl fac prea des, nu-i aşa, Sachs?… Voiai să te răzbuni pe Kadesky pentru incendiul care ţi-a distrus viaţa. Aşa că ai creat un număr care să îţi permită să faci asta şi apoi să scapi basma curată: exact la fel cum se întâmplă când creezi o iluzie pentru scenă, cu tertipuri şi păcăleli, spuse Rhyme şi îşi îngustă ochii meditativ. Prima păcăleală: ai „forţat”. Kara ne-a spus că acesta e termenul folosit de iluzionişti, corect?

Ucigaşul nu răspunse.

— Sunt convins că ăsta a fost cuvântul folosit. Pentru început, ai forţat acest gând în minţile noastre, că vei distruge circul ca un act de răzbunare. Dar nu am crezut aşa ceva – era prea evident. Iar bănuielile noastre au condus la păcăleala numărul doi: ai plantat acel ziar cu articolul despre Grady, nota de plată de la restaurant, permisul de liberă trecere pentru presă şi cartela camerei de la hotel pentru a ne conduce la concluzia că ai de gând să îl ucizi… Ah, şi bluza de trening de pe malul Hudson-ului? Aveai de gând să o laşi la faţa locului, nu-i aşa? Era o dovadă plantată de tine, pe care urma să o găsim noi.

Iluzionistul dădu afirmativ din cap.

— Da. Aşa aveam de gând. Dar a ieşit şi mai bine pentru că agenţii voştri m-au surprins şi părea şi mai natural să las jacheta în urmă când am fugit.

— Aşa, în momentul acela, continuă criminalistul, urma să ajungem la concluzia că eşti un asasin plătit, care se foloseşte de magie pentru a se apropia de Charles Grady şi pentru a-l ucide… Ne-am dat seama de asta. Aveam deci trei suspiciuni… Toate până la un punct.

Iluzionistul schiţă un zâmbet vag.

— Până la un punct, şuieră el. Vezi tu, atunci când te foloseşti de magie pentru a păcăli oamenii, cei inteligenţi continuă să fie suspicioşi.

— Aşa că ai pus în joc păcăleala numărul trei. Ca să ne menţii atenţia concentrată departe de circ, ne-ai făcut să credem că te-ai lăsat arestat în mod voit, ca să poţi intra în Centrul de Detenţie, dar nu ca să îl ucizi pre Grady, ci ca să îl eliberezi pe Constable. În momentul acela, ar fi trebuit să fi uitat complet de circ şi de Kadesky. Numai că, de fapt, nu te interesau deloc Grady şi Constable.

— Erau nişte elemente din decor, piste greşite, ca să vă păcălesc pe voi, recunoscu el.

— Cei din Sfatul Patrioţilor nu vor fi prea fericiţi din cauza asta, mormăi Sellitto.

Arătând cu capul spre cătuşele din jurul gleznelor, criminalul spuse:

— Aş zice că e cea mai puţin importantă dintre grijile mele, nu crezi?

Ştiind însă de ce e în stare Constable şi ceilalţi din Sfat, Rhyme nu era prea sigur de asta.

Bell îi făcu semn cu capul Magicianului şi îl întrebă pe Rhyme:

— Dar de ce să îşi fi dat osteneala să plănuiască toată chestia cu Constable şi să pună la punct falsa evadare?

Sellitto replică:

— Clar, ca să, ştii tu, ca să ne păcălească şi să ne distragă atenţia de la circ şi să aibă timp să planteze bomba acolo.

— De fapt, nu-i chiar aşa, Lon, spuse Rhyme încet. Motivul a fost altul.

La auzul acestor cuvinte, sau poate din pricina tonului criptic pe care le rostise Rhyme, ucigaşul se întoarse către el, iar criminalistul observă doza de precauţie din ochii săi – o precauţie veridică, dacă nu chiar teamă – pentru prima dată în seara aceea.

Te-am prins, gândi Rhyme.

Spuse:

— Vedeţi, a existat şi o patra păcăleală.

— Patru? întrebă uimit Sellitto

— Exact… El nu e Erick Weir, anunţă Rhyme pe un ton despre care el însuşi fu silit să admită că fusese excesiv de dramatic.

Capitolul patruzeci şi opt

Cu un oftat, criminalul se rezemă cu spatele de piciorul unui scaun, închizându-si ochii.

— Nu e Weir? întrebă Sellitto.

— Tocmai, continuă Rhyme, acesta a fost scopul a tot ceea ce a făcut în weekendul ăsta. Voia să se răzbune pe Kadesky şi pe circul Hasbro, acum denumit Cirque Fantastique. Ei bine, e uşor să te răzbuni dacă nu te preocupă scăparea. Doar că, şi aici dădu din cap în direcţia Magicianului, el voia să scape, să nu intre la închisoare, să continue să profeseze. Aşa că a recurs la o schimbare rapidă de identitate. A devenit Erick Weir, s-a lăsat arestat în după-amiaza aceasta, şi-a lăsat amprentele şi apoi a evadat.

Sellitto îl aprobă din cap.

— Deci, după ce l-a ucis pe Kadesky şi a dat foc circului, toată lumea urma să îl caute pe Weir, şi nu pe omul care e de fapt. Şi atunci cine dracu' e el? se încruntă detectivul.

— Arthur Loesser, protejatul lui Weir.

Ucigaşul gemu încetişor văzând cum dispare ultima urmă de anonimitate şi de speranţă de salvare.

— Dar Loesser ne-a sunat, remarcă Sellitto. Era undeva prin vest. În Nevada.

— Nu, nu era. Am verificat înregistrările telefonice. Telefonul a fost dat de pe un număr privat şi a apărut aşa şi pe telefonul meu, pentru că fusese solicitat de pe un cont preplătit pentru apeluri interurbane. Suna de la un telefon public de pe 87th Street. Nu are soţie. Mesajul de la căsuţa vocală din Las Vegas era fals.

— Doar că l-a sunat şi pe celălalt asistent, Keating, şi s-a dat drept Weir, nu-i aşa? întrebă Sellitto.

— Da. A întrebat despre incendiul din Ohio pe un ton ciudat şi ameninţător. Asta pentru a susţine

ceea ce credeam şi noi: că Weir e la New York pentru a se răzbuna pe Kadesky. Trebuia să lase o urmă care să ne arate că Weir a revenit la suprafaţă. Cum ar fi fost să comande cătuşele Darby pe numele lui Weir? Şi pistolul pe care l-a cumpărat?

Rhyme îl măsură cu privirea pe ucigaş.

— Cum e cu vocea? îl întrebă pe un ton sardonic. Plămânii sunt mai bine?

— Ştii bine că sunt în regulă, se enervă Loesser.

Şuieratul şi hârâitul dispăruseră. Plămânii nu suferiseră niciun fel de leziune. Era doar un alt tertip folosit pentru a-i face să creadă că el e Weir.

Rhyme făcu un semn cu capul spre dormitor.

— Am văzut nişte schiţe pentru afişe promoţionale acolo. Presupun că tu le-ai făcut. Numele de pe ele era „Malerick". Ăsta eşti tu acum, nu?

Ucigaşul încuviinţă.

— Ceea ce v-am spus mai devreme e adevărat: chiar îmi urăsc vechiul nume, urăsc tot ce ţine de mine înainte de incendiu. Era şi aşa greu să mi se amintească de vremurile acelea. Acum îmi place să mă consider Malerick… Cum ţi-ai dat seama?

— După ce coridorul de la Centrul de Detenţie a fost sigilat, ţi-ai folosit cămaşa ca să ştergi podeaua şi manşetele, explică Rhyme. Şi când m-am gândit la asta nu am prea înţeles de ce. Ca să ştergi sângele? Nu prea avea sens. Nu, singurul răspuns plauzibil la care m-am putut gândi a fost că încercai să scapi de amprente. Dar tocmai ţi se luaseră amprentele; de ce să îţi faci griji că ai putea să laşi amprente pe coridor?

Rhyme scutură din cap, pentru a arăta că răspunsul era dureros de evident.

— Pentru că adevăratele tale amprente erau diferite de cele de pe foaia împăturită şi îndosariată.

— Cum dracu' să reuşească aşa ceva? întrebă Sellitto.

— Amelia a găsit urme de cerneală proaspătă la locul crimei. Era de la procesul de amprentare din seara aceea. Nu urma în sine era importantă, ci faptul că se potrivea cu cerneala pe care am găsit-o în sacul de gimnastică din cazul atacului asupra lui Cheryl Marston. Asta însemna că venise în contact cu cerneala pentru luat amprentele înainte de ziua aceea. Am bănuit că furase o foaie pentru amprente goală şi o tipărise acasă cu amprentele lui Erick Weir. Folosise ceara aceea adezivă pentru a o ascunde în căptuşeala hainei încă de seara: noi căutam arme şi chei, nu bucăţi de carton, aşa că, după ce i s-au luat amprentele, a distras atenţia tehnicianului şi a schimbat foile între ele. Probabil a aruncat foaia nouă sau a scăpat cumva de ea.

Loesser se schimonosea din cauza mâniei, fapt ce confirma deducţia lui Rhyme.

— Cei de la Departamentul de Corecţie au trimis foaia pe care o aveau îndosariată, iar Mel a analizat-o. Amprentele întipărite erau ale lui Weir, dar cele găsite erau ale lui Loesser. Se afla în baza de date A.F.I.S. de când fusese arestat împreună cu Weir pentru conduită neglijentă în New Jersey. Am verificat şi Glock-ul agentei de la Corecţie. Îl luase cu ea şi el nu mai avusese ocazia să îl şteargă. Şi amprentele acelea se potriveau cu acelea ale lui Loesser. A, şi am luat şi o amprentă parţială de pe lama de ras.

Rhyme privi bandajul de la tâmpla lui Loesser.

— Pe asta ai uitat să o iei cu tine.

— Nu am reuşit să o găsesc, răbufni ucigaşul. Nu am avut timp să o caut.

— Dar, îi atrase atenţia Sellitto lui Rhyme, el e sigur mai tânăr decât Weir.

— Chiar e mai tânăr decât Weir, răspunse criminalistul făcând un semn spre faţa lui Loesser. Ridurile nu sunt decât simple accesorii din latex. La fel ca şi cicatricele: toate sunt false. Weir e născut în 1950. Loesser are cu douăzeci de ani mai puţin, aşa că a trebuit să pară mai bătrân. Apoi

mormăi ca pentru sine: Asta mi-a scăpat. Trebuia să mă fi gândit mai bine. Bucăţile astea de latex acoperite cu machiaj pe care le-a găsit Amelia la locul faptei? Am presupus că erau de la manşoanele acelea pentru degete pe care le purta. Numai că nu avea niciun sens. Nimeni nu îşi machiază degetele. Pentru că ar lăsa urme peste tot. Nu, erau de la alte accesorii.

Rhyme examină obrajii şi sprâncenele criminalului.

— Probabil că latexul nu e confortabil.

— Te obişnuieşti repede.

— Sachs, hai să vedem cum arată de fapt.

Cu oarecare dificultate, îi trase jos barba şi plasturii cu riduri din jurul ochilor şi de pe bărbie. Faţa îi era iritată din cauza adezivului, dar, da, era clar mult mai tânăr. Şi structura feţei îi era diferită. Nu prea arăta ca omul care fusese.

— Nu e chiar ca măştile din *Mission Imposible,* nu? Le pui, le scoţi.

— Nu, în realitate, lucrurile stau cu totul altfel.

— Şi degetele.

Rhyme indică cu capul mâna stângă a criminalului.

Pentru a face mai credibilă contopirea degetelor, acestea fuseseră legate cu o faşă, apoi acoperite cu un strat gros de latex. Ca urmare, cele două degete erau încreţite, se mişcau cu dificultate şi de-a dreptul albe, dar normale în rest. Sachs le examină.

— Chiar îl întrebasem pe Rhyme de ce nu le-ai descoperit la târgul de meşteşuguri, din moment ce noi căutam un bărbat cu o diformitate a mâinii stângi.

Dar cele două degete ar fi arătat nenatural oricum şi l-ar fi trădat.

Rhyme îl măsură pe asasin din cap până în picioare şi spuse:

— Foarte aproape de crima ideală; un infractor care s-a asigurat că vom acuza pe altcineva. Vom şti că Weir e vinovat, vom avea confirmarea

identităţii. Dar el va dispărea cu totul. Loesser îşi va vedea de viaţă iar fugarul, adică Weir, va fi dispărut pe veci. Omul dispărut.

Şi chiar dacă Loesser alesese victimele cu o zi înainte pentru a deruta poliţia, şi asta nu din pricina vreunei nevoi psihologice profunde, asta în ciuda faptului că diagnosticul final al lui Terry Dobyns se potrivea perfect, ci pentru că dorea să răzbune incendiul care distrusese pe cineva drag. Diferenţa era că tragedia în sine nu era faptul că Weir îşi pierduse cariera şi soţia îi murise; era vorba despre pierderea suferită de Loesser, pierderea mentorului, a lui Weir însuşi.

— Numai că e o problemă, anunţă Sellitto. Când a schimbat foile cu amprente, nu a făcut decât să se asigure că îl vom urmări pe adevăratul Weir. De ce i-ar face aşa ceva mentorului său?

Rhyme spuse:

— De ce crezi că i-am pus pe cei doi tineri zdraveni să mă care pe scări în locul ăsta foarte inaccesibil, Lon?

Privi de jur-împrejurul camerei.

— Am vrut să parcurg eu însumi traseul. A, scuzaţi-mă, ar fi trebuit să spun că voiam să rulez pe traseu.

Apoi începu să se mişte cu un aer de expert prin încăpere, folosindu-se de micul pupitru de comandă al scaunului. Se opri lângă şemineu şi aruncă o privire în sus.

— Cred că am găsit infractorul, Lon, continuă el privind spre raftul pe care se afla o cutie şi o lumânare. E Erick Weir, nu-i aşa? Cenuşa lui.

Loesser spuse încet:

— Aşa e. Ştia că nu prea mai are timp. Voia să iasă din secţia de arsuri de la Ohio şi să revină în casa din Vegas înainte să moară. L-am strecurat afară într-o noapte şi l-am condus acasă. A mai trăit câteva săptămâni după ce am ajuns acolo. Am mituit un manipulant din schimbul de noapte de la un crematoriu ca să îl incinereze.

— Şi amprentele? îl întrebă Rhyme. I-ai luat amprentele după ce a murit? Urmele ţi-au permis să faci acea foaie falsă pentru amprente?

Un gest aprobator din cap.

— Aşadar, plănuieşti asta de câţiva ani?

Cuprins de înflăcărare, Loesser spuse:

— Da! Moartea lui e ca o arsură care nu mai trece!

— Şi ai riscat totul doar ca să te răzbuni? întrebă Bell. De dragul şefului tău?

— Şef? A fost mai mult decât un şef pentru mine, exclamă mânios Loesser. Nu înţelegi. La tata mă gândesc de câteva ori pe an. Şi el încă trăieşte. La domnul Weir mă gândesc în fiecare oră. Încă de când a intrat în magazinul din Vegas în care îmi ţineam eu reprezentaţia… Eu eram Micul Houdini… aveam paisprezece ani pe atunci. Ce zi a fost! Mi-a spus că îmi va împărtăşi viziunea necesară pentru a fi măreţ! În ziua în care împlineam cincisprezece ani, am fugit de acasă pentru a călători cu el.

Vocea îi ezită preţ de o clipă, apoi tăcu. Continuă:

— Se poate ca domnul Weir să mă fi bătut, să fi ţipat la mine şi să îmi fi făcut viaţa un adevărat iad câteodată, dar a văzut ce era înăuntrul meu. I-a păsat de mine. M-a învăţat să fiu un iluzionist adevărat… Chipul i se întunecă. Şi după aceea a fost luat de lângă mine. Din cauza lui Kadesky. El şi nenorocita aia de afacere a lui l-au omorât pe domnul Weir… Şi pe mine. Arthur Loesser a murit în incendiu.

Privi cutia cu o expresie tristă de speranţă şi o iubire atât de ciudată, încât Rhyme simţi cum un fior rece îi coboară pe gâtlej şi i se pierde în trupul amorţit.

Loesser îl privi la rândul său pe Rhyme şi scoase un hohot îngheţat.

— Ei bine, poate că m-ai prins pe mine. Dar domnul Weir şi cu mine am câştigat. Nu ne-ai oprit

la timp. Circul nu mai e şi nici Kadesky nu mai e. Şi dacă el a murit, înseamnă că şi cariera lui s-a terminat.

— A, da, Cirque Fantastique, incendiul, clătină Rhyme din cap cu gravitate, adăugând: Şi totuşi…

Loesser se încruntă, măturând încăperea cu privirea, încercând să desluşească sensul celor spuse de Rhyme:

— Ce? Ce vrei să spui?

— Ia gândeşte-te un pic. Mai devreme în seara aceasta. Eşti în Central Park, priveşti flăcările, fumul, distrugerea, asculţi ţipetele… Te gândeşti că ar fi mai bine să pleci, pentru că vom începe să te căutăm cât de curând. Eşti pe drum spre casă. Cineva, o tânără, o femeie asiatică în costum de trening, se ciocneşte de tine. Schimbaţi câteva replici despre ceea ce se întâmplă. O apucaţi pe căi diferite.

— Ce naiba vrei să spui? se înfurie Loesser.

— Ia verifică partea din spate a curelei de la ceas, spuse Rhyme.

Îşi răsuci încheietura cu un zornăit al cătuşelor. Pe curea era plasat un mic disc negru. Sachs îl dezlipi.

— Emiţător GPS. L-am folosit ca să te urmărim până aici. Nu ai fost nici măcar un pic surprins că am apărut ca din senin la uşa ta?

— Dar cine…? Ia staţi aşa! A fost iluzionista, fata aia! Kara! N-am recunoscut-o.

Rhyme spuse neîncrezător:

— Păi, nu ăsta e şi scopul iluziilor? Te văzuserăm în parc, dar ne temeam că ai să scapi. Ai tendinţa să faci aşa ceva, ştii bine. Şi am presupus că vei urma un traseu complicat până la locul în care locuiai. Aşa că am rugat-o pe Kara să se deghizeze şi ea un pic. Se pricepe. Abia dacă am recunoscut-o eu. Când s-a ciocnit de tine, ţi-a lipit senzorul de ceas.

Sachs continuă:

— Am fi putut să te prindem chiar pe stradă, dar deja aveai experienţă cu evadările. Oricum, voiam să îţi găsim bârlogul.

— Dar asta înseamnă că ştiaţi totul înainte de incendiu.

— A, făcu Rhyme ironic, te referi la ambulanţa ta? Echipa de pirotehnişti a găsit-o şi a dezamorsat-o cam în şaizeci de secunde. Au luat-o de acolo şi au pus alta în loc, ca să nu îţi dai seama că ne-am prins. Ştiam că vrei să vezi incendiul. Am dus în parc cât mai mulţi ofiţeri sub acoperire posibil, atenţi la un bărbat cam de constituţia ta care va privi incendiul, dar va pleca la scurt timp după începerea acestuia. Vreo doi te-au văzut şi am pus-o pe Kara să îţi ataşeze cipul. Şi, puf! spuse Rhyme zâmbind, uite unde am ajuns.

— Dar, incendiul… L-am *văzut!*

Rhyme i se adresă lui Sachs:

— Vezi ce îţi tot spuneam eu despre dovezi şi martori? A văzut incendiul: prin urmare, e clar că trebuie să fi fost real.

Apoi către Loesser:

— Numai că nu a fost real, nu-i aşa?

Sachs răspunse:

— Ce ai văzut tu era fumul de la vreo două fumigene ale Gărzii Naţionale, puse în vârful cortului cu o macara. Flăcările? Erau de la un arzător cu propan, amplasat la ieşirea cu ambulanţa. Am mai aprins vreo două arzătoare în arenă şi am proiectat imaginea flăcărilor pe pânza cortului.

— Dar am auzit nişte ţipete, şopti Loesser.

— Ah, asta a fost ideea Karei. A propus să îi cerem lui Kadesky să spună publicului că fac o pauză în cadrul spectacolului pentru ca un studio de film să poată filma o scenă în cort: o scenă cu un incendiu în cort. Le-a cerut tuturor să înceapă să ţipe la semnul său. Le-a plăcut la nebunie. Au fost figuranţi.

— Nu, şopti Magicianul, a fost…

— …o iluzie, îi spuse Rhyme. A fost doar o iluzie. Un număr orchestrat din umbră de Omul Imobilizat.

— Ar fi bine să mă ocup de locul ăsta, spuse Sachs privind prin încăpere şi încruntându-se.

— Sigur, sigur, Sachs. La ce mă gândeam? Uite cum stăm de poveşti şi contaminăm locul unui delict.

Imobilizat cu o mulţime de cătuşe şi legături şi cu câte un ofiţer de fiecare parte, ucigaşul fu scos pe uşă, de departe mai puţin plin de sine decât ultima dată când fusese reţinut şi dus în Centrul de Detenţie.

Chiar în clipa în care doi dintre ofiţerii de intervenţie se pregăteau să îl ducă afară şi pe Rhyme, telefonul lui Lon Sellitto sună. Răspunse la apel.

— E chiar aici… spuse el privind înspre Sachs. Vrei să vorbeşti cu ea…? apoi îi făcu un semn din cap şi ascultă mai departe, cu o mină gravă: Bine, îi spun. Şi închise.

— Era Marlow, îi comunică lui Sachs.

Directorul Serviciilor de Patrulare. Ce se întâmplase? se întrebă criminalistul, remarcând expresia tulburată de pe chipul lui Sellitto.

Detectivul cel neîngrijit continuă, adresându-i-se lui Sachs:

— Vrea să te duci acolo mâine la zece. Are legătură cu promovarea ta, spuse el şi apoi se încruntă deodată. Mai voia să îţi spun ceva, ceva despre scorul de la test. Despre ce era vorba? continuă el scuturând din cap şi privind spre tavan. Era clar tulburat. Despre ce era vorba?

Sachs privea impasibilă, deşi Rhyme observase cum una dintre unghii atacă decisiv cuticulele degetului mare.

Apoi detectivul îşi pocni degetele.

— A, da, îmi amintesc. A zis că ai obţinut al treilea scor în ordine descrescătoare din toată istoria departamentului.

Faţa i se încruntă şi îl privi pe Rhyme.

— Îţi dai seama ce înseamnă asta, nu? Ai milă, Doamne, că nu mai e de trăit cu ea de acum înainte.

Alerga cu respiraţia tăiată.

Coridorul parcă era lung de o milă.

Kara fugea pe linoleumul cenuşiu cu un singur gând în minte; nu era nici legat de Erick Weir, nici de asistentul său psihopat, Arthur Loesser, nici de reuşita strălucitoare a iluziei cu incendiul de la Cirque Fantastique. Nu, nu se gândea decât dacă va ajunge la timp.

Pe coridorul îngust se auzeau paşi grei pe podea.

Trecea pe lângă uşi închise şi uşi deschise. Auzea fragmente din programul TV şi fragmente de muzică, auzea discuţii de la revedere, căci familiile se pregăteau să îşi încheie vizitele de duminică după-amiaza.

Îşi auzea propriii paşi fantomatici.

Se opri la intrarea în cameră. Trase de câteva ori aer în piept pentru a-şi calma vocea şi, mai emoţionată decât fusese vreodată pe scenă, păşi în cameră.

Pauză. Apoi:

— Bună, mamă.

Mama se întoarse cu faţa de la televizor. Clipi surprinsă şi îi zâmbi.

— Ia uite cine a venit. Bună, draga mea.

Dumnezeule, se gândi Kara, privindu-i ochii sclipitori. S-a întors. Chiar s-a întors. Se îndreptă spre femeie şi o îmbrăţişa, apoi trase scaunul mai aproape.

— Cum te simţi?

— Bine. E un pic răcoare în seara asta.

— Am să închid fereastra.

Kara se ridică şi o închise.

— Credeam că nu o să mai ajungi, scumpo.

— Am avut o seară agitată. Am să îţi spun ce am făcut, mamă. Nu o să îţi vină să crezi.

— Abia aştept.

Plină de entuziasm, Kara o întrebă:

— Vrei un ceai sau ceva?

Simţea o nevoie stringentă să îi povestească toate amănuntele vieţii sale din ultimele şase luni, să bată câmpii pur şi simplu. Dar îşi impuse să se calmeze; exagerările, se gândea ea, ar putea lesne să o copleşească pe mama ei, care părea nespus de fragilă în momentul acela.

— Nu, absolut nimic, draga mea… Poţi să închizi televizorul? Aş prefera să stau cu tine. Uite acolo telecomanda. Niciodată nu o pot face să meargă. Câteodată, aproape că îmi vine să cred că cineva se strecoară aici şi schimbă butoanele.

— Mă bucur că am ajuns înainte să te culci.

— Aş fi stat trează să te aştept.

Kara îi zâmbi. Apoi, mama ei spuse:

— Chiar mă gândeam la unchiul tău, iubito. La fratele meu.

Kara clătină din cap. Răposatul frate al mamei ei era oaia neagră a familiei. Plecase în vest când era Kara mică şi nu păstrase legătura cu familia. Mama Karei şi bunicii refuzaseră să vorbească despre el şi numele îi era interzis la reuniunile de familie. Numai că, desigur, zvonurile circulau: ba că era homosexual, ba că era heterosexual şi fusese căsătorit, dar se încurcase cu o ţigancă de la Roma, ba că împuşcase un tip din cauza altei femei, ba că nu se căsătorise niciodată şi că era un cântăreţ de jazz alcoolic…

Kara dorise de când se ştia să afle adevărul despre el.

— Ce-i cu el, mamă?

— Vrei să afli?

— Îţi dai seama. Ia spune-mi nişte poveşti, ceru ea, aplecându-se în faţă şi odihnindu-şi mâna pe braţul femeii.

— Păi, ia să vedem, cam pe când să fi fost? Cred că în mai ’70, poate ’71. Nu sunt sigură în privinţa anului, asta să ştii, dar sunt sigură că era

luna mai. Unchiul tău şi nişte camarazi din armată tocmai se întorseseră din Vietnam.

— A fost soldat? Asta n-am ştiut.

— A, îi stătea foarte bine în uniformă. Acolo avusese parte de vremuri groaznice. Vocea îi deveni serioasă. Cel mai bun prieten al unchiului tău fusese omorât chiar lângă el. De fapt, a murit chiar la el în braţe. Un tip mare şi negru. Tom şi cu un alt soldat şi-au băgat în cap ideea să îşi deschidă o afacere, ca să poată ajuta familia prietenului mort. Aşa că au mers în sud şi au cumpărat o barcă. Ţi-l poţi imagina pe unchiul tău într-o barcă? Mie mi se părea că e cel mai caraghios lucru din lume. Au început o afacere cu creveţi. Tom a făcut avere.

— Mamă, spuse Kara încetişor.

Mama ei zâmbi din pricina vreunei amintiri şi clătină din cap.

— O barcă… Şi aşa, compania avea mare succes. Şi toată lumea era surprinsă pentru că Tom nu păruse niciodată prea priceput la afaceri. Ochii mamei sclipiră. Dar ştii ce obişnuia să le spună?

— Ce anume, mamă?

— Cine zice ăla este.

— Asta-i bună, şopti Kara.

— A, l-ai fi iubit pe omul ăsta, Jenny. Ştii că l-a cunoscut pe preşedintele Statelor Unite la un moment dat? Şi a jucat ping pong în China.

Neobservând plânsul tăcut al fiicei, bătrâna îi povesti Karei şi restul filmului *Forrest Gump,* cel la care se uita cu câteva momente înainte. Numele unchiului Karei era Gil, dar în fantezia mamei se numea Tom, probabil după numele lui Tom Hanks. Kara însăşi devenise Jenny, iubita lui Forrest.

Nu, nu, nu, gândi Kara disperată, nu am reuşit să ajung la timp.

Sufletul mamei ei venise şi plecase, lăsând în loc doar iluzia.

Povestea femeii se transformase într-un şuvoi învolburat, trecând de la barca de creveţi la o barcă

de pescuit peşte-spadă în Atlanticul de Nord, prinsă de ceea ce se numea „furtuna perfectă”, apoi la un vapor de croazieră care se scufunda în timp ce fratele ei, îmbrăcat în smoking, cânta la vioară pe punte. Gânduri, amintiri şi imagini dintr-o mulţime de alte filme şi cărţi se uneau cu amintirile reale. În curând, unchiul Karei, la fel ca şi impresia de coerenţă, dispărură cu totul.

— E undeva afară, spuse femeia sentenţios. Ştiu că e afară.

Închise ochii.

Kara rămase aplecată înainte în scaunul ei, odihnindu-şi lin mâna pe braţul fin al mamei, până când aceasta adormi. Se gândea că fusese în mintea ei mai devreme. Jaynene nu i-ar fi trimis mesaj pe pager dacă nu ar fi fost aşa.

Şi dacă se întâmplase o dată, reflectă ea încrezătoare, se putea întâmpla din nou.

Într-un final, Kara se ridică şi ieşi pe coridorul întunecat, gândindu-se că, indiferent de cât talent ar putea avea ca artistă, îi lipsea acea aptitudine pe care o dorea cu ardoare: să poată să o transporte în mod miraculos pe mama ei în locul acela în care inimile se umplu cu combustibilul afecţiunii, ars călduros pe tot parcursul anilor hărăziţi de Dumnezeu. În locul unde minţile reţin perfect fiecare capitol din istoriile bogate ale familiilor. Unde prăpăstiile aparente dintre cei dragi se dovedesc a fi, la final, simple efecte, iluzii temporare.

Capitolul patruzeci şi nouă

Gerald Marlow, un bărbat cu păr des şi aspru, era şeful Diviziei Servicii de Patrulare din poliţia new-yorkeză. Stilul său tranşant era un efect direct a douăzeci de ani de patrulare în aceeaşi zonă şi temperat de alţi cincisprezece petrecuţi pe un post mult mai riscant, acela care presupunea supravegherea agenţilor care patrulau în zone similare.

În acea dimineaţă de luni, Amelia Sachs stătea mai mult sau mai puţin în poziţie de drepţi în faţa lui, implorându-şi genunchii să ignore accesul de artrită care îi străpungea cu lame de cuţit. Se aflau în biroul lui Marlow, aflat chiar pe colţul clădirii One Police Plaza din centru.

Marlow îşi ridică ochii de pe dosarul pe care îl citea şi privi costumul ei bleumarin călcat impecabil.

— Ia loc, agent. Ia loc… Aşadar, fiica lui Herman Sachs.

Aşezată fiind, simţise urma de ezitare din ultimele cuvinte ale propoziţiei. Cuvântul „fată” fusese înlocuit subit?

— Exact.

— Am fost la înmormântare.

— Îmi amintesc.

— A fost reuşită. Pentru o înmormântare.

Cu ochii privind ţintă într-ai ei, aşezat ţeapăn la birou, Marlow spuse:

— Bine, agent. Uite despre ce e vorba. Ai nişte probleme.

Parcă o pocnise în moalele capului.

— Mă scuzaţi, domnule?

— Un loc al infracţiunii de sâmbătă, lângă râul Harlem. Maşina a intrat în apă. Tu te-ai ocupat de caz?

Era locul în care Mazda Magicianului izbise şandramaua lui Carlos şi plonjase.

— Da, aşa e.

— Ai arestat pe cineva acolo, spuse Marlow.

— A, da. Dar nu l-am arestat. Tipul trecuse de banda de protecţie şi scormonea printr-o zonă izolată. L-am condus afară de acolo şi am solicitat să fie reţinut.

— Reţinut, arestat. Ideea e că a fost în custodie o vreme.

— Sigur. Aveam nevoie să nu mă tulbure nimeni un timp. Era o scenă activă.

Sachs începuse să se sature. Cetăţeanul cel enervant depusese plângere. Era o chestie care se întâmpla zi de zi. Nimeni nu acorda atenţie porcăriilor de genul ăsta. Începu să se liniştească.

— Ei bine, tipul era Victor Ramos.

— Mda, cred că mi-a şi zis.

— Congresmanul Victor Ramos.

Relaxarea dispăru ca prin farmec.

Căpitanul deschise un exemplar din *Daily News.*

— Să vedem, să vedem. Aha, aici. Ridică ziarul şi îi puse în faţă o pagină de mijloc, pe care era expusă fotografia unui om cu cătuşe. Titlul era „Victor în cătuşe”

— Le-ai spus agenţilor de acolo să îl ducă *la răcoare?*

— Păi…

— Aşa le-ai spus?

— Cred că da, domnule.

Marlow spuse:

— Susţinea că s-a apucat să caute supravieţuitori.

— Supravieţuitori? articulă cu vocea gâtuită, simţind cum o umflă râsul. Era o şandrama de trei pe trei agăţată de maşina infractorului când a intrat în apă. O parte dintr-un perete s-a prăbuşit şi…

— Te-ai cam înflăcărat, agent.

— …şi cred că un sac cu sticle goale s-a răsturnat şi s-a deschis. Asta a fost singura stricăciune. Cei de la intervenţii au eliberat coliba

şi eu am sigilat-o. Singurele chestii vii de salvat de acolo erau căpuşele.

— Aha, spuse în cele din urmă Marlow, pus într-o situaţie dificilă de temperamentul ei. A spus că voia doar să se asigure că oricine ar fi trăit acolo se afla în siguranţă.

Ea adăugă fără a încerca măcar să-şi stăpânească ironia din glas:

— Proprietarii imobilului au ieşit de acolo pe propriile picioare. Nimeni nu a fost rănit. Deşi am înţeles că unul dintre ei s-a ales cu o vânătaie pe obraz mai târziu, când s-a opus arestării.

— Arestării?

— A încercat să fure lanterna unui pompier şi apoi a urinat pe el.

— O, Doamne…

Mormăi:

— Nu li se făcuse niciun rău, erau drogaţi şi erau nişte puşlamale. Ăştia erau cetăţenii pentru care îşi făcea griji Ramos?

Grimasa de pe faţa căpitanului, un amestec de precauţie şi simpatie, se estompă. Emoţia fu înlocuită de expresia tipică birocratului.

— Şi ştii sigur că între dovezile distruse de Ramos existau şi unele care să aibă relevanţă pentru prinderea suspectului?

— Dacă a fost sau nu aşa, nu mai are nicio importanţă, domnule.

Se străduia să rămână calmă şi să nu ridice vocea. În definitiv, Marlow era şeful şefului şefului ei.

— Încerc să lămuresc situaţia, agent Sachs, spuse el dezaprobator. Eşti sigură că au fost distruse dovezi?

Oftă.

— Nu.

— Deci prezenţa lui la locul infracţiunii era lipsită de relevanţă.

— Eu…

— Era lipsită de relevanţă sau nu?

— Da, domnule, îşi drese ea vocea. Urmăream un ucigaş de poliţişti, domnule căpitan. Asta are vreo însemnătate? întrebă ea cu amărăciune.

— Pentru mine şi pentru o mulţime de alţi oameni, da. Pentru Ramos, nu.

Aprobă din cap.

— Bun. Cu ce avem de-a face?

— Au fost şi echipe de filmare acolo, agent. Te-ai uitat la ştiri în seara aia?

Nu, se gândi ea, era prea ocupată să pună mâna pe un criminal. Sachs alese în schimb alt răspuns:

— Nu, domnule.

— Ei bine, Ramos imobilizat în cătuşe a fost figura serii.

Ea spuse:

— Ştiţi mai bine decât mine că singurul motiv pentru care se afla la faţa locului era ca să fie filmat riscându-şi viaţa în căutarea supravieţuitorilor… Sunt curioasă, domnule. Ramos va candida pentru a fi reales în curând?

Până şi simpla confirmare a unor asemenea comentarii te poate scoate devreme la pensie. Sau fără pensie. Marlow nu spuse nimic.

— Şi care e…?

— Concluzia?

Marlow îşi strânse buzele.

— Îmi pare rău, agent. S-a terminat cu tine. Ramos te-a verificat. A aflat despre examenul pentru gradul de sergent. A tras nişte sfori. A reuşit să te pice.

— Ce a făcut?

— Te-a picat. A discutat cu ofiţerii de examinare.

— Am avut al treilea scor din istoria departamentului, spuse cu un surâs amar. Nu-i aşa?

— Da, la întrebările grilă şi la oral. Dar trebuie să treci şi la proba de evaluare.

— Dar m-am descurcat bine.

— Rezultatele preliminare au fost bune. Dar, în raportul final, ai apărut ca picată.

— Imposibil. Ce s-a întâmplat?

— Unul dintre ofiţeri nu a vrut să te treacă.

— Nu a vrut să mă treacă? Dar eu… Vocea i se stinse în timp ce şi-l imagina pe agentul cel chipeş cu puşca ieşind din spatele tomberonului. Tipul pe care îl ignorase.

Pac, pac…

Căpitanul îi citi de pe o bucată de hârtie:

— A spus că nu ai, citez, „arătat respectul cuvenit faţă de cei de grad superior. Şi a făcut dovada unui comportament nerespectuos faţă de colegii de acelaşi grad, ceea ce a determinat punerea lor în pericol”.

— Deci Ramos a găsit pe cineva dispus să mă nenorocească şi i-a dat replicile alea. Îmi pare rău, căpitane, dar chiar aveţi impresia că un agent de stradă chiar vorbeşte aşa? „A determinat punerea lor în pericol”? Să fim serioşi.

Uite, tati, îşi spuse ea, ce zici de asta? Se simţea foarte deprimată.

Apoi îl privi atentă pe Marlow.

— Ce altceva mai e, domnule? Mai e ceva, nu?

Spre lauda lui, reuşi să o privească în ochi şi să îi spună:

— Da, agent. Mai e. Mă tem că e şi mai rău.

Ia să vedem exact în ce fel e mai rău, tati.

— Ramos se zbate să fii suspendată.

— Suspendată? Asta e o tâmpenie.

— Vrea o anchetă internă.

Răzbunare… cuvântul nu fusese rostit, pentru că văzuse în privirea lui Marlow un semnal de alarmă că tocmai acest gen de atitudine o băgase în bucluc de la bun început.

Adăugă:

— Trebuie să îşi spun că e destul de nebun încât să… De fapt, urmăreşte o suspendare fără plată. În general, sancţiunea acesta era rezervată pentru ofiţerii acuzaţi de infracţiuni.

— Şi de ce?

Marlow nu răspunse. Şi desigur, nici nu era nevoie. Sachs ştia: pentru a se reabilita, Ramos trebuia să arate că tipa care îl scosese din joc, care îl pusese într-o situaţie penibilă, era o indisciplinată.

Şi al doilea motiv era că el însuşi era un ticălos răzbunător.

— Şi care ar fi temeiurile?

— Insubordonare, incompetenţă.

— Nu pot să îmi permit să îmi pierd insigna, domnule.

Încerca să nu pară disperată.

— Nu pot face nimic în privinţa examenului picat, Amelia. Asta e în puterea comisiei şi deja s-a luat o decizie. Dar am să contest suspendarea. Numai că nu îţi pot promite nimic. Ramos a dat de veste. În tot oraşul.

Ea îşi ridică mâna spre creştet. Se scărpină până simţi că o doare. Îşi coborî mâna, simţind sânge la pipăit.

— Pot să vorbesc deschis, domnule?

Marlow se lăsă uşor în scaun.

— Iisuse, agent, desigur. Trebuie să ştii că îmi pare rău de toată situaţia. Spune ce vrei. Şi nu trebuie să stai în poziţie de drepţi. Nu suntem la armată, să ştii.

Sachs îşi drese vocea.

— Dacă încearcă să obţină suspendarea mea, domnule, am să apelez la avocaţii Asociaţiei de sprijin al Agenţilor de Patrulare. Am să dau totul în vileag de data asta. Şi o să fac tot ce îmi stă în putere.

Şi aşa ar fi făcut. Deşi ştia bine că poliţiştii fără grad care luptă împotriva discriminării prin intermediul Asociaţiei de Sprijin al Agenţilor de Patrulare primeau neoficial un steguleţ roşu. Mulţi dintre ei constataseră că, în ciuda victoriilor tehnice, carierele le fuseseră definitiv compromise.

Marlow o privi fix şi spuse:

— Am notat asta, agent.

Era timpul să dea milităria jos din pod.

Expresia tatălui ei.

Amie, trebuie să înţelegi: uneori e mare vânzoleală, uneori reuşeşti să schimbi ceva, uneori e plictisitor. Şi uneori, nu prea des, slavă Domnului, trebuie să dai milităria jos din pod. Dinte pentru dinte. Eşti numai tu singură, nu ai pe nimeni să te ajute. Şi nu mă refer doar la infractori. Se va întâmpla să te confrunţi cu şefii. Se poate şi să te confrunţi cu amicii. Dacă vrei să te faci poliţistă, trebuie să fii pregătită să treci prin asta singură. Nu ai cum să ocoleşti.

— Ei, bine, deocamdată eşti cadru activ.

— Da, domnule. Şi când o sa aflu?

— Peste o zi sau două.

Porni către uşă.

Se opri, stând cu spatele.

— Domnule?

Marlow o privi ca şi cum era surprins să descopere că încă se afla acolo.

— Ramos se afla în mijlocul locului unei infracţiuni. Şi dacă aţi fi fost dumneavoastră sau primarul sau însuşi preşedintele, aş fi făcut exact acelaşi lucru.

— Exact de asta eşti fiica tatălui tău, agent, şi exact de asta ar fi mândru de tine.

Marlow îşi ridică telefonul din furcă.

— Să sperăm că va fi bine până la urmă.

Capitolul cincizeci

Thom îl primi pe Lon Sellitto în holul de la intrare, unde Lincoln Rhyme era aşezat în scaunul său de culoarea merelor roşii glasate, mormăind către muncitorii în construcţii să fie atenţi la lemnărie, în timp ce aceştia cărau la parter deşeurile rezultate de pe urma lucrărilor de reparaţie în plină desfăşurare în dormitorul său afectat de incendiu.

În drum spre bucătărie, unde avea de gând să pregătească masa de prânz, Thom mormăi drept răspuns:

— Lasă-i în pace, Lincoln. Nici că se putea să îţi pese mai puţin de lemnărie.

— E o chestiune de principiu, îi replică pe un ton sfătos criminalistul. E lemnăria mea şi neîndemânarea lor.

— Mereu se poartă aşa după ce termină un caz, îi spuse asistentul lui Sellitto. Ai vreun jaf complicat sau vreun asasinat pentru el? Ceva care să reuşească într-adevăr să îl calmeze?

— Nu am nevoie de ceva care să mă calmeze, se răţoi Rhyme după ce ajutorul dispăruse. Vreau ca oamenii să fie atenţi cu pereţii!

Sellitto spuse:

— Salut, Linc. Trebuie să vorbim.

Criminalistul observă tonul pe care fuseseră rostite cuvintele şi îl privi pe Sellitto în ochi. Lucrau împreună de câţiva ani şi putea citi orice emoţie transmisă de poliţist, mai ales în clipele în care era supărat. Despre ce să fie vorba acum? se întrebă el.

— Tocmai am vorbit la patrulare. E vorba de Amelia.

Sellitto îşi drese vocea. Fără îndoială, inima lui Rhyme bătu mai des în piept. Desigur că nu realizase, deşi simţise un val de sânge în gât, în cap şi pe faţă.

Se gândea: glonţ, accident de maşină.

Cu o voce calmă, spuse:

— Continuă.

— A picat. La examenul de sergent.

— Poftim?

— Mda.

Senzaţia fierbinte de uşurare care îl străbătuse pe Rhyme se transformă în părere de rău pentru ea. Detectivul continuă:

— Deocamdată nu e oficial. Dar eu ştiu.

— De unde ai aflat?

— De la radarul poliţiei. Mi-a ciripit o păsărică. Nu ştiu. Sachs e vedetă. Când se întâmplă aşa ceva, vestea zboară.

— Păi şi scorul ei de la examen?

— În ciuda scorului de la examen.

Rhyme se duse cu scaunul în laborator. Detectivul, cu un aspect deosebit de neglijent în ziua aceea, îl urmă.

Explicaţia era tipică întru totul pentru Sachs, aşa cum se dovedi. Îi ordonase cuiva să părăsească locul unei infracţiuni şi, pentru că respectivul refuzase să se care, a cerut să i se pună cătuşe.

— Din păcate pentru ea, tipul s-a dovedit a fi Victor Ramos.

— Congresmanul.

Lincoln Rhyme nu era interesat de fapt de guvern, dar ştia câte ceva despre Ramos: un politician oportunist, care îşi abandonase alegătorii de sorginte latină şi Harlemul spaniol până nu demult, iar acum îşi dăduse şi el seama că în noul context corect din punct de vedere politic – şi ţinând cont şi de mărimea electoratului său – poate forţa lucrurile în direcţia unui loc la Albany sau la Washington.

— Şi pot să scape aşa de ea?

— Fii serios, Linc, ăştia pot face tot ce vor. Se vorbeşte chiar de suspendare.

— Poate lupta împotriva chestiei ăsteia. Şi aşa va face.

— Şi ştii ce se întâmplă cu agenţii de stradă care fac pe deştepţii. Chiar de-ar fi să câştige, tot o trimit la East New York. La naiba, chiar mai rău, o să o trimită la un birou în East New York.

— La dracu', concluzionă criminalistul.

Sellitto făcu câţiva paşi prin încăpere, călcând peste cabluri şi uitându-se la cuferele Magicianului. Detectivul se lăsă într-un scaun care scârţâi sub greutatea sa. Pipăi un colac de grăsime din jurul taliei; cazul Magicianului îi afectase grav dieta.

— O singură chestie, spuse încet, cu o nuanţă conspirativă în voce.

— Da?

— Ştiu eu un tip. Unul care făcea curat la Secţia 18.

— Aha, când dispăreau din dulap cocaina şi prafurile? Acum câţiva ani?

— Da. Exact. Are informaţii de peste tot de prin Sediul Central. Comisionarii îl ascultă pe el şi el mă ascultă pe mine. Îmi e dator.

Apoi îşi flutură mâna în direcţia cutiilor cu dovezi din cazul Magicianului.

— Şi, la dracu' la urma urmei. Ia uite ce am reuşit. Am pus mâna pe un nenorocit. Ia stai că-l sun. Trag eu nişte sfori pentru ea.

Rhyme cuprinse cu ochii graficele, apoi echipamentul, mesele de examinare, cărţile – toate dedicate ştiinţei analizării dovezilor pe care Sachs reuşise să le ia prin vicleşuguri sau cu forţa de la locurile crimelor în ultimii câţiva ani în care lucraseră împreună.

— Nu ştiu, spuse.

— Care-i problema?

— Dacă aşa ajunge sergent, înseamnă că nu ajunge pe merit.

Detectivul răspunse:

— Ştii ce înseamnă pentru ea promovarea asta, Linc.

Da. Ştia.

— Uite ce e, nu facem decât să jucăm după cum ne cântă Ramos. Dacă el vrea să joace dur, aşa facem şi noi. Facem, cum s-ar zice, un teren neutru.

Lui Sellitto îi plăcea ideea. Adăugă:

— Amelia nu va afla niciodată. Îi spun omului meu să îşi ţină gura. Şi aşa va face.

Ştii ce înseamnă pentru ea promovarea asta…

— Deci, ce părere ai?

Rhyme rămase tăcut preţ de o clipă, căutând răspunsul în echipamentul din jurul său şi apoi în mugurii verzi de primăvară ai copacilor din Central Park.

Semnele de pe lemnărie fuseseră şterse şi toate daunele incendiului „dispăruseră ca prin farmec", cum se exprimase Thom, destul de isteţ, de altfel. Persista un miros puternic de fum, dar lui Lincoln Rhyme îi amintea de un whisky bun şi, deci, nu era deloc o problemă.

Acum, la miezul nopţii, în camera întunecată, Rhyme stătea întins în patul său Flexicair, privind pe fereastră. Afară se mişcase ceva subit, căci un şoim, una dintre cele mai fluide creaturi ale Domnului, aterizase pe pervaz. În funcţie de lumină şi de gradul tău de atenţie, păsările par a se mări sau a se micşora. În seara aceasta păreau mai mari decât văzute la lumina zilei, iar formele lor erau magnifice. Dar şi ameninţătoare; nu erau mulţumite de sunetele ce răzbăteau dinspre Cirque Fantastique din Central Park.

Ei bine, nici Rhyme nu era prea bucuros din cauza asta. Aţipise de vreo zece minute, doar pentru a fi trezit de un ropot sonor de aplauze venit dinspre cort.

— Ar trebui să li se impună o oră de stingere, mormăi Rhyme către Sachs, care era întinsă alături de el în pat.

— Aş putea să trag în generatorul lor, să ştii, îi răspunse ea cu o voce limpede.

Se părea că nu adormise deloc. Capul îi era pe pernă lângă al lui, buzele îi erau lipite de gâtul lui, loc în care simţea o gâdilătură uşoară din cauza părului şi atingerea răcoroasă a pielii ei. De asemenea, sânii presaţi de pieptul lui, burta de şold, piciorul peste picior. Ştia toate acestea doar pe baza observaţiilor, desigur; nu exista nicio dovadă tactilă a contactului. Apropierea era totuna pentru el.

Sachs fusese întotdeauna de acord cu regula lui Rhyme cum că agenţii care merg pe teren nu trebuie să se dea cu parfum, pentru că ar putea să nu sesizeze dovezi olfactive de la locul faptei. Dar la momentul respectiv era în timpul ei liber şi el detectase pe pielea ei un miros plăcut, complex, despre care deduse că ar fi o combinaţie de iasomie, gardenie şi ulei sintetic de motor.

Erau singuri în apartament. Îl trimiseseră pe Thom la film cu prietenul său Peter şi îşi petrecuseră noaptea în compania câtorva CD-uri noi, a câtorva zeci de grame de caviar de sevrugă, a biscuiţilor Ritz şi a unui Moet copios, în ciuda dificultăţilor inerente tentativei de a bea şampanie cu paiul. Acum, pe întuneric, el se gândea din nou la muzică, la felul în care un sistem pur mecanic de tonuri şi pauze te putea absorbi în asemenea măsură. Îl fascina. Cu cât se gândea mai mult, cu atât îşi dădea seama că, de fapt, e posibil ca subiectul să nu fie atât de misterios pe cât părea. În definitiv, muzica era puternic ancorată în lumea lui: ştiinţă, logică şi matematică.

Cum ar scrie cineva o melodie? În caz că exerciţiile din cadrul terapiei fiziologice pe care le făcea acum ar fi avut vreodată efect… va putea oare chiar să apese cu degetele pe clape? În timp ce lua în calcul această posibilitate, observă că Sachs îi privea faţa în lumina slabă.

— Ai auzit de examenul pentru gradul de sergent?

Ezită. Apoi spuse:

— Da.

Evitase cu scrupulozitate să aducă în discuţie subiectul în seara aceea; dacă Sachs se pregătea să discute despre ceva, atunci aşa şi făcea. Până în momentul în care subiectul înceta să mai existe.

— Ştii ce s-a întâmplat? îl întrebă.

— Nu cunosc toate detaliile. Bănuiesc că intră în categoria disputelor dintre un guvern cvasi-corupt şi egocentrist şi un poliţist erou, care dă dovadă de exces de zel la locul unei infracţiuni. Ceva de genul ăsta?

Un hohot de râs.

— Cam aşa ceva.

— Am trecut şi eu prin asta, Sachs.

Muzica de la circ se auzea în continuare în surdină, determinând diferite reacţii. Pe undeva, simţeai că trebuie să te enervezi pentru că te deranjează, dar nu puteai să nu îşi placă ritmul.

Apoi îl întrebă:

— Lon ţi-a propus să trageţi nişte sfori pentru mine? Să daţi nişte telefoane la primărie?

Amelia nu va afla niciodată. O să îi spun omului meu să îşi ţină gura…

Se eschivă.

— Da, mi-a spus. Îl ştii pe Lon.

Muzica se opri. Ropotul de aplauze umpluse noaptea. Urmă vocea maestrului de ceremonii, slabă dar evocatoare.

Îi spuse:

— Am auzit că ar fi putut să facă toată chestia să dispară. Să îl depăşească pe Ramos.

— Probabil. Are bătaie lungă.

Sachs întrebă:

— Şi ce părere ai despre asta?

— Tu ce crezi?

— Te întreb.

Rhyme spuse:

— Am refuzat. Nu l-am lăsat să facă asta.

— Nu?

— Nu, i-am spus că ai să îţi obţii gradele de una singură sau deloc.

— La naiba, mormăi ea.

O privi, alarmat pe moment. Să o fi judecat greşit?

— Sunt supărată pe Lon până şi pentru că a luat în calcul varianta asta.

— Era bine intenţionat.

Avu impresia că braţul ei, care îi înconjura pieptul se strânsese şi mai tare.

— Ce i-ai spus, Rhyme, înseamnă pentru mine mai mult decât orice altceva.

— Ştiu.

— Se poate totuşi să iasă urât. Ramos vrea suspendare. Douăsprezece luni, fără plată. Nu ştiu ce am să fac.

— O să fii consultant. Pentru mine.

— Un civil nu poate merge la locurile crimelor, Rhyme. Va trebui să stau cuminte. O să înnebunesc.

Dacă te mişti, nu pot pune mâna pe tine…

— O să trecem peste asta împreună.

— Te iubesc, îi şopti.

Reacţia lui fu să îi inhaleze aroma floralã de Quakery State şi să îi spună că şi el o iubeşte.

— La naiba, e prea multă lumină. Privi către fereastră, plină acum de sclipiri din cauza reflectoarelor de la circ. Unde sunt jaluzelele?

— Au ars, îţi aminteşti?

— Am crezut că a luat Thom altele noi.

— Începuse să le pună, dar făcea prea mare caz. Măsura şi aşa mai departe. L-am dat afară şi i-am spus să se apuce mai târziu.

Sachs se strecură jos din pat şi găsi un cearceaf în plus, pe care îl drapă peste fereastră, eliminând o mare parte din lumină. Se întoarse apoi în pat, se încolăci în jurul lui şi adormi în scurt timp.

Dar nu şi Lincoln Rhyme. Pe când stătea întins, ascultând vocea criptică a maestrului de ceremonii, câteva idei începură să-i dea târcoale şi ocazia de a

dormi dispăru aşa cum apăruse. În scurt timp, era pe deplin treaz, pierdut printre gândurile sale.

Gânduri care, deloc de mirare, erau legate de circ.

A doua zi, dimineaţa târziu, Thom intră în dormitor şi descoperi că Rhyme are un musafir.

— Bună, îi spuse lui Jaynene Williams, care era aşezată pe unul dintre noile scaune de lângă pat.

— Thom.

Îi strânse mana.

Asistentul, care fusese la cumpărături, era în mod evident surprins să vadă pe cineva acolo. Graţie calculatorului, unităţilor pentru controlul mediului şi camerelor de supraveghere, Rhyme era, desigur, perfect capabil să dea cuiva un telefon, să invite pe cineva la el şi să îi dea drumul înăuntru când persoana ajungea în faţa uşii.

— Nu trebuie să pari şocat, spuse Rhyme caustic. Am mai invitat oameni şi altă dată, să ştii.

— Nu ştiu de ce, îmi vine în minte expresia „la paştele cailor”.

— Poate o angajez pe Jaynene în locul tău.

— Mai bine o angajezi şi pe ea. Dacă suntem doi, putem împărţi abuzurile, spuse el zâmbind. Numai că nu aş face aşa ceva.

— Am trecut eu prin altele şi mai şi.

— Sunteţi o doamnă care bea cafea sau o doamnă care bea ceai?

Rhyme îi spuse:

— Îmi cer scuze. Unde îmi sunt manierele? Ar fi trebuit să fi pus deja ibricul la fiert.

— Cafea e bine.

— Pentru mine whisky, spuse Rhyme.

Când Thom privi ceasul, criminalistul adăugă:

— Un păhărel mic, în scopuri medicale.

— Cafea la toată lumea, spuse asistentul şi dispăru.

După plecarea acestuia, Rhyme şi Jaynene făcură conversaţie de salon pe marginea

pacienţilor cu leziuni ale coloanei vertebrale şi a exerciţiilor pe care le făcea cu fanatism. Apoi, nerăbdător ca întotdeauna, Rhyme decise că o făcuse destul pe gazda politicoasă şi îşi coborî vocea pentru a-i spune:

— Am o problemă, e ceva care mă deranjează. Cred că mă poţi ajuta. Sper să poţi.

Îl privi precaut.

— Se poate.

— Ai putea să închizi uşa?

Femeia cea masivă îi aruncă o privire, se ridică şi închise uşa. Reveni apoi la locul ei.

— De când o cunoşti pe Kara? o întrebă el.

— Pe Kara? De mai bine de un an. De când a venit mama ei la Stuyvesant.

— E un loc costisitor, nu-i aşa?

— Usturător de scump, spuse Jaynene. Au nişte tarife îngrozitoare. Numai că în toate locurile cum e al nostru, tarifele sunt cam aceleaşi.

— Mama ei are asigurare?

— Doar Medicare[13]. Kara plăteşte în cea mai mare parte.

Adăugă:

— Cât poate şi ea. Acum e la zi, dar a avut datorii multă vreme.

Rhyme clătină uşor din cap.

— Am să îţi pun încă o întrebare. Gândeşte-te bine înainte de a da răspunsul. Vreau să fii complet sinceră.

— Ei bine, spuse asistenta nesigură, privind în jos la podeaua proaspăt lăcuită, am să fac tot ce pot.

În după-amiaza aceea, Roland Bell se afla în sufrageria lui Rhyme. Având pe fundal o bucată interesantă de jazz pentru pian compusă de Dave Brubeck, discutau amândoi despre dovezile din cazul Andrew Constable.

Charles Grady şi însuşi procurorul general al statului deciseseră să amâne procesul pentru a

putea adăuga şi alte acuzaţii bigotului: tentativă de crimă asupra avocatului său, conspiraţie pentru comiterea de crime şi complicitate la crimă. Cazul nu avea să fie unul uşor: îl va lega pe Constable de Barnes şi de alţi conspiratori din Sfatul Patrioţilor, dar dacă exista un om care să poată asigura condamnarea lui Constable, acel om era fără îndoială Grady. De asemenea, mergea pe varianta pedepsei capitale pentru Arthur Loesser, datorită uciderii agentului de patrulă Larry Burke, al cărui cadavru fusese găsit pe o alee din Upper West Side. Lon Sellitto se afla chiar în momentul acela la înmormântarea agentului, organizată cu toată pompa în Queens.

Amelia Sachs intră pe uşă, copleşită după o zi întreagă de întâlniri cu avocaţii, organizate prin intermediul Asociaţiei de Sprijin al Agenţilor de Patrulare în legătură cu posibila ei suspendare. Ar fi trebuit să se întoarcă de câteva ore şi, văzându-i faţa, Rhyme deduse că rezultatele nu erau bune.

El însuşi avea veşti, în legătură cu întâlnirea dintre el şi Jaynene şi ceea ce se petrecuse ulterior, şi încercase să dea de ea, dar fără succes. Cu toate acestea, nu avea acum timp să o pună la curent din cauza unui alt musafir care venise.

Thom îl pofti în cameră pe Edward Kadesky.

— Domnule Rhyme, spuse.

Uitase numele lui Sachs, dar clătinase din cap pentru a doua oară, salutând-o. Îi strânse mâna lui Roland Bell.

— Am primit mesajul dumneavoastră. Am înţeles că mai e ceva în legătură cu cazul.

Rhyme aprobă cu capul.

— În dimineaţa aceasta am făcut nişte investigaţii, am analizat nişte fapte care nu păreau să se lege.

— Ce fapte? îl întrebă Sachs.

— Nişte fapte despre care nu ştiam că se leagă. Fapte necunoscute.

Ea se încruntă. Producătorul părea şi el tulburat.

— Asistentul lui Weir, Loesser… Nu a evadat, nu?

— Nu. E încă la puşcărie.

Se auzi soneria. Thom dispăru şi după o clipă Kara intră pe uşă în cameră. Privi în jur, ciufulindu-şi părul, care îşi pierduse strălucirea purpurie şi era acum la fel de roşcovan ca un pistrui.

— Bună, spuse ea către grup, clipind surprinsă la vederea lui Kadesky.

— Pot să aduc ceva cuiva? întrebă Thom.

— Poate ne poţi lăsa singuri un minut, Thom. Te rog.

Asistentul îl privi pe Rhyme şi, remarcând tonul ferm şi preocupat al vocii sale, dădu din cap afirmativ şi părăsi încăperea. Criminalistul i se adresă Karei:

— Mulţumesc că ai trecut pe aici. Mai trebuie să lămuresc câteva lucruri legate de caz.

— Sigur, spuse aceasta.

Fapte care se leagă…

Rhyme le explică:

— Mai vreau să aflu câteva detalii despre noaptea în care Magicianul a condus ambulanţa cu bomba în incinta circului.

Tânăra dădu din cap în semn de aprobare, pocnindu-şi unghiile negre între ele.

— Orice pot face să ajut, fac cu dragă inimă.

— Spectacolul era programat să înceapă la opt, nu? îl întrebă Rhyme pe Kadesky.

— Exact.

— Şi nu vă întorseseră̆ţi de la cină şi de la interviul de la radio când Loesser a parcat ambulanţa la intrare?

— Nu, nu mă întorsesem.

— Dar tu erai acolo? o întrebă Rhyme pe Kara.

— Mda. Am văzut ambulanţa intrând. Nu mi-am dat seama despre ce era vorba la momentul respectiv.

— Şi exact unde a parcat Loesser?

— Sub eşafodul cu loje.

— Nu sub zona cu locurile scumpe, totuşi? îl întrebă Rhyme pe Kadesky.

— Nu, spuse bărbatul.

— Deci lângă ieşirea principală de incendiu, cea pe care ar fi urmat să o folosească cei mai mulţi oameni în caz de evacuare.

— Aşa e.

Bell întrebă:

— Lincoln, unde vrei să ajungi?

— Vreau să ajung la faptul că Loesser a parcat ambulanţa astfel încât să producă cele mai mari pagube, şi totuşi să ofere câtorva oameni din lojă ocazia să scape. De unde a ştiut exact unde să o parcheze?

— Nu ştiu, îi răspunse producătorul. Probabil a verificat din timp şi a văzut că e locaţia cea mai bună… vreau să spun cea mai bună din punctul lui de vedere. Cea mai proastă pentru noi.

— E posibil să fi verificat mai devreme, presupuse Rhyme. Dar ar fi fost şi reticent la ideea de a fi văzut pe parcursul recunoaşterii în zona circului, din moment ce aveam ofiţeri plasaţi acolo.

— Aşa e.

— Aşadar, nu cumva e posibil ca altcineva din interior să-i fi spus să parcheze acolo?

— Din interior? întrebă Kadesky, încruntându-se. Vrei să spui că îl ajuta cineva? Nu, niciunul dintre oamenii mei nu ar face aşa ceva.

— Rhyme, spuse şi Sachs, unde vrei să ajungi?

O ignoră şi o întrebă din nou pe Kara:

— Cam pe la ce oră te-am rugat să te duci la cort şi să îl găseşti pe domnul Kadesky?

— Cred că era cam cinci şi un sfert.

— Şi te aflai în zona lojelor, nu?

Kara aprobă din cap, aşa că Rhyme continuă:

— Lângă rândul de la ieşire?

Femeia privi în jur cu o expresie nefirească.

— Cred că da. Da, eram, spuse ea privind-o pe Sachs. De ce îmi pune întrebările astea? Ce se petrece?

Rhyme îi răspunse:

— Te întreb pentru că mi-am amintit ceva ce ne-ai spus tu, Kara. În legătură cu cei implicaţi în numărul unui iluzionist. Există asistentul, persoana despre care ştim că lucrează cu iluzionistul. Mai este voluntarul din public. Şi mai e complicele. Aceştia sunt oameni care sunt mână în mână cu magicianul, dar par a nu avea nicio legătură cu el. Se prefac că sunt membri ai echipei tehnice sau voluntari.

Kadesky spuse:

— Aşa e, mulţi magicieni folosesc complici.

Rhyme o privi pe Kara şi spuse apăsat:

— Exact asta ai fost tu tot timpul, nu-i aşa?

— Ce? întrebă Bell, mai tărăgănat decât de obicei din cauza surprizei.

Femeia îl privi, clătinând din cap.

— A fost mână în mână cu Loesser încă de la început, îi spuse Rhyme lui Sachs.

— Nu cred! exclamă Kadesky. Ea?

Rhyme continuă:

— Are nevoie disperată de bani şi Loesser i-a dat cincizeci de mii ca să îl ajute.

Disperată, Kara le spuse:

— Dar Loesser şi cu mine nici măcar nu ne-am întâlnit până azi!

— Nu l-ai văzut faţă în faţă. Balzac a fost intermediarul. Era şi el implicat.

— Kara? şopti Sachs. Nu, nu cred aşa ceva. N-ar face asta!

— Ei nu!? Ce ştii despre ea? Îi ştii măcar numele adevărat?

— Eu…

Ochii tulburaţi ai lui Sachs se întoarseră către tânără.

— Nu, şopti ea, nu mi l-a spus niciodată.

Cu ochii în lacrimi, tânăra clătină din cap. În cele din urmă, zise:

— Amelia, îmi pare tare rău… Dar tu nu înţelegi… Domnul Balzac şi Weir erau prieteni. Au făcut împreună numere de magie ani întregi şi a fost distrus când Weir a murit în incendiu. Loesser i-a spus domnului Balzac ce avea de gând să facă şi m-au obligat să îi ajut. Dar, trebuie să mă crezi, habar nu aveam că au de gând să facă rău cuiva. Domnul Balzac a spus că e vorba de o constrângere, ca să se răzbune pe domnul Kadesky. În momentul în care mi-am dat seama că Loesser s-a apucat să omoare oameni, era deja prea târziu. Au spus că dacă nu îl ajut în continuare, va da poliţiei numele meu. Ca să fiu închisă pentru totdeauna. Şi aşa s-ar fi întâmplat şi cu domnul Balzac…

Îşi şterse faţa.

— Nu puteam să îi fac aşa ceva.

— Respectatului tău mentor, spuse Rhyme cu amărăciune.

Cu o expresie de panică întipărită în ochii ei albaştri şi strălucitori, femeia se strecură printre Sachs şi Kadesky şi o luă către uşă.

— Opreşte-o, Roland, strigă Rhyme.

Bell alergă în faţă şi se puse ca o barieră în calea ei. Se rostogoliră către colţul încăperii. Era puternică, dar Bell reuşi să îi pună cătuşele. Apoi se ridică, gâfâind din pricina efortului, şi îşi scoase de la centură telefonul Motorola pentru a solicita o echipă în vederea transportării unui prizonier în Centrul de Detenţie.

Cu o expresie dezgustată pe chip, lăsă deoparte staţia şi îi citi Karei drepturile.

Rhyme oftă.

— Am încercat să îţi spun mai devreme, Sachs. Nu am reuşit să dau de tine la telefon. Mi-aş fi dorit să nu fie adevărat. Dar uite dovada. Ea şi Balzac au fost de partea lui Loesser de la început. Ne-au păcălit ca pe nişte spectatori de rând.

Capitolul cincizeci şi unu

Poliţista spuse cu o voce şoptită:

— Pur şi simplu… nu înţeleg cum a reuşit.

Rhyme spuse mai mult către Bell:

— A manipulat dovezile, ne-a minţit, a plantat indicii false… Roland, hai să ne uităm la tablele cu indicii. Am să îţi arăt.

— Kara a plantat indicii? întrebă Sachs perplexă.

— Oho, fii sigură de asta. Şi a făcut şi o treabă al naibii de bună. Încă de la prima scenă, înainte ca tu să iei legătura cu ea. Mi-ai spus că ea ţi-a dat un semn să vă vedeţi la cafenea. Totul a fost aranjat încă de la început.

Bell era la tablă şi, pe măsură ce indica fiecare dintre dovezi, Rhyme le explica felul în care îi păcălise Kara.

O clipă mai târziu, Thom anunţă:

— A sosit un agent.

— Pofteşte-l înăuntru, spuse Rhyme.

O poliţistă intră şi li se alătură lui Sachs, Bell şi Kadesky, privindu-i printr-o pereche de ochelari stilizaţi, cu o mină extrem de curioasă. Dădu din cap către Rhyme şi, cu un accent hispanic, îl întrebă pe Bell:

— Ai cerut să fie transportat un prizonier, domnule detectiv?

Bell aprobă din colţul încăperii.

— E acolo. Am „mirandizat-o”[14].

Femeia privi în colţul camerei, spre silueta aplecată a Karei şi spuse:

— Am înţeles, spuse ea, o duc la secţie.

Apoi ezită.

— Dar, mai întâi, am o întrebare.

— O întrebare? rosti Rhyme, încruntându-se.

— Ce vrei să spui, agent? întrebă Bell.

Ignorându-l pe detectiv, poliţista îl abordă direct pe Kadesky.

— Aţi putea să îmi arătaţi un act de identitate, domnule?

— Eu? întrebă producătorul.

— Da, domnule. Aş vrea să văd permisul dumneavoastră de conducere.

— Vreţi să îmi vedeţi actele iar? Vi le-am arătat acum câteva zile.

— Domnule, vă rog.

Iritat, bărbatul îşi băgă mâna în buzunarul de la şold şi îşi scoase portofelul.

Numai că nu era portofelul lui.

Se uita cu ochii măriţi la un portofel uzat, ca piele de zebră.

— Staţi puţin, eu… Nu ştiu ce e cu ăsta.

— Nu este al dumneavoastră? întrebă poliţista.

— Nu, spuse tulburat. Începu să îşi pipăie toate buzunarele. Nu ştiu…

— Vedeţi, exact de asta mă temeam, spuse poliţista. Îmi pare rău, domnule. Sunteţi arestat pentru furt din buzunare. Aveţi dreptul să nu spuneţi nimic…

— Ce porcărie, mormăi Kadesky. E vorba de o greşeală. Deschise portofelul şi privi înăuntru o clipă.

Apoi scoase un hohot de râs uimit şi extrase permisul de conducere, arătându-l tuturor. Era al Karei.

Înăuntru se găsea un bileţel scris de mână. Acesta căzu jos. Îl ridică.

— Scrie „Te-am prins”, spuse Kadesky mijindu-şi ochii şi studiind-o cu atenţie pe poliţistă, apoi permisul de conducere. Ia stai puţin, tu eşti asta?

„Poliţista” izbucni în râs şi îşi scoase ochelarii, apoi chipiul şi peruca brunetă de dedesubt, scoţând la iveală încă o dată părul roşcat. Folosind un prosop de la de Roland Bell, care deja se îneca de râs, îşi şterse machiajul întunecat de pe faţă şi dezlipi şi sprâncenele groase, apoi unghiile roşii false care le acopereau pe cele negre şi lucioase. Îşi recuperă apoi portofelul din mâinile lui Edward

Kadesky, înmărmurit de uimire, pe care îl plantase atunci când se aruncase în el şi în Sachs în tentativa de „evadare” pe uşă.

Sachs clătina din cap, prea surprinsă ca să reacţioneze. Şi ea, şi Kadesky se uitau la corpul de pe podea.

Tânăra iluzionistă păşi în colţ şi ridică dispozitivul, un cadru uşor în formă de siluetă umană, care zăcea pe burtă. O perucă roşcată şi scurtă acoperea porţiunea de cap, iar trupul era înveşmântat în haine care aduceau cu blugii şi pardesiul pe care le avusese pe ea Kara când Bell îi pusese cătuşele. Braţele păpuşii improvizate se dovediseră a fi din latex, legate laolaltă cu cătuşele lui Bell, din care Kara reuşise să se elibereze, ataşându-le apoi din nou pe încheieturile false.

— E un truc, anunţă în clipa aceea Rhyme celor din încăpere, clătinând din cap înspre cadru. O Kara falsă.

În clipa în care Sachs şi ceilalţi se întorseseră, atraşi de Rhyme către panou, Kara se eliberase din cătuşe, aranjase în grabă silueta pentru a semăna cu ea şi se strecurase tiptil pe uşă afară pentru a se schimba rapid în hol.

Acum împăturea dispozitivul, care se comprimă într-un pacheţel de mărimea unei pernuţe; îl avusese ascuns sub haină când venise. La o examinare mai atentă, adevărul ar fi ieşit la suprafaţă, dar aflat în urmă, în faţa unui public nebănuitor, indus în eroare, nimeni nu observase că păpuşa nu era ea.

Kadesky clătina din cap.

— Ai reuşit în mai puţin de un minut să evadezi şi să te schimbi?

— Patruzeci de secunde.

— Dar cum?

— Ai văzut efectul, îi spuse Kara. Cred că metoda am să o păstrez pentru mine.

— Aşadar, tot scopul acestei demonstraţii este, presupun, spuse cinic Kadesky, să dai o probă la

noi?

Kara ezită, iar Rhyme îi aruncă tinerei o privire insinuantă.

— Nu, ideea e că asta a fost proba. Eu vreau un post.

Kadesky o studie cu atenţie.

— Asta a fost un singur număr. Mai ştii şi altele?

— Destule.

— Câte deghizări ai făcut maxim într-un singur spectacol?

— Patruzeci şi două. Treizeci de personaje. Într-un timp de treizeci de minute.

— Patruzeci şi două de deghizări în jumătate de oră? întrebă producătorul, ridicându-şi una din sprâncene.

— Nici mai mult, nici mai puţin.

Toată dezbaterea dură doar câteva secunde.

— Treci pe la mine săptămâna viitoare. Nu renunţ la artiştii pe care îi am acum. Dacă am putea avea nevoie de o asistentă sau de o dublură. Şi poate faci nişte spectacole în tabăra noastră de iarnă din Florida.

Rhyme şi Kara făcură schimb de priviri. Mişcă ferm din cap.

— Bine, îi spuse tânăra lui Kadesky. Îi strânse mâna.

Kadesky se uită la silueta umplută cu arcuri care îi păcălise.

— Tu ai făcut asta?

— Da.

— Poate vrei să o patentezi.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Mersi. O să mă gândesc la această posibilitate.

O privi din nou.

— Patruzeci şi două în treizeci de minute.

Apoi, clătinând din cap, ieşi din cameră. Atât el, cât şi Kara arătau de parcă tocmai şi-ar fi cumpărat, la un preţ mult mai mic, o maşină sport foarte drăguţă.

Sachs râse.

— La naiba, m-aţi păcălit. Îi aruncă o privire lui Rhyme. Amândoi.

— Stai puţin, spuse Bell, prefăcându-se rănit în amorul propriu. Şi eu am participat. Eu sunt cel care a legat-o fedeleş.

Sachs clătină din nou din cap.

— Când aţi pus asta la cale?

Începuse cu o seară înainte, îi explică Rhyme, în timp ce era întins în pat şi asculta muzica de la Cirque Fantastique, vocea maestrului din arenă, aplauzele şi râsetele mulţimii. Gândurile îi zburaseră către Kara, la cât de bun îi fusese numărul de la Smoke&Mirrors. Îşi amintise de lipsa ei de încredere şi de influenţa prea puternică a lui Balzac asupra ei.

Îşi amintise şi ce îi spusese Sachs despre caracterul avansat al bolii de care suferea mama ei. Asta determinase invitaţia adresată de Rhyme lui Jaynene în dimineaţa următoare.

— Am să te mai întreb ceva, îi spuse Rhyme femeii. Gândeşte-te înainte să îmi răspunzi. Şi trebuie să fii complet sinceră.

Întrebarea fusese:

— Îşi va reveni vreodată mama ei?

Jaynene îl întrebase şi ea:

— Mă întrebaţi dacă îi va veni mintea la loc?

— Exact. Îşi va reveni?

— Nu.

— Aşadar, Kara nu va merge cu ea în Anglia?

Un râs trist.

— Nu, nu, nu. Femeia aia nu mai pleacă nicăieri.

— Kara a spus că nu poate să îşi dea demisia pentru că trebuie să o ţină pe mama ei la azil.

— Sigur, trebuie să fie îngrijită. Dar nu la noi. Kara plăteşte pentru recreere şi reabilitare, pentru intervenţiile medicale. Pentru îngrijirea pe termen scurt. Mama Karei nu ştie nici măcar în ce an suntem. Ar putea să stea oriunde. Îmi pare rău că

spun asta, dar în momentul de faţă are nevoie doar de întreţinere.

— Şi ce se va întâmpla cu ea dacă merge la un azil cu program pe termen lung?

— Starea ei se va altera până la final. La fel s-ar întâmpla şi dacă ar rămâne la noi. Numai că nu ar aduce falimentul Karei.

După aceea Jaynene şi Thom se duseseră să ia masa împreună şi, fără îndoială, să îşi împărtăşească poveşti despre oamenii pe care îi îngrijeau. Rhyme o sunase apoi pe Kara. Venise la el şi avuseseră o discuţie. Conversaţia fusese ciudată; nu se descurcase niciodată prea bine în materie de chestiuni private. Era uşor să se confrunte cu un ucigaş lipsit de suflet în comparaţie cu a intra în sufletul inocent al altcuiva.

— Nu îţi cunosc profesia prea bine, îi spusese Rhyme. Dar când ţi-am văzut spectacolul duminică la magazin, am fost impresionat. Şi nu-i e uşor nimănui să mă impresioneze pe mine. Ai fost al naibii de bună.

— Pentru o elevă, fu răspunsul ei, care puse capăt discuţiei.

— Nu, îi răspunsese el ferm, pentru o artistă. Ar trebui să fii pe scenă.

— Nu sunt încă pregătită. Am să ajung eu şi acolo la momentul potrivit.

După o pauză apăsătoare, Rhyme îi spuse:

— Problema cu atitudinea asta e că, uneori, se întâmplă să nu te ducă unde îţi doreşti, la final.

Îşi privi corpul.

— Uneori… intervine câte ceva. Şi uite, ai amânat ceva important. Şi l-ai ratat pe veci.

— Dar domnul Balzac…

— Te ţine la respect. E evident.

— Se gândeşte doar la ce e mai bine pentru mine.

— Nu, nu-i aşa. De fapt, nici nu ştiu la ce se gândeşte. Dar singura chestie la care nu se

gândeşte eşti tu. Uită-te la Weir şi la Loesser. Şi la Keating. Mentorii te pot vrăji. Mulţumeşte-i lui Balzac pentru ce a făcut, rămâneţi prieteni, trimite-i bilete cu loc în lojă pentru primul tău spectacol de la Carnegie Hall. Dar pleacă de lângă el acum, cât încă mai poţi.

— Nu sunt vrăjită, îi spusese ea râzând.

Rhyme nu îi răspunsese, simţind că se gândeşte la cât de mult era, de fapt, la degetul mic al omului. Continuase:

— Avem de tras foloase de pe urma lui Kadesky, la câte am făcut. Amelia mi-a spus cât de mult îţi place Cirque Fantastique. Cred că ar trebui să dai o probă.

— Chiar şi dacă aş face asta, am o problemă personală. Mam…

— Mama ta, o întrerupse Rhyme.

— Exact.

— Am avut o discuţie cu Jaynene.

Femeia amuţise. Rhyme continuă:

— Hai să îţi spun o poveste.

— O poveste?

— Eram şeful Departamentului Judiciar aici, în New York. Slujba presupunea toate rahaturile administrative, îţi dai seama. Dar chestia care îmi plăcea mie cel mai mult şi la care mă pricepeam cel mai bine, de altfel, era să investighez locul crimelor, aşa că, chiar şi după ce am fost promovat, mă duceam pe teren cât de des puteam. Ei bine, am avut un violator în serie care acţiona în Bronx, acum câţiva ani. Nu o să intru în detalii, dar situaţia era destul de urâtă şi voiam să punem mâna pe individ. Voiam cu tot dinadinsul. Am primit un telefon de la o echipă cum că avusese loc un alt atac, chiar cu o jumătate de oră înainte, şi se părea că dovezile erau destul de promiţătoare. Am plecat să văd scena personal. Chiar când am ajuns acolo, am aflat că adjunctul meu – şi un bun prieten – suferise un atac de cord. Unul urât. Şocul

fusese mare. Era un tip tânăr, într-o formă de invidiat. În orice caz, întrebase de mine.

Rhyme respinse o amintire destul de amară, dar continuă:

— Dar am rămas şi am analizat locul, am completat fişuicile pentru arest şi apoi m-am dus la spital. M-am dus cât de repede am putut, dar era prea târziu. Murise cu o jumătate de oră înainte. Nu am fost niciodată mândru de ceea ce am făcut. Încă mă doare, după atâţia ani. Dar nu aş fi procedat altfel.

— Deci concluzia ta e că ar trebui să o internez pe mama într-un azil de doi bani, spuse ea cu amărăciune. Unul mai ieftin, ca să pot fi eu fericită.

— Sigur că nu. Du-o într-un loc unde să primească ceea ce are nevoie: îngrijire şi companie. Nu ce ai tu nevoie. Nu într-un centru de reabilitare care te va duce la faliment… Concluzia mea? Este că dacă există ceva în viaţă pentru care ştii că eşti menită, acel ceva trebuie să capete prioritate în faţa tuturor celorlalte lucruri. Angajează-te la Cirque Fantastique. Sau la un alt circ. Dar tu trebuie să mergi mai departe.

— Tu ai idee măcar cum arată unele dintre azilurile alea?

— Dacă aşa se pune problema, atunci misiunea ta e să găseşti unul care să vă placă amândurora. Îmi pare rău că sunt aşa tranşant. Dar ţi-am spus de la început că nu prea mă pricep să fiu delicat.

Ea clătinase din cap.

— Uite ce e, Lincoln, chiar şi dacă aş decide să fac asta, tu ştii câţi oameni ar da orice pentru un post la Cirque Fantastique? Primesc o sută de CV-uri în fiecare săptămână.

În cele din urmă, îi zâmbise.

— Păi, ne-am gândit la asta. Omul imobilizat are o idee pentru un număr care cred că ţi-ar plăcea.

Rhyme termină relatarea pentru Sachs. Kara spuse:

— Ne-am gândit să botezăm trucul „Suspectul evadat”. Am să îl includ în repertoriul meu.

Sachs se întoarse către Rhyme:

— Şi motivul pentru care nu mi-ai spus până acum e că…

— Îmi pare rău, erai în centru. Nu am reuşit să dau de tine.

— Păi, poate ieşea mai bine dacă îmi spuneai. Puteai să îmi laşi un mesaj.

— Îmi. Pare. Rău. Gata: Mi-am cerut scuze. Nu fac asta prea des, să ştii. Cred că ar trebui să apreciezi gestul. Numai că, dacă tot ai adus vorba, chiar nu văd cum ar fi putut să iasă mai bine. Expresia de pe chipul tău a fost extraordinară. A contribuit mult la credibilitatea întregului număr.

— Şi Balzac? întrebă Sachs. Nu îl cunoştea pe Weir? Chiar nu a fost implicat?

Rhyme clătină din cap înspre Kara.

— Ficţiune în stare pură. Am scris noi scenariul, amândoi.

Sachs o privi pe tânără.

— Prima dată te laşi înjunghiată mortal când am eu grijă de tine. Apoi devii suspectă de crimă, spuse poliţista oftând exasperată. Asta ar putea fi o prietenie dificilă.

Kara se oferi să iasă ca să mai ia nişte mâncare cubaneză la pachet, dintr-aceea de care le lipsise zilele trecute, deşi Rhyme bănui că e o scuză să îşi ia şi o cafea de la restaurant. Însă înainte ca ei să fi luat o decizie în privinţa comenzii, fură întrerupţi de soneria telefonului lui Rhyme. Acesta ordonă:

— Comandă: răspunde.

O clipă mai târziu, vocea lui Sellitto se auzi din difuzor:

— Linc, eşti ocupat?

— Depinde, mormăi el. Care-i treaba?

— Cei răi n-au odihnă… Avem iar nevoie de ajutorul tău. Avem o crimă dubioasă.

— Ultima a fost „ciudată”, dacă îmi aduc bine aminte. Cred că zici lucruri dintr-astea doar ca să îmi atragi atenţia.

— Nu, serios, chiar nu-i dăm de capăt.

— Bine, bine, mormăi nemulţumit criminalistul, dă-mi detaliile.

Cu toate acestea, comportamentul clevetitor al lui Lincoln Rhyme trăda cât de mulţumit era că plictiseala va fi ţinută la distanţă cel puţin o vreme.

Kara se afla în faţa magazinului Smoke&Mirrors, văzând pentru prima dată lucruri pe care nu le observase în anul şi jumătate în care lucrase acolo. O gaură în colţul din stânga sus al geamului, produsă cel mai probabil de un pistol cu bile. Un mic graffiti chiar pe uşă. O carte prăfuită despre Houdini, aşezată în vitrină, deschisă la pagina la care se vorbea despre ce tip de frânghie prefera să folosească în numerele sale.

Văzu o sclipire înăuntrul magazinului: domnul Balzac îşi aprindea o ţigară.

Trase adânc aer în piept. Hai să o facem, se gândi şi împinse uşa.

Era la tejghea cu prietenul acela al său, cu care fusese în oraş în weekend, un iluzionist din California. Balzac o prezentă drept o elevă, iar bărbatul de vârstă mijlocie îi strânse mâna. Făcură conversaţie despre numărul său din seara precedentă, despre alţi iluzionişti care vor veni să ţină spectacole în oraş… genul de pălăvrăgeală la care se dedau artiştii de pretutindeni. În cele din urmă, omul îşi luă valiza. Se îndrepta către aeroportul Kennedy ca să prindă zborul spre casă şi se întorsese la magazin să restituie articolele pe care le împrumutase. Îl îmbrăţişă pe Balzac, o salută din cap pe Kara şi ieşi din magazin.

— Ai întârziat, o certă magicianul.

Apoi observă că nu îşi pusese geanta după tejghea, cum făcea mereu. Îi privi mâinile. Nu avea cafea. Era, desigur, un semn.

Se încruntă.

— Ce-i? o întrebă el, trăgând din ţigară. Ai ceva să-mi spui?

— Plec.

— Tu…

— Am vorbit cu Ed Kadesky. Am un post la Cirque Fantastique.

— La ei? La Kadesky? Nu, nu, nu, nu e deloc potrivit pentru tine. Aia nu e magie. Aia e…

— Asta vreau să fac.

— Am mai vorbit de zeci de ori. Nu eşti pregătită. Eşti bună. Dar nu eşti încă grozavă.

— Nu contează, spuse ferm. Ceea ce contează e să ajung pe scenă. Să interpretez.

— Dacă te grăbeşti, nu…

— Dacă mă grăbesc, David? Mă grăbesc? Şi cam când o să fiu gata? Anul viitor? Peste cinci ani?

În mod normal, îi era foarte greu să-l privească în ochi, dar astăzi îl privi direct şi îi spuse:

— Ai să mă laşi vreodată să plec?

Urmă o pauză, în care ceru ziarele, le trânti pe tejgheaua murdară şi crăpată.

— Kadesky, se maimuţări el. Şi ce o să faci pentru el?

— La început o să fiu asistentă. Apoi câteva spectacole personale în sezonul de iarnă, în Florida. Apoi cine ştie?

Stinse ţigara.

— Faci o greşeală. Ai să îşi iroseşti talentul. Ce face el nu e genul de iluzionism pe care ţi l-am predat eu.

— Am primit postul datorită lucrurilor pe care le-am învăţat de la tine.

— Kadesky, spuse din nou, vădit nemulţumit. Noua magie.

— Da, ai dreptate, spuse ea. Dar am să fac şi o parte din trucurile tale. Metamorfoza, îţi aminteşti? Vechiul devine nou.

Balzac nu zâmbi, dar ea îşi dăduse seama că referirea la actul său îl bucurase.

— David, vreau să studiez mai departe cu tine. Când mă întorc în oraş, vreau să iau lecţii. Am să le plătesc.

— Nu cred că merge în felul ăsta. Nu poţi servi la doi stăpâni, mormăi bărbatul.

Când observă că nu primeşte niciun răspuns de la Kara, spuse încruntându-se:

— Va trebui să vedem ce şi cum. E posibil să nu am timp. Probabil că nu o să am.

Îşi aranjă mai bine geanta pe umăr.

— Acum? întrebă. Pleci chiar acum?

— Da. Cred că e cel mai bine.

Aprobă din cap.

— Deci… spuse Kara.

Iluzionistul articula un „la revedere, deci" formal şi apoi trecu dincolo de tejghea, fără să o mai bage în seamă şi altceva.

Luptând să îşi ţină lacrimile în frâu, păşi către uşă.

— Stai, o strigă el când ieşea.

Balzac se duse în partea din spate a magazinului şi se întoarse apoi la ea.

Ţinea un obiect pare i-l puse în mâini. Era cutia de ţigări, care conţinea cele trei bucăţi de mătase colorată ale lui Tarbell.

— Uite, ia astea… Mi-a plăcut cum ai făcut numărul. A fost un truc reuşit.

Îşi amintise de laudele pe care le primise pentru el. *Ah…*

Kara făcu un pas înainte şi îl îmbrăţişa rapid, gândindu-se că fusese primul contact fizic al lor din momentul în care îşi strânseseră mâinile când îl cunoscuse, cu optsprezece luni în urmă.

Îi oferi în schimb o îmbrăţişare ciudată şi apoi se retrase.

Kara ieşi, se opri şi se întoarse să îi facă cu mâna, dar Balzac dispăruse în spaţiul liniştitor oarecum al magazinului. Îşi strecură cutia cu

mătăsurile în geantă şi o luă spre Sixth Avenue, care o ducea în centru, către apartamentul ei.

Capitolul cincizeci şi doi

Crima era într-adevăr ciudată. O dublă omucidere în partea părăsită a Roosevelt Island – fâşia aceea îngustă de apartamente, spitale şi ruine fantomatice din East River. Dat fiind că tramvaiul permite accesul rezidenţilor nu departe de sediul din Manhattan al Organizaţiei Naţiunilor Unite, o mulţime de diplomaţi şi de angajaţi ai ONU locuiesc chiar acolo.

Şi tocmai doi dintre aceşti indivizi, diplomaţi debutanţi veniţi din zona Balcanilor, fuseseră găsiţi asasinaţi, fiecare cu două împuşcături în ceafă şi cu capetele lipite unul de al celuilalt.

Amelia Sachs dăduse peste câteva chestii dubioase când fusese la faţa locului. Găsise scrum provenit de la o ţigară făcută dintr-un sortiment de tutun ce nu se găsea în baza de date federală sau statală, urme dintr-o plantă care nu era caracteristică zonei metropolitană şi urma unei valize grele, care fusese aşezată şi, se pare, deschisă, lângă victime, după ce acestea fuseseră împuşcate.

Iar cel mai ciudat era că ambilor bărbaţi le lipsea pantoful drept. Nu fuseseră găsiţi nicăieri.

— Ambilor, pantoful drept, Sachs, spuse Rhyme, analizând dovezile de pe masa în faţa căreia el stătea, în timp ce ea se plimba încoace şi încolo.

— Ce înţelegem din asta?

Numai că întrebarea fu amânată pe moment de soneria celularului lui Sachs. Era secretara căpitanului Marlow, care voia să ştie dacă poate veni la o întâlnire la birou. Trecuseră câteva zile de la închiderea cazului Magicianului, câteva zile de la aflarea veştii cu privire la acţiunea începută de Victor Ramos împotriva ei.

— Când? întrebă Sachs.

— Păi, acum, răspunsese femeia.

Sachs închise şi, privindu-l pe Rhyme şi zâmbindu-i cu buzele strânse, îi spuse:

— Asta e. Tre' să plec.

Se priviră în ochi preţ de o clipă. Apoi Rhyme clătină din cap pe când ea se îndrepta către uşă.

O jumătate de oră mai târziu, se afla în biroul căpitanului Gerald Marlow, aşezată în faţa acestuia, care citea unul dintre dosarele sale omniprezente, cu coperte de carton.

— Numai o clipă, agent.

Continuă să treacă în revistă ceea ce îl absorbea într-atât, luând ocazional notiţe.

Ea era cuprinsă de o stare de nervozitate. Îşi concentra atenţia când asupra cuticulelor, când asupra vreunei unghii. Cele două minute care se scurseră îi părură atât de lungi că avu senzaţia că aude şi cum creşte iarba. Of, Iisuse Hristoase, se gândi ea şi, în cele din urmă, îl întrebă:

— Bine, domnule. Care e povestea? A dat înapoi?

Marlow făcu tacticos un semn în locul în care ajunsese cu cititul şi îşi ridică privirea:

— Cine?

— Ramos. În legătură cu examenul pentru postul de sergent.

Şi celălalt ticălos răzbunător, poliţistul acela libidinos de la exerciţiul de evaluare.

— Dacă a dat înapoi? o întrebă Marlow, surprins de naivitatea ei. Păi, agent, asta cu datul înapoi nu a fost niciodată o alternativă pe care să o ia în calcul vreun moment.

Asta însemna că întrevederea lor faţă în faţă mai putea avea un singur motiv; înţelesese la fel de clar situaţia ca pe o primă împuşcătură în spaţiu deschis. Acel prim glonţ… înainte ca muşchii, urechile şi pielea să devină amorţite din pricina focurilor repetate. Putea fi doar un singur motiv pentru convocarea ei acolo. Marlow urma să îi ia arma şi insigna. Fusese suspendată.

La naiba, la naiba, la naiba…

Îşi muşcă buza pe interior.

Închizând dosarul, Marlow o privi cu un aer patern, care o linişti; i se părea că pedeapsa care îi fusese aleasă era atât de severă, încât era nevoie să fie calmată cu tandreţi paterne.

— Pe oameni ca Ramos, agent… nu ai cum să îi înfrângi. Nu la ei acasă. Ai câştigat bătălia, punându-i cătuşele la locul faptei. Dar el a câştigat războiul. Oamenii ca el câştigă întotdeauna.

— Adică oamenii proşti? Oamenii de nimic? Oamenii lacomi?

Încă o dată, configuraţia genetică a poliţistului de carieră îl împiedică până şi să admită întrebarea.

— Priveşte biroul ăsta, îi spuse în timp ce el însuşi făcea acelaşi lucru.

Era înţesat de hârtii. Teancuri şi grămezi de dosare şi bileţele.

— Şi îmi aduc aminte cât mă plângeam de hârţogăraie când eram şi eu agent de patrulare. Răvăşi unul dintre teancuri, părând a căuta ceva. Renunţă. Încercă în alt teanc. Găsi câteva documente, nefiind nici acestea cele căutate şi se apucă să le rearanjeze meticulos, apoi căută în al teanc.

Of, tati, nu am crezut niciodată că se va merge până la capăt cu suspendarea.

Apoi, în ea se cristalizară supărarea şi dezamăgirea. Se gândi: Bine, deci aşa au de gând să joace? Poate că eu mă duc în jos, dar ei au să sufere. Ramos şi toţi ticăloşii ca el au să îşi lângă rănile.

E timpul să cobor milităria din pod…

— Da, spuse în cele din urmă căpitanul, găsind ceea ce căutase, un plic mare cu o foaie capsată de el. O citi rapid. Privi ceasul în formă de cârmă de vapor din faţa lui. La naiba, ia uite cât e ceasul. Hai să terminăm cu asta, agent. Dă-mi insigna.

Cu inima frântă, scotoci în buzunar.

— Pentru cât timp?

— Un an, agent, spuse Marlow. Îmi pare rău.

Suspendată timp de un an, se gândi ea cu disperare. Se gândea la ceva de genul trei luni, în cel mai rău caz.

— E tot ce-am putut să fac. Un an. Insigna, am spus. Marlow clătină din cap. Îmi pare rău că te zoresc. Am o altă întâlnire în câteva momente. Întâlnirile astea mă scot din minţi. Asta are legătură cu o asigurare. Publicul e de părere că nu facem decât să prindem infractori. Sau, mai degrabă, să nu prindem infractori. Păi da, dacă jumătate din muncă e aiureală de afaceri. Ştii cum le zicea tata afacerilor? „A-Face-ri.” A lucrat la American Standard timp de treizeci şi nouă de ani. Reprezentant de vânzări. A face-re. Aşa stă treaba şi cu munca noastră, îşi întinse mâna.

Simţind cum se acumulează îngrijorarea, cum o copleşeşte, îi predă teaca de piele cu insigna argintie şi legitimaţia.

Numărul de insignă 5-8-8-5…

Ce putea să facă? Să se facă un nenorocit de gardian public?

În spate, telefonul căpitanului sună, iar el se întoarse pentru a răspunde.

— Marlow… Da, domnule… E totul aranjat cu paza şi securitatea.

Şi, continuând să discute cu interlocutorul său despre ceva ce părea a ţine de cazul Andrew Constable, luă plicul intern şi îl puse în poală. Prinse receptorul cu umărul, se întoarse iar cu faţa la Sachs şi îşi continuă conversaţia, desfăcând în acelaşi timp firul roşu care fusese răsucit în jurul părţilor de prindere, pentru a ţine plicul închis.

Vorbea mai departe despre proces, despre schimbările recente în ceea ce îl privea pe Constable şi pe ceilalţi din Sfatul Patrioţilor, despre raidurile din Canton Falls. Sachs observă tonul prefect nuanţat, plin de respect al bărbatului şi felul ideal în care juca jocul deferentei. Poate că vorbea cu primarul sau cu guvernatorul.

Poate cu congresmanul Ramos.

Juca jocul, făcea jocul politicii… Oare chiar aşa trebuia să fie în realitate munca de poliţist? Era aşa de departe de felul ei de a fi, încât ajunse să se întrebe dacă are vreun rost să mai fie vreodată poliţistă.

Fără a-face-ri…

Gândul ăsta o sfâşia. Of, Rhyme, ce ne facem?

O să trecem şi prin asta, ar spune el. Dar viaţa nu înseamnă să treci prin. A trece prin înseamnă a pierde.

Marlow, cu telefonul încă prins între ureche şi umăr, pălăvrăgea în limbaj guvernamental. În cele din urmă, deschise plicul şi băgă insigna ei înăuntru.

Apoi băgă mâna şi scoase dinăuntru ceva învelit în şerveţel.

— …nu avem timp de nicio ceremonie. Facem ceva mai încolo. Acest ultim mesaj fusese şoptit şi lui Sachs i se păru că îi era adresat.

Ceremonie?

Îi aruncă o privire. Apoi îi şopti din nou, cu mâna peste receptor.

— Chestia asta cu asigurările. Cine să înţeleagă? Trebuie să aflu toate detalii despre tabeluri cu mortalitatea, rente, indemnizaţii duble…

Marlow desfăcu şerveţelul, scoţând o insignă aurie a NYPD.

Cu vocea sa normală spuse în receptor:

— Da, domnule, o să ţinem situaţia sub control… Avem oameni şi la Bedford Junction. Şi pe drum la Harrisonburg. Suntem cu totul proactivi.

Îi şopti ei, din nou.

— Îţi păstrezi vechiul număr, agent.

Ridică insigna, care sclipea. Numărul era acelaşi de pe legitimaţia de patrulă: 5885. Strecură insigna în suportul ei de piele. Apoi mai găsi ceva în plicul galben: o legitimaţie temporară, pe care o puse de asemenea în suport. Apoi i-l înapoie.

Legitimaţia o identifica drept Amelia Sachs, detectiv de rangul al treilea.

— Da, domnule, am auzit despre asta şi estimăm, sub aspectul ameninţării, că situaţia poate fi ţinută sub control… Bine, domnule.

Marlow închise şi scutură din cap.

— Oricând aş prefera procesul unui bigot unei întâlniri cu cei de la asigurări. Bine, agent, va fi nevoie să îţi faci poză pentru legitimaţia permanentă. Se gândi la ceva, apoi adăugă precaut: Nu e o chestie misogină, nu mă înţelege greşit, dar îmi place mai mult la femei părul strâns la spate. Nu lăsat în jos şi aşa mai departe, ci lăsat în jos punct. Mi se pare că arată mai dur. Ai vreo problemă cu asta?

— Dar nu sunt suspendată?

— Suspendată? Nu, ai fost făcută detectiv. Nu te-au sunat? O'Connor trebuia să te sune. Sau asistenta lui sau cineva.

Dan O'Connor, şeful Biroului de Detectivi.

— Nu m-a sunat nimeni, cu excepţia secretarei dumneavoastră.

— În fine. Trebuia să te sune.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Ţi-am spus că voi face tot ce pot. Aşa am şi făcut. Adică, hai să fim serioşi, în niciun caz nu aş fi permis să fii suspendată. Nu-mi pot permite să te pierd.

Ezită şi privi la teancul de dosare.

— Ca să nu mai spun ce coşmar ar fi fost să mă lupt cu ASAP-ul la proces sau la arbitraj. Ar fi ieşit urât.

Se gândi: Da, domnule, aşa ar fi fost. Urât de tot.

— Şi anul? Aţi spus ceva de un an.

— Mă refeream la *examenul de sergent.* Nu mai poţi să îl dai decât în aprilie anul viitor. E vorba de datoria civilă şi nu am putut face nimic în privinţa asta. Dar să te trimit la Biroul de Investigaţii, asta

a fost în puterea mea. Ramos nu avea cum să împiedice asta. De acum, vei asculta de Sellitto.

Privi insigna aurită.

— Nu ştiu ce să spun.

— Poţi să spui: Vă mulţumesc foarte mult, domnule căpitan. Mi-a făcut plăcere să lucrez cu dumneavoastră la Serviciile de Patrulare atâţia ani. Şi îmi pare rău că nu voi mai face asta.

— Eu…

— Era o glumă, agent. Chiar am simţul umorului, în ciuda a ceea ce se aude. A, şi eşti de rangul al treilea, sper că ai observat.

— Da, domnule, spuse ea luptându-se să scape de grimasa de om fără suflare de pe faţă. Eu…

— Dacă vrei să ajungi până la nivelul unu şi la gradul de sergent, eu să fiu în locul tău m-aş gândi mult şi bine pe cine să arestez, sau să reţin, la locul unei anchete. Ţi-o spun ca fapt divers, ca între prieteni. E doar un sfat.

— S-a notat, domnule.

— Şi acum, te rog să mă scuzi, agent… Adică, detectiv. Am cam cinci minute să aflu tot ce e de aflat despre asigurări.

Afară, pe Centre Street, Amelia îşi ocoli Camaro-ul, examinând cu atenţie pagubele laterale şi frontale provocate de coliziunea din Harlem, cu Mazda lui Loesser.

Va fi nevoie de ceva muncă pentru a reface biata maşină.

Maşinile erau unul din punctele ei forte şi, desigur, cunoştea locul, precum şi forma coroanei, lungimea şi forţa pentru fiecare şurub şi nit din vehicul. Probabil că avea toate cheile, şurubelniţele şi celelalte scule în garajul ei din Brooklyn, toate necesare pentru a repara de una singură majoritatea stricăciunilor.

Cu toate acestea, lui Sachs nu îi plăcea munca fizică. I se părea plictisitoare, la fel cum fusese şi meseria de fotomodel şi întâlnirile cu poliţişti

chipeşi, plini de ei şi pasionaţi de împuşcături. Ca să nu dăm prea mult în psihanaliză, trebuie spus că era ceva în ea care desconsidera cosmeticele şi superficialitatea. Pentru Amelia Sachs, esenţa maşinilor se afla în inima acestora şi în sufletele lor fierbinţi: sunetul furios al barelor şi al pistoanelor, scâncetul curelelor, sărutul perfect la angrenajelor care făceau din tona de metal, piele şi plastic viteză pură.

Decise să îşi ducă maşina la un atelier din Astoria, Queens, unul la care mai apelase şi înainte, unde mecanicii erau talentaţi, cinstiţi, mai mult sau mai puţin, şi aveau un anumit respect faţă de maşini cum era a ei.

Strecurându-se pe locul şoferului, porni motorul, al cărui sunet ruginit atrase atenţia câtorva poliţişti, avocaţi şi oameni de afaceri care se aflau în apropiere. Ieşind din parcarea poliţiei, luă încă o decizie. Cu câţiva ani în urmă, din cauza unor urme de rugină, luase hotărârea să îşi revopsească maşina, neagră din fabricaţie. Alesese un galben ţipător. Alegerea fusese doar un impuls de moment, însă de ce nu? Oare nu ar trebui ca sclipirile de moment să fie rezervate pentru culoarea unghiilor de la picioare, a părului şi a vehiculelor?

Numai că acum, din moment ce va fi nevoie să înlocuiască un sfert din tăblăria Chevy-ului şi, oricum, va fi nevoie de revopsire, se gândi să aleagă altă nuanţă. Roşu aprins fu prima alegere. Nuanţa avea o semnificaţie dublă pentru ea. Nu numai că tatăl ei spunea că această nuanţă dă forţă maşinii, dar se potrivea şi cu vehiculul sport al lui Rhyme, un Storm Arrow cu rotile. Era exact genul de sentiment la care criminalistul ar părea absolut impasibil, dar care, în sinea lui, i-ar produce o plăcere nebănuită.

Da, medita ea, va alege roşul.

Se gândi să lase chiar atunci Chevy-ul, dar, după ce reflectă puţin, luă hotărârea să mai aştepte. Mai

putea conduce maşina, chiar şi aşa lovită cum era, câteva zile; făcuse destul de des aşa ceva în ultimii zece ani. În clipa aceea, voia să se ducă acasă la Lincoln Rhyme, să îi împărtăşească felul în care alchimia transformase insigna ei de argint în una de aur, apoi să se întoarcă la muncă, să descifreze misterele complicate care urmau: ale celor doi diplomaţi ucişi, reprezentând autorităţi străine, ale amprentelor dubioase pe terenuri noroioase şi ale celor doi pantofi lipsă.

Ambii de la piciorul drept.

Mulţumiri

Îi mulţumesc lui Jane Davis, care practică propriul tip de magie inegalabilă atunci când are grijă de site-ul meu, surorii mele, scriitoarei Julie Reece Deaver, dragului meu prieten şi mare autor de thrilleruri John Gilstrap şi lui Robby Burroughs, care m-a însoţit la reprezentaţia Big Apple Circus, unde s-a născut ideea care a stat la baza acestui roman.

De asemenea, am găsit extrem de utile pentru scrierea acestui roman următoarele surse:

Marvin Kaye – *The Creative Magician's Handbook;* Milbourne şi Maurine Christopher – *The Illustrated History of Magic*; Ross Bertram – *The Magic and Methods of Ross Bertram*; Adam Woog – *Magicians and Illusions;* Slydini şi Gene Matsuura – *The Annotated Magic of Slydini;* Harlan Tarbell – *The Tarbell Course în Magic*; Walter B. Gibson şi Morris N. Young (editori) – *Houdini on Magic*; Peter Lamont şi Richard Wiseman – *Magic în Theory.*

{1} Cea mai mare bursă de valori din Statele Unite. (n. t.)

{2} Sistemul de Identificare Automată a Amprentelor (Automated Fingerprint Identification System) (n.t.).

{3} FDA (Food and Drug Administration) este un organism guvernamental în Statele Unite care reglementează mâncarea, suplimentele alimentare, medicamentele şi produsele cosmetice (n.t.).

{4} Cuplu de iluzionişti faimoşi în Statele Unite. (n.t.)

{5} Saving the Witness's Ass Team. (n.t.) (în engl. în orig.)

{6} Fum şi oglinzi. (n.t.) (în engl. în orig.)

{7} VICAP sau Vi-CAP (Violent Criminal Apprehension Program) este un sistem computerizat implementat de FBI şi disponibil pe tot teritoriul Statelor Unite care corelează toate informaţiile despre delictele majore, cu precădere despre crime: cazuri rezolvate sau nerezolvate, persoane date dispărute, persoane neidentificate etc. (n.t.)

{8} NCIC (National Crime Information Center) este baza centrală de date a Statelor Unite cu informaţii care au legătură cu săvârşirea de delicte. (n.t.)

{9} Iniţiatoarea primei afaceri în domeniul curelor de slăbire. (n.t.)

{10} Medicament pe bază de barbiturice vândut sub acest nume de compania farmaceutică Eli Lilly care, în doze mari, produce moartea. (n.t.)

{11} Testul Kastle-Meyer este folosit în criminalistică pentru a se determina dacă un lichid găsit la locul unei crime este sau nu sânge, fără a se putea determina însă dacă este uman sau animal. Prezintă marele avantaj că nu distruge proba de sânge luată, aceasta putând fi folosită şi pentru alte teste de laborator. (n. t.)

{12} Cuţit folosit începând cu al doilea război mondial de marina americană. (n. t.)

{13} Medicare este o asigurare specială oferită de guvernul american persoanelor în vârstă de peste 65 de ani sau cu handicap.

{14} Verbul „a mirandiza" *(to mirandize)* face referire în jargonul poliţiei la acţiunea de a-i citi unui arestat drepturile. Numele provine de la procesul „Miranda vs. Arizona" din 1963, când Ernesto Miranda a fost arestat pentru răpire şi viol, mărturisind totul încă de la interogatoriu. Curtea Supremă de Justiţie a respins

condamnarea pe motiv că Miranda nu îşi cunoştea drepturile în momentul arestării. (n.t)

Table of Contents

1 EFECTUL
- Capitolul unu
- Capitolul doi
- Capitolul trei
- Capitolul patru
- Capitolul cinci
- Capitolul şase
- Capitolul şapte
- Capitolul opt
- Capitolul nouă
- Capitolul zece
- Capitolul unsprezece
- Capitolul doisprezece
- Capitolul treisprezece
- Capitolul paisprezece
- Capitolul cincisprezece
- Capitolul şaisprezece
- Capitolul şaptesprezece
- Capitolul optsprezece
- Capitolul nouăsprezece
- Capitolul douăzeci
- Capitolul douăzeci şi unu
- Capitolul douăzeci şi doi
- Capitolul douăzeci şi trei
- Capitolul douăzeci şi patru
- Capitolul douăzeci şi cinci
- Capitolul douăzeci şi şase
- Capitolul douăzeci şi şapte
- Capitolul douăzeci şi opt

2 METODA
- Capitolul douăzeci şi nouă
- Capitolul treizeci
- Capitolul treizeci şi unu
- Capitolul treizeci şi doi
- Capitolul treizeci şi trei
- Capitolul treizeci şi patru

Capitolul treizeci și cinci
Capitolul treizeci și șase
Capitolul treizeci și șapte
Capitolul treizeci și opt
Capitolul treizeci și nouă
Capitolul patruzeci
Capitolul patruzeci și unu
Capitolul patruzeci și doi
Capitolul patruzeci și trei
Capitolul patruzeci și patru
Capitolul patruzeci și cinci
3 DECONSPIRAREA ILUZIEI
Capitolul patruzeci și șase
Capitolul patruzeci și șapte
Capitolul patruzeci și opt
Capitolul patruzeci și nouă
Capitolul cincizeci
Capitolul cincizeci și unu
Capitolul cincizeci și doi
Mulţumiri

Table of Contents

1 EFECTUL
- Capitolul unu
- Capitolul doi
- Capitolul trei
- Capitolul patru
- Capitolul cinci
- Capitolul şase
- Capitolul şapte
- Capitolul opt
- Capitolul nouă
- Capitolul zece
- Capitolul unsprezece
- Capitolul doisprezece
- Capitolul treisprezece
- Capitolul paisprezece
- Capitolul cincisprezece
- Capitolul şaisprezece
- Capitolul şaptesprezece
- Capitolul optsprezece
- Capitolul nouăsprezece
- Capitolul douăzeci
- Capitolul douăzeci şi unu
- Capitolul douăzeci şi doi
- Capitolul douăzeci şi trei
- Capitolul douăzeci şi patru
- Capitolul douăzeci şi cinci
- Capitolul douăzeci şi şase
- Capitolul douăzeci şi şapte
- Capitolul douăzeci şi opt

2 METODA
- Capitolul douăzeci şi nouă
- Capitolul treizeci
- Capitolul treizeci şi unu
- Capitolul treizeci şi doi
- Capitolul treizeci şi trei
- Capitolul treizeci şi patru
- Capitolul treizeci şi cinci

Capitolul treizeci şi şase
Capitolul treizeci şi şapte
Capitolul treizeci şi opt
Capitolul treizeci şi nouă
Capitolul patruzeci
Capitolul patruzeci şi unu
Capitolul patruzeci şi doi
Capitolul patruzeci şi trei
Capitolul patruzeci şi patru
Capitolul patruzeci şi cinci
3 DECONSPIRAREA ILUZIEI
Capitolul patruzeci şi şase
Capitolul patruzeci şi şapte
Capitolul patruzeci şi opt
Capitolul patruzeci şi nouă
Capitolul cincizeci
Capitolul cincizeci şi unu
Capitolul cincizeci şi doi
Mulţumiri

Table of Contents

1 EFECTUL 7
Capitolul unu 8
Capitolul doi 18
Capitolul trei 31
Capitolul patru 42
Capitolul cinci 53
Capitolul şase 68
Capitolul şapte 80
Capitolul opt 88
Capitolul nouă 102
Capitolul zece 113
Capitolul unsprezece 122
Capitolul doisprezece 135
Capitolul treisprezece 150
Capitolul paisprezece 155
Capitolul cincisprezece 164
Capitolul şaisprezece 172
Capitolul şaptesprezece 178
Capitolul optsprezece 185
Capitolul nouăsprezece 193
Capitolul douăzeci 203
Capitolul douăzeci şi unu 214
Capitolul douăzeci şi doi 238
Capitolul douăzeci şi trei 245
Capitolul douăzeci şi patru 253
Capitolul douăzeci şi cinci 259
Capitolul douăzeci şi şase 268
Capitolul douăzeci şi şapte 284
Capitolul douăzeci şi opt 298
2 METODA 311
Capitolul douăzeci şi nouă 312

Capitolul treizeci 331
Capitolul treizeci şi unu 341
Capitolul treizeci şi doi 349
Capitolul treizeci şi trei 361
Capitolul treizeci şi patru 371
Capitolul treizeci şi cinci 381
Capitolul treizeci şi şase 390
Capitolul treizeci şi şapte 402
Capitolul treizeci şi opt 412
Capitolul treizeci şi nouă 421
Capitolul patruzeci 436
Capitolul patruzeci şi unu 441
Capitolul patruzeci şi doi 446
Capitolul patruzeci şi trei 454
Capitolul patruzeci şi patru 463
Capitolul patruzeci şi cinci 467
3 DECONSPIRAREA ILUZIEI 470
Capitolul patruzeci şi şase 471
Capitolul patruzeci şi şapte 475
Capitolul patruzeci şi opt 480
Capitolul patruzeci şi nouă 493
Capitolul cincizeci 500
Capitolul cincizeci şi unu 515
Capitolul cincizeci şi doi 528
Mulţumiri 537